Al doilea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

ARMATA PĂTIMIRILOR

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata fată a lui Carpathia, să spună lumii ca era un mincinos, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, niciunul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înţeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că adepţii lui Hristos ar fi putut face ceva mai mult împotriva lui Antihrist decât să nu îl susţină. Se împlinea o profeţie veche de mii de ani, iar ei trebuia să trăiască tragedia până la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe preşedintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea suprema, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viață şi pe moarte. Pe Buck îl linişte a gândul că sfârşitul era cunoscut încă de la început… chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar câteva săptămâni.”

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supravieţuitorii,* care cuprinde unsprezece titluri. A scris peste o sută de cărţi dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *New York Times.* Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supravieţuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociaţia Publiciştilor Creştini Evanghelici în 1997, 1998 şi 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălţarea la Cer şi Apocalipsă. Este preot şi un recunoscut autor şi conferenţiar asupra profeţiilor biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary şi în literatură la Liberty University.

A scris peste patruzeci de cărţi, care au fost traduse în treizeci şi trei de limbi şi au fost tipărite în peste 22 de milioane de exemplare.

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Armata Pătimirilor

Prolog

Ce s-a petrecut anterior…

Într-o secundă de coşmar milioane de oameni au dispărut de pe fata Pământului. Ei s-au evaporat pur şi simplu, lăsându-şi în urmă toate bunurile pământeşti: haine, ochelari de vedere, lentile de contact, meşe de păr, aparate auditive, plombe, bijuterii, pantofi, chiar şi aparate pentru menţinerea ritmului cardiac şi ace medicale.

Milioane de oameni au dispărut. Însă alte milioane de oameni au rămas – adulţi, nu şi copiii însă, ci doar câţiva adolescenţi. Toţi copiii, chiar şi cei care nu se născuseră încă, au dispărut – unii chiar în momentul naşterii.

Haosul a pus stăpânire pe lume. Avioane, trenuri, autobuze şi automobile s-au ciocnit, vase s-au scufundat, case au ars, mulţi supravieţuitori îndureraţi s-au sinucis. Ambuteiajele şi blocajele în sistemele de comunicaţii, împreună cu dispariţia unui număr mare de funcţionari publici, i-au adus pe mulţi în situaţia de a-şi purta singuri de grijă până la reinstaurarea, fie şi aproximativă, a ordinii.

Unii spuneau că lumea fusese invadata de extratereştri. Alţii spuneau că dispariţiile erau rezultatul atacului cine ştie cărui inamic. Şi totuşi toate statele de pe glob erau afectate de dispariţii.

Comandantul Rayford Steele şi fiica sa în vârstă de douăzeci de ani, Chloe, au fost lăsaţi pe Pământ. Soţia lui Rayford şi fiul lor în vârstă de doisprezece ani au dispărut. Deasupra Atlanticului, în timp ce pilota un avion Boeing 747 spre Londra, Rayford îi spusese vechii sale însoţitoare de bord, Hattie Durham, că nu ştie ce se întâmplase. Adevărul înspăimântător era că ştia prea bine ceea ce se petrecuse. Soţia sa îl avertizase în legătură cu acest eveniment. Hristos venise să îi ia cu El pe aleşii Lui, iar restul oamenilor, printre care se aflau şi Rayford şi Chloe, fuseseră lăsaţi, deveniseră supravieţuitorii.

Rayford devenise obsedat de aflarea adevărului şi de faptul că era necesar să se asigure că el şi Chloe nu trebuiau să rateze o posibilă a doua şansă. Se simţea responsabil pentru

scepticismul manifestat de fiica sa, pentru atitudinea ei de a crede numai ceea ce vedea şi simţea.

Căutările l-au purtat spre biserica frecventată de soţia sa, unde un număr de oameni, printre care şi o parte dintre cei care îndeplineau serviciul religios, fuseseră lăsaţi pe Pământ. Pastorul Bruce Barnes îşi pierduse soţia şi copiii, iar el, mai mult decât ceilalţi, îşi dăduse seama de îndată că slaba şi falsa lui credinţa îl trădase în cel mai important moment din viaţă. Într-o clipă, din cel mai convins sceptic din lume, el devenise un evanghelist entuziast.

Aflați sub păstorirea lui Bruce şi sub influenţa unei casete video pe care vechiul pastor o lăsase pentru aceste momente, mai întâi Rayford şi apoi Chloe ajunseseră să creadă în Hristos. Împreună cu noul pastor, ei formaseră ceea ce s-a numit Armata Pătimirilor, un grup care era decis să înfrunte forţele răului în perioada apocaliptică prezisă de Biblie.

Între timp, Cameron „Buck“ Williams, unul dintre reporterii principali ai prestigioasei reviste *Global Weekly,* avea de îndeplinit o misiune proprie. Buck se afla la bordul avionului pilotat de Rayford Steele în momentul Înălţării la Cer şi fusese însărcinat să găsească explicaţii oarecum raţionale pentru dispariţiile din toată lumea. Interviurile lui îl aduseseră faţă în faţă cu una dintre cele mai influente şi carismatice personalităţi din toate timpurile: misteriosul conducător român, Nicolae Carpathia. La două săptămâni de la dispariţii, Carpathia dobândise puterea mondială, devenind preşedintele Naţiunilor Unite şi promiţând lumii devastate linişte şi unitate.

Buck i-o prezentase lui Carpathia pe Hattie Durham, iar acesta o numise imediat asistenta lui. După ce ajunsese să creadă în Hristos, fiind influenţat de Rayford, Chloe şi Bruce, Buck se simţi vinovat faţă de Hattie; acum încerca cu disperare să o îndepărteze de Carpathia.

Retrogradat din pricina unui aşa-zis eşec profesional privind un subiect important, Buck s-a mutat de la New York la Chicago, unde, alături de Rayford, Chloe şi Bruce, a devenit cel de-al patrulea membru al Armatei Pătimirilor. Cei patru au decis sa reziste, să lupte împreună împotriva potrivnicilor fără sa dea înapoi. Reprezentând milioanele de oameni care pierduseră oportunitatea de a-L întâlni pe Hristos în ceruri, ei au jurat să nu-şi piardă credinţa proaspăt regăsită, indiferent de ceea ce le-

ar putea aduce viitorul.

Buck Williams este martorul consolidării puterii malefice şi criminale reprezentate de Nicolae Carpathia, iar Bruce Barnes a aflat, studiind Scriptura, ca vor veni zile negre. După toate probabilităţile, numai unul dintre cei patru membri ai Armatei Pătimirilor va supravieţui în următorii şapte ani.

Însă numai Bruce dispune de mai multe informaţii în legătură cu teroarea ce este pe cale să se declanşeze. Dacă ceilalţi ar şti toate astea, nu s-ar mai aventura în ceea ce avea să urmeze cu atâta curaj.

1

Era rândul lui Rayford Steele sa ia o pauză. Îşi dădu jos căştile, şi le puse în jurul gâtului şi căută în geantă Biblia soţiei lui, în tot acest timp mirându-se cât de repede i se schimbase viaţa. Câte ore irosise în astfel de momente de odihnă, răsfoind ziare şi reviste care nu aveau nimic interesant? După toate câte se întâmplaseră, o singură carte îi mai putea trezi interesul.

Boeing-ul 747 era pe pilot automat încă de când plecase din Baltimore şi avea să ajungă la Chicago la ora 16.00, în acea vineri după-amiaza. Însă noul secund al lui Rayford, Nick, se aşezase în dreptul manşei şi privea fix, înainte, de parcă ar fi pilotat avionul. „Nu mai vrea să îmi vorbească, gândi Rayford. Ştia ce aveam de gând să spun şi m-a făcut să tac.”

— Te deranjează dacă citesc Biblia pentru o vreme? întrebă Rayford.

Tânărul se întoarse şi îşi îndepărtă casca stângă de pe ureche:

— Poftim?

Rayford repetă, arătându-i Biblia care îi aparţinuse soţiei sale, pe care nu o mai văzuse de peste două săptămâni şi pe care, probabil, nu avea să o mai vadă până peste şapte ani.

— Atâta timp cât nu te aştepţi să te ascult.

— Am înţeles asta foarte bine, Nick. Ştii că nu îmi pasă ce gândeşti tu despre mine, nu-i aşa?

— Poftim?

Rayford se aplecă şi vorbi mai tare:

— Ceea ce crezi tu despre mine ar fi fost extrem de important acum câteva săptămâni, spuse el. Dar…

— Da, ştiu. Bine… Am înţeles, Steele, e în regula? Tu şi mulţi alţii credeţi că tot ce s-a întâmplat are legătură cu Iisus. Eu, unul, nu cred asta. Amăgiţi-vă cu toţii, numai lăsaţi-mă în pace!

Rayford ridică din sprâncene şi dădu din umeri:

— Nu m-ai fi respectat dacă nu aş fi încercat.

— Nu fi atât de sigur de asta!

Rayford se întoarse la lectura sa, dar curând ziarul *Chicago Tribune* care se vedea ieşind din geanta îi acapară atenţia.

Chicago Tribune, la fel ca toate ziarele, avea un subiect de prima pagină. În timpul unei întâlniri confidenţiale la Naţiunile Unite, chiar înaintea unei conferinţe de presă organizate de Nicolae Carpathia, s-a petrecut o crimă sau o sinucidere oribilă. Noul Secretar General al Naţiunilor Unite, Nicolae Carpathia, tocmai îi nominalizase pe cei zece membri ai Consiliului de Securitate extins şi, aparent, făcuse o greşeală, numind două persoane pentru aceeaşi poziţie, cea de ambasador al O.N.U. Din partea Marii Britanii.

Conform martorilor, miliardarul Jonathan Stonagal, prietenul şi cel care-l sprijinea financiar pe Carpathia, a bruscat deodată un gardian, i-a furat arma şi s-a împuşcat în cap, glonţul trecând prin el şi omorându-l pe unul dintre noii ambasadori ai Angliei.

Lucrările Naţiunilor Unite au fost sistate în acea zi, iar Carpathia a fost puternic afectat de tragica pierdere a celor doi buni prieteni şi consilieri de încredere.

Oricât de ciudat ar fi părut, Rayford Steele era unul dintre singurii patru oameni din lume care ştiau adevărul despre Nicolae Carpathia, şi anume că era un mincinos, un adevărat specialist în spălarea creierelor prin hipnoză – Antihristul în persoană. Alţii poate că îl bănuiau pe Carpathia că este altceva decât ceea ce pare, însă numai Rayford, fiica lui, pastorul şi noul său prieten, jurnalistul Buck Williams, aveau această certitudine.

Buck fusese unul dintre cei şaptesprezece oameni care se aflau în sala de conferinţe a Naţiunilor Unite. A asistat ca martor al unei neobişnuite întâmplări: nu fusese o crimă sau o sinucidere, ci o crimă dublă. După părerea lui Buck, Carpathia însuşi a luat arma gardianului, şi-a forţat vechiul prieten, pe Jonathan Stonagal, să îngenunchieze, iar, apoi, i-a ucis pe Stonagal şi pe ambasadorul britanic cu un singur foc de armă.

Carpathia regizase crimele; apoi, în timp ce martorii erau îngroziţi, el le-a povestit pe un ton liniştit ceea ce tocmai

văzuseră; ceea ce le-a spus coincidea cu articolul apărut în ziar. Toţi martorii din acea cameră confirmaseră relatarea. Toţi, în afară de unul. Toţi credeau că era o întâmplare terifiantă. Până şi Steven Planck, fostul şef al lui Buck, acum purtătorul de cuvânt al lui Carpathia, credea versiunea asta. Şi Hattie Durham, fosta însoţitoare de bord a lui Rayford, care devenise asistenta personală a lui Carpathia, era de aceeaşi părere. Toţi, cu excepţia lui Buck Williams, erau convinşi de acelaşi lucru.

Două nopţi mai târziu, Rayford îşi manifestă neîncrederea atunci când Buck îi relată varianta sa în biroul lui Bruce Barnes:

— Eşti unica persoană din cameră care a văzut lucrurile astfel? îl provocase el pe scriitor.

— Domnule comandant Steele, îi spusese Buck, toţi am văzut acelaşi lucru. Însă Carpathia a descris calm ceea ce a vrut să credem că am văzut, iar toţi, cu excepţia mea, au acceptat de îndată spusele lui, considerându-le adevărate. Vreau să ştiu cum va explica faptul că succesorul ambasadorului era deja prezent şi depusese jurământul atunci când a avut loc crima. Insa acum nu mai există nicio dovada că eu m-am aflat în acea cameră. E ca şi cum Carpathia le-ar fi şters tuturor din minte această amintire. Cunoscuţi de-ai mei jură acum că eu nu am fost acolo şi nu glumesc în legătură cu asta.

Chloe şi Bruce Barnes s-au uitat unul la altul, iar apoi amândoi l-au privit pe Buck. Acesta devenise, în sfârşit, credincios, chiar înainte de a participa la întâlnirea din sediul Naţiunilor Unite.

— Sunt absolut convins că, dacă aş fi păşit în acea sală fără să cred în Dumnezeu, aş fi fost „reprogramat“ la fel ca restul, spuse Buck.

— Dar acum, dacă pur şi simplu ai spune lumii adevărul…

— Domnule, am fost trimis la Chicago pentru că şeful meu crede că am ratat acea întâlnire. Steve Planck m-a întrebat de ce nu i-am acceptat invitaţia. Încă nu am vorbit cu Hattie, dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că ea nu îşi va aminti că am fost acolo.

— Cea mai importantă întrebare este ce anume crede Carpathia că e în mintea ta. Crede cumva că ţi-a şters adevărul din memorie? Dacă şi-a dat seama că ştii ceva, atunci eşti în mare pericol.

Acum, în timp ce Rayford citea în ziar această poveste ciudata, observă cum Nick schimbase de pe pilot automat pe

conducere manuală.

— Prima fază a coborârii, zise Nick. Vreţi să faceţi dumneavoastră aterizarea?

— Bineînţeles, spuse Rayford.

Nick ar fi putut să execute aterizarea, însă Rayford simţea că e obligaţia lui. El era comandantul. El răspundea pentru pasagerii de la bord. Şi chiar dacă avionul ar fi putut ateriza singur. Rayford nu-şi pierduse încă bucuria de a-l pilota. Puţine lucruri îi mai aminteau de viaţa pe care o dusese cu câteva săptămâni mai devreme, iar aterizările se numărau printre acestea.

Buck Williams îşi petrecuse ziua căutând o maşină – un lucru de care nu avusese nevoie în Manhattan – şi o locuinţă. Găsise un apartament decomandat superb, într-un loc în care se spunea că există deja telefoane instalate, situat la jumătatea distanţei dintre biroul revistei *Global Weekly* din Chicago şi biserica Oraşului Noii Speranţe din Mount Prospect. Încercase să se convingă pe sine însuşi că acea biserică îl făcea să se mute mai în vestul oraşului, şi nu Chloe, fiica lui

Rayford Steele. Ea era cu zece ani mai tânără decât el şi, indiferent de atracţia pe care o simţea faţă de ea, era sigur ca se raporta la el ca la un fel de mentor mai în vârstă.

Buck îşi amânase vizita la birou. Oricum, nu era aşteptat decât lunea următoare şi nu îi făcea nicio plăcere faptul că trebuia să o întâlnească pe Verna Zee. Atunci când trebuise să găsească un înlocuitor pentru Lucinda Washington, care condusese biroul din Chicago, dar care dispăruse, îi spusese agresivei Verna că fusese prea impulsivă atunci când se mutase în biroul fostei ei şefe. Iar acum Buck fusese retrogradat, iar Verna – avansată. Dintr-o dată, ea era cea care îi dădea ordine.

Însă Buck nu dorea să îşi petreacă sfârşitul de săptămână gândindu-se cu teamă la aceasta întâlnire şi, totodată, nu dorea să o revadă pe Chloe Steele imediat, aşa că se opri la birou chiar înainte de sfârşitul programului. Avea de gând Verna să îl facă să plătească pentru anii de celebritate, când Buck câştigase nenumărate premii în calitate de reporter special? Sau avea de gând să îl tortureze cu amabilitatea ei?

Buck simţi privirile fixe şi zâmbetele trepăduşilor atunci când traversă biroul. Desigur, acum toată lumea ştia ce se

întâmplase. Le părea rău pentru el, erau uimiţi de lipsa lui de tact. Cum putea Buck Williams să rateze o întâlnire care, cu siguranţă, avea să fie socotită drept unul dintre momentele cele mai importante din istoria jurnalismului, chiar şi în cazul în care nu s-ar fi soldat cu cei doi morţi? însă toţi erau conştienţi de consideraţia de care se bucura Buck. Fără îndoială, mulţi dintre cei prezenţi s-ar fi simţit onoraţi să lucreze împreună cu el.

Bineînţeles, Verna ocupase deja biroul cel mare. Buck îi făcu cu ochiul lui Alice, secretara cu păr ţepos a Vernei, şi aruncă o privire înăuntru. Părea că Verna stătea de ani de zile în acel birou. Ea rearanjase deja mobila şi redecorase pereţii cu fotografii şi cu propriile diplome. Fireşte, se simţea stăpână pe situaţie şi savura fiecare clipă.

Pe biroul Vernei se afla un teanc de hârtii, iar monitorul computerului ei funcţiona, însă ea părea că se uită în gol pe fereastră. Buck băgă capul înăuntru şi îşi drese vocea. El observă uimirea ei când îl recunoscu, urmată apoi de un scurt moment în care îşi reluă expresia obişnuită:

— Cameron, spuse ea pe un ton sec, neridicându-se de la birou. Nu te aşteptam până luni.

— Am venit în recunoaştere. Poţi să îmi spui Buck.

— O să îţi spun Cameron, dacă nu te superi şi…

— Mă supăr. Te rog…

— Atunci o să îţi spun Cameron *chiar dacă te superi.* Ai anunţat pe cineva că vii?

— Poftim?

— Ai cumva o programare?

— O programare?

— Pentru o întrevedere cu mine. Am un program de respectat, dacă asta te interesează…

— Şi nu ai puţin timp şi pentru mine?

— Aşadar, să înţeleg că soliciţi o programare?

— Dacă nu te deranjează. Aş dori să ştiu unde o să stau şi ce fel de sarcini îmi vei repartiza…

— Lucrurile astea sunt cele pe care le vom stabili atunci când ne vom întâlni, spuse Verna. Alice! Vezi, te rog, dacă pot să primesc pe cineva peste douăzeci de minute!

— Puteţi, strigă Alice. Şi voi fi bucuroasă să îi arăt domnului Williams postul său de lucru în timp ce aşteaptă, dacă dumneavoastră…

— Prefer să fac eu însămi asta, Alice. Mulţumesc. Puţi să închizi uşa după tine?

Alice se ridică cu părere de rău, trecu pe lângă Buck şi închise uşa. Acestuia i se păruse ca fata chiar îşi dăduse ochii peste cap.

— Tu poţi să îmi spui Buck, îi şopti el.

— Mulţumesc, spuse ea timidă, arătându-i un scaun de lângă biroul ei.

— Trebuie să aştept aici, de ca şi cum aş avea întâlnire cu directorul şcolii?

Fata dădu din cap:

— V a căutat cineva mai devreme. Nu s-a prezentat. I-am spus că nu vă poate găsi până luni.

— Nu a lăsat niciun mesaj?

— Nu, îmi pare rău.

— Aşadar, unde este biroul meu?

Alice aruncă o privire spre uşă, de parcă i-ar fi fost frică să nu o vadă Verna. Se ridică în picioare şi arată spre un colt îndepărtat, care nu avea fereastră.

— Acolo era cafetiera ultima dată când am fost aici, spuse Buck.

— Încă mai este acolo, spuse Alice, chicotind.

Interfonul ei ţârâi.

— Da, doamnă.

— V-ar deranja dacă aţi vorbi în şoaptă, de vreme ce tot aveţi de gând să vorbiţi în timp ce eu lucrez?

— Îmi cer scuze!

De data asta, Alice chiar îşi dădu ochii peste cap.

— Mă duc să arunc o privire, şopti Buck, ridicându-se de pe scaun.

— Vă rog, nu, spuse ea. O să îmi faceţi probleme ştiţi dumneavoastră cu cine.

Buck dădu din cap şi se aşeză la loc. Se gândi la locurile pe care le vizitase, la oamenii pe care îi cunoscuse, la pericolele pe care le înfruntase în cariera lui. Iar acum trebuia să şuşotească cu o secretară şi să nu îi facă acesteia probleme cu şefa ei ambiţioasă, care niciodată nu reuşise să scrie suficient de bine, astfel încât să impresioneze pe cineva.

Buck oftă. Măcar era în Chicago, alături de singurii oameni despre care ştia cu certitudine că sunt interesaţi de soarta lui.

În ciuda noii lui credinţe, Rayford Steele trecea prin adânci frământări sufleteşti. În timp ce se plimba pe Aeroportul O'Hare, fiind depăşit brusc şi în linişte de către Nick, se simţi deodată îngrozitor de trist. Cât de dor îi era de Irene şi de Raymie! Ştia, fără urmă de îndoială, că ei se aflau în rai şi că, probabil, le era milă de el. Însă lumea se schimbase atât de mult de la dispariţiile misterioase, încât aproape niciunul dintre cunoscuţii săi nu îşi recăpătase echilibrul interior. Era recunoscător pentru că îl avea pe Bruce ca să îi înveţe Scriptura pe el ş pe Chloe, că îl avea pe Buck alături de ei, însă uneori perspectiva viitorului devenea apăsătoare.

Din această cauză i se părea atât de liniştitor să vadă faţa zâmbitoare a lui Chloe la capătul coridorului. În cei douăzeci de ani de când zbura, se obişnuise să-i conducă şi să-şi ia la revedere de la pasageri la ieşirea din terminal. Mulţi piloţi aveau obiceiul să debarce şi să se ducă singuri acasă.

Chloe şi Rayford se înţelegeau acum mai bine ca niciodată. Deveniseră repede prieteni şi confidenţi şi, spre deosebire de vremurile când nu cădeau de acord în nicio privinţă, acum sufereau deopotrivă în urma pierderii, erau strâns legaţi de credinţa proaspăt regăsită şi deveniseră coechipieri în ceea ce ei numeau Armata Pătimirilor.

Rayford îşi îmbrăţişă fiica:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar Bruce a tot încercat să te găsească. A convocat o întâlnire de urgenţa a grupului în seara asta. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă ar vrea să dăm de Buck.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu un taxi. Ştiam că maşina ta e aici.

— Unde ar putea să fie Buck?

— Avea de gând să caute o maşină şi un apartament astăzi. Ar putea fi oriunde.

— L-ai sunat la birou?

— Am vorbit cu Alice, secretara de acolo, mai devreme, în după-amiaza asta. Nu era aşteptat până luni, dar am putea să mai încercăm să vorbim cu el din maşină. Adică, să încerci tu… Ar trebui să îl suni, nu crezi? Mai degrabă îl suni tu, decât eu.

Alice se aşeză la biroul ei aplecându-se înainte, cu capul uşor

înclinat, uitându-se la Buck şi încercând din răsputeri să nu râdă în timp ce acesta îi povestea în şoaptă anecdote. În tot acest timp, Buck se întreba cât de multe dintre lucrurile pe care le adusese din biroul său spaţios din Manhattan aveau să încapă în spaţiul pe care trebuia să îl împartă cu cafetiera biroului. Telefonul sună, iar Buck putu auzi conversaţia purtată de ambele persoane la interfon. Buck auzi vocea recepţionistei din holul de la intrare.

— Alice, Buck Williams mai e acolo?

— Da, e chiar aici.

— Cheamă-l la telefon.

Era Rayford Steele, care suna din maşină.

— La 7.30, în seara asta? întrebă Buck. O să fiu acolo, bineînţeles. Ce s-a întâmplat? Hm... Spune-i că o salut şi eu şi că ne vedem diseară, la biserică.

Buck tocmai termina conversaţia, când Verna apăru în cadrul uşii, încruntându-se la el.

— E vreo problemă? întrebă el.

— O să ai propriul telefon cât de curând, spuse ea. Intră.

De îndată ce se aşeză, Verna îl informă cu amabilitate că, din acel moment, nu avea sa mai călătorească prin lume, pe post de reporter special pentru revista *Global Weekly.*

— Noi, cei de aici, din Chicago, avem o contribuţie importantă, dar limitată, spuse ea. Noi interpretăm ştirile naţionale şi internaţionale din perspectivă locală şi regională, iar apoi trimitem articolele noastre la sediul din New York.

Buck stătea ca pe ace:

— Aşadar, îmi va reveni piaţa de animale din Chicago?

— Nu mi se pare amuzant, Cameron. Niciodată nu mi s-a părut ca ai fi un tip amuzant. Ţi se va repartiza orice subiect despre care va trebui sa scriem în săptămâna respectivă. Articolele tale vor fi analizate de un redactor şi de mine, iar eu voi decide dacă sunt suficient de importante sau de bune, astfel încât să fie trimise la New York.

Buck oftă:

— Nu obişnuiam să îmi întreb superiorul ce să fac cu articolele pe care le scriam. Presupun că nu ştiai asta.

— Relaţia ta cu Stanton Bailey va fi negociata prin mine de acum încolo. Ne-am înţeles?

— Mă întrebi dacă am înţeles sau dacă sunt de acord?

— Niciuna din aceste variante, spuse ea. Te întreb dacă te vei supune.

— E puțin probabil, spuse Buck, simţind cum gâtul i se inflamează şi pulsul îi creşte.

Nu dorea să înceapă un dialog pe un ton răstit cu Verna. Însă nici nu avea de gând să stea sub papucul unei persoane care nu avea ce să caute în jurnalism – cu atât mai mult, cu cât aceasta şedea în scaunul care îi aparţinuse Lucindei Washington – şi care acum îi era şefă.

— O să discut toate astea cu domnul Bailey, spuse ea. După cum îţi poţi imagina, dispun de tot felul de mijloace pentru a-i sancţiona pe angajaţii neascultători.

— Îmi pot imagina. De ce nu îl suni chiar acum?

— Pentru ce anume?

— Ca să afli ce trebuie să fac. Am acceptat retrogradarea şi mutarea mea. Ştii la fel de bine ca şi mine că, punându-mă să mă ocup de probleme regionale, îmi iroseşti cunoştinţele şi experienţa.

— Şi presupun că insinuezi că îţi irosesc şi talentul, de asemenea.

— Poţi presupune ce vrei. Însă, înainte să faci asta, trebuie să iei în considerare faptul că am investit ore întregi în reportajul referitor la teoria dispariţiilor – ah, de ce vorbesc tocmai cu tine despre asta?

— Pentru că sunt şefa ta şi pentru că e puţin probabil ca un simplu jurnalist din biroul din Chicago să scrie un articol de analiză.

— Nici măcar un jurnalist care a mai scris sute de astfel de articole? Te provoc: sună-l pe Bailey! Ultima dată când a spus ceva despre articolul meu a fost că era convins că o să fie extrem de bun.

— Da? Ultima dată când am vorbit *eu* cu el mi-a povestit despre ce a vorbit cu tine ultima dată.

— A fost o neînţelegere.

— A fost o minciună. Ai spus că ai fost undeva, iar toată lumea care a fost acolo spune că nu ai fost acolo. Eu te-aş fi concediat.

— Dacă tu ai fi avut puterea să mă concediezi, aş fi demisionat eu singur.

— Vrei să demisionezi?

— O să îţi spun ce vreau, Verna. Vreau să...

— Mă aştept ca toţi subordonaţii mei sa îmi spună domnişoara Zee.

— Nu ai niciun subordonat în birou, spuse Buck. Şi nu cumva tu eşti...

— Eşti pe punctul de a mă scoate din sărite, Cameron.

— Nu crezi ca „domnişoara” Zee sună cam ciudat?

Verna se ridică:

— Urmează-mă!

Trecu în grabă pe lângă el şi năvăli afară din birou, mergând nervos pe coridorul lung cu pantofii ei de băbătie.

Buck se opri în dreptul biroului lui Alice:

— Mulţumesc pentru tot, Alice, spuse el repede. Am o mulţime de lucruri care trebuie să ajungă aici şi pe care s-ar putea să trebuiască să le redirecţionezi către noul meu apartament.

Alice dădu din cap, însă zâmbetul ci îngheţă atunci când Verna urlă de pe coridor:

— *Acum,* Cameron!

Buck se întoarse cu încetineală:

— Mai vorbim noi, Alice...

Buck se mişca lent intenţionat, ca să o enerveze pe Verna şi văzu cum lumea din redacţie se prefăcea că nu observă ceea ce se întâmpla, în timp ce se străduiau cu toţii să îşi înăbuşe chicotele de râs.

Verna se precipită spre colţul care servea drept adăpost cafetierei şi îi arătă un birou mic, cu un telefon şi un fişet. Buck afişă un aer dispreţuitor.

— O să ţi se aducă un computer cam peste o săptămână, spuse ea.

— Livrează-l la apartamentul meu.

— Mi-e teamă că este imposibil.

— Nu, Verna, ceea ce este imposibil este faptul că tu încerci să scapi de frustrarea acumulată cine ştie unde, cine ştie cum. Înţelegi la fel de bine ca şi mine că nicio persoană care are un dram de respect față de sine nu ar suporta una ca asta. Dacă o să lucrez în Chicago, o să lucrez acasă, folosind un computer, un modem şi un fax. Şi dacă te aştepţi să mă vezi în acest birou, din cine ştie ce motiv, sună-l chiar acum pe Stanton Bailey.

Verna părea pregătită să-i facă faţă, aşa încât Buck se

întoarse în biroul ei, urmat de „şefă”. Trecu pe lângă Alice, care părea şocată, şi se opri în aşteptare la biroul Vernei până când ea îl ajunse din urmă.

— Formezi tu numărul sau o fac eu? o întrebă.

Rayford şi Chloe luară masa în drum spre casă şi ajunseră tocmai când superiorul lui Rayford îi lăsa un mesaj urgent pe robot: „Sună-mă de îndată ce ajungi acasă!”

Cu şapca la subsuoară şi încă îmbrăcat în uniformă, Rayford formă numărul cunoscut:

— Ce s-a întâmplat, Earl?

— Mulţumesc că m-ai sunat de îndată, Ray. Noi doi ne cunoaştem de mult timp.

— Ne cunoaştem de suficient de multă vreme, astfel încât să îmi spui ce ai pe suflet, Earl. Ce am mai făcut de data asta?

— Ăsta nu e un telefon oficial, ai înţeles? Nu e o mustrare sau o avertizare sau mai ştiu eu ce. E o conversaţie ca de la prieten la prieten.

— Spui că e ca de la prieten la prieten, Earl... Trebuie să mă aşez cumva?

— Nu, însă trebuie să îţi spun, amice, să o laşi mai moale cu prozelitismul.

— Cu...

— Cu discuţiile despre Dumnezeu în timpul slujbei, omule.

— Earl, ştii că nu continui atunci când cineva îmi spune să mă opresc şi ştii că acest lucru nu îmi influenţează activitatea în niciun fel. În orice caz, *tu* ce crezi că a provocat dispariţiile?

— Am mai vorbit despre asta, Ray. Tot ce pot sa îţi spun e că Nick Edwards o sa îţi întocmească un raport şi vreau să pot spune că noi doi deja am discutat despre subiect şi că ai fost de acord să încetezi.

— Sa îmi facă raport? Am încălcat vreo regulă, am violat vreo procedură, am comis vreo crima?

— Nu ştiu cum are de gând să îi spună, însă ai fost avertizat, nu-i aşa?

— Credeam că ai spus că încă nu e nimic oficial.

— Încă nu este, Ray. Dar vrei să fie? Trebuie să te sun mâine şi să te oblig să vii până aici pentru o întâlnire şi să scriu un memoriu care să fie adăugat la dosarul tău? Nu vrei să încerc să împac pe toată lumea şi să le spun tuturor că a fost o neînţelegere, care s-a rezolvat acum şi că nu o să se mai

repete?

Rayford nu-i răspunse imediat.

— Haide, Ray, nu trebuie să te gândeşti prea mult la asta. Nu-mi place să ştiu că trebuie să te gândeşti la chestia asta.

— O să trebuiască să mă mai gândesc, Earl. Mulţumesc că m-ai anunţat, dar nu sunt încă pregătit să fac compromisuri.

— Nu-mi face una ca asta, Ray.

— Ţie nu-ţi fac nimic, Earl. Mi-o fac mie însumi.

— Da, dar eu sunt cel care o sa trebuiască să găsească un înlocuitor cu atestat pentru 747 şi 757.

— Adică e chiar atât de grav? Pot să îmi pierd slujba din cauza asta?

— Poţi să fii sigur…

— Totuşi o să trebuiască să mă mai gândesc.

— Situaţia e destul de complicată, Ray. Ascultă-mă, dacă o să îţi revii şi o să reuşim să trecem peste asta, trebuie să dai din nou testul pentru ’57. În următoarea lună şi jumătate, o să mai aducă încă şase avioane de tipul ăsta, care o să decoleze de aici. Ar trebui să îţi doreşti sa ajungi pe lista piloţilor pe ’57. Ştii, aşa o să câştigi mai mulţi bani.

— Pentru mine, asta nu mai contează aşa de mult, Earl.

— Ştiu.

— Însă ideea de a pilota un Boeing 757 e atrăgătoare. O să te mai sun.

— Nu mă lăsa să aştept, Ray!

— O să încerc să îl găsesc pe domnul Bailey, spuse Verna. Dar îţi dai seama că e destul de târziu la New York.

— El e întotdeauna acolo şi o ştii foarte bine. Foloseşte numărul de telefon la care răspunde după program.

— Nu am numărul ăsta.

— Ţi-l dau eu. Probabil că acum poartă discuţii preliminare cu înlocuitorul meu.

— O să îl sun, Cameron, şi chiar o să te las să îţi spui punctul de vedere, însă eu voi fi cea care va vorbi prima cu el şi îmi rezerv dreptul de a-i spune cât de recalcitrant şi nepoliticos ai fost. Te rog să aştepţi afară!

Alice îşi aduna lucrurile şi era pe punctul de a pleca atunci când apăru Buck cu un aer de om pus pe şotii. Alţi angajaţi ieşeau din birou, ducându-se fie spre parcare, fie spre metrou.

— Ai auzit toată conversaţia? şopti Buck.

— Am auzit tot, spuse ea. Ştii, tipul ăsta nou de căşti, care îţi dau posibilitatea să nu aştepţi până când cealaltă persoană a terminat de vorbit?

Buck aprobă din cap.

— Păi, căştile astea nu-l lasă pe celălalt să-şi dea seama că asculţi ce se vorbeşte. Pur şi simplu, întrerupi transmisia, iar, apoi, dacă butonul pentru interfon este apăsat din greşeală, să zicem, poţi asculta o conversaţie fără să fii auzit. Nu e grozav?

Din difuzorul interfonului ei se auzi un telefon care suna la New York.

— Stanton la telefon. Cu cine vorbesc?

— Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta…

— Dacă ai numărul acesta de telefon, probabil că ai ceva important să-mi spui. Dar cu cine vorbesc?

— Sunt Verna Zee din Chicago.

— Da, Verna, ce s-a întâmplat?

— Am o problemă aici. Cameron Williams.

— Da, tocmai aveam de gând să îţi transmit să îl laşi în pace. Lucrează la câteva articole importante pentru mine. Ai vreun loc plăcut în care să poată să lucreze sau, poate, ar trebui să îl lăsăm să lucreze acasă?

— Avem un loc pentru el aici, domnule, însă a fost nepoliticos şi recalcitrant astăzi…

— Ascultă-mă, Verna, nu vreau să fii îngrijorata în privinţa lui Williams. A fost însărcinat să găsească explicaţii unei întâmplări pe care eu, unul, nu o înţeleg, însă trebuie să recunoaştem că el încă este vedeta revistei; va face în continuare ceea ce a făcut şi până acum. O să primească mai puţini bani, o să îi mai scadă din prestigiu şi nu o să mai lucreze la New York, însă o să îşi primească subiectele de aici. Nu trebuie să fii preocupată în ceea ce îl priveşte, bine? De fapt, cred că ar fi mai bine şi pentru tine şi pentru el dacă nu ar lucra în biroul de acolo, ci acasă.

— Dar, domnule…

— Mai e vreo problemă, Verna?

— Aş fi vrut să îmi fi spus toate astea din timp. Am nevoie de sprijinul dumneavoastră. Nu a fost politicos cu mine şi…

— Ce vrei să spui? Ţi-a făcut vreo propunere indecenta sau ce anume?

Buck şi Alice se străduiau să nu izbucnească în râs.

— Nu, domnule, însă mi-a spus răspicat ca nu are de gând să fie subordonatul meu.

— Îmi pare rău, Verna, dar el chiar *nu* este subordonatul tău. Nu am de gând să irosesc talentul lui Cameron Williams punându-l să se ocupe de subiecte de interes local. Şi să ştii că apreciem fiecare material pe care ni-l trimiţi, dar nu e cazul ca Buck să se implice în elaborarea unor astfel de articole.

— Dar, domnule…

— Îmi pare rău, Verna… Mai ai ceva de spus? Nu mă exprim suficient de clar sau care e problema? E simplu: spune-i să îşi comande aparatura, să treacă totul în contul biroului din Chicago şi să lucreze pentru noi direct de acolo. Ai înţeles?

— Dar nu ar trebui să îşi ceară scu…

— Verna, chiar trebuie să mediez un conflict personal de la o distanţă de mii de kilometri? Dacă nu faci faţă confruntărilor de acolo…

— Pot şi intenţionez să le fac faţă, domnule. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Interfonul sună:

— Alice, spune-i să intre.

— Da, doamna, iar apoi pot să…

— Da, poţi să pleci.

Buck simţi cum Alice întârzia să îşi strângă lucrurile, păstrând o distanţă doar cât să audă conversaţia. Intră în birou ca şi cum s-ar fi aşteptat sa vorbească la telefon cu Stanton Bailey.

— Nu era nevoie ca el să mai stea de vorbă şi cu tine. A fost foarte clar în legătură cu faptul că nu trebuie să îţi suport manifestările. Poţi să lucrezi acasă.

Buck dori să îi spună că avea să îi fie greu să depăşească obstacolele pe care i le pregătise, însă deja se simţea vinovat de faptul că trăsese cu urechea la discuţia dintre ea şi Bailey. Sentimentul de vinovăţie era unul nou pentru el.

— O să încerc să nu te deranjez, îi spuse el.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai face asta.

Atunci când ajunse în parcare, Alice îl aştepta.

— A fost grozav, spuse ea.

— Ar trebui să îţi fie ruşine, spuse el şi zâmbi.

— Dar şi tu ai tras cu urechea.

— Aşa e… Ne mai vedem noi.

— O să pierd metroul, spuse ea. Dar a meritat.

— Ce ai zice dacă te-aş conduce acasă? Arată-mi unde stai!

Alice aşteptă în timp ce el descuia portiera.

— Ai o maşină frumoasă.

— E nou-nouţă, îi spuse el.

Şi exact aşa se simţea şi el: ca un om nou.

Rayford şi Chloe ajunseră la biserică devreme. Bruce era deja acolo; tocmai termina de mâncat un sandviş pe care îl comandase. Arăta ca un om trecut de treizeci de ani. După ce îi întâmpină, îşi ridică de pe nas ochelarii cu rame subţiri şi îi înfipse în buclele părului său ondulat.

— Aţi reuşit să îl găsiţi pe Buck? îi întrebă el.

— A spus că va veni, îi răspunse Rayford. Ce e aşa de important?

— Ai văzut ştirile de astăzi?

— Cred că da. Era ceva important care trebuia să îmi fi atras atenţia?

— Eu aşa cred. Stai să vină şi Buck.

— Între timp, să îţi spun ce am păţit astăzi, îi spuse Rayford.

Când termină de povestit, Bruce zâmbea:

— Bănuiesc că aşa ceva nu ai mai avut la dosar.

Rayford dădu din cap şi schimbă subiectul.

— Mi se pare atât de ciudat că Buck este membru al grupului nostru, mai ales că e de-abia la început.

— Dar toţi suntem de-abia la început, nu-i aşa? spuse Chloe.

— Aşa e…

Bruce îşi ridică privirea şi zâmbi. Rayford şi Chloe se întoarseră şi îl văzură pe Buck stând în pragul uşii.

2

Buck nu ştiu cum să reacţioneze atunci când Rayford Steele îl întâmpină călduros. Aprecia afecţiunea şi sinceritatea arătate de noii săi prieteni, însă ceva îl deranja şi îl făcea să se manifeste cu rezervă. Încă nu se simţea prea confortabil înconjurat de atâta căldură. Şi cu ce prilej anume avea loc întâlnirea? Armata Pătimirilor trebuia să se întrunească în mod regulat, iar o întâlnire specială trebuia să aibă o semnificaţie anume.

Când îl întâmpină, Chloe îl privi de parcă ar fi aşteptat ceva de la el, dar totuşi nu îl îmbrăţişă, aşa cum o făcură Steele şi Bruce Barnes. El era cauza ezitărilor ei, fără îndoială. De-abia se

cunoşteau, însă evident se simţeau atraşi unul de celălalt. Amândoi se arătaseră favorabili în privinţa începerii unei relaţii, iar într-un bilet către Chloe, Buck chiar recunoscuse ca se simţea atras de ea. Însă trebuia să fie prudent. Amândoi deveniseră credincioşi abia de curând şi încă nu ştiau prea bine ce le rezerva viitorul. Numai un om nechibzuit ar fi început o relaţie într-un astfel de moment.

Şi totuşi, nu era el tocmai un om nechibzuit? De ce îi luase atât de mult timp să Îl găsească pe Hristos de vreme ce fusese un student eminent, un ziarist de renume internaţional, adică exact ceea ce numim un intelectual?

Ce se întâmpla cu el acum? Se simţea vinovat pentru că ascultase la telefon cum şefii săi discutau despre el. Odinioară, ar fi tras cu urechea fără să se gândească de două ori. Trucurile, şmecheriile şi minciunile sfruntate pe care le folosise pentru a obţine un interviu ar fi putut umple o carte. Oare, avea să fie un jurnalist la fel de bun acum, când Dumnezeu îi călăuzea paşii, invadându-i conştiinţa până şi în cele mai mici detalii?

Rayford sesiză disconfortul lui Buck şi ezitarea lui Chloe. Însă îl surprinse, în special, schimbarea aproape instantanee a expresiei de pe faţa lui Bruce. Bruce zâmbise când Rayford îi spusese cum dăduse de necaz la serviciu şi zâmbise, de asemenea, atunci când Buck sosise. Totuşi, deodată, faţa lui Bruce se înnegură. Zâmbetul lui dispăruse şi îşi masca starea cu mare dificultate.

Acest gen de sensibilitate era nou pentru Rayford. Înainte să îi dispară soţia şi fiul, Rayford nu mai plânsese de ani de zile. Întotdeauna considerase că emoţiile demonstrează lipsa de tărie şi că nu sunt potrivite pentru un bărbat. Însă de la dispariţii, Rayford văzuse mulţi bărbaţi plângând. Era convins că asta însemna că Hristos binecuvântase Biserica Lui şi ca evenimentul fusese catastrofal numai pentru cei care fuseseră lăsaţi pe Pământ.

Chiar şi pentru el şi pentru Chloe, care deveniseră credincioşi datorită întâmplării, durerea provocată de dispariţia celor dragi era insuportabilă. Fuseseră zile în care Rayford se simţise copleşit de nenorocire şi atât de singur, în absenţa soţiei şi fiului său, încât se întrebase dacă mai putea merge înainte. Cum putuse să nu-şi dea seama că fusese un soţ şi un tata

îngrozitor?

Dar Bruce se dovedise a fi un sfetnic înţelept. El însuşi îşi pierduse soţia şi copiii, iar el, mai mult decât toţi ceilalţi, ar fi trebuit să fie pregătit pentru sosirea lui Iisus. Sprijinit de Bruce şi cu ajutorul celorlalţi doi, Rayford ştia că putea sa reziste. Însă supravieţuirea era doar unul dintre multele lucruri la care se gândea Rayford. Începea să creadă ca el – şi toţi ceilalţi – trebuia să acţioneze, poate chiar cu preţul vieţii.

Dacă exista vreo vreo urmă de îndoială sau vreo ezitare, acestea dispăruseră atunci când Bruce Barnes îşi găsi, în cele din urmă, cuvintele. Tânărul pastor îşi strânse buzele, să nu tremure. Ochii lui se umpleau de lacrimi.

— Trebuie să vorbesc cu voi toţi, începu el, oprindu-se ca pentru a se reculege. După informaţiile care vin încontinuu de la New York zilele astea, un ajuns la concluzia că trebuie să urmăresc nonstop C.N.N.-ul. Rayford, ai spus că nu ai auzit ultimele ştiri! Dar tu, Chloe?

Chloe făcu semn ca nu.

— Buck, presupun că tu ai acces la toate declaraţiile lui Carpathia de îndată ce acesta le face.

— Nu şi astăzi, spuse Buck. Nu am ajuns la birou decât la sfârşitul zilei şi nu am auzit nimic.

Bruce păru că se înnegurează din nou, apoi zâmbi de parcă şi-ar fi cerut scuze.

— Veştile nu sunt devastatoare, spuse el. Dar mă simt extrem de responsabil faţă de voi toţi. Ştiţi că încerc să mă ocup de biserică, însă lucrul ăsta mi se pare nesemnificativ în comparaţie cu studierea profeţiilor. Îmi petrec majoritatea zilelor şi a serilor citind Biblia şi interpretările ei şi simt povara lui Dumnezeu asupra mea.

— Povara lui Dumnezeu? repetă Rayford.

Însă Bruce izbucni în plâns. Chloe se întinse peste birou şi îi luă o mână într-ale sale. Rayford şi Buck îl îmbrăţişară, de asemenea.

— E atât de greu, spuse Bruce, încercând să se facă înţeles. Şi ştiu că nu sunt singur... Voi şi oamenii care vin la biserică sunteţi alături de mine. Toţi suferim, toţi am pierdut oameni dragi nouă, cu toţii am fost orbi în faţa adevărului.

— Însă acum l-am găsit, spuse Chloe. Dumnezeu ne-a ajutat.

— Ştiu. Dar mă simt atât de tulburat, încât mă întreb ce are

să urmeze. Casa mea e atât de mare, de rece şi de tristă fără familia mea, încât, uneori, nici nu mă mai duc seara acolo. Uneori, citesc până adorm şi mă duc acasă dimineaţa, să fac un duş, să mă schimb şi să vin din nou aici.

Stingherit, Rayford privi în altă parte. Dacă el ar fi fost în locul celui care acum încerca sa vorbească cu prietenii lui, ar fi dorit să se găsească cineva să schimbe subiectul, astfel încât să se revină la tema întâlnirii. Însă Bruce era un alt gen de om.

El întotdeauna comunica în felul lui şi numai atunci când dorea sa o facă.

Bruce apucă un şerveţel, iar ceilalţi trei îşi reluară locurile. Când Bruce vorbi din nou, vocea încă îi era la fel:

— Simt că mă apasă o greutate enormă, spuse el. Unul dintre lucrurile în privinţa cărora nu am excelat niciodată a fost să citesc Biblia în fiecare zi. Am pretins că sunt un om credincios, un aşa-zis „lucrător creştin cu normă întreagă”, însă nu mi-a păsat de Biblie. Acum nu mă mai satur să o citesc.

Buck îl înţelegea. Dorea sa ştie tot ce Dumnezeu încercase să îi spună în toţi aceşti ani. Acesta, în afară de Chloe, era unul dintre motivele pentru care nu îl deranja mutarea la Chicago. Voia să vină la această biserică şi să îl asculte pe Bruce interpretând Biblia de fiecare dată când uşile bisericii erau deschise. Dorea să se cufunde în noianul de informaţii oferite de Bruce în predicile lui. Beneficiind de calitatea de membru al acestui mic grup organizatoric.

Buck încă mai avea o slujbă şi încă mai scria despre lucruri importante, însă ocupaţia sa principală părea să fie cunoaşterea şi ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Restul reprezenta doar un mijloc pentru a atinge acest scop.

Bruce îşi ridică privirea:

— Acum înţeleg ce înseamnă atunci când oamenii spun că s-au bucurat de cuvântul lui Dumnezeu. Îmi ostoiesc setea de a şti citind Biblia ore întregi, pierzând şirul timpului, uitând să mănânc, plângând şi rugându-mă. Mă ridic de pe scaun şi mă arunc în genunchi, chemându-L pe Dumnezeu să mă lumineze. Iar ceea ce mă înspăimântă cel mai tare este faptul că El o face.

Buck observă cum Rayford şi Chloe dădeau din cap aprobator. Credinţa era un lucru extrem de nou pentru el, însă simţea la fel de intens ca toţi ceilalţi acea dorinţă de a descoperi ce scrie în

Biblie. Însă unde dorea să ajungă Bruce? Le spunea, cumva, că Dumnezeu i se revelase?

Bruce inspiră adânc şi se ridică în picioare. Merse spre colţul biroului şi se aşeză pe marginea lui, cuprinzându-i pe toţi cu privirea:

— Am nevoie de rugăciunile voastre, spuse el. Dumnezeu îmi arată lucruri, adevăruri impresionante pe care de-abia le pot ţine nerostite. Şi totuşi, dacă le-aş spune în public, aş putea fi ridiculizat şi m-aş pune în pericol.

— Bineînţeles că ne vom ruga, spuse Rayford. Dar ce legătură au toate acestea cu ştirile de astăzi?

— Nu au nicio legătură cu ştirile, Rayford, zise Bruce şi dădu din cap. Nu vedeţi? Noi ştim că Nicolae Carpathia este Antihristul. Să presupunem, de dragul demonstraţiei, că povestea lui Buck despre puterea supranaturală de a hipnotiza a lui Carpathia şi că uciderea celor doi oameni sunt aberante. Chiar şi aşa, avem suficiente dovezi care atestă faptul că Nicolae Carpathia se potriveşte descrierii profetice. El înșală prin aparenţe. Oamenii se grăbesc să îl susţină. A fost avansat la putere aparent împotriva propriilor dorinţe. Doreşte să impună lumii o guvernare unică, o monedă unică, un tratat cu Israelul, mutând sediul O.N.U. La Babilon. Numai lucrul acesta spune totul. *Care sunt şansele ca un singur om să facă toate astea şi să nu fie Antihristul?*

— Ştiam că asta are să urmeze, spuse Buck. Dar a recunoscut lucrurile astea în public?

— Pe toate. Astăzi.

Buck fluieră încet:

— Ce anume a spus Carpathia?

— A anunţat totul prin purtătorul său de cuvânt, fostul tău şef – cum îl cheamă?

— Planck.

— Exact. Steve Planck. Au organizat o conferinţă de presă ca să informeze mass-media că Nicolae Carpathia nu va fi disponibil pentru mai multe zile, deoarece prezidează întâlniri strategice la nivel înalt.

— Şi a spus pe ce teme vor fi întâlnirile?

— A spus ca, deşi nu doreşte să devină conducător suprem, Carpathia se simte obligat să unească imediat ţările lumii pentru a obţine pacea. A însărcinat forţele speciale să impună politica

dezarmării în cadrul tuturor naţiunilor lumii şi să confirme faptul că s-a procedat astfel. Zece la sută din armele care nu au fost distruse de fiecare ţară în parte urmează să fie trimise la Babilon, pe care l-a redenumit Noul Babilon. Comunitatea financiară internaţională, ai cărei reprezentanţi deja se aflau la New York pentru întrevederi, a fost delegată să se ocupe de problema monedei unice.

— Nu aş fi crezut niciodată aşa ceva, spuse Buck, încruntându-se. Un prieten a încercat să mă avertizeze în legătură cu lucrurile astea în urmă cu mult timp.

— Şi asta nu e tot, continuă Bruce. Credeţi că a fost o simplă coincidenţă faptul că mai-marii celor mai importante religii s-au aflat la New York, atunci când Carpathia a sosit acolo săptămâna trecută? Cum poate să fie asta altceva decât împlinirea profeţiei? Carpathia insistă ca aceştia să cadă de acord în privinţa efortului de a manifesta toleranţă faţă de diversele credinţe care au multe în comun.

— Au multe în comun?! se miră Chloe. Unele religii diferă atât de mult, încât nu vor putea fi reconciliate niciodată.

— Dar deja sunt în curs de *reconciliere,* spuse Bruce. Se pare ca Nicolae Carpathia încheie nişte acorduri. Nu ştiu ce anume oferă, însă răspunsul conducătorilor religioşi este aşteptat la sfârşitul săptămânii. Presupun că vom fi martorii naşterii unei religii unice.

— Dar cine ar putea crede în aşa ceva?

— Scriptura spune că mulţi o vor face.

Rayford îşi simţea mintea tulbure. Îi era greu să se mai concentreze asupra oricărui lucru din ziua dispariţiilor. Uneori încă se mai întreba dacă nu cumva totul era un coşmar îngrozitor, din care urma să se trezească şi, apoi, să înceapă să îndrepte lucrurile din viaţa sa. Nu era precum Scrooge, care avusese nevoie de un astfel de vis pentru a vedea cât de mult greşise? Sau precum era George Bailey, personajul din *It's a Wonderful Life*[1] de Jimmy Stewart, a cărui dorinţă s-a împlinit pentru ca, mai apoi, să îşi dorească să nu se fi întâmplat asta?

Rayford chiar cunoştea doi oameni – Buck şi Hattie – care îl întâlniseră pe Antihrist! Cât de ciudat părea acest lucru! Atunci când reflecta asupra acestui fapt, era străbătut de un fior de

[1] O viaţa minunata (engl.) (n. tr.).

groază. Lupta acerbă dintre Dumnezeu şi Satana se strecurase în viaţa sa şi, într-o clipa, din tatăl sceptic şi nepăsător şi soţul cu ochi pofticioşi Rayford devenise un credincios fanatic al lui Iisus.

— De ce te-au afectat atât de tare ştirile de astăzi, Bruce? îl întrebă Rayford. Cred că niciunul dintre noi nu s-a îndoit de adevărul spuselor lui Buck. Niciunul nu a stat în cumpănă pentru a răspunde dacă Nicolae Carpathia e sau nu Antihristul.

— Nu ştiu, Rayford.

Bruce se întoarse la scaunul său:

— Tot ce ştiu e că, pe măsură ce mă apropii de Dumnezeu şi pătrund din ce în ce mai adânc semnificaţia Bibliei, povara de pe umerii mei mi se pare din ce în ce mai apăsătoare. Lumea trebuie să ştie că este înşelată. Simt nevoia să predic despre Hristos oriunde, nu numai aici. Biserica e plină de oameni înspăimântaţi, care Îl caută cu disperare pe Dumnezeu. Noi încercăm să le redăm credinţa, însă ne aşteaptă multe alte piedici.

— Ştirea care m-a afectat cu adevărat a fost anunţul că priorităţile lui Carpathia sunt ceea ce el numeşte „o înţelegere“ între comunitatea internaţională şi Israel, precum şi un așa-zis „acord special” între O.N.U. Şi Statele Unite ale Americii.

Buck se aşeză mai bine.

— Ce crezi că înseamnă astea?

— Nu ştiu cum stă treaba cu Statele Unite, deoarece cercetările mele nu m-au făcut să cred că America va juca un rol important în perioada care o să urmeze. Însă cu toţii ştim ce înseamnă o „înţelegere” cu Israelul. Nu ştiu sub ce formă va face sau ce beneficii va aduce Ţării Sfinte, însă această înţelegere reprezintă, cu siguranţă, tratatul privitor la cei şapte ani.

Chloe îşi ridică privirea:

— Iar asta înseamnă, fără îndoială, începutul celor şapte ani de pătimiri.

— Exact.

Bruce îi privi pe toţi:

— Dacă acel anunţ aminteşte ceva despre promisiunea lui Carpathia de a proteja Israelul în următorii şapte ani, atunci perioada aceasta de mari suferinţe începe în mod oficial.

Buck lua notiţe:

— Aşadar, dispariţiile, Înălţarea la Cer, nu au însemnat începutul celor şapte ani?

— Nu, spuse Bruce. O parte din mine spera că se va întâmpla ceva care va amâna tratatul cu Israelul. Nimic din Scriptură nu lasă să se înţeleagă că acest acord trebuie să fie încheiat atât de repede. Însă de îndată ce se va întâmpla, ceasul va bate.

— Însă va bate şi pentru domnia lui Iisus pe pământ, nu-i aşa? întrebă Buck.

Rayford era impresionat de faptul că Buck învăţase atât de multe în atât de puţin timp.

Bruce dădu din cap aprobator:

— Într-adevăr. Acesta este motivul întâlnirii noastre. Trebuie să vă spun tuturor ceva. În fiecare seara, de la 8.00 la 10.00 voi organiza câte o întâlnire de acest gen, chiar aici, în birou. Numai pentru noi.

— Eu voi călători mult, spuse Buck.

— Şi eu de asemenea, adăugă Rayford.

Bruce ridică o mână:

— Nu vă pot obliga să veniţi, dar vă îndemn să o faceţi. De câte ori vă veţi afla în oraş, să veniţi! în timpul discuţiilor noastre vom pune cap la cap ceea ce Dumnezeu ne-a revelat prin Scriptură. M-aţi auzit vorbind despre unele dintre aceste descoperiri. Însă, dacă tratatul cu Israelul va fi semnat în următoarele zile, nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să înfiinţăm biserici noi, să adunăm grupuri noi de credincioşi. Vreau să mă duc în Israel şi să îi ascult pe cei doi martori la Zidul Plângerii. Biblia vorbeşte despre 144.000 de evrei, care se vor ridica şi vor predica în întreaga lume. Vor fi mulţi, poate chiar un miliard de oameni, care o să-şi mărturisească credinţa în Hristos.

— Asta este minunat, spuse Chloe. Ar trebui să ne bucurăm.

— Eu mă bucur, spuse Bruce. Însă vom avea foarte puţin timp ca să ne bucurăm sau să ne odihnim. Vă amintiţi ce spune predica despre Judecăţile Celor Şapte Peceţi?

Fata aprobă dând din cap:

— Ele vor începe imediat, dacă nu mă înşel. Vor urma optsprezece luni de pace, însă în următoarele trei luni după acestea, vor fi celelalte Judecăţi ale Celor Şapte Peceţi. O pătrime din omenire va fi ştearsă de faţa Pământului. Nu vreau să mă plâng, dar vreţi să vă uitaţi în această cameră şi să îmi

spuneţi ce înseamnă asta pentru voi? îi întreba Bruce.

Rayford nu avea de ce să se uite în jur. Stătea alături de oamenii care îi erau cei mai apropiaţi din toată lumea. Era cu putinţă ca, peste mai puţin de doi ani, să piardă alte persoane dragi lui?

Buck îşi închise carneţelul. Nu avea de gând să noteze acolo faptul că cineva din camera aceea ar fi putut muri în curând. Îşi aminti că, în primul an de facultate, fusese rugat să privească în stânga şi în dreapta sa. Profesorul le spusese: „Unul dintre voi trei nu va mai fi aici peste un an”. Acum, cuvintele acelea i se păreau de-a dreptul ridicole, ţinând cont de gravitatea situaţiei de faţă.

— Noi nu dorim să supravieţuim pur şi simplu, spuse Buck. Noi vrem să facem ceva.

— Ştiu, spuse Bruce. Dar asta mă face să sufăr de pe-acum. Drumul pe care l-am ales este unul lung şi anevoios. Cu toţii vom fi ocupaţi şi extenuaţi, dar trebuie să ne planificăm acţiunile.

— Mă gândeam să îmi continuu studiile la facultate, spuse Chloe. Nu voi merge la Stanford, desigur, ci undeva, pe aproape. Acum mă întreb ce rost ar mai avea.

— Poţi să studiezi chiar aici, spuse Bruce. În fiecare seara de la 8.00 la 10.00. Şi ar mai fi ceva de spus…

— Mă gândeam eu că trebuia să mai fie ceva, spuse Buck.

— Cred că avem nevoie de un adăpost.

— De un adăpost? întrebă Chloe.

— De unul subteran, spuse Bruce. În perioada asta de pace putem să îl construim fără a stârni suspiciuni. Când vremea judecăţilor va veni, un astfel de lucru nu va trece neobservat.

— Despre ce anume vorbeşti? spuse Buck.

— Trebuie să aducem un excavator aici şi să săpăm un refugiu în care să ne ascundem. Războiul se apropie, la fel şi foametea, molimele şi moartea.

Rayford ridică o mână:

— Dar credeam că nu o să dăm bir cu fugiţii…

— Nu o să facem asta, spuse Bruce. Dar, dacă nu ne facem planuri dinainte, dacă nu vom avea un loc în care să ne retragem ca să ne regrupăm, să evităm radiaţiile şi bolile, vom muri încercând să dovedim că suntem curajoşi.

Buck era impresionat de faptul că Bruce avea un plan, un plan adevărat. Acesta adăugă că va comanda un rezervor uriaş care să fie adus chiar acolo. Urma să rămână la marginea parcării timp de săptămâni întregi, iar lumea probabil că va presupune că era folosit pentru depozitare. Apoi, avea să aducă un excavator care să sape o groapă suficient de mare, astfel încât să încapă rezervorul.

Între timp, ei patru urmau să zidească pereţii, să pună la punct instalaţia electrică şi pe cea de apă curentă şi, în general, să transforme rezervorul într-un adăpost în care să se poată locui. La un moment dat, Bruce avea să mute rezervorul de acolo. Oamenii care vor vedea asta vor presupune că nu avea dimensiunile potrivite sau că era defect. Cei care nu vor vedea că este mutat vor crede că a fost îngropat în pământ.

Armata Pătimirilor urma să ajungă la adăpostul subteran din biserică, printr-un pasaj secret, dar ei nu aveau să îl folosească decât atunci când va fi nevoie. Toate întâlnirile lor se vor ţine în biroul lui Bruce.

Întâlnirea din acea seară ajunse la sfârşit, iar cei trei care îşi recăpătaseră credinţa de curând se rugară pentru conducătorul lor, Bruce.

Buck îl îndemna pe Bruce să se ducă acasă şi să se odihnească. În timp ce ieşea, Buck se întoarse către Chloe:

— Ţi-aş arăta maşina mea nouă, însă acum nu mi se mai pare atât de importantă.

— Ştiu ce vrei să spui, îi zâmbi ea. Dar să ştii că arată bine. Vrei să iei cina cu noi?

— Nu prea mi-e foame. Oricum, trebuie să mă instalez în noua mea locuinţă.

— Ai mobilă? îl întrebă ea. Dacă nu, ai putea să stai la noi până când ţi-ai găsi ceva. Avem spaţiu suficient.

Buck se gândi la ironia situaţiei.

— Mulţumesc, spuse el. Apartamentul e deja mobilat.

Rayford îi ajunse din urmă:

— Până la urmă, unde te-ai stabilit, Buck?

Buck îi descrise apartamentul, spunându-i că era situat la jumătatea distanţei dintre biserică şi birou.

— Nu e prea departe.

— Nu, spuse Buck. O să vă invit pe toţi la mine de îndată ce aranjez apartamentul.

Rayford descuiase portiera, iar Chloe stătea lângă uşa din dreapta. Cei trei erau tăcuţi şi păreau stânjeniţi în lumina neclară a felinarelor.

— Bine, spuse Buck, ar trebui să plec.

Rayford se strecură în maşină. Chloe încă mai aştepta.

— La revedere.

Chloe îi făcu cu mâna, iar Buck se întoarse. Se simţea prost. Ce avea de gând să facă în legătură cu ea? Ştia că aştepta ceva de la el, că spera să îi dea vreun semn ca el încă mai era interesat de ea. Şi încă mai era. Însă îi era greu să o arate. Nu ştia dacă era din cauza prezenţei tatălui ei sau pentru că se întâmplau prea multe în viaţa lor, în acel moment.

Buck se gândi la remarca lui Chloe referitoare la faptul că nu avea sens să urmezi o facultate. Se gândi că acelaşi lucru era valabil şi pentru o poveste de dragoste. Fără îndoială, el se simţea singur. Evident, ei aveau multe în comun. Era atras de ea şi era clar că şi ea simţea acelaşi lucru pentru el. Însă faptul că era interesat de o femeie tocmai acum nu era o chestiune puţin cam prea nepotrivita, având în vedere spusele lui Bruce?

Buck simţea ca dragostea lui se îndrepta spre Dumnezeu. Aceasta avea să fie pasiunea lui până în momentul în care Hristos va reveni pe Pământ. Ar fi fost bine sau oportun ca el sa îi acorde atenţie lui Chloe Steele în acelaşi timp? încercă să şi-o alunge din minte, însă nu reuşi.

— Îţi place, nu-i aşa? spuse Rayford în timp ce scotea maşina din parcare.

— E de treabă.

— Vorbesc despre Buck.

— Ştiu despre cine vorbeşti. E de treabă, însă de-abia dacă mă mai vede.

— Are multe probleme.

— Mă bucur de mai multă atenţie din parte lui Bruce, care are mai multe probleme decât oricare dintre noi.

— Lasă-l pe Buck să se acomodeze şi apoi o să te sune.

— O să mă sune? spuse Chloe. Parcă ai fi Tăticul din *Little House on the Prairie*[2].

— Îmi cer scuze.

— Oricum, cred că Buck Williams nu are de gând să mă mai

[2] *Căsuţa din prerie* (engl.) (n. tr.).

sune...

Apartamentul lui Buck era perfect ordonat acum, că lucrurile lui încă nu sosiseră. Îşi dădu jos pantofii şi îşi verifică mesageria vocală din New York. Dorea să lase un mesaj pentru Marge Potter, fosta lui secretară de acolo, ca să o întrebe când aveau să sosească cutiile lui de la birou. Însă ea i-o luase înainte. Primul dintre cele trei mesaje era de la Marge. „Nu am ştiut unde să îţi trimit lucrurile, deci le-am expediat peste noapte la biroul din Chicago. Ar trebui să ajungă luni dimineaţă.”

Al doilea mesaj era din partea şefului, Stanton Bailey: „Dă-mi un telefon luni, Cameron. Vreau să primesc articolul tău până la sfârşitul săptămânii viitoare, aşadar trebuie să vorbim.”

Al treilea era de la fostul redactor-şef, Steve Planck, care acum era purtătorul de cuvânt al lui Carpathia: „Buck, sună-mă de îndată ce vei putea. Carpathia vrea să stea de vorbă cu tine.”

Buck pufni, apoi chicoti şi şterse ultimul mesaj. Înregistră un mesaj de mulţumire pentru Marge şi un altul prin care îl anunţa pe Bailey că auzise ceea ce el avusese să-i transmită şi că avea să îl sune. Scrise pe undeva numărul de telefon al lui Steve şi hotărî sa mai aştepte o vreme până când să îl sune. „Carpathia vrea să vorbească cu tine.” Sau, mai simplu: „Inamicul lui Dumnezeu se află pe urmele tale”. Buck nu putu decât să se întrebe dacă Nicolae Carpathia ştia că el îşi amintea totul. Ce ar face sau ce ar încerca să facă dacă ar şti că amintirile lui Buck erau intacte? îşi dădea seama că Buck ştia că el era un criminal, un mincinos, o bestie?

Rayford se uita la ştiri, ascultându-i pe crainici cum se întreceau în laude când comentau anunţurile venite de la Naţiunile Unite. Mulţi considerau mutarea sediului O.N.U. La ruinele Babilonului, la sud de Bagdad, drept un lucru bun. Unul dintre ei spusese: „Dacă Nicolae Carpathia este sincer în ceea ce priveşte dezarmarea şi colectarea celor zece procente din stocurile de armament existente, aş prefera să le stocheze în Orientul Mijlociu, în apropiere de Teheran, mai degrabă, decât pe vreo insulă din vecinătatea oraşului New York. În plus, vom putea folosi fostul sediu al Naţiunilor Unite drept muzeu, în onoarea celei mai îngrozitoare lucrări de arhitectură pe care a produs-o această ţară”.

Specialiştii prevedeau că se vor acumula tensiuni şi că

scopurile stabilite nu vor fi atinse în cadrul întâlnirilor dintre conducătorii spirituali şi experţii financiari. Cineva a spus: „Indiferent cât de atrăgătoare sau de eficientă vi s-ar părea ideea de religie sau monedă unice, aceasta nu poate fi realizată. Vor fi dificultăţile principale cu care se va confrunta Carpathia şi poate că atunci masele îl vor privi cu ceva mai mult realism. Această lună de miere se va sfârşi în curând”.

— Vrei un ceai, tată? strigă Chloe din bucătărie.

El refuză; puţin mai târziu ea apăru cu o ceaşcă de ceai în mâna. Se aşeză la capătul celălalt al canapelei, strângându-şi picioarele sub rochia de casă. Părul ei proaspăt spălat era învelit cu un prosop.

— Ai vreo întâlnire în weekend-ul ăsta? o întrebă Rayford atunci când ştirile se opriră pentru o pauză publicitară.

— Nu e amuzant, spuse ea.

— Nici nu intenţionam să fie. Ar fi chiar atât de ciudat să fie cineva care să vrea să te scoată în oraş?

— Se pare că singura persoană cu care vreau să ies s-a răzgândit în privinţa mea.

— Prostii! spuse Rayford. Ce-o fi în mintea lui?!

— Credeam că eu sunt în mintea lui, tată. Acum stau aici ca o liceana, punându-mi întrebări şi făcându-mi tot felul de speranţe. E stupid. De ce ar trebui să îmi pese? De-abia dacă îl cunosc. Pur şi simplu îl admir şi atât.

— Îl admiri?

— Bineînţeles! Cum să nu?! E deştept, vorbeşte bine, a făcut atâtea...

— Şi e faimos.

— Da, şi asta. Însă nu am de gând să mă arunc asupra lui. Am crezut doar că era interesat de mine, atâta tot. Biletul lui spunea că se simţea foarte atras de mine.

— Şi cum i-ai răspuns?

— Mă întrebi ce răspuns i-am dat?

Rayford dădu din cap aprobator.

— Niciunul. Ce era să fac?! Şi eu mă simţeam atrasă de el, însă nu doream să îl sperii.

— Poate crede că tu te-ai speriat. Poate crede că a fost prea insistent, prea devreme. Dar tu n-ai simţit asta, nu?

— Într-un fel, aşa am simţit, dar, în adâncul sufletului, simţeam că se întâmplă exact ceea ce trebuie. Credeam ca,

dacă o să fiu sinceră şi prietenoasă cu el, lucrurile astea vor spune totul.

Tatăl ridică din umeri:

— Poate că are nevoie de ceva mai multe încurajări.

— Nu are să le primească din partea mea. Nu-mi stă în fire. Tu ştii asta.

— Ştiu, scumpa mea, spuse Rayford. Însă te-ai schimbat foarte mult în ultima vreme.

— Da, însă felul meu de a fi nu s-a schimbat. Lui Chloe îi venea să râdă: Tată, ce o să mă fac? Nu am de gând să renunţ la el, dar ai văzut doar că nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu el? Ar fi trebuit să mă invite sa mâncăm în oraş, dar nici măcar nu a acceptat invitaţia noastră.

— Invitaţia *noastră*? Trebuia să fiu şi eu inclus?

— Nu ar fi fost politicos să îl invit de una singură…

— Ştiu. Dar poate că nu a vrut să iasă cu tine dacă eram şi eu cu voi.

— Dacă simţea pentru mine ceea ce credeam eu că simte, ar fi făcut-o. De fapt, m-ar fi invitat el primul, iar pe tine te-ar fi evitat. Vreau să spun că… De fapt, nu am vrut să sune aşa, tată.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Eu cred că te mâhneşti prea devreme. Mai acordă-i o zi! O să vezi că noaptea poate fi un sfetnic bun.

Ştirile revenіră, iar Chloe începu să-şi bea ceaiul. Rayford se simţea privilegiat pentru că ea îi vorbea despre un astfel de subiect. Nu îşi mai amintea dacă Chloe obişnuia să vorbească cu Irene atât de mult despre băieţi. Ştia că el era singurul ei sprijin la nevoie, însă faptul ca ea avea încredere în el îl făcea să se simtă bine.

— Nu trebuie să mă uit la ştiri neapărat, dacă vrei să mai vorbim, îi spuse el. Nu a mai apărut nimic nou faţă de ce ne-a povestit Bruce.

— Nu, spuse ea, ridicându-se în picioare. Sinceră să fiu, m-am săturat de mine însămi. Faptul că stau aici şi vorbesc despre viaţa personala, existentă sau inexistentă, mi se pare un lucru puţin cam pueril în momentele astea, nu crezi? Am prea multe de făcut, chiar şi în cazul în care nu mă mai duc la facultate. Vreau ca, pentru început, să memorez versetele din Iezechiel, Daniel şi Apocalipsa după Ioan.

Rayford râse:

— Tu glumeşti!

— Desigur! Dar ştii ce voiam, de fapt, să-ţi spun, tată? Nu aş fi visat niciodată că Biblia o să ajungă să mă intereseze, însă acum o citesc de parcă ziua de azi ar fi ultima pe care o mai am.

Rayford tăcu şi sesiză că şi ea era şocată de ironia amară şi neintenţionată a vorbelor pe care tocmai le spusese.

— Şi eu de asemenea, spuse el. Deja ştiu despre profeţiile referitoare la sfârşitul lumii mai multe decât aş fi crezut că se poate şti. Noi trăim lucrurile astea, aici şi acum. Nu ne-au mai rămas multe zile pe care să le putem numi „mâine”, nu?

— Cu siguranţă, nu suficient de multe ca să le irosesc gândindu-mă la un anume tip.

— E o persoană destul de impresionantă, Chlo’!

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte. N-ai de gând să mă laşi să uit de el?!

Rayford îi zâmbi:

— Crezi că dacă nu o să pomenesc de el, o să îl uiţi? Ar trebui, oare, să îl excludem din Armata Pătimirilor?

Chloe dădu din cap a negare:

— Cât o fi trecut de când nu mi-ai mai spus Chlo’?

— Îţi plăcea să îţi spun aşa…

— Da, dar atunci când aveam nouă ani. Noapte bună, tată!

— Noapte bună, scumpa mea! Te iubesc!

Chloe se îndreptă spre bucătărie, dar se opri şi se întoarse în grabă, aplecându-se ca să îl îmbrăţişeze, în acelaşi timp fiind atentă să nu verse ceaşca de ceai.

— Şi eu te iubesc, tată! mai mult ca niciodată şi din tot sufletul!

Buck Williams stătea pentru prima dată pe burtă în noul său pat. Era ciudat. Apartamentul era unul drăguţ, situat într-o clădire decentă, însă suburbiile oraşului Chicago nu se comparau cu New York-ul. Era mult prea multă linişte. Îşi luase o sacoşă plină cu fructe proaspete, pe care o abandonase pe undeva pentru a se uita la ştiri. Puse apoi nişte muzică plăcută. Hotărî să citească din Noul Testament până când va adormi.

Buck îl întrebase pe Bruce Barnes despre tot ce avea să urmeze, însă se surprinsese că era, mai degrabă, atras de Evanghelii decât de Vechiul Testament sau de profeţiile din Apocalipsa după Ioan. Cât de revoluţionar se dovedise Iisus! Buck era fascinat de caracterul, de personalitatea, de misiunea

Lui. Iar Iisus, aşa cum şi-L imaginase în trecut, Acela despre care credea că ştia câte ceva, era, de fapt, o falsă imagine. Iisus din Biblie era un radical, un om al paradoxurilor.

Buck puse Biblia pe noptieră şi se întoarse pe spate, acoperindu-şi ochii din cauza luminii. Îşi spuse: „Dacă vrei să fii bogat, renunţă la bani! Aceasta este ideea principală. Dacă vrei să fii slăvit, umileşte-te! Răzbunarea pare un lucru logic, dar nu este. Iubeşte-ţi duşmanii, roagă-te pentru cei care te înjosesc! Ciudat!”

Mintea îi zbură la Chloe. Ce făcea? Ea nu era oarbă. Era tânără, dar nu era proastă. Nu putea să îi dea de înţeles ceva, iar apoi să se răzgândească în privinţa ei şi să nu aibă curajul să o recunoască. Însă chiar se răzgândise în privinţa ei? Dorea cu adevărat să o uite, par şi simplu? Bineînţeles că nu... Ea era o persoană minunată, cu care era plăcut să discuţi. Îi împărtăşea opiniile şi îi era apropiată. Indiferent de ceea ce urma să se întâmple, i-ar fi fost o prietenă bună.

Deja se ajunsese la asta? Avea să îi propună să fie prietena lui? Asta îşi dorea?

„Dumnezeule, ce ar trebui să fac?” se rugă el în tăcere. „Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să fiu îndrăgostit. Mi-ar plăcea să încep o relaţie cu Chloe. Dar nu e prea tânără? Nu e un moment nepotrivit în care să mă gândesc la aşa ceva? Ştiu că avem multe de făcut pentru Tine. Şi dacă ne-am îndrăgosti cu adevărat? Ar trebui să ne căsătorim? Ce-o să facem în ceea ce priveşte copiii, de vreme ce Tu vei veni peste şapte ani? Dacă există momente în care oamenii trebuie să se gândească dacă să aducă sau nu copii pe lume, atunci cu siguranţă că acesta este unul dintre ele.”

Buck îşi descoperi ochii şi se uită spre lumină. Şi acum ce trebuia să se întâmple? Trebuia ca Dumnezeu să îi răspundă cu voce tare? Ştia că aşa ceva nu e posibil. Îşi petrecu picioarele peste tăblia patului şi şezu acolo, cu capul în mâini.

Ce se întâmpla cu el? Tot ce dorea sa ştie era dacă trebuia să se se mai gândească la Chloe sau nu. Începuse să se roage pentru un răspuns şi, deodată, se trezise reflectând la căsătorie şi la copii. Era nebunie curată! „Poate că aşa se manifestă Dumnezeu”, gândi el. „Te face să ajungi la concluzii care pot părea logice sau nu.”

Se gândi că, poate, era mai bine să nu o mai încurajeze pe

Chloe. Era vădit că ea încă era interesată de el. Dacă îi răspundea cu acelaşi interes, lucrurile ar fi devenit clare. În lumea haotică în care trăiau, ar fi devenit dependenţi unul de celălalt. Ar fi trebuit să lase se întâmple aşa ceva?

Nu avea niciun sens. Cum s-ar fi putut lăsa atras către ceva care să concureze cu devotamentul lui faţă de Dumnezeu? Şi totuşi, nu putea să o ignore sau să înceapă să o trateze ca pe o soră. Nu, va face ceea ce trebuia… Va discuta cu ea. Ea merita măcar atât. Vor stabili să se întâlnească aşa, ca-ntre prieteni, şi să poarte o conversaţie. Avea să îi spună că, dacă ar fi depins de el, atunci ar fi dorit să o cunoască mai bine. Asta ar trebui să o facă să se simtă mai bine. Nu? Dar trebuia să aibă suficient curaj, astfel încât să meargă până la capăt şi să îi spună ceea ce credea cu adevărat, şi anume că niciunul din ei nu ar fi trebuit să se arunce într-o poveste de dragoste tocmai în acele momente?

Nu ştia… însă era sigur de un singur lucru: dacă nu făcea totul chiar în acele clipe, nu ar mai fi făcut-o niciodată. Se uita la ceas. Era trecut de ora 22.30. Oare, mai era trează? Formă numărul de telefon al familiei Steele.

Rayford auzi telefonul în timp de urca scările. O auzi pe Chloe mişcându-se, însă lumina era stinsă la ea în cameră.

— Răspund eu, scumpa mea, spuse el.

Se grăbi spre noptiera lui şi răspunse la telefon.

— Domnule Steele, sunt eu, Buck.

— Buck, trebuie să încetezi să îmi mai spui „domnule”. Mă faci să mă simt bătrân.

— Şi nu sunteţi bătrân? spuse Buck.

— Ce drăguţ! Spune-mi, Ray… Ce pot să fac pentru tine?

— Mă întrebam dacă Chloe mai e încă trează.

— Ştii, nu cred că mai este, dar pot să mă uit dacă a luat-o somnul.

— Nu, e în regulă, spuse Buck. Vreţi să îi transmiteţi să mă sune când va avea timp?

Buck îi dădu numărul său de telefon lui Rayford.

— Tată! spuse Chloe câteva minute mai târziu. Ştiai că sunt trează!

— Nu mi-ai răspuns atunci când ţi-am spus că ridic eu receptorul, spuse el. Nu eram sigur. Nu crezi că aşa e mai bine? Nu vrei să îl laşi să aştepte până mâine dimineaţă?

— Of, tată! spuse ea. Tu nu înţelegi… Ce crezi că voia?
— Nu am idee.
— Of, urăsc chestia asta!
— Mie îmi place la nebunie…
— Mă gândeam eu…

3

Sâmbătă dimineaţă, Buck merse cu maşina la Biserica Oraşului Noii Speranţe, sperând să îl găsească pe Bruce Barnes la birou. Secretara îi spuse ca Bruce tocmai termina pregătirile pentru slujbă, dar ştia, de asemenea, că i-ar fi plăcut să îl vadă pe Buck.

— Faci parte din cercul de prieteni ai lui Bruce, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Buck dădu din cap aprobator. Presupunea că se număra printre apropiaţii lui Bruce. Era o onoare? Se simţea ca renăscut în calitatea de proaspăt ucenic al lui Hristos. Cine ar fi crezut că avea să i se întâmple una ca asta? Şi totuşi, cine ar fi crezut că Înălţarea la Cer se va produce? Dădu din cap. „Numai câteva milioane erau pregătiţi”, hotărî el.

Fiind anunţat că Buck se afla în anticameră, Bruce deschise imediat uşa şi îl îmbrăţişă. Acest tip de manifestare a afecţiunii, în special între bărbaţi, era, de asemenea, ceva nou pentru Buck. Bruce părea extenuat.

— Iarăşi ai stat treaz o noapte întreagă? îl întrebă Buck.

Bruce făcu semn că da.

— Însă m-am bucurat de cuvântul lui Dumnezeu. Ştii, recuperez timpul pierdut. Ani de zile am avut la îndemână aceste surse, însă niciodată nu am profitat de ele. Acum încerc să mă hotărăsc cum să le comunic enoriaşilor mei că simt nevoia să călătoresc în următoarea lună. Oamenii de aici vor trebui să aibă curaj şi să preia din responsabilităţi.

— Ţi-e teamă că se vor simţi abandonaţi?

— Exact. Însă nu voi abandona biserica. Voi fi aici cât de mult se va putea. După cum v-am povestit, ţie şi familiei Steele, aceasta este o sarcină pe care Dumnezeu mi-a încredinţat-o. Găsesc în ea multă bucurie, pentru că învăţ atât de multe. Însă mă şi sperie şi ştiu că nu voi fi în stare sa o scot la capăt fără harul Sfântului Duh. Cred că acesta este un altfel de preţ pe

care trebuie să îl plătesc pentru că nu am descoperit adevărul la început. Dar tu nu ai venit aici ca să mă auzi plângându-mă.

— Vreau să te întreb două lucruri, apoi te las să te întorci la treburile tale. În primul rând, zilele astea am tot încercat să îmi alung din minte gândul ăsta, dar mă simt îngrozitor faţă de Hattie Durham. Îţi aduci aminte de ea? A fost însoţitoarea de zbor a lui Rayford…

— Femeia pe care i-ai prezentat-o lui Carpathia? Desigur. Cea cu care Rayford aproape că a avut o aventură.

— Da, presupun că nici el nu se simte prea bine când vine vorba de ea.

— Nu pot să vorbesc în numele lui, Buck, dar, din câte îmi amintesc, tu ai încercat să o avertizezi în legătură cu Carpathia.

— Da, i-am spus că s-ar putea să ajungă marioneta lui, dar, în momentul acela, nu ştiam cine este el, de fapt.

— Ea a plecat de una singură la New York. A fost alegerea ei.

— Dar, Bruce, dacă nu le-aş fi făcut eu cunoştinţă, el nu ar fi dorit sa o revadă.

Bruce se aşeză din nou şi îşi încrucişă braţele.

— Vrei să o salvezi din mâinile lui Carpathia, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Nu vad cum ai putea face asta fără a te pune pe tine însuţi în pericol. Fără îndoială, ea deja s-a îndrăgostit de noua ei viaţă. A progresat de la meseria de stewardesa la cea de asistenta personală a celui mai puternic om din lume.

— Asistentă personală şi cine mai ştie ce altceva!

Bruce fu de acord:

— Probabil că ai dreptate. Presupun că nu a ales-o pentru calităţile ei profesionale. Şi totuşi, ce anume vrei să faci? Vrei să o suni şi să îi spui că noul ei şef este Antihristul şi ca ar trebui să fugă de el?

— Tocmai din cauza asta mă aflu aici, spuse Buck. Nu ştiu ce să fac.

— Şi tu crezi că eu ştiu!

— Aşa speram…

Bruce zâmbi cu jumătate de gură:

— Acum ştiu ce voia să spună fostul meu pastor, Vern Billings, atunci când zicea că oamenii cred că pastorul ar trebui să le ştie pe toate.

— Aşadar, nu ai niciun sfat pentru mine?

— Sună cam banal, Buck, însă trebuie să faci ceea ce trebuie să faci.

— Adică?

— Adică, dacă te-ai rugat pentru asta şi simţi un imbold puternic venit de la Dumnezeu să vorbeşti cu Hattie, atunci fă-o! însă îţi poţi imagina consecinţele! Următoarea persoană care va afla despre asta va fi Carpathia. Şi ştii pe pielea ta de ce e în stare.

— Asta e problema, spuse Buck. Trebuie să aflu cumva cât de multe ştie Carpathia. Crede că a reuşit să-mi şteargă amintirile legate de acea întâlnire, aşa cum a făcut-o cu ceilalţi? Sau îşi dă seama că ştiu ce s-a petrecut şi tocmai lucrul ăsta a făcut să am probleme, să fiu retrogradat, mutat şi tot restul?

— Şi te întrebi de ce sunt extenuat? îi spuse Bruce. Am sentimentul că, dacă Nicolae Carpathia ar şti că acum te numeri printre credincioşi şi că ai fost protejat de puterile sale malefice, te-ar ucide. În cazul în care crede că încă mai are putere asupra ta, aşa cum se întâmplă cu toţi cei a căror viaţă nu e întru Hristos, Carpathia va încerca să te folosească.

Buck se lăsă pe spate şi se uită în tavan:

— E interesant că ai adus vorba despre asta, spuse el. Asta mă face să îţi vorbesc despre cel de-al doilea lucru pentru care am vrut să discut cu tine.

Rayford îşi petrecu dimineaţa vorbind la telefon şi stabilind toate detaliile necesare pentru reatestarea sa pe avioanele Boeing 757. Luni dimineaţa urma sa plece ca simplu pasager de la O’Hare la Dallas, unde avea să exerseze decolările şi aterizările pe pistele militare aflate la câţiva kilometri de Dallas, la Aeroportul Forth Worth.

— Îmi pare rău, Chloe, spuse el atunci când termină de vorbit la telefon. Am uitat că doreai să îl suni pe Buck în dimineaţa asta.

— Rectificare: voiam să îl sun aseară, zise ea. De fapt, doream să vorbesc cu el când a sunat.

Rayford ridică ambele mâini în semn că a fost învins şi se predă.

— E greşeala mea, spuse el. Sunt vinovat. Telefonul îţi aparţine.

— Nu, mulţumesc.

Rayford ridica mirat din sprâncene:
— Poftim? Acum ai să îl pedepseşti pe Buck din cauza mea? Sună-l!
— Nu, adevărul e că eu consider că tot răul a fost spre bine. Voiam să vorbesc cu el aseară, însă probabil că ai avut dreptate. Aş fi părut prea nerăbdătoare, prea îndrăzneaţă. Iar el a spus sa îl sun când voi avea timp. Şi prima oră a dimineţii nu ar fi fost prea potrivită. De fapt, îl voi vedea mâine la biserică, nu-i aşa?
Rayford o dezaprobă:
— Acum vrei să te joci cu el? Erai îngrijorată pentru că păreai obsedată de el şi te purtai ca o liceană dar acum chiar aşa te porţi.
Chloe păru jignită:
— O, mulţumesc, tată. Dar aminteşte-ţi că a fost ideea ta să îl las să aştepte.
— Doar până dimineaţă. Nu mă implica în povestea asta dacă ştii că o să devină ridicolă.

— Buck, iată şansa ta de a vedea ce face Hattie, spuse Bruce Barnes. Ce crezi tu că vrea Carpathia?
Buck dădu din cap încurcat:
— Nu am nicio idee.
— Ai încredere în acest Steve Planck?
— Da, am încredere în el. Am lucrat ani de zile cu Steve. Lucrul cel mai înspăimântător este că el m-a întâmpinat la conferinţa de presă organizată de Carpathia, mi-a spus unde să mă aşez şi cine erau unii dintre cei prezenţi. Ulterior m-a întrebat de ce nu am mai apărut. Mi-a spus că Nicolae Carpathia a fost uşor deranjat de faptul că nu am ajuns acolo.
— Şi îl cunoşti suficient de bine, aşa încât să îţi dai seama dacă e sincer cu tine?
— Sincer să fiu, Bruce, el este motivul principal pentru care cred că Nicolae Carpathia reprezintă împlinirea profeţiilor pe care le studiem. Steve este un jurnalist experimentat, de modă veche. Faptul că el a fost convins să renunţe la activitatea lui în presă ca să devină purtătorul de cuvânt al unui politician de talie mondială, demonstrează puterea de convingere a lui Carpathia. Până şi eu am refuzat slujba aia. Dar să fie martor la măcelul acela şi apoi să uite că am fost acolo, asta e…
— Nefiresc.

— Exact. Am să îţi spun ce anume a fost ciudat. O parte din mine a vrut să îl creadă pe Carpathia atunci când explica ceea ce tocmai se întâmplase. În mintea mea începuse să prindă contur imaginea lui Stonagal sinucigându-se şi, în acelaşi timp, omorându-l şi pe Todd-Cothran.

Bruce era uluit:

— Mărturisesc că atunci când ne-ai relatat versiunea ta, am crezut că ai înnebunit.

— Aş fi fost de acord cu tine, cu excepţia unui singur amănunt.

— Care anume?

— Toţi ceilalţi oameni au văzut ce s-a petrecut şi şi-au amintit întâmplarea într-un anumit fel. Eu mi-am amintit altceva. Dacă Steve mi-ar fi spus că nu am văzut cum trebuie, poate că aş fi crezut că eram pe punctul de a înnebuni şi m-aş fi internat într-un spital. Însă el mi-a spus că nici măcar nu am fost acolo! Bruce, *nimeni nu îşi aminteşte ci am fost acolo!* Poate că o să îmi spui că mă aflu într-un proces de autonegare, dar asta e o aberaţie. Deja mă aflam în biroul meu şi înregistram fiecare detaliu pe computer, când presa a primit versiunea lui Carpathia. Dacă nu am fost acolo, cum de am ştiut că Stonagal şi Todd-Cothran aveau să fie transportaţi de acolo în saci pentru cadavre?

— Nu trebuie să mă convingi, Buck. Spuse Bruce. Eu sunt de partea ta. Întrebarea este ce vrea Carpathia... Crezi că, dacă veţi avea o discuţie privata, îţi va dezvălui adevărata sa faţă? Sau te va ameninţa? Sau te va înştiinţa că e conştient că tu ştii adevărul?

— În ce scop?

— Ca să te intimideze. Ca să te manipuleze.

— Poate. Poate ca tot ce vrea e să mă citească, să se convingă că a reuşit să îmi şteargă memoria.

— E o treabă destul de periculoasă, atât pot să îţi spun.

— Sper că nu e tot ce poţi să îmi spui, Bruce. Credeam că vei avea ceva mai multe sfaturi să-mi dai.

— Mă voi ruga pentru asta, spuse Bruce. Însă, momentan, nu ştiu ce să îţi spun.

— Trebuie să îl sun pe Steve. Nu ştiu dacă Nicolae Carpathia vrea să îmi vorbească la telefon sau personal.

— Poţi să aştepţi până luni?

— Sigur că da. Pot să îi spun că eu credeam că vrea să îl sun în timpul programului, însă nu pot să garantez că nu mă va suna el între timp.

— Are noul tău număr de telefon?

— Nu. Steve îmi lasă mesaje pe mesageria vocală din New York.

— Poţi să le ignori.

Buck ridică din umeri şi dădu din cap, aprobându-l:

— Crezi că asta ar trebui să fac?

— De când am devenit eu sfetnicul tău?

— De când ai devenit preotul meu.

Atunci când termină de făcut comisioanele şi se întoarse acasă, în aceeaşi dimineaţă, Rayford observă din comportamentul şi remarcele scurte ale lui Chloe că o jignise.

— Hai să vorbim, îi propuse el.

— Despre ce?

— Despre faptul că ar trebui să ai răbdare cu mine. Niciodată nu am fost un părinte bun, iar acum îmi este greu să te tratez că pe o persoană adultă. Îmi pare rău că ţi-am spus că te porţi ca o liceana. Poartă-te cum vrei tu cu Buck şi nu îmi da atenţie, bine?

Chloe zâmbi:

— Oricum, asta făceam. Nu am nevoie de permisiunea ta.

— Atunci mă ierţi?

— Nu îţi face griji pentru mine, tată! Fii fără grijă, nu pot rămâne supărată pe tine prea mult timp. Avem nevoie unul de celălalt Apropo, l-am sunat pe Buck.

— Chiar aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu mi-a răspuns. Presupun că nu stătea aşteptând lângă telefon.

— I-ai lăsat un mesaj?

— Cred că încă nu are robot telefonic. Ne vom întâlni mâine la biserică.

— Îi vei spune că l-ai sunat?

Chloe zâmbi ştrengăreşte:

— Probabil că nu.

Buck îşi petrecu restul zilei corectând articolul pentru *Global Weekly* referitor la teoriile despre dispariţii. Îi plăcea şi hotărî că

era, poate, cel mai bun articol pe care îl scrisese până atunci. Cuprindea toate variantele, de la senzaţionalul atac al fantomei lui Hitler sau al OZN-urilor şi extratereştrilor şi până la convingerea că dispariţiile fuseseră un fel de acţiune cosmică purificatoare, menită să dea un impuls evoluţiei printr-o ajustare numerică a populaţiei umane prin aplicarea regulii de supravieţuire a celui mai puternic.

În cuprinsul articolului, Buck introdusese ceea ce credea el că era adevărul, însă, bineînţeles, nu insistase asupra subiectului. Era un articol obişnuit, scris la persoana a treia, în care erau analizate faptele şi nimic mai mult. Nimeni, în afară de noii săi prieteni, nu avea să ştie că era de acord cu pilotul de avion, cu pastorul şi cu mulţi alţii pe care îi intervievase, că era de părere că dispariţiile fuseseră rezultatul înălţării la Cer împreună cu Hristos a celor care frecventau Biserica Sa.

Interpretările celorlalţi membri ai clerului erau extrem de interesante pentru Buck. Mulţi dintre catolici erau derutaţi deoarece, în timp ce o parte semnificativa dintre ei rămăseseră printre cei vii, alţii dispăruseră, printre aceştia din urmă aflându-se şi noul papă, care fusese ales în urmă cu doar câteva luni înainte de dispariţii. El stârnise controverse în cadrul Bisericii atunci când prezentase o doctrină nouă, care se apropia mai degrabă de „erezia” lui Martin Luther decât de ideile creştine consacrate, cu care erau obişnuiţi catolicii. Atunci când papa dispăruse, unii dintre membrii clerului catolic concluzionaseră că aceasta fusese, într-adevăr, un act divin.

— Cei care s-au împotrivit învăţămintelor creştine ale Bisericii-Mamă au fost luaţi dintre noi, îi declarase lui Buck Peter Mathews, arhiepiscop de Cincinatti, un episcop cu prestanţă. Scriptura spune că ultimele zile ale omenirii vor fi la fel ca pe vremea lui Noe. Îţi aminteşti că, pe vremea lui Noe, oamenii buni au rămas, iar cei răi au fost luaţi de ape.

— Aşadar, faptul că noi încă mai suntem aici dovedeşte că suntem buni? îl întrebase Buck.

— Nu aş spune asta cu atâta lipsă de delicateţe însă, da, acesta este punctul meu de vedere, spusese arhiepiscopul Mathews.

— Ce spune asta despre toţi oamenii minunaţi care au dispărut?

— Că poate nu au fost chiar atât de minunaţi.

— Nici măcar copiii şi nou-născuţii?

Arhiepiscopul evită răspunsul, simţindu-se stânjenit:

— Asta o las în seama lui Dumnezeu, spuse el. Trebuie să cred că, pesemne, El i-a protejat pe cei nevinovaţi.

— I-a protejat de ce anume?

— Nu sunt sigur. Nu iau scrierile apocaliptice ca atare, însă ele conţin profeţii sumbre despre ceea ce va urma.

— Aşadar, dumneavoastră nu legaţi dispariţiile tinerilor de cele ale oamenilor răi?

— Nu. Mulţi dintre micuţii care au dispărut au fost botezaţi de mine însumi, deci ştiu sigur că sunt protejaţi de Iisus, de Dumnezeu.

— Şi totuşi ei nu mai sunt…

— Aşa e, nu mai sunt.

— Iar noi am rămas aici.

— Asta ar trebui să ne bucure.

— Puţini se bucură de acest lucru, Preasfinţia Voastră!

— Îi înţeleg… Trăim vremuri grele. Eu însumi plâng dispariţia unei surori şi a unei mătuşi. Însă ele se îndepărtaseră de Biserică.

— Au făcut asta?

— S-au împotrivit învăţămintelor creştine. Erau nişte femei minunate şi blânde. Trebuie să adaug că erau sincere, de asemenea. Însă mi-e teamă că au fost separate precum neghina de grâu. Totuşi, noi, cei care am rămas aici, trebuie să avem încredere în faptul că Dumnezeu este cu noi acum, mai mult ca niciodată.

Buck fusese suficient de îndrăzneţ, încât sa îl roage pe arhiepiscop să comenteze unele pasaje din Scriptură, în special *Epistola* lui Pavel *către Efeseni,* Capitolul 2, versetele 8–9, unde se spune: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

— Vedeţi? făcu arhiepiscopul. Acesta este şi punctul meu de vedere. Timp de secole oamenii au rupt din context versete precum acestea şi au încercat sa construiască în jurul lor doctrine.

— Însă mai există şi alte pasaje care spun acelaşi lucru, spuse Buck.

— Înţeleg. Nu sunteţi catolic, nu-i aşa?

— Nu.

— Vedeţi, dumneavoastră nu înţelegeţi varietatea de credinţe pe care le-a oferit Biserica de-a lungul istoriei.

— Scuzaţi-mă, dar aş dori să îmi explicaţi de ce multe persoane care nu sunt catolice încă se mai află aici, aceasta în cazul în care ipoteza dumneavoastră este adevărată.

— Numai Dumnezeu ştie asta, îi răspunsese arhiepiscopul Mathews. El cunoaşte inimile oamenilor. El ştie mai multe decât noi.

— Cu siguranţă, spuse Buck.

Bineînţeles, Buck nu inserase comentariile şi opiniile personale în articol, însă putea să se folosească de Scriptură şi de tentativele episcopului de a explica mila dumnezeiască. Buck plănuia să trimită articolul definitivat la sediul din New York, luni.

În timp ce lucra, Buck era atent la telefon. Puţină lume avea numărul lui nou, printre care familia Steele şi Alice, secretara Vernei Zee. Aştepta ca robotul telefonic, computerul, faxul şi restul echipamentului, împreună cu dosarele de la birou, să sosească la Chicago luni. Atunci se va simţi „ca acasă” şi va fi pregătit să lucreze, instalat în cel de-al doilea dormitor al apartamentului său.

Buck nu prea se aştepta să primească veşti de la Chloe. Credea că stabilise cu Rayford ca ea să îl sune atunci când va putea. Poate că era genul de femeie care nu sună bărbaţii, chiar şi în cazul în care nu putuse să le răspundă la telefon. Pe de altă parte, încă nu împlinise douăzeci şi unu de ani, iar el recunoştea că nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu obiceiurile şi felul de a fi al celor din generaţia ei. Poate că ea îl vedea ca pe un frate mai mare sau chiar îl considera drept un model de comportament patern şi îi repugna ideea că el ar fi putut fi interesat de ea. Dar asta nu reieşise din comportamentul şi din spusele ei din noaptea precedentă. Pe de altă parte, nici el nu o încurajase în vreun fel.

El dorea numai să facă ceea ce trebuie, sa vorbească cu ea, să îi explice că momentul era nepotrivit pentru ei şi ca ar fi fost mai bine să rămână prieteni apropiaţi şi camarazi în lupta pentru o cauză comună. Însă, în acel moment, se simţi prost. Dacă ea nu se gândise la nimic mai mult decât atât? Atunci ar fi dat explicaţii pentru ceva ce nu se întâmplase.

Dar poate că ea îl sunase în timp ce el era împreună cu Bruce în dimineaţa aceea. Ar fi trebuit să o sune din nou. Ar fi trebuit să o invite să îi facă o vizită în noul lui apartament, iar, apoi, ar fi stat de vorbă. Ar fi aşteptat să vadă cum evoluează discuţia, încercând să îşi dea seama care îi erau aşteptările şi, apoi, fie ar fi refuzat-o politicos, fie ar fi evitat un subiect care nu trebuia adus în discuţie.

Rayford răspunse la telefon:

— Chloe! strigă el. Te caută Buck Williams.

Buck îi putu auzi vocea pe fandai:

— Poţi să îi transmiţi că îl voi suna eu mai târziu? Sau, mai bine, că o să ne vedem mâine la biserică?

— Am auzit, spuse Buck. Mi se pare corect. O să ne vedem atunci.

„Se pare că nu îşi iroseşte energia îngrijorându-se în privinţa mea”, hotărî Buck. Îşi verifică mesageria vocală din New York. Avea un singur mesaj de la Steve Planck:

„Buck, ce se întâmplă? Cât de mult poate să îţi ia să te acomodezi? Trebuie să sun la biroul din Chicago? Ţi-am lăsat mesaje acolo, însă bătrânul Bailey mi-a spus că vei lucra acasă. Ai primit mesajul meu în legătură cu faptul că Nicolae Carpathia vrea să îţi vorbească? Prietene, oamenii nu îşi fac un obicei din a-l lăsa să aştepte. Eu trag de timp, îi tot spun că te afli în plin proces de mutare şi toate cele. Însă spera să te vadă la sfârşitul acestei săptămâni. Sincer, nu ştiu ce vrea de la tine, în afară de faptul că e extrem de încântat de tine. Să ştii că nu e supărat pentru ca nu ai apărut la acea întâlnire, dacă asta te îngrijorează. Drept să îţi spun, Buck, ziaristul din tine ar fi trebuit să vrea să fie acolo. Dar ai fi fost la fel de tulburat de acea reuniune ca şi mine. O sinucidere violentă care s-a petrecut sub ochii tăi nu e uşor de uitat. Ascultă, sună-mă ca să aranjez o întâlnire între voi doi! Bailey mi-a spus că tocmai finalizai articolul în legătură cu teoriile despre dispariţii. Dacă reuşeşti să te vezi cu Carpathia în curând, poţi include şi opiniile lui asupra subiectului. N-a făcut un secret din ele, însă un citat sau două în exclusivitate nu ar strica, nu-i aşa? Ştii unde mă găseşti la orice oră din zi şi din noapte.”

Buck păstră mesajul. Ce trebuia să facă? Se părea că Nicolae Carpathia dorea o întâlnire între patru ochi. Nu cu mult timp în urmă, Buck ar fi profitat de o astfel de oportunitate. Să-i iei un

interviu celui mai important conducător al momentului chiar în ajunul publicării celui mai important editorial... Totuşi, Buck îşi recăpătase credinţa de curând şi era convins că Nicolae Carpathia era Antihristul în persoană. Văzuse de ce era în stare. Iar Buck de-abia începuse să creadă în Iisus. Era Carpathia atotştiutor precum Dumnezeu? Putea să-i citească gândurile?

Evident, Carpathia putea sa manipuleze şi să şteargă amintiri din minţile oamenilor. Asta însemna că ştia şi ceea ce gândeau ei? Avea Buck să îi reziste lui Carpathia doar pentru că în acel moment harul lui Hristos era cu el? Buck ar fi vrut să fi existat un pasaj în Biblie care să îl avertizeze referitor la puterile Antihristului. Atunci ar fi ştiut cu cine avea de-a face.

Carpathia probabil ca era destul de interesat de Buck. Atunci când Buck se strecurase afara din sala de conferinţe unde avuseseră loc crimele, Carpathia cu siguranţă că se va fi întrebat dacă nu cumva puterea lui de a controla minţile oamenilor dăduse greş. Dacă nu ar fi fost aşa, atunci de ce ştersese din mintea tuturor amintirea crimelor, înlocuind-o cu imaginea unei stranii sinucideri, ştergându-le totodată şi amintirea că Buck fusese prezent?

În mod clar, Nicolae încercase să îşi acopere urmele, făcându-i pe toţi ceilalţi să uite că Buck se aflase acolo. Dacă această strategie ar fi trebuit să îl facă pe Buck să îşi piardă minţile, ea eşuase. Dumnezeu îi fusese alături în acea zi. Văzuse ceea ce văzuse şi nimic nu putea să îl facă să îşi schimbe părerea. Nu exista nicio îndoială, nu avea nicio suspiciune care să îl facă să creadă că se afla într-un proces de negare a unui eveniment traumatizant. Un singur lucru era sigur: nu avea să îi spună lui Carpathia ceea ce ştia Dacă acesta era convins că Buck nu fusese păcălit, nu ar fi avut altă soluţie decât să îl elimine. Dacă Buck ar fi reuşit să îl convingă pe Carpathia ca reuşise să îi manipuleze mintea, atunci ei ar fi câştigat un mic avantaj în războiul împotriva forţelor răului. La ce le-ar fi folosit lui şi celor din Armata Pătimirilor acel avantaj nu ştia încă.

Ştia un singur lucru. Nu avea să îl sune pe Steve Planck până luni.

Rayford era bucuros că el şi Chloe se hotărâseră să meargă la biserica mai devreme. Locul era aglomerat în fiecare săptămână. Rayford îi zâmbi fiicei sale. Chloe arăta foarte bine

de când se întorsese de la facultate. Ar fi vrut să o tachineze, să o întrebe dacă se îmbrăcase aşa pentru Buck Williams sau pentru a merge la biserică, însă renunţă.

Ocupă unul dintre ultimele spaţii din parcare şi văzu strada plină de maşini aliniate, care căutau un loc de parcare acolo. Oamenii erau îndureraţi şi înspăimântaţi. Erau în căutarea speranţei, a unor răspunsuri, a lui Dumnezeu. Ei îl găseau acolo, iar cuvintele Lui erau duse mai departe.

Puţini dintre cei care ascultau predicile sincere şi emoţionante ale lui Bruce Barnes veneau acolo îndoindu-se că dispariţiile fuseseră lucrarea lui Dumnezeu. Membrii Bisericii fuseseră luaţi în ceruri, iar toţi ceilalţi rămăseseră în urmă. Mesajul lui Bruce consta în faptul că Iisus se va întoarce din nou, îmbrăcat în slavă, conform Bibliei, la şapte ani de la începerea Pătimirilor. Până atunci, spuse el, trei pătrimi din populaţia care mai rămăsese urma să fie ştearsă de pe faţa pământului, printre care şi un număr mare dintre credincioşii lui Hristos. Apelul lui Bruce nu se adresa celor cu inima îndoită. Era o provocare pentru cei care credeau cu adevărat, pentru cei care fuseseră convinşi de cea mai spectaculoasă intervenţie a lui Dumnezeu în viaţa oamenilor petrecută de la întruparea Lui ca om.

Bruce deja le spusese familiei Steele şi lui Buck că un sfert din populaţia pământului urma să moară în timpul celei de-a doua, a treia şi a patra judecăţi, conform Cărţii Pecetluite cu Şapte Peceţi despre care se vorbeşte în *Apocalipsă.* El cita din scrierea apostolului Ioan, versetul 8, din Capitolul 6, în care se spunea: „M-am uitat şi iată un cal galben-vânăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ."

Însă ceea ce avea să urmeze era şi mai cumplit.

La un minut sau două după ce se aşezaseră, Rayford simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse în acelaşi timp cu Chloe. Buck Williams stătea chiar în spatele lor. În rândul al patrulea; le făcuse semn amândurora în acelaşi timp:

— Bună, străinilor, spuse el.

Rayford se ridică şi îl îmbrăţişă pe Buck. Numai gestul acestea spunea multe despre cât de mult se schimbase în ultimele săptămâni. Chloe, foarte prietenoasă, îi strânse mâna.

După ce îşi reluară locurile, Buck se aplecă şi îi şopti lui Chloe:

— Chloe, motivul pentru care te-am sunat era pentru că mă întrebam…

Însă începu muzica.

Buck se ridica în picioare pentru a cânta alături de toți ceilalţi. Mulţi dintre ei păreau să ştie cântecele şi versurile. Trebuia să încerce să urmărească cuvintele proiectate pe perete şi să respecte linia melodică. Refrenele erau simple şi melodioase, însă erau cu totul noi pentru el. Mulţi dintre aceşti oameni, îşi spuse el, mai trecuseră pe la biserică. Oricum, mai frecvent decât el. Cum de nu văzuseră adevărul?

După câteva refrene, Bruce Barnes urcă tulburat, parcă, şi grăbit în amvon – nu în cel mare, ci într-unul mai mic, aflat la nivelul sălii. Avea o Biblie, două cărţi voluminoase şi un maldăr de hârtii prin care se descurca cu greu. Bruce zâmbi vinovat:

— Bună dimineaţa, începu el. Îmi dau seama că trebuie să vă dau nişte explicaţii. De obicei, cântăm mai mult, însă nu avem timp de asta azi. De obicei, cravata mea stă drept, cămaşa e impecabilă, iar haina îmi este închisă. Dar toate astea mi se par mai puţin importante astăzi. De obicei, facem o colectă. Fiţi convinşi că o vom face şi azi, dar vă rog să găsiţi coşurile pentru ofrande pe drumul spre ieşirea din biserică, la amiază, în cazul în care vă voi da drumul atât de devreme. Vreau să avem cât mai mult timp în aceasta dimineaţă pentru că simt o dorinţă şi mai arzătoare decât în ultimele săptămâni. Nu vreau să va îngrijoraţi în privinţa mea. Nu am devenit un nebun isteric, un sectant sau ceva asemănător de când mi-am dat seama că am ratat Înălţarea la Cer. Le-am spus sfătuitorilor mei celor mai apropiaţi că Dumnezeu mi-a încredinţat o povară în această săptămână, iar ei se roagă acum împreună cu mine, ca să dobândesc înţelepciune şi discernământ, astfel încât să nu pornesc la drum nepregătit şi predicând o doctrină nouă şi ciudată. Am citit, m-am rugat şi am studiat în aceasta săptămână mai mult ca niciodată, iar acum doresc să vă împărtăşesc şi vouă ceea ce mi-a spus Dumnezeu. Oare îmi vorbeşte Dumnezeu cu voce tare? Nu. Aş vrea să o facă. Aş vrea să o fi făcut. Dacă mi-ar fi vorbit, probabil că astăzi nu m-aş fi aflat aici. Însă El a vrut să îl primesc prin credinţă, nu a vrut să mi se reveleze într-un mod mai spectaculos decât acela de a-şi trimite Fiul sa moară pentru mine. El ne-a lăsat Evanghelia Lui şi

ne dă tot ceea ce avem nevoie.

Buck simţi un nod în gât în timp ce îşi privea prietenul rugându-şi şi îndemnându-şi auditoriul să asculte, să înţeleagă, să se pună la dispoziţia lui Dumnezeu ca să primească învăţătura pe care El voia să o răspândească. Bruce îşi spuse povestea din nou: cum ani de zile a dus o viaţă falsă, plină de pietate şi cucernicie mincinoase, şi cum, atunci când Dumnezeu şi-a chemat credincioşii, l-a găsit plin de pofte lumeşti şi l-a abandonat, luându-i soţia şi copiii. Buck auzise povestea de mai multe ori, însă şi acum îl mişca. Unii suspinau cu voce tare. Cei care îl auzeau pentru prima dată avură parte de versiunea prescurtată a poveştii.

— Nu vreau să încetez niciodată să spun ceea ce Iisus a făcut pentru mine, zise el. Voi toţi ar trebui să vă împărtăşiţi experienţele! Oamenii pot să înţeleagă durerea, pierderile suferite şi singurătatea. Nu voi mai fi niciodată ruşinat de Evanghelia lui Hristos. Biblia spune: Crucea Lui răneşte. Dacă sunteţi răniţi, atunci eu îmi îndeplinesc misiunea. Dacă sunteţi atraşi spre Hristos, atunci Sfântul Duh lucrează. Cu toţii am pierdut Înălţarea la Cer, iar acum trăim una dintre perioadele cele mai primejdioase ale istoriei. Evangheliştii obişnuiau să le spună enoriaşilor lor că nu ar trebui să întârzie să apară în faţa lui Hristos pentru că ar putea muri într-un accident sau ar putea pieri într-un incendiu. Eu vă spun că, dacă aţi muri într-un accident sau într-un incendiu, asta ar fi cea mai puţin cumplita moarte. Fiţi pregătiţi de data asta. Va voi spune cum să vă pregătiţi. Titlul predicii mele de astăzi este *Cei patru cavaleri ai Apocalipsei* şi vreau să mă concentrez asupra primului dintre ei, cavalerul de pe calul alb. Dacă aţi crezut vreodată că aceşti patru cavaleri ai Apocalipsei sunt apărători la centru pentru echipa Notre Dame, Dumnezeu are să vă spună lucruri noi astăzi.

Buck nu-l mai văzuse niciodată pe Bruce atât de sincer, atât de inspirat. Pe măsură ce vorbea, el făcea referire la însemnările lui, la cărţile pe care le citise, la Biblie. Începuse să transpire şi, adeseori, îşi ştergea sudoarea de pe sprâncene cu batista pe care o avea în buzunar, spunând la un moment dat că gestul nu ar fi trebuit făcut. Lui Buck i se părea că enoriaşii, toţi ca unul, îi surâdeau pentru a-l încuraja să continue. Mulţi dintre ei luau notiţe. Aproape toţi îl urmăreau citind din Biblie, fie că era una

proprie sau una dintre cele care circulau prin biserică.

Bruce explică apoi că, în *Apocalipsă,* Ioan povestea despre ceea ce i-a arătat Dumnezeu privitor la ultimele zile, despre ceea ce avea sa urmeze după ce Hristos va lua cu El în ceruri Biserica Sa.

— Se îndoieşte cineva din această adunare că acum trăim ultimele zile? tună el. Milioane de oameni au dispărut. Ce trebuie să se întâmple acum?

Bruce le explică enoriaşilor că în Biblie se vorbeşte despre un tratat între conducătorul lumii şi Israel.

— Unii cred că perioada de şapte ani a Pătimirilor a început deja şi că a fost inaugurată de Înălţarea la Cer. Deja resimţim încercările şi suferinţele pe care ni le-au provocat dispariţia a milioane de oameni, printre care s-au aflat şi prietenii, şi cei dragi nouă. Însă asta nu este nimic în comparaţie cu ceea ce are să urmeze. În aceşti şapte ani, Dumnezeu ne va judeca în trei etape consecutive. Şapte peceţi se află pe Cartea Judecăţilor. Şapte trâmbiţe… Urmează cele şapte cupe ale mâniei. Cred că aceste judecăţi vor fi trimise pentru a ne face să pierdem orice urmă de siguranţă care ne-ar rămâne. Dacă Înălţarea la Cer nu v-a trezit atenţia, atunci cele şapte judecăţi o vor face. Iar dacă nici ele nu vă vor întoarce spre credinţă, atunci veţi muri fără de Dumnezeu. Indiferent cât de oribil vi se va părea, vă îndemn să priviţi totul drept un avertisment final al lui Dumnezeu, care nu doreşte pieirea nimănui. Pe măsură ce peceţi le vor fi rupte de pe Carte, dezvăluindu-ne astfel judecăţile, primele patru dintre ele vor fi împlinite prin cei patru călăreţi, – cei patru Cavaleri ai Apocalipsei. Dacă această imagine nu v-a mai fost niciodată prezentată sau dacă nu aţi mai auzit vreodată aceasta sintagmă, atunci probabil că o consideraţi drept pur simbolică, aşa cum şi eu, unul, am considerat-o. Mai este cineva care crede că profeţiile Scripturii sunt pur şi simplu simbolice?

Bruce aşteptă preţ de un moment.

— Mă gândeam eu că nu… Ascultaţi aceste învăţături! Judecăţile peceţilor se vor abate asupra noastră la aproximativ douăzeci şi una de luni de la semnarea tratatului cu Israelul. În săptămânile care vor urma, voi predica despre restul de paisprezece judecăţi, care ne vor purta spre sfârşitul perioadei de şapte ani. Pentru moment, mă voi opri asupra primelor patru dintre cele şapte peceţi.

Pe măsură ce Bruce dezvolta aceste idei, Buck era tot mai surprins de faptul că ultimul vorbitor care îl captivase într-atât fusese Nicolae Carpathia. Însă impresia pe care acesta o lăsase asupra lui fusese regizată, manipulată. Bruce nu încerca să impresioneze pe nimeni cu nimic altceva în afară de adevărul Evangheliei lui Dumnezeu. Avea Bruce de gând să spună adunării cine anume credea el ca este Antihristul?

Într-un fel, Buck spera să o facă. Însă a arăta pe cineva cu degetul în public drept adversarul principal al lui Dumnezeu cel Atotputernic ar fi constituit un act de calomnie.

Ori poate că Bruce avea să spună, pur şi simplu, ce scria în Biblie şi să-i lase pe oameni să ajungă ei singuri la o concluzie? Printre ştiri se strecurase zvonul despre un viitor acord între Carpathia – sau Naţiunile Unite conduse de el – şi Israel. Dacă Bruce avertiza în legătură cu un pact care avea să fie încheiat în următoarele zile, cine s-ar mai fi îndoit de adevărul spuselor sale?

Rayford era mai mult decât fascinat. Era uluit. În multe privinţe, Bruce îi citea gândurile. Nu cu mult timp în urmă, Rayford ar fi ridiculizat o astfel de predică, o astfel de interpretare literală a unui pasaj care era poetic şi metaforic în mod evident. Însă ceea ce spunea Bruce avea sens. Tânărul nu predica de mai mult de câteva săptămâni. Nu fusese vocaţia sau profesia sa. Însă ceea ce făcea nu era predică, ci învăţătură, iar pasiunea lui Bruce, acea pătrundere cu întregul său suflet până în miezul problemei, făcea ca totul să fie şi mai copleşitor.

— Nu am timp să discut şi despre al doilea, al treilea şi al patrulea călăreţ în această dimineaţă, spuse Bruce, dar pot să vă spun că acela care vine pe calul roşu simbolizează războiul, cel de pe calul negru, foametea, iar cel de pe calul galben-violet, moartea. Eu cred că avem de ce să ne facem griji, adăugă el ironic, iar unii dintre enoriaşi râseră nervos. Eu v-am avertizat că toate acestea nu sunt pentru cei slabi de înger.

Bruce se grăbi să ajungă la tema discuţiei şi la concluzii şi citi din *Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul,* Capitolul 6, versetele 1–2: „Şi am văzut când Mielul a deschis cea dintâi din cele şapte peceţi şi am auzit pe una din cele patru fiinţe zicând cu glas ca de tunet: «Vino şi vezi.» Şi m-am uitat şi iată un cal alb şi cel care şedea pe el avea un arc; şi i s-a dat lui cunună şi a pornit

ca un biruitor ca să biruiască.”

Bruce se dădu cu un pas înapoi şi coborî din amvon:

— Nu vă temeţi, spuse el. Nu am terminat.

Spre surprinderea lui Rayford, oamenii începură să aplaude.

— Aplaudaţi pentru că vreţi să termin sau pentru că vreţi să continuu toată după-amiaza?

Lumea aplaudă şi măi tare. Rayford se întreba ce se întâmplă. Aplaudă şi el, de asemenea, fiind urmat de Chloe şi de Buck. Cu toţii îi sorbeau cuvintele şi voiau să audă cât mai multe. Evident, Bruce înţelesese ceea ce Dumnezeu îi arătase. Spuse în repetate rânduri că acesta nu era un adevăr nou, că interpretările pe care le citase erau vechi şi că scrierile despre sfârşitul lumii erau încă şi mai vechi. Iar cei care uitaseră aceste învăţăminte, punându-le pe seama celor care interpretaseră superficial Biblia, a fundamentaliştilor şi a evangheliştilor înguşti la minte, toţi, până la unul, fuseseră lăsaţi aici. Dintr-o dată, devenise clar că Scriptura trebuia să fie crezută cuvânt cu cuvânt! Dacă nimic altceva nu i-a convins pe oameni sa creadă, atunci pierderea multora o dată cu Înălţarea la Cer i-a mişcat.

Bruce stătea în faţa amvonului gol, având în mână Biblia:

— Vreau să vă spun acum ceea ce cred eu că spune Biblia despre cel de pe calul alb, despre întâiul călăreţ al Apocalipsei. Nu vă voi spune opinia mea. Nu voi trage nicio concluzie. Îl voi lăsa pe Dumnezeu să vă ajute să faceţi analogiile care trebuie făcute. Vă spun numai atât: eu citesc această relatare veche de mii de ani ca pe ziarul de mâine.

4

Buck şedea în rândul din spatele lui Rayford şi Chloe Steele şi se uita la ceas. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când se uitase ultima dată. Stomacul îi spunea ca îi era foame sau cel puţin că trebuia să mănânce. Mintea îi spunea că ar fi putut sta acolo toată ziua, ascultându-l pe Bruce Barnes explicând cu ajutorul Bibliei ceea ce se întâmpla în prezent şi ceea ce s-ar fi putut întâmpla în viitor. Inima îi spunea că se afla pe marginea unei prăpăstii. Ştia unde dorea să ajungă Bruce cu predica sa, cu acea imagine din *Apocalipsa după Ioan.* Nu numai că ştia cine era călăreţul pe cal alb, ci îl cunoştea personal. Buck simţise puterea Antihristului.

Ziaristul petrecuse suficient de mult timp cu Bruce şi cu familia Steele, citind cu atenţie pasajele din Biblie, astfel incit ajunsese să creadă fără nicio urmă de îndoială că Nicolae Carpathia era întruparea duşmanului lui Dumnezeu. Şi totuşi, nu avea încă puterea să coroboreze informaţiile lui Bruce cu versiunea sa. Şi nici Bruce nu putea spune că ştia cu precizie cine era Antihristul sau că cineva din această comunitate religioasă îl întâlnise.

Ani de zile Buck reuşise cu succes să se folosească de numele persoanelor pe care le cunoscuse. Se învârtise prin înalta societate atât de mult timp. Încât spunea cu naturaleţe chestii de genul: „L-am întâlnit”, „Am intervievat-o”, „Îl cunosc”, „Am fost cu ea la Paris”, „Am locuit la ei acasă”.

Însă această infatuare se evaporase o dată cu dispariţiile şi cu experienţele pe care le trăise în calitate de martor al acelor evenimente supranaturale. Vechiul Buck Williams ar fi fost bucuros dacă s-ar fi aflat că se număra printre cunoştinţele personale nu numai ale unei personalităţi politice marcante, ci şi ale Antihristului despre care vorbeşte Scriptura. Acum stătea pur şi simplu nemişcat, în vreme ce prietenul lui îşi continua predica:

— Vreau să fie clar, spuse Bruce, că eu nu cred că Dumnezeu a intenţionat să ne sugereze că aceşti călăreţi vor fi propriu-zis nişte persoane. Ei reprezintă lucruri care se vor întâmpla. Nu toţi cavalerii întruchipează anumiţi indivizi pentru că, de exemplu, al patrulea călăreţ se numeşte Moartea. Ah, dar primul călăreţ! Observaţi că Mielul este cel care rupe prima pecete şi face să apară întâiul călăreţ. Mielul este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a murit pentru păcatele noastre, Care a înviat şi Care a înălţat la ceruri Biserica Lui. În Scriptură, cel dintâi este întotdeauna important – primul născut, prima zi a săptămânii, prima poruncă. Întâiul călăreţ, primul dintre cei patru ai celor Şapte Judecăţi, este cel mai important! El dă tonul. El reprezintă cheia înţelegerii celorlalţi călăreţi, a celorlalte Judecăţi ale Peceţilor. Cine este primul călăreţ? Evident, el este Antihristul şi reprezintă regatul său. Scopul lui este biruinţa şi „să biruiască”. El are un arc în mână, simbol al unei confruntări violente şi totuşi nu se spune nimic despre săgeată. Cum va cuceri el? Alte pasaje spun că este un „rege plin de voinţă” şi că va triumfa prin diplomaţie. El va conduce spre o pace falsă, promiţând

lumii unitatea. Va fi el victorios? Da! El are o coroană.

Într-un fel, toate acestea erau ceva nou pentru Rayford şi ştia că şi Chloe avea aceeaşi impresie. Însă ei, împreună cu Bruce, se cufundaseră într-atât în aceste învăţăminte de când redescoperiseră credinţa în Hristos, încât Rayford anticipa fiecare amănunt. I se părea că devenea expert în subiectul acesta, deşi nu îşi amintea să îl fi atras vreodată atât de tare o astfel de temă. Rayford fusese un elev bun, mai ales la ştiinţele naturii şi la matematică. Făcuse cursuri de aviaţie într-un timp foarte scurt. Însă ceea ce auzea acum avea proporţii cosmice. Aceasta era Viaţa! Aceasta era lumea reală. Lui Rayford i se explica ce se întâmplase cu soţia şi cu fiul lui, ce îi aştepta pe el şi pe fiica lui şi ce urma a se întâmple mâine şi în următorii ani.

Rayford îl admira pe Bruce. Tânărul realizase de îndată că, de fapt, creştinismul fals îl trădase în momentul cel mai important din istoria omenirii. El se căise imediat şi se dedicase misiunii de a-i salva pe toţi cei pe care-i putea salva. Bruce Barnes se dăruise cu totul cauzei.

În alte împrejurări, Rayford s-ar fi îngrijorat în privinţa lui Bruce, temându-se să nu obosească, să nu se epuizeze. Însă Bruce părea plin de energie, împlinit. Bineînţeles, avea nevoie de mai multă odihnă însă, pentru moment, era absorbit de Adevăr şi de faptul că dorea să îl împărtăşească şi altora. Iar dacă şi ceilalţi ar fi fost asemenea lui Rayford, ei nu s-ar fi gândit la nimic altceva în afară de a sta acolo şi a asculta predica.

— Vom vorbi săptămânile viitoare despre ceilalţi trei călăreţi ai Apocalipsei, spuse Bruce, dar vă rog să mă lăsaţi să vă spun ceva la care să vă gândiţi. Călăreţul pe calul alb este Antihristul, care va induce în eroare, promiţând pace şi unitate. Vechiul Testament, în Capitolul 9, versetele 24–27 din Daniel, spune că Antihristul va semna un tratat cu Israelul. El va pretinde că este prietenul şi protectorul Israelului, însă, în cele din urmă, va fi cuceritorul şi distrugătorul lui. Trebuie să închei predica de săptămâna asta, însă vom mai vorbi despre motivele acestui episod şi despre urmările lui. Vreau să termin prin a vă spune cum puteţi fi siguri că eu nu sunt Antihristul.

Această replică atrase atenţia oamenilor, inclusiv a lui Rayford. Se auziră râsete stârnite de un sentiment de jenă.

— Nu insinuez că m-aţi suspecta de aşa ceva, spuse Bruce, stârnind şi mai multe râsete. Însă, poate că vom ajunge la momentul în care fiecare conducător va deveni suspect. Totuşi, vă rog să vă amintiţi că nu veţi auzi niciodată promisiuni de pace din acest amvon. Biblia spune cu certitudine că va urma un an şi jumătate de pace după tratatul cu Israelul. Însă pe termen lung, eu prevăd opusul păcii. Ceilalţi trei călăreţi vor veni şi vor aduce cu ei războiul, foametea, molimele şi moartea. Acesta nu este un mesaj menit să atragă popularitate, nu reprezintă ceva bun, de care să vă agăţaţi în această săptămână. Unica noastră speranţă este Iisus, şi alături de El vom suferi. Pe săptămâna viitoare.

Pe măsură ce Bruce se apropia de finalul predicii, Rayford simţi un sentiment de nelinişte în mulţime, ca şi cum ceilalţi simţeau acelaşi lucru ca şi el. Voia să afle mai multe şi avea o mulţime de întrebări. De obicei, organistul începea să cânte la sfârşitul rugăciunii spuse de Bruce, iar acesta se îndrepta imediat spre ieşire, unde strângea mâinile oamenilor pe măsură ce ei plecau. Însă, în acea zi, Bruce nu ajunse decât pe culoar şi fu oprit de oameni care îl îmbrăţişau, îi mulţumeau şi începeau să îi pună întrebări.

Rayford şi Chloe se aflau în rândurile din faţa şi, deşi Rayford ştia că Buck vorbea cu Chloe, el putea auzi întrebările pe care oamenii i le puneau lui Bruce.

— Vreţi să spuneţi că Nicolae Carpathia este Antihristul? îl iscodi unul dintre ei.

— M-aţi auzit spunând aşa ceva? zise Bruce.

— Nu, însă a fost destul de clar. Deja ştirile vorbesc despre planurile lui şi despre un fel de acord cu Israelul.

— Citiţi şi studiaţi în continuare, spuse Bruce.

— Însă nu poate fi Carpathia, nu-i aşa? Vi se pare că este un mincinos?

— Dar dumneavoastră cum vi se pare? întrebă Bruce.

— Mi se pare că este un salvator.

— Aproape ca Mesia? insistă Bruce.

— Da!

— Există un singur Salvator, un singur Mesia.

— Ştiu, din punct de vedere spiritual, dar vreau să spun că este un salvator din punct de vedere politic. Nu-mi spuneţi acum că Nicolae Carpathia nu este ceea ce pare a fi.

— Vă voi spune ceea ce spune Scriptura, zise Bruce. Şi vă îndemn să ascultaţi ştirile cu atenţie. Trebuie să fim inteligenţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii.

— Exact aşa l-aş descrie pe Carpathia, spuse o femeie.

— Fiţi atentă atunci când atribuiţi însuşirile lui Hristos unuia care nu este dintre ai Lui, zise Bruce.

Atunci când slujba se termină, Buck o lua pe Chloe de braţ, însă ea i se păru mai puţin receptivă decât sperase el. Fata se întoarse încet ca să vadă ce doreşte, iar ochii ei nu mai aveau privirea care îi spusese că aştepta ceva de la el în acea vineri seara. În mod clar, el o rănise într-un fel sau altul.

— Sunt convins că te întrebi de ce te-am sunat, începu el.

— M-am gândit că o să îmi spui în cele din urmă.

— Pur şi simplu, mă întrebam dacă nu ai vrea să vezi noul meu apartament.

Buck îi spuse unde se afla.

— Poate treci mâine dimineaţa să îl vezi, iar, apoi, poate luăm prânzul împreună.

— Nu ştiu, spuse Chloe. Nu sunt sigură că pot să iau prânzul cu tine însă, dacă mă voi afla prin preajmă, poate ca o să trec pe la tine.

— Bine.

Buck era dezamăgit. Aparent, nu avea să îi fie greu să îi spună ceea ce voia. Cu siguranţă că nu avea să îi frângă inima.

Pe măsură ce Chloe se pierdea în mulţime, Rayford se întinse să îi strângă mâna lui Buck.

— Cum o mai duci, prietene?

— Destul de bine, spuse Buck. Deocamdată îmi aranjez apartamentul.

O întrebare nu-i dădea pace lui Rayford. Se uită în tavan, apoi din nou la Buck. Rayford văzu cu coada ochiului sute de oameni perindându-se, fiecare dorind să stea de vorbă personal cu Bruce Barnes.

— Buck, vreau să te întreb ceva. Ai regretat vreodată că i-ai prezentat-o pe Hattie Durham lui Carpathia?

Buck strânse din buze şi închise ochii, frecându-şi fruntea cu degetele.

— În fiecare zi, şopti el. Tocmai vorbeam cu Bruce despre

asta.

Rayford dădu din cap cu înţelegere şi se lăsă în genunchi în strană, cu faţa spre Buck. Acesta se aşeză.

— Mă întrebam doar, spuse Rayford. Am multe regrete în ceea ce o priveşte. Ştii, am fost prieteni. Colegi de serviciu, dar prieteni în acelaşi timp.

— Am înţeles, spuse Buck.

— Nu am avut niciodată vreo relaţie sau ceva asemănător, îl asigură Rayford. Însă descopăr că îmi pasă de ce se va întâmpla cu ea.

— Am auzit că şi-a luat un concediu de treizeci de zile de la Pan-Con.

— Da, zise Rayford, însă acesta e doar un paravan. Ştii că Nicolae Carpathia va vrea să o păstreze în preajma lui şi va găsi bani ca să o plătească mai mult decât câştigă la noi.

— Fără îndoială!

— Îi va plăcea slujba asta, ca să nu mai vorbim de el. Şi ştii unde ar putea duce o astfel de relaţie?

— După cum spunea şi Bruce, eu nu cred că a angajat-o pentru mintea ei, spuse Buck.

Rayford dădu din cap, aprobându-l. Aşadar, erau amândoi de acord. Hattie Durham avea să devină una dintre distracţiile lui Carpathia. Dacă exista vreo speranţă pentru sufletul ei, aceasta era departe atâta timp cât ea se afla lângă Carpathia.

— Sunt îngrijorat în privinţa ei, continuă Rayford. Şi totuşi, tocmai din cauza prieteniei noastre nu simt că m-ar asculta dacă aş avertiza-o. Ea a fost una dintre primele persoane cărora am încercat să le vorbesc despre Hristos. Nu a fost receptivă. Înainte de asta i-am spus că am fost interesat de ea mai mult decât mi-ar fi fost permis şi, bineînţeles, nu e dispusă să mă mai vadă acum.

Buck se aplecă spre el:

— Poate că voi avea ocazia să vorbesc cu Hattie cât de curând.

— Şi ce îi vei spune? îl întrebă Rayford. S-ar putea ca între ei să existe deja o relaţie. Ea îi va spune tot ce ştie. Dacă îi va spune ca tu ai devenit credincios şi că încerci să o salvezi, atunci el va şti că nu a avut niciun efect asupra minţii tale atunci când le-a spălat tuturor creierele.

Buck încuviinţă din cap:

— M-am gândit la asta. Însă mă simt responsabil pentru că ea se află acolo. *Eu* sunt responsabil pentru că ea se află acolo. Putem să ne rugam pentru ea, însă va fi inutil dacă nu voi reuşi să fac ceva concret ca să o iau de acolo. Trebuie să o aducem aici, unde poate să înveţe Adevărul.

— Mă întreb dacă s-a mutat deja la New York, spuse Rayford. Poate că vom găsi un motiv şi Chloe o va suna la apartamentul ei din Des Plaines.

În timp ce ei se despărţeau şi ieşeau din biserică, Rayford începu să se întrebe cât de mult trebuia să încurajeze relaţia dintre Chloe şi Buck. Îi plăcea mult Buck, ţinând cont de puţinele lucruri pe care le ştia despre el. Avea încredere în el, îl socotea ca pe un frate. Era deştept şi pricepea lucrurile foarte repede pentru un om atât de tânăr. Însă ideea că fiica lui s-ar putea întâlni sau îndrăgosti de un om care avea relaţii cu Antihristul… era prea de tot. Trebuia să fie sincer cu amândoi în această privinţă, în cazul în care relaţia ar fi părut că evolua într-o direcţie sau alta.

Însă, de îndată ce i se alătură lui Chloe în maşină, Rayford înţelese că nu avea de ce să se îngrijoreze încă.

— Să nu îmi spui că l-ai invitat pe Buck să ia prânzul cu noi, spuse ea.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. De ce?

— Se poartă cu mine ca şi cum aş fi sora lui şi totuşi vrea să trec mâine pe la el şi să îi văd apartamentul.

Rayford vru să spună: „Şi ce dacă!” şi să o întrebe dacă nu cumva găsea prea multe semnificaţii în vorbele şi în faptele unui bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Din câte ştia ea, Buck putea să fie îndrăgostit nebuneşte de ea şi să nu ştie cum să abordeze subiectul. Rayford nu spuse nimic.

— Ai dreptate, spuse ea. Parcă sunt obsedată…

— Eu nu am spus niciun cuvânt.

— Pot să îţi citesc gândurile, zise ea. Oricum, sunt supărată pe mine însămi. Tocmai am auzit o astfel de predică şi nu mă pot gândi decât la un individ pe care l-am lăsat să îmi scape cumva! Nu e important. Cui îi pasă?

— Se pare că ţie.

— Dar nu ar trebui să îmi pese. Lucrurile nu mai stau acum ca înainte. A-ţi face griji pentru astfel de lucruri e acum inutil. Nu este timp de prostii acum.

— Cum spui tu…

— Tocmai asta nu vreau să fac. Dacă aş face cum spun eu, m-aş vedea cu Buck în după-amiaza asta şi aş afla cum stau lucrurile cu noi.

— Dar nu ai de gând să o faci?

Ea făcu semn că nu.

— Atunci vrei să îmi faci un serviciu? Vrei să încerci să o găseşti pe Hattie Durham pentru mine?

— De ce?

— De fapt, eu vreau să aflu dacă s-a mutat deja la New York.

— De ce nu ar fi făcut-o? Carpathia a angajat-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu. E într-un concediu de treizeci de zile. Sună acasă la ea! Dacă robotul ei telefonic încă funcţionează, atunci înseamnă că nu s-a hotărât încă.

— De ce nu o suni tu?

— Cred că m-am amestecat destul în viaţa ei.

Buck luase la pachet nişte mâncare chinezească în drum spre casă, iar acum stătea şi mânca singur, uitându-se pe fereastră. La televizor era un meci de fotbal, însă nu îi atrase atenţia şi lăsase sonorul la minimum. Mintea lui era plină de contradicţii. Articolul lui era pe punctul de a fi trimis la New York şi ar fi trebuit să fie curios în legătură cu reacţia lui Stanton Bailey. De asemenea, aştepta să primească aparatura şi dosarele, care ar fi trebuit să sosească dimineaţă la biroul din Chicago. Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să le ia şi să se organizeze.

În acelaşi timp, Buck nu uita mesajul lui Bruce. Nu atât conţinutul acestuia, cât pasiunea cu care vorbise îi stârnise interesul. Trebuia să îl cunoască mai bine pe Bruce. Poate că exista un leac pentru singurătatea lui şi a lui Bruce. Dacă Buck însuşi se simţea atât de singur, sentimentul se agrava cu siguranţă în cazul unui om care avusese soţie şi copii. Buck era obişnuit cu viaţa solitară, dar avusese mulţi prieteni în New York. Aici, telefonul nu avea să sune, decât doar dacă era căutat de la birou sau de cineva din Armata Pătimirilor.

Cu siguranţă, nu se descurca prea bine în ceea ce o privea pe Chloe. Atunci când fusese retrogradat, Buck considerase mutarea de la New York la Chicago drept un lucru pozitiv: putea să o vadă mai des, urma să frecventeze o biserică bună, sa beneficieze de o instruire pe măsură, sa aibă un grup de

prieteni. Însă, de asemenea, simţi că se afla pe drumul cel bun atunci când încetă să o mai curteze atât de asiduu. Momentul era unul nepotrivit. Cine ar fi început o relaţie atunci când se apropia sfârşitul lumii?

Buck ştia – sau cel puţin aşa credea – ca, de fapt, Chloe nu se juca cu el. Ea nu se arăta greu de înduplecat doar ca să îi menţină treaz interesul. Însă, indiferent dacă o făcea sau nu intenţionat, metoda funcţiona, iar el se simţea stânjenit atunci când se gândea la asta.

Orice s-ar fi întâmplat, indiferent de purtarea ei şi de orice alt motiv, trebuia să vorbească cu ea. Poate că avea să regrete episodul când voia să-i propună să fie doar prieteni, dar nu vedea altă soluţie. Datoria lui faţă de ea şi faţă de el însuşi era să înceapă o relaţie de prietenie şi să vadă ce o să se întâmple. Dacă era după el. Oricum ea nu ar fi dorit nimic mai mult de atât.

Se întinse după telefon însă, atunci când duse receptorul la ureche, auzi un ton ciudat şi apoi o voce înregistrată. „Aveţi un mesaj. Apăsaţi tastele steluţă şi doi pentru a-l asculta.”

„Un mesaj? Nu am cerut să am mesagerie vocală.” Apăsă tastele. Era de la Steve Planck:

„Buck, unde naiba eşti, omule? Dacă nu ai de gând să îţi verifici mesageria vocală, atunci o să renunţ să îţi mai las mesaje acolo. Ştiu că numărul tău de telefon e secret acolo, însă dacă tu crezi că te poţi juca cu Nicolae Carpathia, întreabă-te de unde am făcut rost de numărul ăsta. O să îţi doreşti să ai astfel de resurse ca jurnalist. Acum, Buck, ca de la prieten la prieten, ştiu că îţi verifici mesajele des şi că ştii că Nicolae Carpathia vrea să discute cu tine. De ce nu m-ai sunat? îmi strici imaginea. I-am spus că o să te găsesc şi că vei veni să îl vezi. I-am spus că nu înţeleg de ce nu ai acceptat invitaţia lui la ceremonia de învestire, dar că te cunosc ca pe un frate şi că nu ai să-l mai refuzi încă o dată. Acum el vrea să te vadă. Nu ştiu despre ce anume este vorba şi nici măcar dacă voi asista la întâlnire, însă îi vei putea cere, cu siguranţă, câteva declaraţii pentru articolul tău. Numai vino aici! Poţi să predai personal articolul pentru *Global Weekly,* să o saluţi pe vechea ta prietena, Hattie Durham, şi să afli ce vrea Nicolae. La Aeroportul O’Hare te aşteaptă un bilet pentru clasa întâi pe numele McGgillicuddy, pentru zborul de ora 9.00, mâine dimineaţă. O limuzină te va

aştepta la aeroport şi vei lua prânzul cu Carpathia. Fă-o, Buck! Poate că vrea să îţi mulţumească pentru că i-ai prezentat-o pe Hattie. Se pare că ei doi se înţeleg de minune. Acum, Buck, dacă nu primesc nicio veste de la tine, voi presupune că ai acceptat invitaţia. Nu mă dezamăgi!”

— Cum stă treaba? întrebă Rayford.

Chloe imită vocea pe care o auzea în receptor: „Post telefonic suspendat. Noul număr este…”

— Care?

Ea îi întinse o bucată de hârtie. Prefixul era cel al oraşului New York.

— Ai noul număr de telefon al lui Buck?

— E pe perete, lângă telefon.

Buck îl sună pe Bruce Barnes.

— Nu-mi place că trebuie să te întreb asta, Bruce, spuse el, dar ne putem vedea diseară?

— Eram pe cale să trag un pui de somn, îi răspunse Bruce.

— Ar cam trebui să te odihneşti… Putem să ne vedem altă dată.

— Nu, nu o să mă odihnesc… Vrei să ne întâlnim toţi patru sau numai noi doi?

— Numai noi doi.

— Ce-ai zice dacă aş trece pe la tine? M-am săturat de biroul meu şi de casa mea goală.

Stabiliră să se întâlnească la ora 7.00, iar Buck hotărî să scoată telefonul din funcţiune după un ultim apel. Nu dorea să rişte să vorbească cu Planck sau, şi mai rău, cu Carpathia, până când nu discuta şi nu se ruga pentru planurile lui, împreună cu Bruce. Steve spusese că va considera că Buck îi acceptase invitaţia dacă nu auzea nimic de la el, însă insistenţa era o caracteristică lui Steve; avea să mai încerce să vorbească cu el. Iar Carpathia era absolut imprevizibil.

Buck o sună pe Alice, secretara de la biroul din Chicago.

— Am nevoie de un serviciu, spuse el.

— Orice, spuse ea.

Îi spuse că exista posibilitatea ca el să plece la New York de dimineaţă, însă nu dorea ca Verna Zee să afle asta.

— De asemenea, nu vreau să mai aştept mult timp lucrurile mele, aşa că aş vrea să îţi aduc o cheie de rezervă înainte să

plec la aeroport. Aş aprecia dacă nu te-ar deranja să îmi aduci lucrurile acasă şi să încui la loc.

— Nicio problemă. Oricum trebuie să plec în direcţia aia mâine dimineaţă. Trebuie să-l iau pe logodnicul meu de la aeroport. Verna nu trebuie să ştie că îţi aduc lucrurile în drum spre aeroport.

— Vrei să mergi cu mine la Dallas, mâine dimineaţă, Chlo'? o întrebă Rayford.

— Nu prea cred. La urma urmei, o să îţi petreci toată ziua în avioanele 757, nu-i aşa?

Rayford încuviinţă.

— O să rămân aici. Poate că o să profit de invitaţia lui Buck şi o să îi fac o vizită, să îi văd apartamentul.

Rayford clătină din cap, dezaprobator:

— Nu pot să ţin pasul cu tine, spuse el. Acum vrei să treci pe acolo şi să îl vezi pe individul care se poartă cu tine ca şi cu o soră?

— Nu mă duc să îl văd pe el, spuse ea. Voiam să îi văd locuinţa.

— Aha! spuse Rayford. Înseamnă că m-am înşelat!

— Ţi-e foame? îl întrebă Buck pe Bruce înainte ca acesta să intre în casă în acea seară.

— Aş mânca ceva, spuse Bruce.

— Hai să ieşim în oraş, sugeră Buck. Poţi să vezi apartamentul când ne întoarcem.

Se aşezară într-un separeu, aflat într-un colţ, într-o pizzerie unde era mare gălăgie, iar Buck îi povesti lui Bruce ultimele veşti venite de la Steve Planck.

— Te gândeşti să te duci? întrebă Bruce.

— Nu ştiu ce să cred şi, dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că lucrul acesta este destul de ciudat în ce mă priveşte. Instinctul meu de jurnalist îmi spune; „Da, sigur, du-te, nici nu se poate altfel”. Cine nu s-ar duce? Dar eu ştiu cine este individul ăsta, iar ultima dată când l-am văzut a omorât doi oameni cu un singur glonţ.

— Aş vrea să aflu ce cred Rayford şi Chloe despre asta.

— M-am gândit ca vei vrea, spuse Buck. Dar aş dori să te rog să mai amâni lucrul ăsta. Dacă mă duc, aş prefera ca ei să nu

ştie.

— Buck, dacă te vei duce, atunci vei avea nevoie de toate rugăciunile noastre.

— Atunci poţi să le spui după cei voi fi plecat. Trebuie să iau masa cu Carpathia în jurul prânzului sau puţin după prânz, ţinând cont de ora New York-ului. Poţi să le spui că sunt plecat într-o călătorie importantă.

— Dacă asta doreşti… Dar trebuie să îţi dai seama ca asta nu se potriveşte cu ceea ce îmi doresc eu de la nucleul de bază al Armatei Pătimirilor.

— Ştiu şi sunt de acord cu tine. Însă amândoi ar putea să considere gestul meu drept unul necugetat şi poate că aşa şi este. Dacă voi pleca, nu vreau să îi dezamăgesc. Iar dacă asta se va întâmpla, atunci va fi după ce voi avea ocazia să le aflu opiniile şi să le explic totul.

— De ce nu o faci înainte?

Buck îşi înclină capul şi ridică din umeri:

— Pentru că încă nu am reuşit să mă lămuresc pe mine însumi.

— Mie mi se pare că deja te-ai hotărât să pleci.

— Bănuiesc că da.

— Vrei să te conving să nu o faci?

— Nu chiar… Vrei să faci asta?

— Sunt la fel de nedumerit ca şi tine, Buck. Nu văd dacă ar putea ieşi ceva bun din asta. Carpathia este un om periculos, un criminal. Poate să te lichideze şi să scape basma curată. A mai făcut-o o dată, într-o sală plină de martori. Pe de altă parte, cât de mult timp te poţi feri de el? Are numărul tău secret de telefon la numai două zile de când te-ai instalat aici. Te poate găsi, iar, dacă îl eviţi, îl vei înfuria cu siguranţă.

— Ştiu. Aşadar, acum pot să îi spun că am fost ocupat cu mutatul şi acomodarea la noile condiţii…

— Şi chiar ai fost…

— Aşa este. Voi ajunge acolo la timp, folosind biletul pe care el mi l-a dat, chinuindu-mă să-mi dau seama ce doreşte de la mine.

— Va încerca să îţi citească gândurile, să afle cât de multe îţi aminteşti în legătură cu ceea ce a făcut.

— Nu ştiu ce voi spune. Nu ştiu nici ce am căutat la ceremonia de învestire. Am simţit răul prezent în acea sală, dar

am ştiut, de asemenea, că Dumnezeu se afla alături de mine. Nu am ştiu; ce să spun sau cum să reacţionez, însă îmi aduc aminte că Dumnezeu m-a făcut să tac şi să îl las pe Carpathia să tragă orice concluzie dorea.

— Trebuie să te încrezi în Dumnezeu şi de data asta, Buck. Dar ar trebui să ai totuşi un plan, să ştii ce să-i spui şi ce nu şi aşa mai departe…

— Cu alte cuvinte, în loc să dorm, la asta ar trebui să mă gândesc în seara asta?

— Nu cred că asta o să te ajute, zise Bruce şi zâmbi.

— Bănuiesc că nu.

Atunci când Buck îi arata lui Bruce apartamentul său, el deja se hotărâse să plece spre New York în dimineaţa următoare.

— De ce nu îl suni pe prietenul tău… începu Bruce.

— Pe Planck?

— … Da, pe Planck, ca să îl anunţi că soseşti? Astfel ai putea să scapi de teama că o să te sune el şi ţi-ai putea reconecta telefonul pentru mine sau pentru oricine altcineva ar încerca să vorbească cu tine.

Buck îl aprobă, dând din cap:

— Bună idee!

Însă, după ce îi lăsă un mesaj lui Steve, Buck nu mai primi alte telefoane în acea seară. Se gândi să o sune pe Chloe şi să îi spună să nu treacă pe la el în dimineaţa următoare, însă nu dorea să îi spună care era motivul pentru care nu trebuia să o facă şi nici nu dorea să inventeze vreo scuză. Oricum, el era convins că ea nu avea să treacă pe la el. Era clar ca nu păruse prea interesată de propunerea lui de dimineaţă.

Buck dormi foarte bine. Din fericire, în dimineaţa următoare nu o văzu pe Verna decât după ce îi lăsase cheia lui Alice şi ieşise din parcare. Verna tocmai ajungea la serviciu şi nu îl văzu.

Buck nu avea asupra lui niciun act de identitate pe numele de McGillicuddy. Ajuns la O'Hare, ridică un plic pe acel nume fals şi îşi dădu seama că nici măcar tânăra de la ghişeu nu realizase că, în interiorul plicului, se afla un bilet de avion.

La poarta pentru plecări, Buck îndeplini toate formalităţile cu o jumătate de ora înainte de începerea îmbarcării.

— Domnule McGillicuddy, puteţi să urcaţi la bord mai devreme, dacă doriţi, îi spuse omul de vârstă mijlocie de la

ghişeu.
— Mulţumesc, spuse Buck.
Ştia că pasagerii de la clasa întâi, cei care zburau frecvent cu avionul, oamenii în vârstă şi cei însoţiţi de copii mici se îmbarcau primii. Însă atunci când Buck se îndrepta spre sala de aşteptare, domnul de la ghişeu îl întrebă:
— Nu doriţi să urcaţi la bord imediat?
— Pardon? spuse Buck. Acum?
— Da, domnule.
Buck se uită în jurul lui, întrebându-se dacă pierduse ceva din vedere. Puţini oameni se aflau la coadă şi foarte puţini se îmbarcau mai devreme.
— Aveţi privilegiul de a vă urca la bord atunci când veţi dori şi, bineînţeles, nu trebuie să o faceţi când vi se spune. Alegerea vă aparţine.
Buck ridică din umeri:
— Sigur că da, o voi face acum.
Avionul avea la bord numai o singură însoţitoare de zbor. În compartimentul de clasa a doua încă se mai făcea curăţenie. Cu toate astea, stewardesa îi oferi şampanie, suc şi băuturi fără alcool şi îi prezentă meniul pentru micul dejun.
Lui Buck nu-i plăcuse niciodată să bea, deci refuză şampania. Se simţea prea agitat ca să mănânce.
— Sunteţi convins? îl întrebă însoţitoarea de bord. O sticla întreaga a fost pusă deoparte pentru dumneavoastră.
Ea îşi verifică lista.
— „Cu complimente”, semnat „N.C“.
— Nu, mulţumesc oricum, refuză Buck.
Era vreun lucru pe care Carpathia să nu-l poată face sau să nu-l fi făcut deja?
— Nu doriţi să o luaţi cu dumneavoastră?
— Nu, doamnă. Mulţumesc. Nu v-ar face plăcere să o luaţi dumneavoastră?
Stewardesa îl privi uimită.
— Glumiţi? Este Dom Perignon!
— Vă rog să o luaţi.
— Sunteţi sigur?
— Fireşte.
— Atunci vreţi să semnaţi de primire, astfel încât să nu am necazuri pentru că am luat-o?

Buck semnă lista Ce mai urma?
— Hm, domnule, spuse stewardesa. Care este numele dumneavoastră?
— Îmi cer scuze, spuse Buck. Nu eram atent.
El luă lista, îşi şterse cu o linie numele şi semnă „B. McGillicuddy”.
În mod normal, doar pasagerii de la clasa a doua trăgeau cu ochiul spre cei de la clasa întâi, dar, în acel moment, până şi ceilalţi pasageri de la clasa întâi se uitau la Buck. El încercase să nu se poarte extravagant, însă era evident că beneficia de servicii preferenţiale. El aştepta deja la bordul avionului atunci când ei sosiseră, iar, în timpul zborului, însoţitoarele de bord se învârteau în jurul lui cu amabilitate, umplându-i paharul şi întrebându-l dacă mai dorea ceva. Pe cine plătise Carpathia pentru ca el să beneficieze de un astfel de tratament şi care cât dăduse?
Ajuns la Aeroportul Internaţional Kennedy, Buck nu mai trebui să caute pe cineva care sa aibă o pancartă cu numele lui. Un şofer în uniformă se îndreptă direct spre el atunci când apăru la capătul culoarului, îi luă bagajul de mână şi îl întrebă dacă mai avea de recuperat şi alte bagaje.
— Nu.
— Prea bine, domnule. Vă rog să mă urmaţi spre maşină.
Buck călătorise prin lume şi, de-a lungul anilor, fusese tratat şi ca un rege, dar şi ca un cerşetor. Totuşi, până şi pe el îl neliniştea toate lucrurile astea. Îl urmări cuminte pe şofer prin aeroport şi ajunse în faţa unei limuzine negre, care era parcata lângă trotuar. Şoferul îi deschise uşa, iar Buck urcă înăuntru, unde era întuneric.
El nu îi spusese şoferului numele său şi nici acesta nu îl întrebase. Probabil că aşa înţelegea Carpathia ospitalitatea.
Dar dacă fusese confundat cu altcineva? Ce s-ar fi întâmplat dacă toată aventura nu ar fi fost decât o mare greşeala?
Pe măsură ce ochii lui se adaptau la lumina obscură oferită de geamurile fumurii, Buck observă un bărbat îmbrăcat cu un costum închis la culoare, care şedea cu spatele la şofer şi care se uita fix la el.
— Sunteţi un reprezentant al O.N.U. Sau lucraţi direct pentru domnul Carpathia? îl întrebă Buck.
Bărbatul nu răspunse şi nici nu schiţă vreun gest. Buck se

aplecă spre el:

— Scuzaţi-mă! spuse el. Dumneavoastră…

Bărbatul duse un deget în dreptul gurii, semn că dorea ca Buck să tacă. „Normal, gândi Buck. Nu trebuie să ştiu.” Totuşi, era curios dacă avea să se întâlnească cu Carpathia la sediul Naţiunilor Unite sau la un restaurant. Şi ar fi fost bine de ştiut dacă Steve Planck urma să asiste la întâlnire.

— V-ar deranja dacă aş vorbi cu şoferul? spuse Buck.

Nu primi nicio reacţie.

— Nu vă supăraţi, domnule şofer…

Un geam de plexiglas separa locurile din faţă de restul limuzinei. Bărbatul care arăta ca gardă de corp încă se mai uita fix la el, iar Buck se întreba dacă aceasta nu era cumva ultima lui plimbare. În mod ciudat, nu simţea groaza care îl copleşise ultima dată. Nu ştia dacă acesta era un dar de la Dumnezeu sau dacă el era, pur şi simplu, naiv. Poate că se afla pe drumul spre propria execuţie. Unica dovadă a acestei călătorii era o semnătură greşită pe lista însoţitoarei de bord, pe care chiar el o tăiase.

Rayford Steele se afla în carlinga unui Boeing 757, pe pista aeroportului militar din Dallas, Fort Worth. Un examinator aflat pe scaunul comandantului deja îi comunicase ca se afla acolo doar pentru a lua notiţe. Rayford trebuia să execute procedurile premergătoare decolării, să menţină legătura cu turnul de control, să aştepte permisiunea, să decoleze, să urmeze instrucţiunile turnului de control pentru a ajunge pe direcţia de zbor potrivită, să se menţină în aer câteva minute, iar, apoi, să aterizeze. Nu i se spusese de câte ori ar fi trebuit să repete întreaga manevră sau dacă i se va cere sa facă şi altceva.

— Ţine minte, nu mă aflu aici ca să te învăţ ceva sau ca să te scot din necaz, îi spusese examinatorul. Nu răspund la nicio întrebare şi nu ating niciun buton de comandă.

Procedurile premergătoare decolării se desfăşurări fără nicio greşeală. Pilotarea unui 757 este diferită de pilotarea uriaşului, impunătorului 747, însă Rayford se descurcă. Atunci când primi permisiunea de a decola, se sufoca şi simţi zvâcnirea anormal de promptă a minunii aerodinamice. În timp ce avionul gonea pe pistă asemenea unui cal în galop, Rayford îi spuse examinatorului:

— Acesta este un fel de Porsche al avioanelor, nu-i aşa?

Examinatorul nici măcar nu se uită la el, darămite să îi mai şi răspundă.

Decolarea fu fermă şi sigură, iar Rayford îşi aminti de vremurile când pilota avioane militare puternice, dar mult mai mici.

— Sau seamănă mai mult cu un Jaguar? îl întreba el pe examinator, iar remarca smulse un zâmbet vag şi o încuviinţare din partea acestuia din urmă.

Aterizarea lui Rayford fu perfectă. Examinatorul aşteptă până când Rayford reaşeză avionul în poziţia iniţială şi opri motoarele.

— Hai să mai facem asta încă de două ori şi apoi eşti liber.

Limuzina în care se afla Buck Williams rămase foarte repede blocata în trafic. Buck îşi dorea să îşi fi adus ceva de citit. De ce trebuia ca totul să aibă un aer atât de misterios? Nu înţelegea scopul celor ce se întâmplaseră atât la urcarea, cât şi la coborârea din avion. Singura dată când cineva îi sugerase folosirea unui pseudonim fusese atunci când reprezentanţii unei reviste concurente îi făcuseră o ofertă pe care sperau să nu o refuze, iar aceştia doreau ca şefii de la *Global Weekly* să nu afle că el o lua în considerare.

Buck putea vedea sediul Naţiunilor Unite în depărtare, însă nu ştiu cu siguranţă dacă aceea era destinaţia lui până când şoferul trecu de calea de acces. Spera acum că se îndreptau către un loc agreabil, unde avea să ia masa de prânz. În afară de faptul că sărise peste micul dejun, perspectiva de a mânca i se părea mult mai plăcută decât cea de a fi ucis.

În timp ce Rayford era condus spre maşina de protocol a companiei Pan-Con pentru a prinde cursa sa de la Aeroportul Dallas, Fort Worth, examinatorul lui îi întinse un plic cum sunt cele cu antet oficial.

— Deci, am trecut testul? întrebă Rayford cu speranţă.

— Nu vei afla decât peste o săptămână, îi spuse bărbatul.

„Atunci ce este asta?” se întrebă Rayford, urcându-se în maşină şi deschizând plicul. În interior se afla o singură foaie cu sigla Naţiunilor Unite, inscripţionată cu numele lui Hattie Durham în calitate de asistenta personală a Secretarului General. Mesajul scris de mâna era următorul:

„Domnule comandant Steele,
Presupun că ştii că noul avion prezidenţial este un 757.

Prietena ta,
Hattie Durham."

5

Buck începu să aibă ceva mai multă încredere în faptul că nu se afla în pericol de moarte. Prea mulţi oameni fuseseră implicaţi în aducerea lui de la Chicago la New York, iar acum era în centrul oraşului. Pe de altă parte, dacă Nicolae Carpathia era capabil să scape fără a fi acuzat de crimă după ce o săvârşise în faţa a doisprezece martori, atunci putea, cu siguranţă, să se descotorosească de un singur jurnalist.

În cele din urmă, limuzina coti spre chei şi se opri pe aleea circulară din faţa exclusivistului club de iahting Manhattan Harbor. În timp ce portarul se apropia, şoferul deschise geamul din faţă din dreptul pasagerului şi dădu din deget, avertizându-l să nu se apropie de maşină. Apoi garda de corp ieşi din maşină, ţinu portiera deschisă, iar Buck păşi în lumina soarelui.

— Urmaţi-mă, va rog, spuse zdrahonul.

Buck s-ar fi simţit ca acasă în clubul de iahting dacă nu ar fi fost însoţit de un om îmbrăcat în uniformă, care îl conducea printre oamenii de afaceri aşezaţi la mese. Şeful de sala se uită în sus şi încuviinţă din cap pe măsură ce Buck îşi urma escorta, traversând salonul. Acolo, omul se opri și vorbi în şoaptă:

— Veţi lua masa cu domnul care vă aşteaptă în separeul de lângă fereastră.

Buck se uită într-acolo. Cineva îi făcea din mână agitat, atrăgând privirile asupra sa. Deoarece soarele se afla în spatele persoanei respective, Buck putu distinge numai silueta unui bărbat mic de statură, adus de spate, cu păr rebel.

— Mă voi întoarce după dumneavoastră la ora 15.30, spuse garda de corp. Să nu părăsiţi salonul fără mine!

— Dar…

Uriaşul dispăru, iar Buck îl privi pe şeful de sală, care îl ignora. Încă timid, Buck avansă printre mesele aglomerate spre separeul de lângă fereastră, unde fu întâmpinat cu entuziasm de vechiul său prieten, Chaim Rosenzweig. Bărbatul ştia că

trebuie să vorbească în şoaptă în public, însă bucuria sa nu avea margini.

— Cameron! începu evreul, cu accentul lui nazal. Îmi face plăcere să te văd! Ia loc, ia loc! E un loc minunat, nu-i aşa? Prietenii Secretarului General au parte de tot ce e mai bun.

— Va veni şi el, domnule?

Rosenzweig se arătă surprins:

— Nu, nu! E mult prea ocupat. Reuşeşte să iasă foarte rar. Şefi de stat, ambasadori, cu toţii vor să-l vadă. Eu însumi nu îl vad mai mult de cinci minute pe zi!

— Cât aveţi de gând să rămâneţi în oraş? întrebă Buck în timp ce primea meniul şi îi permitea chelnerului să îi aşeze pe genunchi un şervet din pânză.

— Nu prea mult timp. Până la sfârşitul acestei săptămâni, eu şi Nicolae trebuie să definitivăm pregătirile pentru vizita lui în Israel. Ce zi glorioasă va fi aceea!

— Povestiţi-mi despre asta, domnule doctor!

— Îţi spun! îţi spun! Dar, mai întâi, avem câteva lucruri pe care să le discutăm!

Bătrânul deveni dintr-o dată serios şi vorbi pe un ton destul de sumbru. Se întinse peste masă şi îi acoperi o mână lui Buck cu mâinile sale.

— Cameron, sunt prietenul tău… Trebuie să îmi spui drept acum. Cum ai putut să ratezi o întâlnire atât de importantă?! Eu sunt un om de ştiinţă, e adevărat, dar mă consider şi un fel de diplomat. M-am străduit mult, împreună cu Nicolae şi cu amicul tău, domnul Planck ca tu să fii invitat. Nu înţeleg…

— Nici eu nu înţeleg, spuse Buck.

Ce altceva putea să spună? Rosenzweig, creatorul substanţei care făcuse deşerturile israeliene să înflorească precum o seră, devenise prietenul lui Buck atunci când acesta îl nominalizase drept „Omul Anului”, titlu acordat de revista *Global Weekly,* în urmă cu peste un an. Rosenzweig se număra printre primii care pomeniseră numele lui Nicolae Carpathia în faţa lui Buck. Carpathia era în acel moment un politician destul de nesemnificativ; venise din România şi îi ceruse o audienţă privată lui Rosenzweig după ce acesta folosise substanţa care îl făcuse faimos.

Numeroşi şefi de state încercaseră sa ducă tratative cu Israelul ca să obţină formula chimică. Multe ţări îşi trimiseseră

diplomaţii să îl convingă pe Rosenzweig însuşi atunci când nu ajunseseră la niciun rezultat cu prim-ministrul Israelului. În mod ciudat, Carpathia a fost cel care l-a impresionat pe Rosenzweig. El însuşi stabilise întrevederea şi venise neînsoţit, iar, în acel moment, părea că nu avea puterea necesară pentru a încheia o afacere, chiar şi în cazul în care Rosenzweig ar fi fost dispus să o facă. Tot ce dorea Carpathia era bunăvoinţă lui. Şi o obţinuse. Acum, Buck realiză că strategia acesta începuse să dea rezultate.

— Unde ai fost? îl întrebă doctorul Rosenzweig.

— Asta e întrebarea secolului, spuse Buck. Unde suntem noi toţi?

Ochii lui Rosenzweig sclipiră, deşi Buck nu era în apele lui. Spunea prostii, însă nu ştia ce altceva sa facă. Putea să îi spună: „Am fost acolo! Am văzut ceea ce aţi văzut şi dumneavoastră, dar dumneavoastră v-a fost spălat creierul de către Carpathia, deoarece el este Antihristul!”

Rosenzweig era un om deştept, ager la minte, căruia îi plăceau şaradele.

— Vasăzică, nu vrei să îmi spui… Foarte bine… Absenţa nu a fost în avantajul tău. Desigur ai fost scutit de oroarea în care a degenerat totul, însă, cu toate astea, a fost o întrevedere istorica. Gustă din somon. O să îţi placa la nebunie.

Buck ignora *întotdeauna* recomandările făcute la restaurant. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care fusese poreclit astfel[3]. Îşi dădu seama cât de tulburat era atunci când comandă ceea ce îi sugerase Rosenzweig. Şi îi plăcu la nebunie.

— Permiteţi-mi să vă întreb ceva, domnule doctor Rosenzweig!

— Te rog! Dar spune-mi Chaim, te rog.

— Nu vă pot spune Chaim, domnule. Sa tutuiesc un câştigător al Premiului Nobel?

— Te rog, va fi plăcerea mea. Te rog!

— Bine atunci, Chaim, spuse Buck, rostind numele cu efort. De ce mă aflu eu aici? Despre ce este vorba?

Bătrânul îşi smulse şervetul de pe genunchi, îşi şterse faţa şi barba cu el, îl mototoli şi îl puse în farfurie. Dădu la o pane farfuria, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. Buck mai văzuse oameni pregătindu-se pentru abordarea unui subiect,

---

[3] *To buck* - a sfărâma, a sparge în dinţi (engl.) (n. tr.).

însă nu mai văzuse pe nimeni care să o facă atât de tacticos şi cu atâta plăcere ca Rosenzweig.

— Aşadar, jurnalistul din tine iese la suprafaţă, aşa-i? Lasă-mă să încep prin a-ţi spune că astăzi este ziua ta norocoasă. Nicolae ţi-a pregătit o surpriză atât de mare, încât nici nu ţi-o pot spune.

— Şi totuşi, îmi veţi spune, nu-i aşa, domnule?

— Îţi voi spune ce mi s-a spus să îţi transmit şi nimic mai mult. Restul îl vei afla de la Nicolae însuşi.

Rosenzweig se uită la ceas, o jucărie cu o curea de plastic în valoare de douăzeci de dolari, care nu se potrivea deloc cu statutul lui de persoană publică de anvergură internaţională.

— Bine. Avem timp. Nicolae ţi-a acordat o întrevedere de treizeci de minute, te rog să ţii minte asta! Ştiu că sunteţi prieteni şi că intenţionezi să îţi ceri scuze pentru că ai lipsit de la întâlnire, dar aminteşte-ţi că el are să îţi ofere multe şi că nu dispune de prea mult timp ca să o facă. Mai târziu, în după-amiaza asta, pleacă la Washington pentru convorbiri cu preşedintele Statelor Unite. Apropo, preşedintele s-a oferit să vină la New York, însă, dacă poţi să-ţi imaginezi, Nicolae, modest cum este, nici nu a vrut să audă de una ca asta.

— Credeţi ca Nicolae Carpathia e modest?

— Modest ca oricare dintre conducătorii pe care i-am întâlnit eu până acum, Cameron. Bineînţeles, cunosc multe figuri publice şi multe persoane din umbră care sunt şi au dreptul să fie modeste! Dar majoritatea politicienilor, a şefilor de state, a liderilor mondiali sunt plini de sine. Mulţi dintre ei au şi de ce să fie mândri şi, în multe privinţe, orgoliul lor este cel care le permite să realizeze ceea ce şi-au dorit. Însă niciodată nu am văzut un om ca acesta.

— Impresionant! acceptă Buck.

— Şi asta nu e totul, insistă Rosenzweig. Gândeşte-te, Cameron: el nu și-a dorit statutul de acum. A avansat de la o poziţie minoră în cadrul guvernului român la funcţia de preşedinte al acelei naţiuni fără alegeri.[4] Şi a făcut faţă!

„Sigur că a făcut faţă!” gândi Buck.

— Iar atunci când a fost invitat să ţină un discurs la Naţiunile Unite acum o lună, a fost atât de speriat şi s-a purtat cu atâta modestie, încât aproape că a refuzat. Dar ai fost acolo! Ai auzit

[4] Aşa cum am menţionat şi în volumul *Supravieţuitorii,* toate referirile la România sunt rodul imaginaţiei autorilor (n. red.).

discursul. L-aş fi nominalizat pentru postul de prim-ministru al Israelului dacă aş fi fost sigur că ar fi acceptat! Aproape instantaneu, Secretarul General a coborât de la tribună şi a insistat ca Nicolae să îl înlocuiască. Iar el a fost ales în unanimitate, cu entuziasm, şi a fost sprijinit de aproape toţi şefii de stat. Cameron, are o mulţime de idei! El este diplomatul perfect. Vorbeşte atât de multe limbi, încât nu are nevoie aproape niciodată de interpret, chiar şi când sta de vorbă cu căpetenii ale unor triburi obscure din America de Sud sau din Africa! Zilele trecute a rostit câteva fraze pe care le-a înţeles numai un aborigen australian!

— Permite-mi să te întrerup pentru o secundă, Chaim, spuse Buck. Ştii, desigur, că în schimbul cedării postului de Secretar General al O.N.U., lui Mwangati Ngumo i s-a promis formula substanţei dumneavoastră pentru a o folosi în Botswana. Gestul nu a fost atât de dezinteresat pe cât a părut, iar…

— Bineînţeles, Nicolae mi-a povestit despre acest lucru. Dar asta nu a făcut parte din nicio înţelegere. Gestul a exprimat recunoştinţa personală a lui Nicolae faţă de ceea ce preşedintele Ngumo a făcut pentru Naţiunile Unite de-a lungul anilor.

— Dar cum şi-a putut manifesta recunoştinţa personală oferind formula descoperită de dumneavoastră, domnule? Nimeni nu are acces la ea în nicio altă parte a lumii şi…

— Am fost mai mult decât bucuros să i-o ofer.

— Da?

Buck fu de-a dreptul şocat. Oare, puterea persuasivă a lui Carpathia nu avea limite?

Bătrânul îşi schimbă poziţia şi se apleca spre el, stând cu coatele pe masă.

— Cameron, totul se leagă. Aceasta este doar o parte a motivului pentru care te afli aici. Acordul încheiat cu fostul Secretar General a fost un experiment, un model.

— Te ascult…

— Bineînţeles, e prea devreme să mă pronunţ, însă, dacă substanţa va avea aceleaşi efecte ca şi în Israel, atunci Botswana va deveni imediat una dintre cele mai fertile ţări din întreaga Africă, dacă nu chiar din întreaga lume. Deja preşedintele Ngumo a văzut cum i-a crescut popularitatea în

ţară. Toţi sunt de acord că activitatea sa în cadrul Naţiunilor Unite îl distrăgea de la îndatoririle sale de preşedinte şi că lumea a devenit un loc mai bun acum, o dată cu noua conducere.

Buck ridică din umeri, însă Rosenzweig păru că nu observă.

— Deci, Carpathia plănuieşte să facă mai multe, folosindu-se de substanţa dumneavoastră pentru a obţine favoruri?

— Nu, nu! Nu înţelegi esenţialul. Da, am convins guvernul Israelului să-i cedeze dreptul de folosire a substanţei Secretarului General al Naţiunilor Unite.

— Oh, Chaim! Pentru ce? Ai cedat milioane de dolari de care Israelul nu mai are nevoie? Asta n-are sens! Faptul că deţineaţi formula substanţei va transforma în naţiunea cea mai bogată de pe planetă, având în vedere dimensiunile ţării voastre, şi rezolva nenumărate probleme, iar exclusivitatea asupra ei era cea care făcea ca totul să funcţioneze! De ce credeţi că v-au atacat ruşii? Ei nu au nevoie de teritoriul vostru… Nu aveţi petrol… Ei voiau formula! Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă toate pământurile ruseşti ar fi devenit fertile!

Doctorul Rosenzweig ridică mâna:

— Înţeleg asta, Cameron. Dar banii nu au nimic de-a face cu asta. Eu nu am nevoie de bani. Israelul nu are nevoie de bani.

— Atunci ce lucru de preţ v-a oferit Carpathia în schimbul formulei?

— Pentru ce s-a rugat poporul lui Israel încă de la începutul existenţei lui, Cameron? Şi nu mă refer la renaşterea lui din 1948. Pentru ce ne-am rugat noi încă din vremurile când am devenit poporul ales al lui Dumnezeu?

Sângele îi îngheţă lui Buck în vine şi nu mai putu să facă altceva decât sa şadă acolo şi să încuviinţeze fără pic de energie. Rosenzweig răspunse la propria întrebare.

— *Shalom.* Pace. „Rugați-vă pentru pacea lui Israel!” Noi avem o ţară vulnerabilă. Ştim că Dumnezeu cel Atotputernic ne-a protejat de invazia rusească. Ştii că trupele ruseşti au suferit atât de multe pierderi, încât cadavrele au trebuit înmormântate într-o groapa comună, un crater în pământul nostru preţios, creat de una dintre bombele lor, pe care Dumnezeu a făcut-o să nu producă alte distrugeri? A trebuit să ardem unele corpuri şi oase. Iar rămăşiţele armelor lor de distrugere au fost atât de multe, încât le-am folosit drept materie primă şi le-am convertit

în produse ce larg consum. Cameron, atât de multe avioane ruseşti s-au prăbuşit… De fapt, *toate* avioanele lor. Încă mai aveau combustibil, care, după estimările noastre, ar fi fost suficient pentru a fi folosit între cinci şi opt ani. Vezi de ce pacea este atât de dorită de noi?

— Chaim, tu însuţi ai spus că Dumnezeu cel Atotputernic v-a protejat. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea invaziei nu poate fi explicat altfel. Avându-L pe Dumnezeu de partea voastră, de ce trebuie să negociaţi cu Carpathia pentru obţinerea unei protecţii?

— Cameron, Cameron, spuse Rosenzweig pe un ton slab. Istoria ne-a arătat că Dumnezeul nostru se dovedeşte a fi capricios când vine vorba de bunăstarea noastră. Gândeşte-te la copiii Israelului care au rătăcit prin deşert timp de patruzeci de ani, la Războiul de şase zile, apoi la invazia rusească şi la momentul de faţă. Noi nu îl înţelegem. El este binevoitor cu noi atunci când asta se potriveşte cu planul Său etern, pe care noi nu îl pricepem. Noi ne rugăm, îl căutăm, încercăm să fi atragem bunăvoinţa. Dar, între timp, noi credem că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută şi singuri. Ştii, cu siguranţă, că acesta este motivul pentru care te afli aici.

— Nu ştiu nimic, spuse Buck.

— Mă rog, e unul dintre motivele pentru care te afli aici. Înţelegi că un astfel de acord necesită multă muncă…

— Despre ce acord vorbeşti?

— Îmi cer scuze, Cameron, credeam că mă urmăreşti… Să nu crezi că a fost uşor, până şi pentru mine, având în vedere statutul meu în propria ţară, să conving puterea să cedeze dreptul de folosire a formulei chiar şi unei persoane atât de charismatice precum Nicolae.

— Bineînţeles că nu.

— Ai dreptate. Unele întrevederi au ţinut până noaptea târziu şi, de fiecare dată când credeam că tocmai convinsesem pe câte unul, altcineva ridica obiecţii. Fiecare nou-venit trebuia convins. De multe ori aproape că am renunţat din cauza disperării. Însă, în cele din urmă, cu multe condiţii impuse, am fost împuternicit să închei un acord cu Naţiunile Unite.

— Vrei să spui cu Carpathia.

— Sigur că da. Nu greşeşti deloc. El reprezintă Naţiunile Unite acum.

— Nu te înşeli în privinţa asta, spuse Buck.

— O parte din acord prevede ca eu să devin membru al echipei lui permanente, un fel de consilier. Eu voi fi cel de-al doilea preşedinte al comitetului care decide unde va fi folosită substanţa.

— Iar la mijloc nu e vorba de bani…?

— Nu.

— Şi Israelului îi este garantată securitatea de către O.N.U. În raport cu vecinii…?

— Oh, problema este mult mai complexă, Cameron. Vezi tu, substanţa face parte acum din politica de dezarmare globală a lui Nicolae. Orice naţiune care poate fi până şi suspectată că se opune la distrugerea a nouăzeci la sută dintre armele pe care le deţine şi la predarea restului de zece la sută lui Nicolae – sau poate că ar trebui să spun Naţiunilor Unite – nu va mai putea ajunge pe lista ţărilor care vor obţine formula. Nicolae a promis solemn că va fi mai mult decât precaut în acordarea dreptului de folosire a substanţei statelor cu care ne învecinăm şi celor mai periculoşi inamici ai noştri, iar eu voi fi acolo ca să mă asigur că îşi ţine promisiunea.

— Trebuie să fie mai mult de-atât…

— Oh, da, mai sunt şi alte lucruri, însă aceasta este esenţa acordului, Cameron. De îndată ce lumea va fi dezarmată, Israelul nu va mai trebui să se îngrijoreze pentru graniţele lui.

— Ideea este cam naivă.

— Nu este chiar atât pe cât pare, deoarece Nicolae Carpathia este orice, numai naiv nu. Ştiind foarte bine că unele ţări vor păstra sau vor ascunde arme sau vor produce altele noi, acordul între statul suveran Israel şi Consiliul de Securitate al O.N.U. — cu semnătura personală a lui Nicolae Carpathia – face o promisiune solemnă. Orice naţiune care va ameninţa Israelul va fi rasă de pe faţa pământului instantaneu, iar pentru asta se va folosi întregul stoc de armament disponibil al Naţiunilor Unite. De vreme ce fiecare ţară va dona zece la sută, îţi poţi imagina capacităţile de care va dispune O.N.U.

— Ceea ce nu îmi pot imagina, Chaim, este ca un pacifist declarat, un susţinător activ al dezarmării globale pe parcursul întregii sale cariere politice, să ameninţe vreo ţară cu distrugerea completă.

— E doar un mod de exprimare, Cameron, spuse Rosenzweig.

Nicolae e un om pragmatic. Desigur, are şi o latură idealistă, dar ştie că cea mai bună modalitate de a menţine pacea este de a colecta mijloacele cu care să o impui.

— Iar acest acord este semnat pe o perioadă de…?

— Pe o perioadă nelimitată. Noi am propus zece ani, însă Nicolae a spus că nu doreşte dreptul de a folosi formula pentru atât de mult timp. El a spus că are nevoie de numai şapte ani, iar, apoi, drepturile exclusive asupra substanţei vor reveni Israelului. E o ofertă extrem de generoasă. Iar dacă dorim să reînnoim acest acord la fiecare şapte ani, suntem liberi să o facem, de asemenea.

„Nu veţi mai avea nevoie de un tratat de pace peste şapte ani,” îi trecu prin minte lui Buck.

— Până la urmă, ce legătura am eu cu toate astea? îl întrebă el.

— Asta este partea cea mai frumoasă, spuse Rosenzweig. Cel puţin pentru mine, de vreme ce te onorează. Nu e un secret faptul că Nicolae apreciază renumele tău internaţional ca jurnalist. Şi, ca să îţi arate că nu îţi poartă pică pentru că ai ignorat ultima lui invitaţie, vrea să îţi propună să vii în Israel cu ocazia semnării tratatului.

Buck refuză, clătinând din cap.

— Ştiu că este un lucru copleşitor, spuse Rosenzweig.

Avionul lui Rayford ateriză pe Aeroportul O’Hare la ora 9.00, ora oraşului Chicago. El sună acasă şi îi răspunse robotul telefonic.

— Alo, Chloe, m-am întors mai devreme decât am crezut, spuse el. Voiam doar să-ţi spun că voi ajunge într-o oră şi…

Chloe ridică receptorul. Vocea ei suna îngrozitor:

— Bună, tată, mormăi ea.

— Ai răcit cumva?

— Nu. Sunt doar supărată. Tată, ştiai că Buck Williams locuieşte împreună cu cineva?

— Ce!?

— E adevărat. Şi sunt logodiţi! Am văzut-o. Căra nişte cutii în apartamentul lui. Era o fată micuţă şi slabă, cu păr ţepos. Purta o fustă scurtă.

— Poate că nu ai nimerit bine.

— Era chiar locul unde trebuia să ajung.

— Te grăbeşti să tragi concluzii.

— Tată, ascultă-mă! Am fost atât de furioasă, încât am condus prin preajmă o vreme, apoi am stat în parcare şi am plâns. Apoi, în jurul prânzului, am mers să îl văd la biroul revistei *Global Weekly* şi ea era acolo, tocmai se dădea jos din maşină. Am întrebat-o: „Tu lucrezi aici?”, iar ea mi-a răspuns: „Da, pot să te ajut cu ceva?” Apoi i-am spus: „Cred că te-am văzut astăzi, mai devreme”, iar ea mi-a zis că era posibil. „Am fost împreună cu logodnicul meu, a continuat ea. Ai vreo întrevedere stabilită cu cineva de aici?” Pur şi simplu, i-am întors spatele şi am plecat, tată.

— Deci, nu ai vorbit cu Buck?

— Glumeşti?! S-ar putea să nu mai vorbesc cu el niciodată. Stai un moment. E cineva la uşă.

Un minut mai târziu, Chloe se întoarse la telefon.

— Nu pot să cred. Dacă el crede că asta o să ajute cu ceva…

— Ce anume?

— Flori! Şi bineînţeles că sunt din partea unui anonim… Poate că m-a văzut cu maşina prin zonă şi cred că ştie cum m-am simţit. O să le arunc la gunoi; nu le păstrez decât dacă le vrei tu.

În New York, la câteva minute după ora 14.00, Buck şi Chaim Rosenzweig aşteptau în opulenta anticameră a biroului Secretarului General al Naţiunilor Unite. Chaim continua să vorbească însufleţit despre ceva, iar Buck se prefăcea că îi dădea atenţie. El se ruga în tăcere, neştiind dacă presimţirea răului pe care o avea era de natură psihologică, deoarece ştia că Nicolae Carpathia se afla prin apropiere, sau dacă se datora faptului că omul emitea cu adevărat un fel de aură demonică pe care o simţeau numai credincioşii lui Hristos. Buck se simţea mai bine la gândul că Bruce se ruga pentru el chiar atunci şi avea remuşcări pentru că nu le spusese lui Rayford şi lui Chloe despre călătoria lui. Biletul lui de întoarcere era pentru zborul de la ora 17.00, deci ştia că se întorcea exact la timp pentru prima întâlnire de studiu de la ora 20.00 stabilită de Bruce şi pe care deja o aştepta cu nerăbdare. Se va convinge dacă Chloe îşi dorea o cina târzie împreună cu el, doar ei doi, chiar înainte de întâlnire.

— Aşadar, ce crezi despre asta? îl întrebă Rosenzweig.

— Îmi pare rău, spuse Buck. Mintea îmi era în altă parte.

— Cameron, nu fi neliniştit! Nicolae a fost supărat, într-adevăr, însă ţi-a pregătit doar lucruri bune.

Buck ridică din umeri şi scutură din cap.

— Oricum, ca să revin la ceea ce spuneam, bunul meu prieten, rabinul Tsion Ben-Judah, a terminat un studiu care a durat trei ani şi nu aş fi surprins dacă ar primi Premiul Nobel pentru el.

— Pentru studiul lui făcut în trei ani?

— Nu m-ai ascultat deloc, nu-i aşa, amice?

— Îmi cer scuze…

— Trebuie să te străduieşti mai mult în prezenţa lui Nicolae. Promite-mi!

— O voi face. Iartă-mă!

— Bine. Rabinul Ben-Judah a fost delegat de către Institutul Ebraic de Cercetări Biblice să facă un studiu de-a lungul a trei ani.

— Un studiu despre ce anume?

— Despre ceva referitor la profeţiile despre Mesia, astfel încât noi, evreii, să Îl recunoaştem atunci când va veni.

Buck fu uimit. Mesia venise, iar evreii rămași în urmă pierduseră oportunitatea de a se înălţa cu El la ceruri. Atunci când a venit pentru prima dată, mulţi dintre ei nu l-au recunoscut. Ce ar fi trebuit să îi spună Buck prietenului său? Dacă i-ar fi spus că a devenit un „sfânt al Pătimirilor”, după cum îi plăcea lui Bruce să-i numească pe noii credincioşi de după Înălţarea la Cer, ce urmări ar fi avut acest lucru? Rosenzweig era unul dintre confidenţii lui Carpathia. Buck dori să spună că un studiu legitim al profeţiilor mesianice nu ar fi putut duce decât la Iisus. Însă el spuse numai:

— Care sunt profeţiile principale care duc la recunoaşterea lui Mesia?

— Ca să îţi spun adevărul, zise Rosenzweig, nu ştiu. Nu am fost un evreu credincios până când Dumnezeu a distrus aviaţia rusească şi nu pot spune că sunt cu totul nici în prezent. Eu am interpretat întotdeauna profeţiile mesianice la fel ca Tora. Le-am considerat simbolice. Până şi rabinul templului pe care îl frecventam ocazional în Tel Aviv a spus că nu e important dacă noi credem că Dumnezeu este o fiinţă ca atare sau un simplu concept. Această remarcă s-a încadrat în viziunea mea umanistă asupra lumii. Oamenii religioşi, evrei sau de altă

naţionalitate, rareori m-au impresionat mai mult decât ateii buni la suflet. Doctorul Ben-Judah a fost studentul meu în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Întotdeauna a fost un evreu religios, care nu se sfia să o arate, este un tradiţionalist, însă lipsit de orice urmă de fundamentalism. Bineînţeles, el a devenit rabin însă, cu siguranţă, nu a fost influenţat de nimic din ceea ce l-am învăţat. Îmi place şi mi-a plăcut dintotdeauna. Mi-a spus de curând că a terminat studiul şi că este opera prin care el chiar se simte împlinit, e ca un izvor de satisfacţie pentru el.

Rosenzweig făcu o pauză:

— Presupun că te întrebi de ce îţi spun toate astea.

— Sincer să fiu, da.

— Mă aflu într-o campanie de includere a rabinului Ben-Judah în echipa lui Nicolae Carpathia.

— Pentru ce funcţie?

— Aceea de consilier spiritual.

— Dar are nevoie de aşa ceva?

— Încă nu o ştie! spuse Rosenzweig, izbucnind în râs şi lovindu-se peste genunchi. Până acum, Carpathia a avut încredere în opiniile mele. Din această cauză te afli tu aici.

Buck ridică o sprânceană:

— Credeam că mă aflu aici pentru că Nicolae Carpathia consideră că sunt cel mai bun jurnalist din lume.

Doctorul Rosenzweig se aplecă spre el şi îi şopti cu un aer conspirativ:

— Şi de ce crezi tu că el crede asta?

Rayford reuşi cu dificultate să vorbească cu Chloe de la telefonul din maşina sa.

— Mă întrebam dacă ai vrea să ieşi în oraş cu bătrânul tău tată diseară, îi propuse el, gândindu-se că trebuia să o înveselească.

— Nu ştiu, zise ea. Îţi mulţumesc pentru invitaţie, tată, dar mergem la întâlnirea organizată de Bruce la ora 20.00, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea, spuse Rayford.

— Hai să stăm acasă. Mă simt bine. Tocmai am vorbit la telefon cu Bruce. Voiam să aflu dacă ştie ce face Buck în seara asta.

— Şi?

— Era convins ca ştie. Şi anume că vine. Eu speram că nu o

va face.

— Chloe!

— Pur şi simplu îmi e frică de ce îi voi spune, tată. Nici nu e de mirare ca a fost rece cu mine de vreme ce o avea pe acea fată, pe care nici nu ştiu cum o cheamă, în viaţa lui. Dar florile?! De ce mi-a trimis flori?

— Nici măcar nu ştii dacă sunt de la el.

— Oh, tată! Dacă nu erau de la tine, atunci sigur erau de la Buck.

Rayford râse:

— Aş fi vrut eu să mă fi gândit la aşa ceva.

— Şi eu.

Hattie Durham se apropie de Buck şi de Chaim Rosenzweig, iar amândoi se ridicară în picioare.

— Domnule Williams! spuse ea, îmbrăţişându-l. Nu v-am mai văzut de când am acceptat această slujbă.

„Ba da, m-ai mai văzut, gândi Buck. Dar nu îţi aduci aminte."

— Secretarul General şi domnul Planck vă pot primi acum, îi spuse ea lui Buck.

Apoi se întoarse către Rosenzweig:

— Domnule doctor. Secretarul General vă roagă să fiţi pregătit să interveniţi în discuţie peste aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

— Sigur că da, spuse bătrânul.

Îi făcu cu ochiul lui Buck şi îl strânse în braţe.

Buck o urmă pe Hattie printr-un şir de mai multe birouri şi un hol lambrisat cu lemn de mahon, înţelegând că întotdeauna o văzuse îmbrăcată în uniformă. Astăzi, ea purta un taior care o făcea să pară stilată, bogată, sofisticată. Această imagine îi accentua frumuseţea deosebită. Până şi limbajul ei i se păru mai elevat decât îşi amintea. Se părea că prezenţa ei în preajma lui Nicolae Carpathia o cizelase.

Hattie bătu uşor în uşa biroului şi îşi strecura capul înăuntru:

— Domnule Secretar General, domnule Planck, a sosit Cameron Williams din partea revistei *Global Weekly.*

Hattie deschise larg uşa şi dispăru în vreme ce Nicolae Carpathia înainta spre Buck, cu intenţia de a-i strânge mâna în mâinile sale. Buck păru calmat în mod straniu de Carpathia şi zâmbetul său.

— Buck! spuse el. Pot sa îţi spun Buck?
— Aţi făcut-o dintotdeauna, spuse Buck.
— Vino! Vino! Ia loc! Tu şi Steve vă cunoaşteţi, desigur.
Buck era mai mirat de apariţia lui Steve decât de cea a lui Carpathia. Nicolae se îmbrăcase întotdeauna în ţinuta formală, având accesoriile potrivite, haina de la costum încheiată, totul în perfectă ordine. Însă Steve, în ciuda poziţiei sale de redactor-şef al uneia dintre cele mai prestigioase reviste din lume, nu prea agrease genul de vestimentaţie pe care orice jurnalist ar fi trebuit să o poarte. El era îmbrăcat întotdeauna cu bretele şi cămăşi cu mânecă lungă, bineînţeles, însă de obicei era văzut cu nodul de la cravată desfăcut şi cu mânecile suflecate, semănând cu un funcţionar de vârsta a doua sau cu un student din Ivy League.
Totuşi, astăzi Steve era copia identică a lui Carpathia. Avea asupra lui o mapă subţire, neagră, din piele şi arăta de parcă ar fi pozat pentru coperta unei reviste. Până şi tunsoarea sa avea un aer european; părul era filat cu lama, uscat cu foehnul, aranjat cu fixativ. Purta ochelari noi, de buna calitate, un costum negru închis, o cămaşă albă, al cărei guler era prins cu un ac, şi o cravată care probabil costase cât obişnuia el să dea pentru o haină sport. Pantofii erau din piele moale şi păreau italieneşti, iar, dacă Buck nu se înşela, pe mâna dreaptă a lui Steve se afla un inel nou cu diamant.
Carpathia trase un scaun de la masa de conferinţe, îl puse alături de celelalte două care se aflau în faţa biroului lui şi luă loc împreună cu Buck şi Steve. „Exact cum recomandă manualele de management”, gândi Buck. „Rupe bariera dintre superior şi subordonat.”
Totuşi. În ciuda tentativei de a discuta de pe poziţii egale, era clar ca scopul întâlnirii era acela de a-l impresiona pe Buck. Iar el chiar era impresionat. Hattie şi Steve deja se schimbaseră suficient de mult, aşa încât deveniseră aproape de nerecunoscut. De fiecare dată când privea trăsăturile puternice, structura osoasă a feţei şi zâmbetul fugar, dezarmant şi aparent autentic, Buck îşi dorea cu toată fiinţa ca omul din faţa lui să fie cine părea a fi şi nu cine ştia el că este.
El nu uită niciun moment că se afla în prezenta celui mai mare înşelător al tuturor timpurilor. Îşi dorea să fi cunoscut pe cineva la fel de fascinant ca şi Carpathia, dar care să fi fost

sincer.

Buck ţinea la Steve; şi totuşi nu fusese consultat atunci când el părăsise *Global Weekly* pentru a face parte din echipa lui Carpathia. Acum, oricât de mult ar fi vrut Buck să îi povestească despre credinţa sa proaspăt regăsită, nu mai putea avea încredere în nimeni. În cazul în care Carpathia ar fi avut puterea supranaturală de a şti totul, Buck spera şi se ruga ca acesta să nu îşi dea seama că el era un agent inamic care-i încălcase teritoriul.

— Permite-mi să încep cu o istorie amuzantă, iar, apoi, îl vom scuza pe Steve şi vom purta o discuţie între patru ochi, sincera, doar tu şi cu mine, da? spuse Carpathia.

Buck dădu din cap aprobator.

— Atunci când am venit în această ţară, am auzit expresia „să ne dăm pe după piersic”[5]. Cunoşti această expresie, Buck?

— Vă referiţi la persoanele care se întâlnesc şi nu vorbesc despre un subiect evident, cum ar fi, de exemplu, faptul că una dintre ele tocmai a fost diagnosticată cu o boală o mortală?

— Exact. Aşadar, să vorbim despre acest subiect care sare în ochi, ca să terminăm cu el, iar apoi putem să trecem la altele. Eşti de acord?

Buck încuviinţă din nou din cap, simţind cum pulsul îi creşte.

— Mărturisesc că am fost uimit şi puţin ofensat pentru ca nu ai participat la întâlnirea privată, în cadrul căreia i-am numit pe noii ambasadori. Oricum, după toate aparenţele, ar fi fost la fel de traumatică pentru tine ca şi pentru restul lumii.

Buck făcea tot posibilul pentru a nu fi sarcastic. Un singur lucra nu avea de gând să facă, şi anume să îşi ceară 1 scuze. Cum putea să spună că îi părea rău că nu participase la o întâlnire la care participase?

— Îmi doream să fiu acolo şi nu as fi pierdut-o pentru nimic în lume, spuse Buck.

Carpathia păru că se uita direct prin el şi că şedea ca şi cum ar fi aşteptat continuarea ideii.

— Sincer să fiu, adăugă Buck, întreaga zi îmi apare extrem de neclară acum.

Această neclaritate era plină de detalii vii pe care nu avea cum să le uite.

Carpathia păru să se destindă. Poza lui formală se

---

[5] În original, *the elephant in the room* (engl.) (n. tr.).

descompuse şi se apleca înainte, sprijinindu-şi coatele de genunchi şi plimbându-şi privirea de la Buck la Steve şi invers. Părea totuşi iritat.

— În regulă, spuse el, se pare că nu există nici scuze, nici explicaţii.

Buck se uită pieziş la Steve, care părea că încerca să comunice din priviri şi din gesturi scurte, de parcă ar fi vrut să-i zică: „Inventează ceva, Buck! Cere-ţi scuze! Explică!”

— Ce pot sa spun? spuse Buck. Nu mă simt bine când mă gândesc la ziua aceea…

Aceasta era tot ce putea să spună fără a se apropia prea mult de ceea ce Carpathia şi Planck doreau să audă. Buck ştia că Steve era nevinovat. Acesta credea cu adevărat că el nu fusese prezent acolo. Bineînţeles, Carpathia plănuise şi pusese în scenă întreaga întâmplare. Buck se gândi că, dacă Nicolae Carpathia era enervat de eschiva lui, acest lucru era un semn bun. În mod evident, Carpathia căuta o dovadă că Buck ştia ce se întâmplase. Tot ce putea Buck să facă era să pretindă ca nu ştie nimic, să fie evaziv şi să se roage ca Dumnezeu să îl orbească pe Carpathia, astfel încât acesta să nu descopere că Buck era unul dintre credincioşii lui Iisus şi că fusese protejat de El de puterile malefice.

— Prea bine, spuse Carpathia, reluându-şi poziţia şi atitudinea anterioare. Cu toţii nu ne simţim bine, nu-i aşa? Eu deplâng pierderea a doi compatrioţi, unul dintre ei fiind prietenul meu de ani de zile.

Buck simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Acum, Buck, vreau să îţi vorbesc ca unui jurnalist. Prietenul nostru, domnul Planck, se poate retrage.

Steve se ridică în picioare şi îl bătu pe Buck pe umăr, părăsind încăperea în linişte. Buck deveni extrem de conştient că acum rămăseseră doar el şi Dumnezeu faţa în faţă cu Nicolae Carpathia.

Însă situaţia nu dură mult timp. Nicolae se ridică brusc şi merse în spatele biroului lui. Înainte de a se aşeza, el apasă butonul interfonului, iar Buck auzi cum uşa se deschise în spatele lui.

Hattie Durham şopti:

— Scuzaţi-mă.

Ea lua scaunul în plus aflat în faţa biroului şi îl aşeză în dreptul

mesei de conferinţe. În drum spre ieşire, aranjă şi îndreptă scaunul pe care şezuse Steve. Hattie părăsi camera în linişte, la fel cum intrase. Buck consideră că era ciudată această mişcare premeditată, începând cu anunţarea formala a prezenţei lui şi continuând apoi cu selectarea interlocutorilor şi a locurilor pe care persoanele prezente urmau să le ocupe. Acum, când biroul arăta la fel ca în clipa în care Buck intrase, iar Carpathia se retrăsese în spatele biroului său masiv, toate pretenţiile la un dialog de pe poziţii egale dispăruseră.

Totuşi, Carpathia continua să fie la fel de agreabil. El îşi apropie palmele şi se uită fix la Buck, zâmbind:

— Cameron Williams, spuse el încet. Cum te simţi în postura de cel mai celebru ziarist contemporan?

Ce fel de întrebare mai era şi asta? însuşi faptul că Buck nu îşi punea astfel de întrebări îl făcea să fie un jurnalist respectat.

— Momentan sunt doar retrogradat, spuse el.

— Şi modest, pe deasupra, spuse Carpathia, rânjind. Într-un minut am să îţi explic că, deşi prestaţia ta pentru *Global Weekly* a mai scăzut ca importanţă, ea nu a scăzut şi pentru restul lumii şi, cu siguranţă, nu şi în ochii mei. Absenţa ta de la întrevederea organizata de mine ar fi trebuit să mă supere mai tare decât pe redactorul-şef; totuşi el a exagerat. Putem să trecem cu vederea toate acestea şi să mergem înainte. O singură greşeală nu şterge o viaţă întreagă plină de realizări.

Carpathia făcu o pauză, parcă aşteptând ca Buck să răspundă. Acesta devenea din ce în ce mai tăcut. Se părea că aceasta era alegerea cea mai bună în faţa lui Carpathia şi, în mod evident, era drumul pe care Dumnezeu i-l arătase în timpul sângeroasei întâlniri, atunci când Carpathia îi testase pe toţi ca să afle ce văzuseră.

— Apropos, spuse Carpathia atunci când i se păru clar că Buck nu avea nimic de spus. Ai adus cu tine articolul referitor la teoriile dispariţiilor?

Buck nu îşi putu ascunde uimirea:

— Din întâmplare, da…

Carpathia ridică din umeri:

— Steve mi-a povestit despre el. Mi-ar plăcea să îl văd.

— Mi-e teamă că nu îl pot arăta nimănui până când revista nu primeşte varianta finală.

— Dar redactorii cu siguranţa au văzut ciorna.

— Sigur că da.
— Steve mi-a spus că o să vrei să mă citezi.
— Ca să fiu sincer, consider că opiniile dumneavoastră au fost atât de intens difuzate, încât nu ar constitui o noutate pentru cititorii noştri, cu excepţia situaţiei în care aţi mai avea ceva de adăugat.
Carpathia păru ofensai.
— Vreau sa spun că încă mai susţineţi varianta reacţiei nucleare la forţele naturii, nu-i aşa? Ideea că fulgerul a făcut posibilă interacţiunea spontană a tuturor armelor nucleare stocate şi că…
— Să ştii că şi prietenul tău, doctorul Rosenzweig, susţine această teorie.
— Ştiu asta, domnule.
— Dar nu va fi inclusă în articolul tău?
— Va fi inclusă în mod sigur. Credeam că întrebarea se referă la situaţia în care aş fi avut nevoie de un nou citat din spusele dumneavoastră. Dar nu am, în afara cazului în care v-aţi schimbat punctul de vedere.
Carpathia se uită la ceas:
— După cum ştii, am un program foarte încărcat. Călătoria ta a decurs bine? Cazarea a fost acceptabilă? Prânzul a fost bun? Doctorul Rosenzweig a mai eliminat nişte necunoscute?
Buck dădu din cap, aprobator, pentru fiecare întrebare.
— Presupunând că ţi-a povestit despre tratatul dintre O.N.U. Şi Israel şi că semnarea lui va avea loc la Ierusalim, de astăzi într-o săptămână, permite-mi să îţi adresez o invitaţie personală la acest eveniment.
— Mă îndoiesc că *Global Weekly* va trimite un jurnalist oarecare la un eveniment internaţional de o asemenea amploare.
— Eu nu îţi sugerez să te alături grupului de sute de ziarişti din toată lumea care vor vâna acreditările de îndată ce anunţul va fi făcut. Eu te invit să faci parte din delegaţia *mea,* să stai la masă alături de mine. Ar fi un privilegiu pe care niciun alt jurnalist de oriunde din lume nu l-ar mai avea.
— Politica revistei *Global Weekly* nu permite ca ziariştii săi să accepte favoruri care ar putea…
— Buck! Buck! făcu preşedintele O.N.U. Îmi cer scuze că te întrerup, însă aş fi surprins dacă tu vei mai fi angajat al *Global*

Weekly de astăzi într-o săptămână. As fi foarte surprins…
Buck ridică din sprâncene şi îl privi pe Carpathia cu scepticism:
— Ştiţi ceva ce eu nu ştiu?
De îndată ce rosti întrebarea, Buck îşi dădu seama că, fără să vrea, pusese întrebarea-cheie a acelei întâlniri.
Carpathia izbucni în râs:
— Nu ştiu nimic despre niciun plan de a fi concediat, nu. Presupun că pedeapsa pentru neglijenta ta a fost deja pusă în aplicare. Şi, deşi ai mai refuzat o ofertă de angajare din partea mea, eu cred cu adevărat că am pentru tine o oportunitate care îţi va schimba modul de a gândi.
„Nu conta pe asta”, îi trecu prin minte lui Buck. Totuşi zise:
— Vă ascult.

6

— Înainte să ajung la asta, permite-mi să îţi vorbesc despre altceva, spuse Carpathia, trăgând de timp, acesta fiind unul dintre obiceiurile lui enervante care efectiv îl exaspera pe Buck. Îţi aminteşti când ţi-am spus că pot să rezolv o anumită problemă de-a ta?
Oare, Buck îşi amintea? Până în ziua în care se petrecuseră crimele, acel episod îi dezvăluise una dintre cele mai înspăimântătoare laturi ale lui Carpathia. Unul dintre informatorii lui Buck, un galez care îi fusese coleg de facultate, murise după ce investigase prea amănunţit o fraudă bancară internaţională în care fusese implicat însuşi şeful său, Joshua Todd-Cohran, directorul Bursei din Londra.
Buck luase avionul spre Marea Britanie pentru a cerceta cazul împreună cu un alt prieten de-al său care lucra pentru Scotland Yard şi văzuse moartea cu ochii atunci când agentul serviciului secret de informaţii fusese ucis într-un atentat cu bombă. Buck credea că, deşi moartea prietenului său galez fusese catalogată drept sinucidere, ea fusese, de fapt, o crimă, iar el trebuise să părăsească Marea Britanie folosind un nume fals. Atunci când se întorsese la New York, nimeni altcineva decât Nicolae Carpathia îi promisese că, în cazul în care Todd-Cohran era implicat într-o afacere ilegală, el însuşi se va ocupa de aceasta. Nu peste mult timp, Todd-Cohran murise sub ochii lui Buck, în prezenţa lui

Carpathia, atunci când avusese loc crima dublă pe care numai Buck părea că şi-o aminteşte.

— Îmi amintesc, răspunse Buck pe un ton sec, admiţând fără prea mare plăcere.

— Am fost suficient de clar când am spus ca nu voi tolera lipsa de sinceritate atât timp cât mă voi afla la conducerea Naţiunilor Unite. Iar incidentul cu Todd-Cohran s-a rezolvat de la sine, nu-i aşa?

„S-a rezolvat de la sine?!” îşi spuse Buck în gând.

— Crezi în noroc, domnule Williams?

— Nu.

— Nu crezi că norocul e de partea celor care fac ceea ce trebuie?

— Nu.

— Eu cred; aşa am crezut dintotdeauna. Oh, desigur, trişorii ocazionali şi chiar şi criminalii au parte de noroc din când în când. Însă, de obicei, cu cât o persoană îşi face treaba mai bine, cu atât ea devine mai norocoasă. Înţelegi?

— Nu.

— Permite-mi să mă explic. Tu te aflai într-un pericol foarte mare. Oamenii din jurul tău mureau. Eu ţi-am spus că mă voi ocupa de asta, deşi, în mod evident, nu aveam absolut nicio legătură cu fenomenul. Mărturisesc că, atunci când ţi-am promis cu atât de mult curaj că toate problemele tale se vor rezolva, nu ştiam cum aveam să fac asta. Nefiind o persoană religioasă, trebuie să recunosc că, în acest caz, soarta mi-a surâs. Nu eşti de acord?

— Sincer să fiu, domnule, nu am nici cea mai vagă idee la ce anume vă referiţi.

— Şi te mai întrebi de ce te plac atât de mult…

Carpathia îi zâmbi larg.

— Tu eşti persoana de care am nevoie! Ce încerc să spun este că atât tu, cât şi eu, aveam o problemă. Tu te aflai pe lista neagră a cuiva, iar doi dintre oamenii mei de încredere erau implicaţi în afaceri necurate. Luându-şi viaţa şi omorându-l pe Todd-Cohran în acelaşi timp, vechiul meu prieten Jonathan Stonagal ne-a rezolvat problema. Asta înseamnă să fie *karma* de partea ta, dacă îi înţeleg eu bine pe prietenii mei din răsărit.

— Deci, atunci când afirmaţi că deplângeţi pierderea prietenilor dumneavoastră, de fapt sunteţi bucuros că amândoi

sunt morţi.

Carpathia se lăsă pe spate, părând impresionat:

— Exact. Sunt bucuros pentru tine. Mie îmi pare rău că i-am pierdut. Îmi erau prieteni vechi, au fost consilierii mei de încredere odată, poate chiar mentorii mei. Însă, atunci când au luat-o pe căi greşite, ar fi trebuit să fac ceva în legătură cu asta. Şi fără a comite vreo greşeală, aş fi făcut-o. Însă Jonathan a luat această misiune asupra lui…

— Ca să vezi, spuse Buck.

Ochii lui Carpathia erau aţintiţi asupra lui Buck, de parcă ar fi vrut să îi citească gândurile:

— Mă uimeşte faptul că situaţiile se pot răsturna într-un timp foarte scurt, continuă Nicolae.

— Nu vă pot contrazice în această privinţă…

— În urmă cu mai puţin de o lună, făceam parte din Senatul României. Puţin mai târziu, eram preşedintele ţării, iar câteva momente după aceea, am devenit Secretarul General al Naţiunilor Unite.

Buck fu amuzat de tentativa lui Carpathia de a hiperboliza situaţia şi totuşi ascensiunea lui la putere aproape că părea la fel de rapidă precum se exprimase. Buck zâmbi în colţul gurii atunci când Carpathia îi spuse:

— Aproape că e suficient pentru ca un ateu să înceapă să creadă în Dumnezeu.

— Dar dumneavoastră atribuiţi acest succes sorţii norocoase, spuse Buck.

— Sincer să fiu, succesul mă face să fiu modest. În foarte multe sensuri, se pare ca acesta ar fi destinul meu, însă eu nu am visat niciodată la asta, nu mi-am imaginat astfel de lucruri, darămite să fi plănuit ascensiunea mea. Nu am mai dorit nicio funcţie din momentul în care am candidat pentru Senatul României, totuşi funcţiile m-au copleşit. Nu pot sa fac nimic altceva decât să mă dedic poziţiei mele actuale în totalitate şi să sper ca mă voi comporta în aşa fel, încât să onorez încrederea ce mi-a fost acordată.

În urmă cu o lună, Buck l-ar fi blestemat cu voce tare pe omul din faţa sa. Se întreba dacă sentimentele lui erau evidente. Deocamdată, se părea că nu.

— Buck, continuă Carpathia, am nevoie de tine! Iar, de data asta, nu voi accepta un refuz.

Rayford puse receptorul jos după ce vorbise cu Bruce Barnes de la telefonul din maşina sa. Îl întrebase dacă putea veni cu câteva minute mai devreme în acea seară, pentru a-i arăta lui Bruce ceva, însă nu îi spusese ce anume. Scoase biletul de la Hattie din buzunarul de la piept şi îl despături deasupra volanului. Ce însemna şi cum putuse ea sau şeful ei să ştie unde să îl găsească?

Telefonul din maşina lui sună. Apăsă un buton şi vorbi spre difuzorul ascuns în parasolarul din fața sa.

— Rayford Steele la telefon, spuse el.

— Tată, ai vorbit la telefon?

— Da, de ce întrebi?

— Earl a tot încercat să te găsească.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dar totuşi oare ceva serios. I-am spus că eşti în drum spre casă şi a părut surprins. A spus ceva în legătura cu faptul că nimeni nu îl informează despre nimic. Credea ca te vei întoarce de la Dallas mai târziu şi că…

— Şi eu credeam acelaşi lucru.

— În orice caz, el spera să te prindă la O'Hare înainte să fi plecat.

— Îl voi suna. Ne vedem diseară. Mă voi duce acolo puţin mai devreme să vorbesc cu Bruce. Poţi să vii cu mine şi să aştepţi în anticameră sau putem să mergem separat.

— Da, sigur că da, tata. Tu să stai în anticameră şi eu să îl înfrunt pe Buck de una singură! Nu prea cred! Du-te tu! Eu o să întârzii câteva minute.

— Of, Chloe…

— Nu începe iarăşi, tată!

Buck simţea că prinde curaj; era ciudat, dar părea că era din ce în ce mai sigur pe sine. Cu siguranţă, voia sa audă propunerea lui Carpathia, dar se părea că acesta era extrem de impresionat atunci când Buck spunea ceea ce gândea. Buck nu era pregătit să îi spună tot ce ştia şi ceea ce credea cu adevărat, şi probabil că nu avea să o facă niciodată, însă simţea că avea o datorie faţă de sine însuşi să se confrunte cu Carpathia în acel moment.

— Poate că nu ar fi trebuit să accept să vin aici fără să ştiu ce doriţi de la mine, spuse Buck. Aproape că nu am vrut sa vin. Mi-

a luat ceva timp până când am luat legătura cu Steve.

— Oh, hai să fim sinceri şi serioşi, zise Carpathia. Eu sunt diplomat, dar sunt sincer. Mă cunoşti destul de bine acum, aşa încât ştii asta.

Carpathia făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat ca Buck să îl aprobe. Însă Buck nu schiţă nici măcar un gest.

— Dar, hai odată! Nu vrei să îţi ceri scuze sau să îmi explici de ce ai ignorat ultima mea invitaţie, iar eu nu îţi port pică. Nu ţi-ai fi permis să mă mai refuzi încă o dată.

— Nu mi-aş fi permis?! Dar ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut-o?

— Poate că asta ar fi ajuns din nou la urechile lui Stanton Bailey şi ai fi fost retrogradat încă o dată. Sau poate că ai fi fost concediat. În orice caz, ai fi fost umilit. Eu nu sunt naiv, Buck… Ştiu de unde ţi se trage porecla şi ea numeşte acea calitate pe care o admir eu la tine. Nu mai poţi continua să mă sfidezi. Eu, unul, nu mă consider un individ deosebit, însă lumea şi presa aşa cred că sunt. Oamenii care mă ignoră o fac pe riscul lor…

— Vasăzică, ar trebui să mă tem de dumneavoastră şi, din această cauză, ar trebui să privesc cu bunăvoinţa orice propunere pe care mi-aţi face-o?

— Oh, nu! Ar trebui să îţi fie teama să mă ignori, dar nu din motivele evidente şi subiective pe care le-am enumerat. Însă acea teamă ar trebui să te motiveze să urmezi drumul pe care ţi-l voi indica, atunci când va fi momentul. Teama nu ar trebui să devină niciodată condiţia pentru care vei lua decizia să lucrezi pentru mine. Nu teama te va convinge să faci asta.

Buck vru să ştie ce anume îl va determina, însă era clar ca asta dorea Nicolae să îl întrebe, aşadar, încă o dată, nu spuse nimic.

— Care e expresia aceea din filme de care voi, americanii, sunteţi atât de ataşaţi? „O ofertă pe care nu o poţi refuza”? Asta e ceea ce am eu pentru tine.

— Rayford, îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar noi doi trebuie să vorbim astăzi faţă în faţă, chiar în după-amiaza asta.

— Earl, aproape că am ajuns acasă.

— Îmi pare rău… Nu te-aş ruga dacă nu ar fi vorba de ceva important.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă ţi-aş putea spune la telefon, atunci nu mi-aş cere scuze pentru că insist să ne vedem între patru ochi, nu-i aşa?

— Vrei să vin la tine chiar acum?

— Da. Asta e, îmi pare rău…

— Există legi şi există reguli, spuse Carpathia. Eu mă supun legilor. Însă pot să încalc regulile atâta timp cât pot să justific ceea ce fac. De exemplu, în ţara ta nu ţi se permite să îţi aduci mâncarea proprie într-o sală unde se desfăşoară competiţii sportive. Asta se explică prin faptul că oamenii acolo vor să păstreze banii obţinuţi dintr-un astfel de monopol pentru a îmbunătăţi condiţiile din acel loc. Foarte bine! Pot să înţeleg această regulă şi, dacă eu aş fi patronul acelei săli, probabil că aş încerca să aplic aceeaşi regulă. Însă, dacă m-aş furişa înăuntru cu mâncarea proprie, nu aş considera ca ăsta-i un lucru ilegal. Mă urmăreşti?

— Cred că da.

— Exista o regulă care se aplică în cazul şefilor de state şi organizaţiilor internaţionale, cum ar fi Naţiunile Unite. Aceasta spune că numai în cadrul unei dictaturi opresive, conducătorul are dreptul să controleze operaţiunile financiare din cadrul unui trust important de presă.

— Sigur.

— Dar este asta o lege?

— În Statele Unite este.

— Dar la nivel internaţional?

— Nu se aplică cu consecvenţă.

— Deci, înţelegi ce vreau să spun…

Carpathia dorea în mod evident ca Buck să îl întrebe unde voia să ajungă, dar Buck nu avea de gând să o facă.

— Văd că îţi place foarte mult expresia „a trage linia”, spuse Nicolae. Te-am auzit folosind-o. Şi ştiu ce înseamnă. Trăgând linia aici, eu voi achiziţiona o parte importantă a piesei şi vreau ca tu să faci parte din echipă.

— Să fac parte din ce echipă?

— Din echipa managerială. Eu voi deveni proprietarul unic al tuturor ziarelor importante din lume, al reţelelor de televiziune, al mijloacelor de informare. Tu vei putea controla, în numele meu, oricare dintre aceste sectoare.

— Secretarul General al O.N.U. Va deţine o parte importantă

din mass-media internaţională? Şi cum veţi putea explica una ca asta?

— Dacă legile trebuie modificate, atunci vor fi. Acum este momentul ca presa să fie influenţată în sens pozitiv, Buck. Eşti de acord cu mine?

— Nu.

— Milioane de oameni au dispărut. Oamenii sunt speriaţi. S-au săturat de război, de vărsare de sânge, de haos. Ei trebuie să ştie că pacea este la îndemâna noastră. Propunerea mea de a dezarma lumea a fost agreată de aproape toată lumea.

— Însă nu şi de mişcarea iniţiată de către membrii forţelor paramilitare de urgenţă americane.

— Fie binecuvântaţi! făcu preşedintele O.N.U., zâmbind. Dacă vom reuşi să facem ceea ce ne-am propus, chiar crezi că o mână de oameni îmbrăcaţi în salopete, care aleargă prin păduri, înarmaţi cu puşti de jucărie va fi o ameninţare pentru comunitatea internaţională? Buck, eu nu fac decât sa răspund dorinţelor celor mai profunde ale cetăţenilor de bine ai întregii lumi. Desigur, vor mai exista probleme, însă eu nu voi interzice niciodată presei să facă cercetări amănunţite în privinţa lor şi asta datorită bunelor mele intenţii. Eu nu am nevoie de bani. Am o mulţime de bani.

— Aduce O.N.U. Un profit chiar aşa de mare?

— Buck, lasă-mă să îţi spun ceva ce puţini ştiu şi, deoarece am încredere în tine, sunt convins că vei păstra secretul. Jonathan Stonagal m-a numit unicul beneficiar al averii lui.

Buck nu îşi putu masca mirarea. Faptul că numele lui Carpathia apărea în testamentul multimiliardarului nu ar fi mirat pe nimeni, însă nominalizarea lui drept *unic* beneficiar? Asta însemna că Nicolae Carpathia era acum proprietarul celor mai importante bănci şi instituţii financiare din lume.

— Dar, dar familia lui… mai reuşi Buck sa îngaime.

— Deja m-am înţeles cu ei în afara tribunalului. Ei au promis că vor păstra tăcerea şi că nu vor mai contesta testamentul în schimbul a o sută de milioane de dolari pentru fiecare dintre ei.

— O sumă ca aceasta m-ar convinge şi pe mine să păstrez tăcerea, spuse Buck. Însă cât de mult au pierdut, renunţând la partea lor de drept?

Carpathia îi zâmbi:

— Şi te mai întrebi de ce te admir? Ştii ca Stonagal a fost cel

mai bogat om al tuturor timpurilor. Banii erau o marfă pentru el. El nici măcar nu avea un portofel asupra lui. Însă, în felul lui, era un om modest. El l-ar fi lăsat pe un om mai puţin bogat să achite nota de plată pentru un prânz, iar, în secunda următoare, ar fi achiziţionat o companie în valoare de milioane de dolari. Pentru el banii erau doar cifre.

— Iar pentru dumneavoastră ce înseamnă?

— Buck, îţi vorbesc din adâncul sufletului. Aceste resurse financiare impresionante îmi oferă şansa de a realiza ceea ce am visat o viaţă întreagă. Eu vreau pace Vreau dezarmarea la nivel mondial. Vreau ca popoarele lumii să trăiască la fel cum ar fi unul singur. Lumea ar fi trebuit să îşi dorească să fie unită de îndată ce transportul aerian şi comunicaţiile prin satelit ne-au apropiat cu ani de zile în urmă. Însă dispariţiile au făcut asta în locul oamenilor şi este posibil ca dispariţiile să fi fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat acestei planete. Atunci când eu vorbesc, sunt auzit şi văzut în toată lumea. Nu mă interesează bunăstarea personală. Trecutul meu dovedeşte asta. Cunosc valoarea banilor. Nu mă deranjează să folosesc banii ca argument, atât timp cât ei pot stimula o persoană. Însă ceea ce mă interesează este soarta omenirii.

Lui Buck îi veni să vomite, iar mintea îi fu invadată de tot felul de imagini. Carpathia înscenase „sinuciderea” lui Stonagal şi făcuse rost de mai mulţi de martori decât ar fi avut nevoie un tribunal. Iar acum Carpathia încerca să îl impresioneze cu altruismul şi generozitatea lui?

Lui Buck îi zbură gândul la Chicago şi, dintr-o dată, i se făcu dor de Chloe. Ce era asta? O parte din el pur şi simplu tânjea să vorbească cu ea. Acum simţea acut că nu dorea să fie „doar prieten” cu ea. Să fi fost, oare, discursul şocant al lui Carpathia motivul pentru care el tânjea după ceva sau cineva care să îl facă să se simtă bine şi în siguranţă? Chloe avea în ea ceva pur, o prospeţime a ei. Cum de interpretase greşit sentimentele lui faţă de ea drept o simplă atracţie față de o femeie mai tânără?

Carpathia se uita fix la el:

— Buck, sper ca nu vei spune nimănui ceea ce ți-am spus eu astăzi. Nimeni nu trebuie să afle asta niciodată. Tu vei lucra pentru mine şi te vei bucura de privilegii şi oportunităţi pe care nici nu ţi le poţi imagina. Te vei gândi la propunerea mea, dar o vei accepta în cele din urmă.

Buck se lupta să se gândească în continuare la Chloe. Îl admira pe tatăl ei şi începuse să se apropie de Bruce Barnes, o persoană cu care nu avusese nimic în comun înainte de a deveni ucenic al lui Hristos. Dar Chloe era cea care îi capta atenţia şi realiză că Dumnezeu era Cel care îi trimitea aceste gânduri pentru a-l ajuta să reziste puterii hipnotice şi persuasive a lui Nicolae Carpathia.

O iubea pe Chloe Steele? N-ar fi putut să spună. De-abia o cunoştea. Era atras de ea? Desigur. Voia să se întâlnească cu ea, să înceapă o relaţie cu ea? Cu siguranţă.

— Buck, dacă ai putea să alegi orice loc din lume, unde ţi-ar plăcea să trăieşti?

El auzi întrebarea şi trase de timp, mişcându-şi buzele, de parcă s-ar fi gândit la răspuns. Nu se putea gândi decât la Chloe. Ce ar fi crezut ea dacă ar fi auzit această discuţie? El şedea acolo, în vreme ce omul despre care se vorbea cel mai mult în întreaga lume îi oferea un cec în alb, şi nu îşi putea lua gândul de la fata de douăzeci de ani, care renunţase la studii şi care acum se afla la Chicago.

— Unde, Buck?

— Deja trăiesc acolo, răspunse Buck.

— La Chicago?

— Da, la Chicago.

De fapt, dintr-o dată, Buck nu îşi mai putu imagina viaţa fără Chloe. Gesturile şi răspunsurile ei din ultimele zile îi spuseseră că o îndepărtase de el într-un fel, însă trebuia să creadă că încă nu era prea târziu ca să mai schimbe această stare de fapt. Atunci când el se arăta interesat, ea îi răspundea în acelaşi fel. Atunci când îi dădea semnale neclare, ea făcea acelaşi lucru. Încă mai erau probleme de rezolvat, însă deocamdată, tot ce ştia se rezuma la faptul că îi era îngrozitor de dor de ea.

— De ce ar vrea cineva să trăiască la Chicago? îl întrebă Carpathia. Ştiu că aeroportul este situat în centru, însă ce altceva mai are de oferit oraşul? Eu te îndemn să îţi lărgeşti orizonturile, Buck. Gândeşte-te la Washington, Londra, Paris, Roma, Noul Babilon! Ai trăit aici ani de zile şi ştii că este capitala lumii, cel puţin până când ne vom muta sediul.

— M-aţi întrebat unde mi-ar plăcea să trăiesc, dacă aş avea de ales, spuse Buck. Sincer să fiu, aş putea locui oriunde. Cu ajutorul Internetului şi al faxului, mi-aş putea expedia articolele

chiar şi de la Polul Nord. Eu nu am ales oraşul Chicago, însă acum nu aş vrea să mai plec de acolo.

— Dar dacă ţi-aş oferi milioane de dolari ca să te muţi de acolo?

Buck ridică din umeri şi râse:

— Deţineţi o parte din averea lumii şi spuneţi că banii nu vă stimulează. Eu am foarte puţini, dar banii totuşi nu mă motivează absolut deloc.

— Dar ce anume te motivează?

Buck se rugă repede, dar liniştit. Dumnezeu, Hristos, mântuirea, Armata Pătimirilor, dragostea, prietenii, sufletele pierdute, Biblia, studiul ei, pregătirile pentru glorioasa Venire. Biserica Oraşului Noii Speranţe, Chloe – acestea erau lucrurile care îl motivau, însă putea să îi spună aşa ceva? Trebuia să o facă? „Doamne, învaţă-mă ce să spun!”

— Adevărul şi dreptatea sunt lucrurile care mă motivează, spuse Buck pe un ton sec.

— Ah, iarăşi stilul de viaţă american! exclamă Carpathia. Exact ca Superman!

— Mai degrabă, precum Clark Kent, spuse Buck. Sunt un simplu reporter al unui săptămânal important.

— Bine, vrei să locuieşti la Chicago. Ce ţi-ar plăcea să faci, dacă ai putea să faci orice ţi-ai dori?

Dintr-o dată, Buck reveni la realitate. Dorea ca gândurile să i se întoarcă la Chloe, însă simţea presiunea timpului. Această călătorie, oricât de ciudată fusese, meritase osteneala chiar şi pentru acea mărturisire referitoare la moştenirea averii lui Stonagal de către Carpathia. Nu îi plăcea să discute cu Nicolae şi îl îngrijora întrebarea periculoasă pe care acesta din urmă tocmai i-o pusese.

— Orice aş dori? înainte visam că voi fi editor într-o buna zi, ştiţi, atunci când aş fi obosit să alerg prin lume în căutare de subiecte. Ar fi fost minunat să am o echipă de oameni talentaţi şi să le repartizez temele, să îi instruiesc şi să editez o publicaţie care să fie oglinda talentului lor. Totuşi, mi-ar fi lipsit munca de teren, investigaţiile, interviurile şi scrisul.

— Dar dacă le-ai putea face pe amândouă? Adică, pe de-o parte, sa dispui de autoritate, de personalul necesar ca să creezi o publicaţie, iar, pe de alta, să poţi să scrii despre subiectele cele mai importante?

— Cred că ar fi ideal.

— Buck, înainte de a-ţi spune că pot transforma toate acestea în realitate, spune-mi de ce vorbeşti despre visurile tale la timpul trecut, ca şi cum n-ar mai fi actuale?

Buck nu fusese atent. Atunci când apelase la Dumnezeu pentru un răspuns, El îi dăduse unul. Atunci când se aventura pe cont propriu, dădea greş. Ştia ca lumea mai avea numai şapte ani de existență de îndată ce Israelul va semna tratatul cu Carpathia.

— Presupun că mă întrebam cât de mult va mai dura lumea aceasta, spuse Buck. Încă mai încercăm să trecem peste dispariţii şi...

— Buck! Mă insulţi! Suntem mai aproape de pace acum decât am fost sute de ani! Propunerile mele umile au fost primite cu interes de atât de mulţi, încât chiar cred că suntem pe cale de a putea constitui acea societate globală, până mai ieri utopică! Ai încredere în mine! Rămâi lângă mine! Fii alături de mine! îţi vei putea împlini toate visurile! Nu te motivează banii? Bine! Nici pe mine. Lasă-mă să îţi ofer mijloacele care îţi vor permite să nu mai fi îngrijorat niciodată în privinţa banilor. Pot să îţi ofer un loc de muncă, o publicaţie, o echipă, un sediu şi chiar şi o retragere din activitate, care îţi permite să faci tot ceea ce ţi-ai dorit şi chiar şi să locuieşti la Chicago.

Carpathia făcu o pauză, ca de obicei, aşteptând ca Buck să muşte momeala. Iar Buck o făcu:

— Să vedem, spuse el.

— Scuză-mă un moment. Buck, zise Carpathia şi o chema pe Hattie.

Aparent, o anunţă altfel decât în modul obişnuit deoarece, în loc să îi răspundă la interfon, ea apăru în pragul uşii din spatele lui Buck. El se întoarse pentru a o saluta, iar ea îi făcu cu ochiul.

— Domnişoară Durham, spuse Carpathia, va rog să îi anunţaţi pe doctorul Rosenzweig, pe domnul Planck şi pe preşedintele Fitzhugh că voi întârzia puţin. Apreciez că voi mai sta zece minute aici, încă zece minute împreună cu Chaim şi Steve, iar, apoi, vom ajunge la Washington înainte de ora 17.00.

— Prea bine, domnule.

Rayford parcă în faţa Aeroportului O'Hare şi traversă grăbit terminalul şi centrul de control ca să ajungă la biroul lui Earl

Halliday. Earl fusese superiorul lui ani de zile, iar Rayford evoluase de la poziţia de cel mai bun pilot dintre cei tineri, la cea de adevărat maestru în rândul piloţilor. Rayford se simţea confortabil acum, când se afla într-un loc unde el şi Earl puteau vorbi clar, evitând toate procedurile birocratice, astfel încât să ajungă la ceea ce era esenţial.

Earl aştepta în faţa uşii biroului său, uitându-se la ceas, atunci când Rayford se apropie.

— Bine, spuse Earl. Pofteşte înăuntru.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse Rayford în timp ce îşi punea cascheta sub braţ şi se aşeza.

Earl se aşeză pe celălalt scaun care se mai afla în biroul lui înghesuit, pe cel din spatele mesei.

— Avem o problemă, începu el.

— Mulţumesc că ai trecut direct la subiect, spuse Rayford. Edwards mi-a făcut raport pentru, cum îi spunea el, prozelitism?

— Asta e doar o parte a problemei. Dacă te-aş fi chemat pentru asta, atunci aş fi avut nişte veşti grozave pentru tine.

— Cum ar fi, de exemplu?

— Mai întâi de toate, spune-mi dacă te-am înţeles greşit. Atunci când te-am avertizat pentru prima oară în legătură cu discuţiile despre Dumnezeu în timpul serviciului, tu mi-ai spus că trebuie să te mai gândeşti la asta. Mi-am spus că, de vreme ce m-ai asigurat că o vei lăsa mai moale, atunci voi face în aşa fel încât raportul lui Edwards sa dispară. Am dreptate?

— Da.

— Acum, când ai fost de acord să pleci astăzi la Dallas ca să îţi reînnoieşti atestatul, nu ar fi trebuit ca eu să pot presupune că prin asta intenţionai să te porţi cum trebuie?

— Nu în totalitate. Şi bănuiesc că te întrebi cum a mers reevaluarea mea.

— Deja ştiu cum a mers, Ray! izbucni Earl. Acum răspunde-mi la întrebare! Vrei să-mi spui că te-ai dus acolo ca să îţi iei permisul pentru *'57* şi, în tot acest timp, nu aveai nici cea mai mică intenţie să renunţi la comportamentul tău atât de religios în timpul serviciului?

— Nu am spus asta.

— Spune-mi atunci ce ai vrut să spui, Ray! Nu te-ai jucat niciodată cu mine şi sunt prea bătrân ca să începi s-o faci tocmai acum. M-ai înnebunit cu toate bazaconiile alea despre

Biserică şi despre Înălţarea la Cer, iar eu am fost politicos, nu-i aşa?

— Un pic prea politicos.

— Însă m-am raportat la lucrurile astea ca atunci când ai de-a face cu un prieten, aşa cum şi tu mă asculţi atunci când mă laud cu copiii mei, nu-i aşa?

— Dar eu nu m-am lăudat cu nimic.

— Nu, dar eşti entuziasmat de subiect. Ai descoperit ceva care ţi-a adus consolarea şi te-a ajutat să înţelegi dispariţia celor dragi, iar eu îţi spun că asta e minunat, atâta timp cât te menţine pe linia de plutire. Ai început să insişti ca eu să vin la biserică şi să citesc Biblia şi toate celelalte, iar eu ţi-am spus, sper că pe un ton calm, că toate astea reprezintă o alegere personală şi că ar trebui să încetezi…

— Şi am făcut-o. Totuşi, încă mă mai rog pentru tine.

— Ce să spun, mulţumesc! Iar eu ţi-am spus să ai grijă la serviciu, dar tu nu ai vru. Să mă asculţi şi ai vrut să continui cu predicile, de parcă ai fi fost un individ care tocmai găsise ultima modalitate de a se îmbogăţi. Şi ce ai făcut? Ai început să îl sâcâi tocmai pe Nick Edwards. El e nou-venit şi este agreat de conducere.

— Şi mie îmi place. Acesta este motivul pentru care îmi pasă de el şi de viitorul lui.

— Bine, cum spui tu, însă el s-a exprimat destul de clar în sensul că nu voia să mai audă nimic despre acest subiect, după cum am făcut-o şi eu, la rândul meu. Ai renunţat în ceea ce mă priveşte, aşadar, de ce nu vrei să renunţi şi în privinţa lui?

— Credeam că am făcut-o…

— Credeai că ai făcut-o…

Earl trase un dosar din sertar şi căută o pagină anume din acesta.

— Atunci negi că i-ai spus, ca să-l citez: „Nu îmi pasă ce gândeşti despre mine”.

— Afirmaţia este scoasa din context, însă nu neg că îmi aparţine. Tot ce voiam să spun era că…

— Ştiu prea bine ce încercai sa spui, Ray, pentru că mi-ai spus-o şi mie! Ţi-am zis că nu doream să devii un fanatic isteric, care crede că este mai bun decât toţi ceilalţi şi care încearcă să ne salveze. Tu mi-ai spus că, pur şi simplu, îţi exprimai afecţiunea faţă de mine, lucru pe care îl apreciez, iar eu ţi-am

replicat că mă aflam la un pas de a-mi pierde respectul faţă de tine.

— Iar eu ţi-am răspuns că nu îmi păsa…

— Nu ţi-ai dat seama că m-ai insultat în acel moment?

— Earl, cum te-aş putea insulta de vreme ce ţin suficient de mult la soarta sufletului tău ca să pun în pericol până şi relaţia noastră de amiciţie? I-am spus lui Nick exact ce ţi-am spus şi ţie, şi anume că nu îmi mai pasă de ceea ce crede lumea despre mine. Bineînţeles, o parte din mine este interesată de opiniile celor din jur. Nimănui nu-i place să fie luat drept prost. Dar ce fel de prieten ţi-aş fi dacă nu ţi-aş mai pomeni de Hristos numai din cauză ca aş fi îngrijorat de ceea ce ai putea crede despre mine?

Earl ofta şi dădu dezaprobator din cap, uitându-se din nou la dosar.

— Deci, tu susţii că Nick a scos fraza ta din context, însă tot ce ai spus acum este consemnat în raport.

— Chiar aşa?

— Da.

Rayford îşi înălţă privirea:

— Ce ştii tu despre asta? El m-a auzit şi a înţeles ce voiam să spun.

— Cu siguranţă, nu a fost de acord cu punctul tău de vedere. Dar, dacă ar fi fost de acord cu tine, atunci de ce ar fi întocmit raportul?

Earl închise dosarul şi îl trânti pe masă.

— Earl, eu aveam aceeaşi părere ca tine şi ca Nick în noaptea dispariţiilor. Eu…

— Am mai auzit asta, spuse Earl.

— Îţi spun doar că te înţeleg. Eu aproape că mă îndepărtasem de soţia mea pentru ca eram convins ca devenise o fanatică.

— Mi-ai spus…

— Însă acum chiar cred că devenise fanatică! Dar ea avea dreptate! S-a dovedit că avea dreptate!

— Rayford, dacă vrei să ţii predici, de ce nu abandonezi aviaţia în favoarea preoţiei?

— Mă concediezi?

— Sper că nu va trebui s-o fac.

— Vrei să îi cer scuze lui Nicky, să îi spun ca mi-am dat seama că am insistat prea tare, dar că aveam intenţii bune?

— Aş vrea ca totul să fie atât de uşor.

— Nu e ceea ce mi-ai propus zilele trecute?

— Ba da! Şi mă voi ţine de partea mea de promisiune. Nu am trimis Departamentului Personal sau superiorilor mei o copie a acestui dosar şi i-am spus lui Nicky că nu o voi tace. I-am spus că voi păstra raportul, dar că va face parte din dosarul meu personal despre tine ca subaltern al meu…

— Lucrul acesta demonstrează că nu are mare importanţă.

— Bineînţeles, numai eu şi cu tine ştim asta, însă Nicky nu e prost. Dar a părut mulţumit de soluţia mea. Am presupus că plecarea ta la Dallas pentru reatestare a reprezentat modul tău de a-mi spune că ai înţeles ce am avut de zis şi ca ne vom ajuta reciproc.

Rayford fu de acord:

— Intenţionam să fiu mai atent şi să încerc să mă asigur că nu îţi voi face probleme pentru că mă susţii.

— Nu mă deranjează să fac asta, Ray. O meriţi. Însă te-ai răzgândit şi ai făcut din nou ce nu ar fi trebuit chiar azi-dimineaţă. Unde îţi era mintea?

Rayford se lăsă pe spate crispat. Îşi puse cascheta pe masă şi întinse ambele mâini, cu palmele întoarse în sus.

— Azi-dimineaţă? Despre ce anume vorbeşti? Am crezut că totul a mers bine, chiar perfect. Am trecut testul?

Earl se aplecă peste birou şi se încruntă:

— Nu ai procedat la fel şi cu examinatorul tău azi-dimineaţă, după cum ai făcut-o cu mine, cu Nick şi cu toţi ofiţerii de gradul întâi cu care ai colaborat în ultimele săptămâni?

— Te referi la discuţiile despre Dumnezeu?

— Da!

— Nu! De fapt, m-am simţit puţin vinovat pentru că nu am făcut-o. De-abia dacă am vorbit cu el. Era destul de sever, mi-a ţinut obişnuitul discurs asupra motivelor pentru care se afla el acolo.

— Nu i-ai ţinut predici?

Rayford negă, dând din cap, încercând să îşi amintească dacă făcuse sau spusese ceva ce ar fi putut fi interpretat greşit.

— Nu. Nu mi-am ascuns Biblia. De obicei, o ţin în geanta de voiaj, dar o ţineam în mână atunci când ne-am întâlnit pentru că citisem din ea pe drum. Eşti convins că plângerea asta nu e din partea şoferului care ne-a condus? El m-a văzut citind şi m-a

întrebat despre Biblie, iar, apoi, am discutat despre ceea ce s-a întâmplat.

— Subiectul tău preferat.

Rayford fu de acord.

— Dar nu a reacţionat negativ la spusele mele.

— Nici eu nu am făcut-o… Plângerea asta vine din partea examinatorului tău.

— Nu înţeleg, spuse Rayford. Mă crezi, nu-i aşa, Earl?

— Aş vrea să te pot crede, răspunse Earl. Nu te uita aşa la mine. Ştiu că suntem prieteni de mult timp şi că nu m-ai mințit niciodată. Îţi aduci aminte când ai fost lăsat la sol din proprie iniţiativă, deoarece ai crezut că zborul tău nu va fi efectuat şi ai băut câteva pahare?

— M-am oferit chiar să plătesc un alt pilot.

— Ştiu. Dar ce ar trebui să cred acum, Ray? Tu spui că nu i-ai dat bătăi de cap individului. Eu vreau să te cred. Dar ai făcut asta cu mine, cu Nick şi cu alţii. Trebuie să cred că ai făcut-o şi azi-dimineaţă, de asemenea.

— Atunci voi sta de vorbă cu acest individ, spuse Rayford.

— Nu vei face asta!

— Cum, nu mă pot confrunta cu acuzatorul? Earl, nu i-am spus niciun cuvânt despre Dumnezeu. Aş fi vrut să o fac, mai ales dacă aş fi ştiut că voi avea de suferit din cauza asta. Vreau să ştiu de ce a afirmat aşa ceva. Trebuie să fi fost vreo neînţelegeri la mijloc, o plângere mijlocită de el, din partea şoferului, dar, după cum am mai spus, el nu a avut o reacţie negativă la spusele mele. Totuşi, trebuie să îi fi spus ceva examinatorului. Altfel, de unde ar fi ştiut examinatorul că am mai avut astfel de discuţii, în afară de cazul în care Biblia ar fi constituit un indiciu pentru el?

— Nu pot să îmi închipui că a avut loc o astfel de conversaţie între examinator şi şofer. De ce ar fi făcut-o, Ray?

— Nu am idee, Earl. Nu sunt convins că mi-aş fi cerut iertare chiar dacă aş fi avut probleme cu adevărat din cauza asta, deci nu îmi pot cere scuze pentru o greşeală pe care nu am comis-o.

Buck îşi aminti ca Rosenzweig îi spusese că preşedintele se oferise să vină la New York ca să-l întâlnească pe Carpathia, însă datorită respectului pe care i-l purta, Nicolae insistase asupra venirii sale la Washington. Iar, acum, Carpathia îi

spusese pe un ton lejer asistentei sale personale că va întârzia? Plănuise asta? Oare, dorea ca toţi să îşi dea seama de poziţia lor de inferioritate în raport cu el?

Câteva minute mai târziu, Hattie bătu la ușă şi intră.

— Domnule Secretar General, preşedintele Fitzhugh a trimis avionul prezidenţial după dumneavoastră.

— Oh, transmite-i că nu era necesar, spuse Carpathia.

— Domnule, a spus că avionul deja a decolat şi că puteţi veni când aveţi timp liber. Pilotul va anunţa Casa Albă atunci când vă veţi afla în drum spre Washington.

— Mulţumesc, domnişoară Durham, spuse Carpathia. Ce om amabil! L-ai cunoscut? continuă el, întorcându-se către Buck.

Buck dădu din cap:

— A fost subiectul care mi-a adus titlul de „Ziaristul Anului” pentru prima dată.

— În primul sau în al doilea lui mandat?

— În al doilea.

Buck fu uimit din nou de memoria enciclopedică a lui Carpathia. Mai încăpea îndoială în privinţa persoanei care avea să constituie subiectul abordat de jurnalistul acelui an? Acest individ era unul la care Buck nici nu voia să se gândească…

Earl se mişcă nervos de pe o parte, pe cealaltă:

— Permite-mi să îţi spun că plângerea asta pică în cel mai prost moment posibil. Noul avion prezidenţial, care va fi dat în folosinţă începând cu săptămâna viitoare, este un Boeing 757.

Rayford rămase perplex. El încă mai avea în buzunarul hainei biletul de la Hattie Durham, prin care îi transmisese ceva similar.

7

Rayford se foi pe scaun şi se uită în ochii superiorului său:

— Da, am auzit despre lucrul ăsta, zise el, ocolind subiectul. Mai există cineva în Statele Unite, care să nu fi auzit despre noul avion? Mi-ar plăcea să îl văd, cu toate dotările despre care se vorbeşte.

— Categoric, sunt cele mai bune, spuse Earl. Totul este de ultimă generaţie: tehnologia, mijloacele de comunicaţie, măsurile de securitate şi confortul.

— Tu eşti a doua persoană care mi-a vorbit despre avion astăzi. O faci cu un scop anume?

— Casa Albă a contactat conducerea noastră. Cei de acolo consideră că ar fi timpul ca actualul pilot al aeronavei să fie lăsat la sol. Ei vor ca noi să le recomandăm pe cineva nou. Cei din Dallas au redus lista la şase piloţi experimentaţi, iar lista a ajuns la mine pentru că numele tău apare pe ea.

— Nu mă interesează.

— Nu te grăbi! Cum poţi să spui una ca asta? Cine nu ar vrea să piloteze unul dintre cele mai moderne avioane din lume, unul cu astfel de dotări, pentru cel mai important om de pe faţa pământului? Sau, mai bine zis, pentru *al doilea* om ca importanţă, de vreme ce acum Naţiunile Unite îl au pe Carpathia.

— E simplu. Ar trebui ca eu să mă mut la Washington.

— Dar ce anume te reţine? Chloe îşi reia studiile?

— Nu.

— Atunci te poate însoţi. Sau şi-a găsit cumva de lucru?

— Îşi caută.

— Atunci las-o să găsească la Washington. Slujba asta este de două ori mai bine plătită decât cea pe care o ai acum, iar tu deja eşti unul dintre cei mai buni piloţi de la Pan-Con.

— Banii nu mai contează pentru mine acum, spuse Rayford.

— Încetează! izbucni Earl. Cine mă sună primul atunci când vine vorba de recalculat salarii?

— Nu mă mai interesează, Earl. Şi ştii de ce.

— Da, scuteşte-mă de predică. Dar, Ray, lipsa grijilor legate de bani te pune într-o altfel de postură, mai plăcută, te ajută să te învârteşti prin diferite cercuri…

— Cercul în care mă învârtesc momentan este motivul pentru care vreau să rămân în Chicago. Ca să fiu mai explicit, biserica mea mă reţine aici.

— Ray, salariul…

— Banii nu mă interesează. Acum totul se reduce la Chloe şi la mine, înţelegi?

— Îmi cer scuze.

— Dacă ar trebui să facem ceva, atunci ar trebui să mai renunţăm la pretenţii. Avem o casă mai mare decât avem nevoie, iar eu, cu siguranţă, am mai mulţi bani decât pot cheltui.

— Atunci ia-o ca pe o provocare! Nu ai o rută anume, dispui de un personal format din ofiţeri şi piloţi de rangul întâi. O sa zbori prin toată lumea, într-un loc diferit de fiecare dată. Este o mare realizare, Ray!

— Ai spus că mai există alte cinci nume.

— Mai există şi sunt cu toţii oameni buni. Dar dacă pun o vorbă buna pentru tine, postul e al tău. Problema e că nu pot să pun o vorbă bună atâta timp cât raportul lui Nick Edwards apare la dosarul tău.

— Ai spus că se află numai la dosarul pe care-l ai tu.

— Aşa este, dar având în vedere toată agitaţia de azi-dimineaţă, nu pot risca să îl ascund. Ce s-ar întâmpla dacă te-aş ajuta să primeşti postul de la Casa Albă, iar examinatorul şi-ar da drumul la gură? De îndată ce se va vorbi, Edwards va înţelege şi va pune lucrurile cap la cap. Tu nu vei mai avea nicio slujba, iar eu voi părea drept un idiot pentru că am ascuns plângerea şi te-am lăudat. Iar ăsta ar fi sfârşitul poveştii.

— Oricum e sfârşitul poveştii, zise Rayford. Eu nu mă pot muta.

Earl se ridică în picioare:

— Rayford, spuse el încet, linişteşte-te şi ascultă-mă! Deschide-ţi puţin mintea! Lasă-mă sa îţi spun ce aud, iar apoi dă-mi măcar o şansă să te conving.

Rayford începu să protesteze, însă Earl nu îl lăsă:

— Te rog! Nu pot să iau decizia în numele tău şi nici nu o să încerc. Dar trebuie să mă laşi să termin. Deşi nu sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte explicaţia dispariţiilor, mă bucur că ai găsit alinare în religie.

— Nu este…

— Ray, ştiu. Ştiu. Te-am ascultat şi te-am auzit. Pentru tine nu există religie, ci Iisus Hristos. Te-am ascultat cum trebuie sau nu? Te admir pentru că te-ai dedicat unei astfel de cauze. Eşti un om devotat. Nu mă îndoiesc de tine. Dar nu poţi să strâmbi din nas în faţa unei oportunităţi pentru care o mie de piloţi ar da orice. Sincer să fiu, nu sunt convins că trebuie să te muţi din oraş. Cât de des zboară cu avionul preşedintele Statelor Unite duminica? Cu siguranţă, nu mai des decât zbori tu acum duminica.

— Din cauza gradelor pe care le am, zbor foarte rar duminica.

— Poţi să desemnezi pe altcineva care să piloteze în locul tău

cursele de duminică. Tu vei fi comandantul, superiorul în grad, conducătorul, şeful. Nu va mai trebui să răspunzi în faţa mea.

— Atunci accept! spuse Rayford, zâmbind. Glumeam…

— Desigur, ar fi mai bine dacă ai locui la Washington, dar pun pariu că, dacă singura ta condiţie se referă la locuitul în Chicago, ei vor fi de acord.

— Nu se poate.

— De ce?

— Pentru că biserica mea nu se reduce numai la ziua de duminică. Noi ne întâlnim frecvent. Sunt foarte apropiat de pastor. Ne întâlnim aproape în fiecare zi.

— Şi nu poţi să îţi imaginezi viaţa fără întâlnirile astea.

— Nu pot.

— Rayford, dacă e doar o etapă? Dacă îţi vei pierde zelul în cele din urmă? Eu nu spun că eşti ipocrit sau că vei întoarce spatele lucrurilor pe care tocmai le-ai aflat. Pur şi simplu, îţi spun că priorităţile din viaţa ta se pot schimba şi că tu ai putea să lucrezi în altă parte dacă te-ai putea întoarce la Chicago la sfârşitul săptămânii.

— De ce e atât de importantă slujba asta pentru tine, Earl?

— Nu ştii?

— Nu.

— Pentru că reprezintă visul meu de o viaţă, spuse Earl. Mi-am reînnoit periodic atestatele în toţi aceşti ani de când deţin poziţia asta şi am candidat pentru postul de pilot al aeronavei prezidenţiale de fiecare dată când se schimba preşedintele.

— Nu am ştiut asta niciodată…

— Bineînţeles că nu ai ştiut. Cine ar recunoaşte una ca asta şi ar spune lumii întregi că i s-a făcut rău când alţii au primit slujba, la fiecare patru sau opt ani? Faptul că tu ai putea ajunge pilotul preşedintelui ar fi următoarea mea dorinţă pe listă pe care mi-aş dori-o să se împlinească. M-aş bucura pentru tine din tot sufletul.

— Numai pentru motivul ăsta şi mi-aş dori să pot accepta.

Earl se aşeză din nou:

— Mulţumesc pentru palma pe care mi-ai dat-o!

— Nu am vrut să sune aşa, Earl. Vorbesc serios.

— Ştiu. Adevărul e că îi cunosc pe unii dintre cei care apar pe listă şi nu i-aş lăsa nici măcar să îmi conducă maşina.

— Credeam ca ai spus că sunt oameni buni.

— Vreau să îţi spun că, dacă nu vei accepta slujba asta, altcineva o va face.

— Earl, chiar nu cred…

Earl ridică mâna:

— Ray, vrei să îmi faci un serviciu? Vrei să nu iei o decizie în acest moment? Ştiu că deja te-ai hotărât, dar vrei să nu îmi comunici hotărârea ta în mod oficial până când nu te vei gândi la ea măcar o noapte?

— Mă voi ruga să iau decizia cea mai bună, cedă Rayford.

— M-am gândit că o vei face.

— Îmi interzici să îl sun pe examinator?

— Categoric! Dacă vrei să te plângi, fă-o în scris, aşa cum se face.

— Eşti convins că vrei să recomanzi un individ pe care nu îl crezi pentru o slujbă ca asta?

— Dacă vrei să îmi spui că nu ai făcut presiuni asupra examinatorului, atunci trebuie să te cred.

— Nici măcar n-am deschis subiectul, Earl.

— Toată afacerea asta e curata nebunie, zise Earl, dând din cap dezaprobator.

— Cine a primit sesizarea?

— Secretara mea.

— Din partea cui?

— Din partea secreţiei lui, presupun.

— Pot să o văd?

— Nu ar trebui să fac asta.

— Arată-mi-o, Earl! Crezi că am de gând să te dau de gol? Earl o chemă pe secretara lui prin interfon:

— Francine, adu-mi notiţele tale referitoare la plângerea pe care ai primit-o azi-dimineaţă de la Dallas.

Ea îi aduse o singură foaie dactilografiată. Earl o citi şi o împinse către Rayford. Însemnările secretarei erau următoarele:

„Am primit un telefon la ora 11.35 din partea unei femei care s-a prezentat drept Jean Garfield, secretara lui Jim Long, examinator pentru Pan-Con la Dallas. Ea a întrebat care este procedura de depunere a unei plângeri de hărţuire religioasă împotriva lui Rayford Steele din cauza presiunilor pe care acesta le-a făcut asupra lui Long în timpul examinării pentru reatestare din dimineaţa aceasta. I-am spus că o voi căuta eu. Ea nu mi-a

lăsat un număr de telefon, dar a spus că va suna mai târziu.”

Ray ford ridică foaia de hârtie.

— Earl, tu eşti un detectiv mult mai bun de atât.

— Ce vrei să spui?

— Ceva nu e în ordine…

— Ce crezi că nu e în regulă?

— În primul rând, numele de familie de pe insigna individului care m-a examinat era compus din două silabe. Şi de când ştii tu că examinatorii au secretare?

Earl tresări:

— Ai dreptate!

— Apropo de telefoane, spuse Rayford, aş vrea să ştiu de unde a venit apelul. E greu să afli aşa ceva?

— Nu prea greu. Francine! Sună la Departamentul de Pază şi Protecţie din partea mea, te rog.

— Te-ar deranja dacă ai ruga-o să verifice şi altceva pentru mine? spuse Rayford. Roag-o să sune la Serviciul Personal şi să vadă dacă Jim Long sau Jean Garfield lucrează pentru Pan-Con.

— Dacă nu te deranjează, acum aş dori să îi rog pe prietenii tăi să ni se alăture spuse Carpathia.

„Acum? Deja? Exact la timp ca să audă marea veste, oricare ar fi aceasta”, gândi Buck.

— E spectacolul dumneavoastră, spuse Buck, fiind surprins de privirea mirată a lui Carpathia. Reuniunea dumneavoastră, voiam să spun. Sigur că da, invitau i înăuntru!

Buck nu ştia dacă imaginaţia îi juca feste sau i se părea ca atât Steve Planck, cât şi Chaim Rosenzweig aveau feţele unor oameni care conspiră, atotştiutori atunci când intrară în birou, fiind urmaţi de Hattie. Ea aşeză un scaun de la masa de conferinţe lângă Buck, iar, apoi, ei se aşezară. Hattie părăsi din nou încăperea.

— Domnul Williams are o condiţie, îi anunţă Carpathia, stârnind rumoare din partea celor de faţă. El vrea neapărat să locuiască la Chicago.

— Asta ne e folositor, spuse doctorul Rosenzweig. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Carpathia.

Buck se uită la Planck, care dădea din cap aprobator. Secretarul general se întoarse spre Buck:

— Iată oferta mea: tu vei deveni preşedintele şi redactorul-şef al ziarului *Chicago Tribune,* pe care îl voi achiziţiona de la familia Wrigley în următoarele două luni. Eu îi voi schimba denumirea în *The Midwest Tribune* şi va fi editat de către Global Community Enterprises. Sediul ziarului va rămâne Tribune Tower din Chicago. Slujba îţi va aduce o limuzină cu şofer, un valet personal, personalul auxiliar pe care-l consideri necesar, o casă în North Shore, cu menajera şi o casă de vacanţă pe malul Lacului Geneva, la sud de Wisconsin. În afară de denumirea publicaţiei şi de compania de care aceasta va aparţine, eu nu mă voi amesteca în treburile tale. Tu vei avea libertatea de a conduce ziarul exact cum vei dori.

Vocea lui căpătă un ton sarcastic:

— Desigur, ghidat de „Turnurile tale gemene” ale adevărului şi dreptăţii.

Buck dorea să râdă cu voce tare. Nu era surprins de faptul că Nicolae Carpathia îşi putea permite o astfel de achiziţie, însă nu exista nicio şansă ca o personalitate publică aşa cum era el să se poată ascunde sub numele unei companii finanţatoare şi să încalce orice etică a jurnalismului prin faptul că devenea proprietarul unu, important trust de presă în timp ce deţinea funcţia de Secretar General al Naţiunilor Unite.

— Nu veţi reuşi să scăpaţi niciodată cu una ca asta, spuse Buck.

Însă păstră tăcerea în legătură cu adevărata problemă: Carpathia nu i-ar fi acordat niciodată libertate deplină unei persoane aflate în subordinea sa decât dacă ar fi fost convins că îi controla mintea în totalitate.

— Aceasta va fi problema *mea,* îi răspunse Carpathia.

— Dar, având libertate deplină, aş putea deveni o problemă pentru dumneavoastră, spuse Buck. Eu sunt devotat principiului conform căruia cititorii au dreptul de a fi informaţi. Aşadar, primul articol informativ pe care îl voi repartiza cuiva sau pe care îl voi scrie eu însumi va fi despre proprietarul publicaţiei.

— Mi-ar face plăcere puţină publicitate, spuse Carpathia. Ar fi greşit dacă Naţiunile Unite ar deţine un ziar dedicat ştirilor din comunitatea internaţională?

— Nu aţi fi proprietarul direct al ziarului?

— Asta e o problemă de semantică. Dacă deţinerea ziarului ar fi mai convenabila pentru Naţiunile Unite decât pentru mine, aş

dona banii sau l-aş cumpăra şi l-aş dona Naţiunilor Unite.
— Ceea ce-ar face ca totul să fie legal…
— Asta, de asemenea, va face ziarul deloc credibil ca sursă de ştiri independentă.
— Asta depinde de dumneavoastră…
— Vorbeşti serios? Tu ai permite propriei publicaţii să te critice? Să abordeze tema Naţiunilor Unite?
— Mi-ar face plăcere să ştiu că răspund în faţa cuiva. Motivaţiile mele sunt curate, scopurile mele sunt paşnice, iar publicul meu este reprezentat de întreaga populaţie a planetei.
Buck se întoarse spre Steve Planck, deşi ştia foarte bine că Steve se număra printre cei care deja se dovediseră a fi receptivi la puterea de manipulare a lui Carpathia:
— Steve, tu eşti consilierul domniei sale în materie de imagine! Spune-i ca aşa ceva nu ar fi credibil. Nu ar fi luat în serios.
— La început nu ar fi luat în serios de alte publicaţii, Buck, recunoscu Steve. Dar nu va trece mult timp până când Global Community Publishing va achiziţiona şi aceste publicaţii, de asemenea.
— Aşadar, monopolizând industria presei, veţi elimina concurenţa iar publicul nu-şi va da seama?
Carpathia fu de acord:
— E un fel de a spune. Şi dacă motivele mele ar fi fost altceva decât nişte idei înălţătoare, atunci şi eu aş fi avut o problemă legată de întreaga situaţie. Dar ce e rău în a controla informaţiile de care dispune comunitatea globală atunci când ne îndreptăm spre pace, armonie şi unitate?
— Dar cum rămâne cu dreptul de a gândi pe cont propriu? îl întreba Buck. Cum rămâne cu acceptarea diversităţii de opinii? Ce se va întâmpla cu instituţia opiniei publice?
— Instituţia opiniei publice doreşte mai mult decât are de oferit Secretarul General, spuse Steve.
Buck fusese învins şi o ştia. Nu se aştepta ca Chaim Rosenzweig să înţeleagă etica jurnalismului, însă dacă un veteran în materie ca Steve Planck putea să susţină o astfel de idee venind din partea unui dictator ce declara că avea intenţii bune, ce mai rămânea de sperat?
— Nu pot să concep că voi fi implicat într-un astfel de proiect, spuse Buck.

— Îl iubesc pe omul ăsta! se entuziasma Carpathia, iar Planck şi Rosenzweig zâmbiră şi îl aprobară. Gândeşte-te la oferta mea! întoarce-o pe toate părţile! într-un fel sau altul, o voi face legală, astfel încât să o accepţi până şi tu, iar atunci nu îţi voi permite să mă mai refuzi. Eu vreau ziarul şi o să-l am. Vreau ca tu să îl conduci şi te voi convinge. Îţi ofer libertatea, Buck Williams, libertatea totală. În ziua în care vei considera că mă amestec în treburile tale, vei putea demisiona, iar eu nu voi încerca să te opresc.

Mulţumindu-i lui Earl Halliday pentru încrederea pe care acesta i-o acordase şi promiţându-i ca va amâna momentul deciziei – deşi Ray nu îşi putea imagina că va accepta postul – Ray ajunsese în terminal, într-un loc plin de telefoane publice, care, de obicei, era pustiu. Francine, secretara lui Earl, îi confirmase că nu exista nicio persoană numită Jean Garfield care să lucreze pentru Pan-Con. Existau doar şase indivizi cu numele de James Long, dar patru dintre ei erau hamali, iar ceilalţi doi erau nişte funcţionari lipsiţi de importantă. Niciunul dintre aceştia nu lucra la Dallas, nu era examinator şi nu avea secretară.

— Oare cine îţi vrea capul?

— Nu pot să-mi închipui.

Francine le spuse că telefonul pe care îl primise în acea dimineaţă fusese dat de la New York.

— Le va lua câteva ore până când vor identifica numărul de telefon, spuse ea, însă Ray îşi dădu seama imediat despre cine era vorba.

Nu era sigur în privinţa motivelor pentru care ar fi făcut-o, însă numai Hattie Durham i-ar fi putut juca o astfel de festă. Numai ea ar fi putut afla de la personalul Pan-Con unde se afla el în acea dimineaţă şi ce anume făcea. Dar cum stăteau lucrurile cu avionul prezidenţial?

Rayford sună la informaţii şi obţinu numărul de telefon al Naţiunilor Unite. După ce vorbi cu secretara, apoi cu cineva din partea Serviciului Administrativ, o auzi, în sfârşit, pe Hattie, ea fiind cea de-a patra persoană cu care discuta la telefon.

— Sunt Rayford Steele, spuse el pe un ton sec.

— Oh, buna, domnule comandant Steele!

Bucuria din glasul ei îi provocă un oarecare disconfort.

— Mă predau, spuse el. Orice ai făcut, să ştii că ai câştigat!

— Nu înţeleg…

— Hai, Hattie, nu te mai preface!

— Ah! Mesajul meu! Am crezut că va fi amuzant pentru ca vorbeam deunăzi cu o prietenă, o controloare de trafic de la Pan-Con, care mi-a spus ca vechiul meu prieten dădea examenul pentru reînnoirea atestatului pentru 757 azi-dimineaţă, la Dallas. Nu a fost amuzant că ţi-am lăsat un mesaj? Nu a fost distractiv?

— Da, a fost extrem de amuzant. Ce vrea să însemne asta?

— Mesajul? Ah, nimic special. Ţi-ai dat seama de asta, nu? Toată lumea ştie că noul avion prezidenţial va fi un 757, nu-i aşa?

— Da, aşadar de ce mi-ai reamintit?

— A fost o glumă, Rayford! Glumeam pe seama reatestării tale ca şi cum ai fi intenţionat să te pregăteşti pentru a deveni noul pilot al preşedintelui. Tot nu ai înţeles?

Era cu putinţă? Cum putea să fie atât de naivă? Putuse să facă un gest atât de nepotrivit şi totuşi să nu fi fost departe de adevăr? Dorea să o întrebe cum de ştiuse că postul avea să îi fie oferit, însă dacă ea nu ştia asta, cu siguranţă nu voia să îi spună chiar el.

— Am înţeles… Foarte amuzant… Şi ce ai de spus despre plângerea falsă?

— Plângerea falsă?

— Hattie, nu mă face să îmi pierd timpul! Tu eşti unica persoana care ştia unde eram şi ce făceam, iar când m-am întors, am dat peste o aiureală referitoare la o hărţuire religioasă.

— Ah, *acea* plângere! râse ea. Mi-am dat şi eu cu presupusul. Ai avut un examinator, nu?

— Da, dar nu am…

— Şi a trebuit să îi ţii o predică, nu?

— Nu!

— Hai, Rayford! Mi-ai ţinut şi mie o predică, şi lui Cameron Williams, şi lui Earl Halliday şi tuturor celor cu care ai lucrat de atunci. Chiar aşa? Nu i-ai spus nimic examinatorului?

— Dacă vrei să ştii, chiar nu am făcut-o.

— Bine, atunci m-am înşelat. Dar încă mi se pare amuzant, nu crezi că e? Iar sorţii au fost de partea mea… Ce ai fi crezut dacă

ai fi încercat să îl convingi, iar când te-ai fi întors ai fi găsit o plângere? Ţi-ai fi cerut scuze, iar el ar fi negat totul. Îmi plac farsele! Hai, spune-mi că ai apreciat-o!

— Hattie, dacă încerci să te răzbuni pentru felul în care m-am purtat cu tine, presupun că o merit.

— Nu, Rayford, nu am făcut aluzie la asta! Mi-a trecut. Nu mă mai gândesc la tine. Dacă am fi început o relaţie, nu aş mai fi ajuns unde mă aflu acum şi, crede-mă, eu nu îmi doresc să fiu în altă parte. Dar gluma mea nu trebuie să o interpretezi ca pe o răzbunare. Pur şi simplu, mi-am imaginat că va fi amuzantă. Dacă nu te-a făcut sa râzi, îmi cer scuze!

— Gluma ta mi-a făcut probleme.

— Hai, hai! Cât de mult ți-a luat să verifici o astfel de poveste?

— Bine, ai câştigat. Mai ai şi alte surprize pentru mine?

— Nu prea cred, dar fii pe fază!

Rayford nu crezu un cuvânt. Carpathia sigur ştia despre oferta Casei Albe. Mesajul lui Hattie şi acea ofertă, gluma ei care aproape că transformase totul în ceva imposibil de realizat constituiau prea multe coincidenţe pentru o farsă. Rayford era într-o dispoziţie proastă atunci când se întoarse în parcare. Spera din tot sufletul ca măcar Chloe să nu mai fie supărata. Dacă încă mai era, atunci amândoi trebuia să se calmeze înainte de a participa la întâlnirea din acea seară.

Chaim Rosenzweig puse mâna sa zbârcită pe genunchiul lui Buck:

— Te rog să accepţi aceasta înaltă poziţie. Dacă tu nu o vei accepta, altcineva o va face, iar ziarul nu va fi unul la fel de bun.

Buck nu dorea să discute în contradictoriu cu Chaim.

— Mulţumesc, spuse el. Am mai multe lucruri la care să mă gândesc.

Însă acceptarea ofertei nu se număra printre ele. Dorea să discute despre asta mai întâi cu Chloe, iar apoi cu Bruce şi Rayford.

Atunci când Hattie Durham îi întrerupse, cerându-şi scuze şi apropiindu-se de birou ca să vorbească cu Carpathia, Steve începu să îi şoptească ceva lui Buck. Însă acesta avea capacitatea să discearnă între ceea ce merita sa audă şi ceea ce trebuia să ignore. În acel moment, el hotărî că era mai bine să

tragă cu urechea la conversaţia lui Hattie cu Nicolae, decât să îl asculte pe Steve. El se aplecă înspre Steve, prefăcându-se atent.

Buck ştia că Steve va încerca să îi prezinte oferta într-o manieră cât mai atractivă, să îl asigure că el însuşi depusese eforturi pentru ca el să o obţină; îi va spune că, da, pentru un jurnalist, situaţia ar fi părut ciudată la început, dar că astea erau cerinţele lumii noi şi aşa mai departe. Aşadar, Buck dădea din cap şi îl privea în ochi din când în când însă, de fapt, îi asculta pe Hattie Durham şi pe Carpathia.

— Tocmai am primit un telefon de la persoana vizată, spuse ea.

— Da? Şi?

— Nu i-a luat mult timp până şi-a dat seama.

— Cât despre avionul prezidenţial?

— Nu cred că ştie multe…

— Ai făcut o treabă bună. Iar despre celălalt caz ce ai să îmi spui?

— Nu am primit niciun răspuns încă.

„Persoana vizată”! Asta nu suna bine. Buck presupuse că restul conversaţiei avea de-a face cu călătoria lui Carpathia cu avionul prezidenţial din după-amiaza aceea.

Carpathia îşi îndreptă din nou atenţia către invitatul său:

— Buck, măcar discuta despre asta cu apropiaţii tăi. Şi dacă te mai poţi gândi la alte visuri care ar putea deveni realitate în cazul în care banii nu ar fi o problemă, aminteşte-ţi că acum deţii controlul! Tu te afli în postura celui care are ceva de vândut. Eu mă aflu în postura cumpărătorului şi o voi convinge pe persoana pe care o vreau lângă mine.

— Mă faceţi să îmi doresc să vă refuz, doar pentru a vă demonstra că eu nu pot fi cumpărat.

— După cum am mai spus în repetate rânduri, tocmai acesta este motivul pentru care consider că eşti omul potrivit pentru acesta slujbă. Nu face greşeala de a da cu piciorul unei oportunităţi care apare o singură dată în viaţă doar pentru a-ţi demonstra ţie ceva.

Buck se simţi încolţit. În dreapta sa, se afla un om pe care îl admirase şi cu care colaborase ani de zile, un jurnalist cu principii, iar, în stânga lui, un om pe care îl iubea ca pe un tată, un savant remarcabil care era îndeajuns de naiv pentru a fi

manipulat, unul dintre pionii unui joc de şah a cărui miză era sfârşitul lumii. În spatele uşii. Se afla o persoană pe care o cunoscuse atunci când Dumnezeu coborâse pe pământ. El i-o prezentase lui Nicolae Carpathia doar pentru a se lăuda şi totuşi iată unde se ajunsese…

În faţa sa se afla Carpathia, care afişa zâmbetul acela irezistibil. Dintre cei patru oameni cu care avea de-a face în acea după-amiază, Buck îl înţelegea cel mai bine pe Carpathia. El înţelegea, de asemenea, că asupra lui avea cea mai mică influenţă. Era prea târziu să vorbească cu Steve, să îl avertizeze în legătură cu pericolul în care se afla? Era prea târziu să o salveze pe Hattie de consecinţele gestului stupid de a i-o prezenta lui Carpathia? Era Chaim prea pasionat de posibilităţile geopolitice ca să mai asculte vocea raţiunii şi a adevărului?

Şi dacă s-ar fi confesat oricăruia dintre ei, aceasta ar fi însemnat sfârşitul oricărei speranţe de a ascunde adevărul de Carpathia, sfârşitul protecţiei divine de care beneficia Buck în faţa puterilor Antihristului?

Buck de-abia aştepta să se întoarcă la Chicago. Apartamentul lui nu mai fusese locuit şi i se părea străin. Prietenii lui erau noi, de asemenea, însă nu avea încredere în nimeni altcineva. Bruce avea să îl asculte, să cerceteze Scriptura, să se roage şi să îl sfătuiască. Rayford, cu mintea lui analitică, pragmatică, de om de ştiinţă, îi va da sugestii, fără a-şi impune punctul de vedere.

Însă Chloe îi lipsea cel mai mult… Era aceasta un semn de la Dumnezeu? Oare, Dumnezeu îi abătuse gândurile spre Chloe în cel mai vulnerabil moment pe care-l petrecuse în prezenţa lui Carpathia? Buck nu o cunoştea pe femeie aproape deloc. Femeie? De-abia era o fetişcană, dar i se părea… matură? Era mai mult decât matură. Era fascinantă. Atunci când ea îl asculta, îl sorbea din priviri. Ea îl înţelegea, simţeau la fel. Ea îi putea da sfaturi şi îi putea împărtăşi opiniile ei, fără să rostească un cuvânt.

Atunci când se afla în preajma ei, Buck se simţea bine, încerca un sentiment de siguranţă. De-abia dacă o atinsese de două ori. O dată o făcuse pentru a-i şterge o urmă de ciocolată de la o prăjitură, iar a doua oară se întâmplase la biserică, în ziua precedentă, ca să îi atragă atenţia. Şi totuşi, acum, când se afla la o distantă de doua ore cu avionul de ea, Buck simţea dorinţa copleşitoare de a o îmbrăţişa.

Desigur, nu putea să facă asta. Nu o cunoştea de suficient timp şi nu dorea să o sperie. Totuşi, în mintea lui, Buck de-abia aştepta ziua în care ei doi s-ar fi simţit destul de degajaţi ca să se tină de mână sau să se apropie unul de celălalt. El îşi imagina cum ar fi fost să stea undeva şi să se bucure unul de altul, ea stând cu capul pe pieptul lui, iar el îmbrăţişând-o.

Abia acum realiză cât de singur era.

Rayford o găsi pe Chloe simţindu-se îngrozitor. El hotărî să nu îi povestească încă ceea ce i se întâmplase peste zi. Ziua fusese prea ciudată pentru el şi se părea că şi ea trecea prin aceeaşi experienţă. O ţinu în braţe, iar ea plânse. Rayford observă un buchet imens de flori răsărind din coşul de gunoi.

— Florile astea au făcut ca totul să fie şi mai rău, tată! Cel puţin reacţia mea mi-a demonstrat ceva – şi anume, cât de mult ţin la Buck.

— O afirmaţie raţionala din partea ta... zise Rayford, regretând de îndată ce rosti cuvintele.

— Vrei să spui că nu pot fi raţională pentru ca sunt femeie?

— Scuze! Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Doar pentru că stau şi plâng aici, asta înseamnă că tot ce simt se petrece la nivel emoţional, nu-i aşa? Nu uita, tată, cele cinci semestre de pe lista decanului. Astea nu sunt lucruri emoţionale, ci raţionale. Semăn mai mult cu tine decât cu mama sau nu-ţi mai aminteşti?

— Parcă nu aş şti. De-asta ne aflăm aici: pentru că suntem aşa cum suntem.

— Mă bucur că ne avem unul pe celălalt. Cel puţin eu m-am bucurat, până în momentul în care m-ai acuzat că sunt o femeie ca oricare alta.

— Nu am spus niciodată aşa ceva.

— Dar asta ai gândit.

— Acum îmi citeşti până şi gândurile?

— Da, sunt o ghicitoare destul de emotivă.

— Mă dau bătut, spuse Rayford.

— Oh, hai, tată! Nu te da bătut atât de repede! O persoană care se recunoaşte învinsă atât de uşor nu e pe placul nimănui.

În timp ce se afla în avion, tot la clasa întâi, Buck se stăpânea cu greu să nu izbucnească în râs. Redactor-şef la *Chicago*

Tribune! Poate doar peste douăzeci de ani, în cazul în care ziarul nu ar fi fost proprietatea lui Carpathia, iar Iisus nu s-ar întoarce pe pământ. Buck se simţea ca şi cum ar fi câştigat la loterie într-o societate în care banii nu aveau nicio valoare.

După ce luă masa de seară, Buck se lăsă pe spate şi admiră apusul de soare. Trecuseră foarte mulţi ani de când nu mai simţise că iubeşte un oraş din cauza unei persoane. Avea să ajungă la timp, astfel încât să o vadă înainte de întâlnirea din seara aceea? Dacă traficul ar fi fost destul de lejer, atunci ar fi avut suficientă vreme să îi vorbească aşa cum dorea.

Buck nu dorea să o sperie pe Chloe, dându-i prea multe detalii, dar voia să îşi ceară scuze pentru comportamentul lui. Nu dorea să grăbească lucrurile într-o direcţie sau alta. Cine ştie, poate că ea nu era interesată! Era sigur doar de faptul că nu voia ca el să fie cel care să excludă existenţa posibilităţii ca ei să fie împreună. Poate ar fi fost cazul să o sune din avion.

— Bruce mi-a oferit o slujba astăzi, spuse Chloe.

— Tu glumeşti, spuse Rayford. Despre ce e vorba?

— Despre ceva la care mă pricep. Să studiez, să cercetez, să fac unele pregătiri, să predau.

— Unde? Şi ce anume?

— La biserică. El vrea mărească numărul personalului.

— O slujbă plătită?

— Da. Cu normă întreagă. Aş putea lucra acasă sau la biserica. El mi-ar repartiza treburi de făcut, m-ar ajuta să îmi îmbogăţesc cunoştinţele şi în multe alte privinţe. Vreau să o luăm mai încet în ceea ce priveşte partea cu predatul, de vreme ce nu mă ocup de asta de mult timp. Mulţi dintre cei cărora le voi preda şi-au petrecut vieţile în biserică şi la slujbele de duminica.

— Ce vei preda?

— Ce predă şi el. Cercetările pe care le voi face îl vor ajuta şi la alcătuirea predicilor lui. În cele din urmă, voi preda religia unor grupuri mici, duminica. Bruce intenţionează să vă roage pe tine şi pe Buck să faceţi acelaşi lucru, dar, bineînţeles, nu ştie cum stă treaba cu Buck şi cu logodnica sa.

— Iar tu ai fost suficient de prudentă şi nu i-ai spus nimic.

— Deocamdată, spuse Chloe. Dacă Buck nu îşi dă seama că ceea ce face e greşit – şi poate că nu îşi dă seama – atunci

cineva va trebui să i-o spună.

— Iar tu te oferi să faci asta.

— În cazul în care nimeni altcineva nu va fi dispus să o facă. Sunt persoana care a aflat despre întreaga situaţie.

— Dar nu crezi că s-ar crea un conflict de interese?

— Tată, nu aveam nici cea mai vagă idee despre cât de mult îmi doream să se întâmple ceva între mine şi Buck. Acum nu aş mai vrea să am de a face cu el în acest sens, nici măcar dacă mi s-ar oferi pe tavă.

Telefonul sună. Rayford răspunse, apoi acoperi receptorul.

— Iată că ai şansa să dovedeşti ce ai spus, spuse el. Buck Williams e la telefon. Sună din avion.

Chloe se încruntă ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă era disponibilă sau nu:

— Dă-mi receptorul, spuse ea.

Buck era sigur că Rayford Steele îi comunicase fiicei lui cine era la telefon. Însă salutul ei i se păru sec, iar ea nu îi spuse pe nume, astfel încât se simţi obligat să se recomande:

— Chloe, sunt Buck! Ce mai faci?

— Am avut şi momente mai bune.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi rău?

— Mi-e bine… Voiai ceva de la mine?

— Da. Aş fi vrut să te văd în seara asta.

— Ai fi vrut?

— Adică vreau. Ne putem întâlni?

— Ne vedem la întâlnirea de la 8.00 seara, nu-i aşa? făcu ea.

— Da, dar mă întrebam dacă nu ai avea puţin timp liber înainte.

— Nu ştiu. Ce vrei de la mine?

— Vreau doar să stăm de vorbă.

— Te ascult.

— Chloe, s-a întâmplat ceva? îmi scapă ceva? Mi se pare că eşti supărată.

— Dacă te ajută cu ceva, sa ştii că florile sunt la coşul de gunoi, spuse ea.

„Florile sunt la coşul de gunoi”, repetă el în minte. Era o expresie pe care nu o mai auzise. Poate ca însemna ceva anume pentru cei din generaţia ei. Era el un jurnalist celebru, însă expresia îi scăpase.

— Iartă-mă, dar… zise el.
— E puţin prea târziu pentru asta, spuse ea.
— Vreau sa spun, îmi cer scuze, nu am înţeles ce ai zis.
— Nu m-ai auzit?
— Te-am auzit, dar nu am înţeles.
— Ce nu înţelegi în legătură cu faptul că ţi-am spus că florile sunt la coşul de gunoi?
Buck se purtase cam distant cu ea de vineri seara încoace, însă ce anume se întâmplase? Oricum, pentru Chloe merita să facă efortul să afle.
— Hai să detaliem povestea cu florile, spuse el.
— Da, hai! spuse ea.
— Despre ce flori e vorba?

Rayford îşi împreună mâinile în semn că dorea ca fiica lui să se stăpânească. Îi era teamă ca lucrurile să nu scape de sub control. Indiferent de ceea ce-şi spuneau, Chloe nu îl slăbea deloc pe Buck. Dacă era vreo urmă de adevăr în ceea ce susţinea Chloe, atunci ea nu avea de gând să îl ajute pe Buck sa îşi revină. Poate că acesta mai era ataşat de viaţa sa de odinioară. Poate că mai existau unele situaţii care nu fuseseră rezolvate încă. Dar nu era această afirmaţie valabilă pentru toţi membrii Armatei Pătimirilor?
— Ne vedem diseară, bine? încheie Chloe. Nu, nu înainte de întâlnire. Nu sunt sigură dacă voi avea timp după aceea sau nu… Oricum, presupun că depinde de ora la care ieşim de acolo… Da, Bruce a spus că ţine de la 20.00 la 22.00, dar, Buck, înţelegi că efectiv nu doresc să vorbesc cu tine acum? Şi nu ştiu dacă voi vrea nici mai târziu… Da, ne vedem atunci.
Ea puse jos receptorul:
— Of, omul ăsta chiar că e insistent! Acum îmi arată o latură a lui pe care nu aș fi crezut că o are.
— Încă îţi mai doreşti să se întâmple ceva între voi doi?
Ea negă, clătinând din cap:
— Orice sentimente ar fi existat, acum sunt duse.
— Dar încă te mai doare…
— Bineînţeles. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama cât de mult speram să se întâmple ceva.
— Îmi pare rău, draga mea.
Ea se aşeză pe canapea şi îşi ascunse faţa în mâini:

— Tată, ştiu că nu ne datorăm nimic unul altuia, dar nu crezi că eu şi el am vorbit şi ne-am apropiat suficient de mult ca să mi se spună şi mie de existenţa unei persoane în viaţa lui?

— Ba cred că da.

— L-am evaluat greşit? El crede că e în regulă să îmi spună că e atras de mine, uitând să menţioneze ca nu e disponibil?

— Nu îmi pot închipui aşa ceva.

Rayford nu ştia ce altceva să mai spună. Dacă Chloe avea câtuşi de puţin dreptate, atunci el începea să-şi piardă respectul faţă de Buck. I se păruse a fi un om atât de bun! Rayford nu putea decât să spere că l-ar fi putut ajuta.

Buck se simţea rănit. Încă mai dorea să o vadă pe Chloe, însă circumstanţele nu mai erau aceleaşi. Probabil că făcuse sau spusese ceva nepotrivit şi trebuia acum să facă ceva mai mult decât să îşi ceară scuze pentru confuzia creată ca să afle ce anume se întâmplase.

„Florile sunt la coşul de gunoi”, îşi aminti el. Ce însemna asta, oare?

8

Când intră în apartamentul său, Buck dădu peste un teanc de cutii. Trebuia să îi trimită un bilet de mulţumire lui Alice. Voia să aibă timpul necesar ca să înceapă să îşi aranjeze biroul de acasă, însă trebuia să plece chiar în acel moment, dacă dorea să o prindă pe Chloe înainte de întâlnire.

Ajunse la biserică cu aproximativ o jumătate de ora mai devreme şi văzu maşina lui Rayford parcată alături de cea a lui Bruce. „Doamne, toată lumea e aici”, se gândi el. Se uită la ceasul de la mână. Uitase că fusul orar se schimbase? întârziase? se grăbi să intre şi bătu la uşa lui Bruce în timp ce intra în biroul acestuia. Bruce şi Rayford îşi ridicară privirile surprinşi. Numai ei doi se aflau în cameră.

— Îmi cer scuze, se pare că am ajuns mai devreme.

— Da, Buck, spuse Bruce. Noi mai stăm puţin de vorbă şi ne vedem la 20.00, bine?

— Sigur că da. O să vorbesc cu Chloe. E aici?

— Va veni puţin mai târziu, zise Rayford.

— Bine, atunci o voi aştepta afară.

— Mai întâi de toate, felicitări! îi ură Bruce lui Rayford. Indiferent de ce vei decide, e o onoare şi o mare realizare. Nu îmi pot închipui că există mulţi piloţi care să refuze această ofertă.

Rayford se lăsă pe spate:

— Sincer să fiu, nu m-am gândit prea mult la ea din această perspectivă. Cred că ar trebui să fiu recunoscător.

Bruce îl aprobă, dând din cap:

— Cred că da. Aveai ne voie de un sfat sau pur şi simplu de cineva care să te asculte? Evident, mă voi ruga împreună cu tine pentru lucrul ăsta.

— Orice sfat e bine venit.

— Atunci, mă pui într-o postură delicată, Rayford. Apreciez că vrei să rămâi la Chicago, dar trebuie să reflectezi, de asemenea, asupra faptului că această oportunitate ar putea fi una trimisă de Dumnezeu. Şi eu vreau să rămân aici, dar simt cum El mă îndeamnă să călătoresc, să iniţiez alte mici grupuri, să vizitez Israelul. Ştiu că nu rămâi aici numai din cauza mea, dar…

— Tu reprezinţi doar o parte din motivele mele, Bruce.

— Şi apreciez modul în care gândeşti, dar cine ştie cât timp voi mai fi eu aici?

— Avem nevoie de tine, Bruce. Cred că e evident că Dumnezeu te ţine aici cu un motiv.

— Presupun că fiica ta ţi-a povestit că intenţionez să măresc numărul profesorilor de religie.

— Mi-a spus şi e foarte încântată de iniţiativa ta. Iar eu sunt dispus să învăţ.

— În mod normal, o biserică nu ar pune credincioşi „proaspeţi” în posturile de consilieri spirituali sau de profesori de religie, dar acum nu există altă soluţie. Teoretic, şi eu mă număr printre „proaspeţii” credincioşi. Ştiu că tu ai fi un profesor bun, Rayford. Numai că eu nu îmi pot lua gândul de la oferta pe care ţi-a făcut-o preşedintele. Este o ocazie unică şi cred că ar trebui să te gândeşti serios la ea. Imaginează-ţi ce influenţă ai avea asupra preşedintelui!

— Oh, dar nu cred că preşedintele şi pilotul avionului interacţionează vreodată.

— Preşedintele nu participă la selecţia piloţilor?

— Mă îndoiesc.

— Eu sunt de părere că ar trebui să vrea să îl cunoască pe

omul în mâinile căruia îşi pune viaţa de fiecare dată când avionul decolează.

— Sunt convins că are încredere în cei care iau decizia asta în numele lui.

— Dar vor exista, cu siguranţă, ocazii în care veţi vorbi.

Rayford ridică din umeri:

— Poate că da.

— Preşedintele Fitzhugh, oricât de puternic şi de independent ar părea, trebuie să fie la fel de înspăimântat şi de debusolat ca orice alt cetăţean. Gândeşte-te că, dacă vei profita de ofertă, vei avea privilegiul de a-i vorbi despre Hristos conducătorului lumii libere.

— Şi de a-mi pierde slujba din această cauză, spuse Rayford.

— Bineînţeles, va trebui să îţi alegi momentele. Însă preşedintele şi-a pierdut multe rude cu ocazia Înălţării la Cer. Ce a spus atunci când a fost întrebat despre acest lucru? Ceva de genul că era sigur că nu a fost lucrul lui Dumnezeu, deoarece el a crezut dintotdeauna în El.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi convins că voi accepta oferta.

— Rayford, eu nu pot să iau decizii în numele tău, dar trebuie să îţi aduci aminte că loialitatea ta de acum nu se manifestă faţă de Biserică, faţă de Armata Pătimirilor sau faţă de mine. Loialitatea ta este faţă de Hristos. Dacă vei hotărî să nu profiţi de această oportunitate, atunci ar fi bine să te asiguri că ea nu ţi-a fost oferită de Dumnezeu.

Rayford se gândi că reinterpretarea evenimentului dintr-o perspectivă inedită era caracteristică pentru Bruce.

— Crezi că ar trebui sa discut despre asta cu Chloe şi Buck?

— Toţi avem aceleaşi idealuri, zise Bruce.

— Între timp, permite-mi să îţi vorbesc despre altceva. Ce părere ai despre poveştile de dragoste care se desfăşoară în acest moment din istoria omenirii?

Bruce adoptă dintr-o dată o mină stânjenită:

— Bună întrebare. Sincer să fiu, ştiu de ce mă întrebi asta.

Rayford se îndoia de asta.

— Ştiu că, probabil, te simţi singur. Cel puţin o ai pe Chloe lângă tine, dar, pesemne, ai acelaşi gol în suflet ca şi mine, din momentul în care mi-am pierdut soţia. M-am gândit la perspectiva de a înfrunta de unul singur următorii şapte ani. Nu îmi place ideea, dar ştiu că voi fi foarte ocupat. Ca să fiu extrem

de sincer cu tine, sper în adâncul sufletului ca Dumnezeu să trimită pe cineva în viaţa mea. Bineînţeles, acum ar fi prea devreme pentru aşa ceva. Îmi voi plânge soţia mult timp de acum înainte, ca şi cum ar fi murit. Ştiu ca ea se află în rai, însă pentru mine e ca şi cum ar fi murit. Sunt zile când mă simt atât de singur, încât abia mai pot respira.

Momentul acesta era unul dintre cele mai intime dintre toate cele în care Bruce îşi deschisese sufletul în legătură cu ratarea Înălţării la Cer, iar Rayford era uluit de faptul că el fusese cel care vorbise despre astfel de lucruri. El doar întrebase fiindcă era îngrijorat în privinţa lui Chloe. Ea se îndrăgostise de Buck şi, de vreme ce relaţia dintre ei doi nu era posibila, ar fi trebuit ea să se arate disponibilă faţă de o altă persoană sau nu ar fi fost lucrul cel mai potrivit, având în vedere anii care mai rămăseseră până la Venirea lui Hristos?

— Mă interesează aspectele practice ale problemei, se explică Rayford. Dacă doi oameni s-ar îndrăgosti unul de altul cum ar trebui să procedeze? Exista vreo menţiune în Biblie referitoare la căsătoria în această perioadă?

— Nu se specifica nimic, din câte ştiu eu, spuse Bruce. Dar nici nu este interzisă.

— Şi în privinţa copiilor? Ar fi o alegere înţeleaptă pentru un cuplu să aducă pe lume copii în acest moment?

— Nu m-am gândit la asta, spuse Bruce. Ţi-ai mai dori un alt copil la vârsta ta?

— Bruce! Eu nu vreau să mă recăsătoresc. Mă gândeam la Chloe. Nu spun că ar avea vreo ocazie, dar în cazul în care…

Bruce se lăsă pe spate:

— Imaginează-ţi cum ar fi să ai un copil acum, spuse el. Nu ar mai trebui să te îngrijorezi în privinţa şcolii primare, cu atât mai mult în privinţa liceului sau a facultăţii. Ţi-ai educa fiul în spiritul învăţăturii lui Hristos, pregătindu-l pentru Venirea Lui.

— Dar copilul ar avea parte de o viaţă plină de temeri şi de pericole, precum şi şanse de supravieţuire de aproximativ douăzeci şi cinci la sută în timpul judecăţilor ce vor urma.

Bruce îşi acoperi bărbia, punându-şi coatele pe masă.

— Ai destulă dreptate, spuse el. Tinerii ar trebui sfătuiţi să fie prudenţi, să se roage mult şi să se regăsească pe sine înainte să ia o astfel de hotărâre.

Lui Buck nu-i plăcuse niciodată să stea să aştepte. El se uita nerăbdător la rafturile aflate în anticamera biroului lui Bruce. Se părea că acesta fusese locul în care fostul pastor îşi depozitase materialele pe care le folosea mai puţin. Erau multe cărţi despre temele ezoterice ale Vechiului Testament. Buck se uită în treacăt prin câteva şi constată că nu fuseseră atinse.

Apoi descoperi un album foto realizat în urmă cu doi ani. Acolo, în dreptul literei B, se afla o fotografie a unui Bruce Barnes mai tânăr, cu părul mai lung. Arăta ceva mai împlinit la faţă, avea un zâmbet fals, iar în jurul lui se aflau soţia şi copiii săi. Ce comoara pierduse Bruce! Soţia lui avea trăsături frumoase, era plinuţă şi surâdea timid, dar din tot sufletul.

Pe pagina alăturată se afla Vernon Billings, pastorul care acum nu se mai afla printre ei. Părea că avea cel puţin şaizeci de ani şi fusese fotografiat împreună cu soţia sa, cu cei trei copii şi cu soţiile acestora. Bruce spusese că întreaga familie se înălţase la cer. Pastorul avea un aer asemănător cu cel al lui Henry Fonda, cu riduri în jurul ochilor şi un zâmbet stafidit. Părea genul de persoană care i-ar fi plăcut lui Buck.

Răsfoi în continuare albumul şi dădu de familia Steele. În fotografie apărea Rayford, care era îmbrăcat în uniforma lui de aviator şi care arăta la fel ca şi acum, probabil cu ceva mai puţin păr alb şi cu trăsături ceva mai bine conturate, şi Irene. Buck vedea poza ei pentru prima dată. Părea inteligentă şi vesela şi, dacă cineva ar fi crezut în expertizele psihologice efectuate utilizând fotografiile, dădea impresia că era mult mai devotată soţului ei decât îi era acesta. Ea se sprijinea de el. El avea o ţinută rigidă, dreaptă.

Alături de ei se mai afla Rayford junior, care era notat pe spatele fotografiei cu menţiunea „Raymie, 10 ani”. El şi mama sa aveau asteriscuri în dreptul numelor. Rayford nu avea. Şi nici Chloe, care era notată cu precizarea „18 ani, studentă în anul întâi la Universitatea Stanford. Palo Alto, California (nu este în fotografie).”

Buck se uită la legenda albumului, de unde aflădcă asteriscurile simbolizau faptul că persoanele respective erau enoriaşi ai bisericii. Restul persoanelor care apăreau acolo participau la slujbe din când în când. După cum îşi dădu seama Buck.

Se uită la ceasul de la mână. Era 19.50. Se uită pe fereastră

în parcare. Cea de-a doua maşină a familiei Steele se afla acolo, între cea a lui Rayford şi cea a lui Bruce. Buck puse mâna pe geam, în dreptul ochilor, pentru a vedea mai bine afară şi o zări pe Chloe aşezată la volan. Zece minute nu le-ar fi ajuns să vorbească pe îndelete, dar putea măcar să o salute şi să o însoţească înăuntru.

De îndată ce Buck păşi afară, Chloe se dădu jos din maşină şi se grăbi să ajungă în biserică.

— Hei! spuse el.

— Bună, Buck, spuse ea, evident fără entuziasm.

— Florile încă mai sunt în coşul de gunoi? glumi el, sperând să primească un indiciu în legătura cu ceea ce se întâmpla cu ea.

— Dacă vrei să ştii, încă mai sunt, spuse ea, trecând de el şi deschizându-şi singură uşa.

El o urmă pe scări, trecură prin foaier şi intrară în birouri:

— Nu cred că sunt gata să ne primească, spuse el, în vreme ce ea se duse direct la uşa lui Bruce şi bătu în ea.

Se pare că Bruce îi spuse acelaşi lucru, iar ea se dădu înapoi, cerându-şi scuze. În mod evident, Chloe şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva decât acolo şi să se uite la oricine altcineva decât la el. Plânsese, iar faţa ei era roşie şi umflată. El dorea ca relaţiile dintre ei să revină la normal. Ceva îi spunea că ceea ce vedea nu era mărturia unui capriciu, a unei laturi a personalităţii ei cu care trebuia să se obişnuiască. Ceva anume nu era în ordine, iar Buck reprezenta motivul. Nu dorea nimic altceva decât să afle despre ce era vorba. Dar avea să îi ia ceva timp.

Chloe se aşeză, cu braţele încrucişate, picior peste picior.

— Uite ce am găsit, spuse Buck, vârându-i albumul sub nas.

Ea nici măcar nu îl luă din mâna lui.

— Mda, făcu ea.

Buck deschise albumul în dreptul literei B şi îi arătă familiile lui Bruce şi pastorului Billings. Deodată, ea se îmbună, luă albumul şi se uită cu atenţie.

— Soţia lui Bruce, zise ea încet. Uită-te la copiii aceştia!

— Şi familia ta se află aici, spuse Buck.

Chloe nu se grăbi să ajungă la litera S, studie fiecare pagină ca şi cum s-ar fi uitat după figuri cunoscute.

— Am fost la liceu cu el, spuse ea pe un ton liniştit. Am fost colegă cu ea în clasa a patra. Doamna Schultz a fost învăţătoarea mea.

Atunci când ajunse la familia ei, Chloe era deja copleşită de sentimente. Faţa i se schimonosise, iar privirea ei părea că se pierdea undeva, departe, în timp ce lacrimile începuseră să îi curgă pe obraji.

— Uite-l pe Raymie când avea zece ani, mai reuşi ea să spună.

Buck puse instinctiv mâna pe umărul ei, iar ea se retrase.

— Te rog, nu face asta!

— Îmi cer scuze, zise el, iar uşa biroului lui Bruce se deschise.

— Gata, spuse Rayford.

El observă aerul jenat al lui Buck şi faptul că ea se afla într-o dispoziţie îngrozitoare. Spera să nu fi vorbit cu el.

— Tată, uite! îi arătă ea, ridicându-se în picioare şi înmânându-i albumul.

Rayford simţi un nod în gât şi inspiră adânc atunci când văzu fotografia. Oftă din adâncul sufletului. Aproape că era mai mult decât putea suporta.

Închise albumul şi i-l dădu lui Buck, dar, în acelaşi timp, auzi scârţâitul scaunului lui Bruce.

— La ce vă uitaţi?

— La asta, spuse Buck, arătându-i coperta şi încercând să pună albumul la loc pe raft.

Însă Bruce i-l luă din mână.

— E vechi de doi ani, adăugă Buck.

— Cam de la o lună după ce am început să venim aici, spuse Rayford.

Bruce îl răsfoi până ajunse în dreptul fotografiei familiei pilotului, se uită la ea preţ de câteva secunde, apoi spuse:

— Eşti aici. Rayford?

— Da, răspunse Rayford simplu, iar Buck observa cum încerca sa o facă pe Chloe sa intre în birou.

Bruce ajunse la poza familiei Steele şi dădu din cap, zâmbind. Lua albumul la el în birou, îl aşeză sub Biblie şi sub notiţele sale, iar, apoi, deschise întâlnirea cu o rugăciune.

Bruce începu puţin emoţionat, dar, mai apoi, ajunse la subiectul pe care dorea să îl abordeze. Dădea paginile înainte şi înapoi, oscilând între *Apocalipsa după Ioan,* Iezechiel şi Daniel, comparând pasajele profetice cu ceea ce se întâmpla la New York şi în restul lumii.

— A auzit vreunul dintre voi ştirile de astăzi despre cei doi martori din Ierusalim?

Buck negă, dând din cap. Rayford făcu la fel. Chloe nu răspunse. Ea nu îşi lua notiţe şi nici nu punea întrebări.

— Un reporter a spus că o bandă de şase răufăcători a încercat să îi atace pe cei doi, însă toţi au sfârşit prin a fi arşi de vii.

— Arşi de vii? întreba Buck.

— Nimeni nu a ştiut de unde a venit focul, spuse Bruce. Dar noi ştim, nu-i aşa?

— Ştim?

— Uitaţi-vă la versetul 11 din *Apocalipsa după Ioan.* Îngerul îi spune apostolului Ioan: „Voi da celor doi martiri ai mei să prorocească îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şaizeci de zile”. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două candele care stau în faţa lui Dumnezeu pe pământ. Şi dacă cineva încearcă să le facă rău, din gura lor iese foc şi, astfel, inamicii lor sunt distruşi. Dacă cineva încearcă să le facă rău, el va fi ucis în acest fel.

— Ei scuipă foc pe gură la fel ca dragonii?

— Scrie chiar aici, în Biblie, răspunse Bruce.

— Aş vrea să văd asta pe C.N.N., zise Buck.

— Uitaţi-vă în continuare, îi îndemnă Bruce. Vom vedea mai mult decât atât.

Rayford se întreba dacă se va obişnui vreodată cu revelaţiile pe care i le trimitea Dumnezeu. De-abia putea înţelege cât de mult progresase, cât de multe lucruri acceptase în mai puţin de o luna. Modul dramatic în care Dumnezeu intervenise în existenţa omenirii şi, mai ales, în viaţa sa îi schimbase felul de a gândi. Evoluase de la stadiul de persoană căreia trebuia să îi fie prezentate argumente, la stadiul de persoană care credea fără a se îndoi cele mai ridicole ştiri posibile, atâta timp cât ele erau confirmate de Scriptură. Şi reciproca era valabilă: credea tot ce era scris în Biblie. Mai devreme sau mai târziu, ştirile aveau să dea dreptate cuvintelor scrise în Biblie.

Bruce se întoarse către Buck:

— Cum ţi-a mers astăzi?

Rayford simţi ca această întrebare era una de ordin personal.

— Am să-ți spun mai multe decât aş putea-o face aici, zise Buck.

— Nu mai spune! izbucni Chloe.

Aceasta era prima replică pe care o rostea.

Buck se uită la ea şi spuse:

— Te voi informa mâine, Bruce, iar, apoi, vom putea vorbi despre asta în cadrul întâlnirii de mâine seară.

— Oh, hai să vorbim acum! îl îndemnă Chloe. Doar suntem între prieteni.

Rayford îşi dorea să fi putut să îşi facă fiica să tacă, dar ea era acum un om matur. Dacă dorea să insiste asupra unui subiect, fără să îi pese de modul în care ar fi fost privită, atunci era dreptul ei să o facă.

— Tu nici măcar nu ştii unde am fost astăzi, observă Buck, fiind, de fapt, destul de tulburat.

— Dar ştiu cu cine ai fost…

Rayford văzu cum Buck îi aruncă o privire lui Bruce, însă nu înţelese rostul ei. Cu siguranţă, cei doi aveau un secret, pe care ceilalţi nu-l ştiau. Îi spusese Bruce lui Chloe despre întâlnirea lui Buck cu Carpathia?

— Tu ai…

Bruce negă, dând din cap.

— Nu cred că ştii despre ce e vorba, Chloe, o opri Buck. Lasă-mă să discut despre asta mâine cu Bruce, iar apoi ne vom ruga împreună la întâlnirea noastră de seară.

— Da, sigur că da, spuse Chloe. Însă eu am o întrebare şi ceva pentru care să ne rugăm în această seară.

Bruce se uită la ceas:

— Bine, spune…

— Mă întrebam ce părere ai despre relaţiile amoroase începute în această perioadă.

— Eşti a doua persoană care mă întreabă lucrul ăsta, spuse Bruce. Se pare că toţi ne simţim îngrozitor de singuri.

Chloe expiră, iar apoi se încruntă la Buck.

„Chloe presupune că Buck este cel care l-a întrebat asta pe Bruce mai devreme”, se gândi Rayford.

— Propun ca subiectul sa devină una dintre temele de discuţie ale întâlnirilor noastre, spuse Bruce.

— Ce ai zice dacă ar fi următoarea temă de discuţie? insistă Chloe.

— Foarte bine. Putem vorbi despre asta mâine seară.

— Şi, în plus, poţi să numeşti regulile morale pe care trebuie

să le respecte noii credincioşi? continuă Chloe.

— Poftim?

— Să vorbeşti despre cum ar trebui să trăim, de vreme ce acum ne numim credincioşi ai lui Hristos. Ştii tu, să abordezi relaţia dintre morală şi sex şi aşa mai departe…

Buck dădu înapoi. Chloe nu părea în apele sale.

— Foarte bine, spuse Bruce. Putem să discutăm şi despre asta. Dar nu cred că vei fi mirată să afli că regulile existente înainte de Înălţarea la Cer încă se mai aplică. Adică, vreau să spun că va fi o predică foarte scurtă. Suntem îndemnaţi la puritate şi sunt convins că nu vei fi surprinsă…

— S-ar putea ca unii dintre noi să nu fie familiarizaţi cu lucrurile astea, zise Chloe.

— Atunci ne vom ocupa de asta mâine seară. Mai ai ceva de adăugat pentru întâlnirea de astăzi?

Înainte ca altcineva să spună ceva sau să se ofere să termine rugăciunea, Chloe adăugă:

— Nu. Ne vedem mâine seară.

Se ridică şi plecă.

Cei trei bărbaţi se rugară, iar întâlnirea luă sfârşit într-o atmosferă stranie, cu toţii evitând să vorbească despre lucrurile stânjenitoare, după cum spuse Carpathia.

Buck ajunse acasă frustrat. Nu era obişnuit să nu reuşească să rezolve o problemă şi ceea ce îl scotea din minţi cel mai tare era că nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Se schimbă de hainele în care călătorise şi îşi puse bocancii, nişte pantaloni asemănători celor soldăţeşti, o cămaşă din doc şi jacheta de piele. Dădu telefon la familia Steele. Rayford răspunse la telefon, iar, după câteva minute, se întoarse şi îi transmise că fiica lui nu era dispusă să-i vorbească. Buck se gândise că aşa se va întâmpla, însă i se părea că şi Rayford simţea aceeaşi stânjeneală ca şi el în legătură cu comportamentul ei.

— Rayford, ea e cumva lângă tine?

— Da.

— Ai idee ce anume o deranjează?

— Nu prea…

— Vreau să aflu ce se întâmplă, spuse Buck.

— Sunt de acord cu tine.

— Vreau să spun, în seara asta.

— Sigur că da. Bineînţeles. Poţi să încerci să vorbeşti cu ea şi

mâine.

— Rayford, încerci cumva sa îmi spui că pot să trec pe la voi chiar acum?

— Da, ai dreptate. Nu îţi promit că va fi acasă, dar încearcă şi mâine.

— Aşadar, dacă aş trece pe acolo în seara asta, nu v-aş deranja.

— Deloc. Atunci vorbim mâine.

— Am plecat spre voi.

— Bine, Buck. Mai vorbim.

Lui Rayford nu îi plăcea să o păcălească pe Chloe. Era ca şi cum ar fi minţit. Însă îi făcuse plăcere conversaţia codificata pe care o purtase cu Buck. Îşi aminti de o mică disputa de pe vremurile când se întâlnea cu Irene. Ea era foarte supărată pe el pentru ceva şi îi spusese că nu voia să o sune până când nu-i va spune ea să o facă, iar apoi ieşise intempestiv.

El nu ştiuse cum să reacţioneze, însă mama ei îi dăduse un sfat:

— Du-te după ea chiar acum, găseşte-o şi las-o să creadă că are dreptate! Ea poate sa plece de lângă tine, însă dacă îţi spune sa pleci atunci când vii după ea, atunci să ştii că problema e gravă. Poate că ea nu se cunoaşte pe sine însăşi, însă în adâncul sufletul meu ştiu că mai degrabă ar vrea să o urmăreşti decât să o laşi să fugă.

Aşadar, într-un fel sau altul, el îl încurajase pe Buck să facă acelaşi lucru în privinţa lui Chloe. Ştia că ei doi nu formau un cuplu încă, dar ştia că amândoi doreau să ajungă la acel stadiu. Rayford nu avea idee cum stăteau lucrurile cu cealaltă femeie din viaţa lui Buck, însă era convins că, dacă Buck insista, Chloe avea să îl întrebe de ea şi va afla. Dacă el trăia cu altcineva, atunci chestia asta ar fi fost o problemă pentru Rayford şi Bruce, şi mai ales pentru Chloe. Deocamdată, dovezile lui Chloe păreau destul de slabe.

— Deci, va încerca să mă sune şi mâine? întrebă Chloe.

— Asta i-am spus.

— Cum a reacţionat?

— Pur şi simplu a încercat să vadă dacă a înţeles bine.

— Dar ai fost destul de explicit.

— Am încercat să fiu.

— Mă duc să mă culc, spuse ea.

— Cum adică, nu stăm şi noi de vorbă un pic înainte de asta?

— Sunt obosită, tată. Şi nu am nimic de spus.

Ea înaintă către scări. Rayford trase de timp.

— Aşadar, crezi că vei răspunde la telefon mâine?

— Mă îndoiesc. Vreau să văd cum reacţionează la predica de mâine a lui Bruce.

— Tu ce crezi că va face?

— Tată! De unde să ştiu?! Tot ce ştiu este ce am văzut azi-dimineaţă. Acum lasă-mă să mă culc!

— Voiam doar să aud ce crezi despre asta, draga mea. Hai, stai de vorbă cu mine!

— Vom discuta mâine.

— Atunci, vrei să stai trează şi să vorbeşti cu mine dacă îţi povestesc despre mine şi problemele mele de la serviciu în loc de tine şi de Buck?

— Tată, nu pronunţa numele meu şi al lui Buck în aceeaşi propoziţie! Iar răspunsul meu e negativ, în afară de cazul în care ai fost concediat sau ţi-ai schimbat serviciul sau ceva de genul ăsta. Aş prefera să discutăm altă dată.

Rayford ştia că îi putea trezi atenţia în legătură cu ceea ce i se întâmplase în ziua aceea, începând cu biletul de la Hattie, continuând cu plângerea falsă şi terminând cu întâlnirea cu Earl Halliday. Însă nu avea mai mult chef să vorbească despre toate acestea decât avea Chloe.

— Vrei să mă ajuţi să fac curăţenie în bucătărie?

— Tată, bucătăria e curată. Fac mâine tot ce vrei, bine?

— Ai pus cafetiera să funcţioneze la ora stabilită?

— Am programat-o cu secole în urmă, tată. Ce e cu tine?

— Mă simt cam singur. Şi nu vreau să mă culc încă…

— Dacă vrei să stau împreună cu tine, stau, tată! Dar de ce nu te uiţi un pic la televizor ca să te relaxezi?

Rayford nu mai putea trage de timp:

— O să o fac, spuse el. Mă voi uita la televizor jos, în camera de zi, bine?

Ea se uită la el amuzată şi îi răspunse pe acelaşi ton:

— Iar eu voi fi sus, în camera mea de la capătul scărilor, cu lumina stinsă, bine?

El dădu din cap aprobator. Ea făcu la fel.

— De vreme ce amândoi am dat raportul şi ştim unde vom sta

şi ce vom face, pot să plec?

— Poţi să pleci...

Rayford aşteptă până când Chloe urcă scările, iar, apoi, aprinse lumina de pe verandă. Buck ştia adresa şi cunoştea zona, dar nu mai fusese acolo niciodată.

Ştirile erau pe sfârşite şi urmau talk-show-urile, însă pe Rayford nu astea îl interesau. Oricum, stătea acolo doar ca să o inducă în eroare. Trase cu ochiul prin perdea, uitându-se după maşina lui Buck.

— Tată? strigă Chloe de sus. Poţi să dai sonorul puţin mai încet? Sau poţi să te uiţi la televizor în camera ta?

— Îl dau mai încet, spuse el, în timp ce farurile se făcură văzute pe alee, umplând camera de lumină timp de o secundă.

Înainte de a da sonorul mai încet, se grăbi la uşă şi îi deschise lui Buck înainte ca acesta să sune la sonerie.

— Eu mă duc sus să mă culc, şopti el. Dă-mi o secunda, iar apoi sună la uşă. Eu mă voi afla în duş, aşa că va trebui să îţi deschidă ea.

Rayford închise uşa fără zgomot. Închise televizorul şi urcă la etaj.

În timp ce trecea prin faţa camerei lui Chloe, auzi:

— Nu trebuia să îl închizi, tată. Era suficient să dai sonorul mai încet.

— Totul e în regulă, zise el. Mă duc să fac un duş şi să mă culc.

— Noapte bună, tată!

— Noapte bună, Chlo’!

Rayford stătea în cabina de duş fără a fi dat drumul la apă şi cu uşa de la baia principală deschisă. De îndată ce auzi soneria, dădu drumul la apă. O auzi pe Chior strigând:

— Tată! E cineva la uşă!

— Sunt sub duş!

— Of, tată!

„Ce idee bună!” gândi Buck, măgulit de faptul că Rayford Steele avea suficient de multă încredere în el să îl lase să vorbească cu fiica lui, mai ales că aceasta avea ceva împotriva lui.

Buck aşteptă un moment, iar apoi sună. Auzi din interior:

— Un moment, vin imediat!

Faţa lui Chloe se ivi în cadrul ferestrei mici a uşii de la intrare. Ea îşi dădu ochii peste cap:

— Buck! spuse ea, fără sa deschidă uşa. Vrei să mă suni mâine? Eram în pat deja!

— Trebuie să vorbesc cu tine! spuse Buck.

— Nu în seara asta.

— Ba da, în seara asta, insistă el. Nu plec de aici până nu stăm de vorbă.

— Nu pleci? făcu ea.

— Nu.

Chloe intră în jocul lui. Lumina de pe verandă se stinse, iar Buck o auzi urcând scările. Nu putea să creadă una ca asta. Ea era mai dură decât îşi închipuise. Însă zisese că nu avea să plece, deci nu putea să facă asta. Mai presus de toate lucrurile, Buck îşi respecta promisiunile. Sau, mai degrabă, era un om încăpăţânat. Însă aceasta era calitatea care îl făcuse să fie un bun jurnalist.

Buck încă nu reuşise să îşi aline dorul de Chloe care îl cuprinsese în acea după-amiaza, la New York. Se hotărî să o aştepte afară. Avea să o aştepte până când s-ar fi trezit a doua zi de dimineaţă, dacă ar fi fost nevoie.

Se aşeză pe verandă, în capul scărilor, cu spatele la uşă, sprijinindu-se de una dintre frumoasele coloane de la intrare. Ştia că ea avea să îl vadă în cazul în care s-ar fi întors să verifice dacă plecase sau nu. Probabil că aştepta să audă maşina lui pornind, însă asta nu avea să se întâmple.

— Tată! strigă Chloe din faţa uşii dormitorului lui Rayford. Ai terminat?

— Nu chiar! Ce s-a întâmplat?

— Buck Williams e la uşă şi nu vrea să plece!

— Şi ce vrei să fac eu în legătură cu asta?

— Vreau să scapi de el!

— Scapă tu de el! E problema ta!

— Dar tu eşti tatăl meu! E datoria ta!

— Ţi-a făcut vreun rău? Te-a ameninţat în vreun fel?

— Nu! Fă-o acum, tată!

— Chloe, *eu nu vreau ca el să plece!* Dacă tu vrei ca el să plece, atunci spune-i să o facă.

— Mă duc să mă culc! spuse ea.

— Şi eu!
Rayford închise robinetul şi o auzi pe Chloe trântind uşa de la dormitorul lui, iar apoi pe cea de la dormitorul ei. Avea de gând să se culce şi să îl lase pe Buck pe verandă? Intenţiona Buck să rămână acolo? Rayford merse în vârful degetelor până în dreptul uşii şi o întredeschise astfel încât să poate fi cu ochii pe Chloe. Uşa de la dormitorul ei era încă închisă. Se strecură în pat şi nu se mişcă, ascultând. Îi venea să izbucnească în râs. Tocmai fusese inclus pe lista piloţilor dintre care urma să fie selectat unul pentru postul de pilot al preşedintelui Statelor Unite, iar el nu avea nimic altceva de făcut decât să tragă cu urechea la ce făcea propria fiică. Acesta era cel mai amuzant moment din ultimele săptămâni.

Buck nu îşi dăduse seama cât de răcoare era până când nu stătu sprijinit de coloana rece timp de câteva minute. Jacheta lui foşni atunci când se mişcă şi îşi ridică gulerul îmblănit în jurul gâtului. Mirosul ei îl făcu să îşi amintească numeroasele locuri din lume în care purtase jacheta aceea. Crezuse de multe ori că avea să îşi găsească sfârşitul îmbrăcat cu ea.
Buck îşi întinse picioarele înainte şi îşi încrucişă gleznele, realizând imediat cât de obosit era. Dacă trebuia să doarmă pe verandă, o va face.
Deodată, liniştea care îl înconjura fu tulburată de paşii timizi ce se auzeau din interior. Chloe se furişa jos să vadă dacă încă mai era acolo. Dacă ar fi fost Rayford, atunci paşii ar fi fost mult mai hotărâţi şi mai răsunători. Probabil că i-ar fi spus să renunţe şi să se întoarcă acasă, iar, apoi, ar fi încercat să rezolve problema împreuna. Buck auzi podeau din dreptul uşii scârțâind. Ca să o impresioneze, Buck îşi sprijini capul de coloană şi îşi schimbă poziţia ca şi cum ar fi fost gata să adoarmă.
Paşii care se auziră pe scară nu mai era la fel de înnăbuşiţi. Oare, ce se întâmpla?

Rayford o auzi pe Chloe deschizând uşa şi coborând pe întuneric. Acum ea se întorcea sus. Deschise larg uşa camerei ei şi aprinse lumina. Rayford se aplecă suficient de mult, încât să o vadă când ieşea din cameră, iar ea o făcu cu câteva momente înainte de a stinge lumina. Îşi prinsese părul în coc şi era îmbrăcată într-un capot flauşat, lung până în pământ. Aprinse

lumina de la capătul scărilor şi coborî cu un scop anume. După părerea lui, Rayford credea ca Chloe nu avea de gând să îl alunge pe Buck.

Buck îşi văzu umbra pe peluză şi îşi dădu seama că fusese aprinsă lumina în spatele lui, însă nu dorea să pară nici prea sigur pe sine şi nici prea nerăbdător. Rămase acolo unde se afla, ca şi cum ar fi aţipit deja. Uşa fu descuiată şi deschisă, însă nu mai auzi nimic altceva în afară de asta. Buck trase cu ochiul. Aparent, acesta era modul în care Chloe îl invita înăuntru. „Am făcut progrese, dar nu e suficient”, gândi Buck. El îşi reluă poziţia, stând cu spatele la uşa.

Câteva secunde mai târziu, o auzi pe Chloe venind din nou. Ea deschise uşa şi i se adresă:

— Ce doreşti, o invitaţie scrisă?

— Poftim? făcu Buck, prefăcându-se surprins şi întorcându-se spre ea. E deja dimineaţă?

— Foarte amuzant! Vino încoace! Ai zece minute la dispoziţie.

El se ridică şi dori să intre, însă Chloe lăsă uşa să se închidă singură şi se îndrepta spre canapeaua din camera de zi. Buck deschise singur uşa.

— Nu te deranja, spuse el. Voi sta cu haina pe mine.

— Această vizită a fost ideea ta, nu a mea, zise ea. Scuză-mă dacă nu te tratez ca pe un musafir!

Chloe se aşeză cu picioarele strânse sub ea şi cu braţele încrucişate ca şi cum i-ar fi acordat o audienta importantă. Buck îşi puse jacheta pe marginea unui scaun şi împinse un taburet în faţa lui Chloe. Se aşeză acolo, uitându-se fix la ea ca şi cum s-ar fi gândit cum să înceapă.

— Nu sunt îmbrăcată pentru a primi vizite, continuă ea.

— Arăţi minunat oricum ai fi îmbrăcată.

— Scuteşte-mă! i-o tăie ea scurt. Ce doreşti?

— De fapt, am vrut să îţi aduc flori, de vreme ce ale tale erau la coşul de gunoi, spuse el.

— Credeai că glumesc? îl întrebă ea, arătându-i ceva aflat în spatele lui.

El se întoarse şi se uită. Un buchet imens de flori era îndesat într-un coş de gunoi.

— Nu am crezut că glumeşti. M-am gândit că expresia are un sens figurat, iar eu nu ştiu care e acela.

— Despre ce vorbeşti?

— Atunci când mi-ai spus că florile sunt la coşul de gunoi, am crezut că era o expresie pe care nu o mai auzisem. Suna la fel ca „te-am prins cu mâţa în sac”.

— Am spus că florile erau la coş şi asta am vrut să se înţeleagă. Ce spun chiar aşa e, Buck.

El era din ce în ce mai nelămurit. Se părea că vorbeau limbi diferite.

— Hm, poţi să îmi spui de ce se află florile la coşul de gunoi? Poate că asta mă va ajuta să înţeleg ce se întâmplă.

— Pentru că nu le voiam.

— Oh, prostul de mine. Ai dreptate. Şi nu le voiai pentru că…

Buck se opri şi dădu din cap, aşteptând ca ea să îl lămurească.

— Constituiau o insultă la adresa mea, ținând cont de unde veneau.

— Şi de unde au venit?

— Adică din partea persoanei care mi le-a trimis…

— Şi cine ţi le-a trimis?

— Oh, Buck, zău aşa! Nu am timp şi nici chef să mă joc cu tine.

Chloe se mută din faţa lui, cu intenţia de a se ridica în picioare şi, deodată, Buck se înfurie:

— Chloe, stai puţin!

Ea se aşeză din nou şi îşi reluă poziţia, părând tulburată.

— Îmi datorezi o explicaţie.

— Nu, *tu* îmi datorezi mie o explicaţie!

Buck oftă:

— Îţi voi explica tot ce doreşti, Chloe, dar nu te mai juca cu mine. Era evident că amândoi ne simţeam atraşi unul de celălalt şi ştiu că te-am lăsat să crezi altceva vineri seară, dar astăzi mi-am dat seama că…

— Azi-dimineaţă, îl întrerupse ea, străduindu-se să nu izbucnească în plâns, am descoperit motivul pentru care, dintr-o dată, ți-ai pierdut interesul faţă de mine. Te simţeai vinovat pentru că nu-mi spuseseşi tot adevărul şi, dacă ai crezut că florile acelea ar fi ajutat la ceva…

— Chloe! Hai să stăm de vorbă serios! Nu am nimic de-a face cu florile astea.

Pentru prima dată, Chloe tăcu.

Chloe stătea acolo, privindu-l pe Buck cu suspiciune.

— Nu ai nimic de-a face cu ele? reuşi ea să întrebe în cele din urmă.

Buck negă, dând din cap:

— Se pare că ai un alt admirator.

— Sunt convinsă, spuse ea. Un altul? Ca şi cum asta ar face să am doi admiratori?

Buck îşi întinse mâinile spre ea:

— Chloe, se pare că nu reuşim să comunicăm.

— Evident.

— Poate vei crede că sunt impertinent, însă aveam impresia că ne-am plăcut din momentul în care ne-am cunoscut.

El luă o pauză şi aştepta un răspuns. Ea dădu din cap aprobator.

— Nu a fost nimic serios, spuse ea. Dar, da, şi eu credeam că a fost o chestie reciprocă.

— Eu m-am aflat cu tine în avion atunci când te-ai rugat împreună cu tatăl tău, zise el.

Ea de-abia dacă încuviinţă.

— Momentul acela a fost unul special, continuă el.

— Da, îl aprobă ea.

— Apoi, mi s-au întâmplat multe neplăceri şi de-abia am aşteptat să ţi le povestesc.

Buzele lui Chloe începură să tremure:

— A fost o poveste extraordinară, Buck, şi nu m-am îndoit de tine nicio secundă. Ştiam că aveai multe probleme, dar am crezut că ne înţelegem unul pe altul.

— Nu ştiu cum să numesc ceea ce s-a întâmplat între noi, dar, după cum ţi-am scris duminică în bilet, mă simt atras de tine.

— Şi se pare că nu numai de mine.

Buck rămase fără cuvinte:

— Nu numai de tine? reuşi totuşi să o întrebe.

— Continuă-ţi discursul…

„Discursul? Ea crede că eu îi ţin un discurs? Şi crede că mai există altcineva în afară de ea? Nu m-am mai simţit apropiat de o femeie de ani de zile!” Buck era dezamăgit şi se gândea să renunţe, însă hotărî că ea merita totuşi efortul. Chloe nu judeca

drept, ajungea la concluzii stranii, dar merita ca el să încerce s-o lămurească.

— În intervalul dintre duminică şi vineri seara, m-am gândit foarte mult la noi doi.

— Acum e altceva, spuse ea, întrerupându-l din nou.

Ce credea ea? Ca el era gata să doarmă pe veranda ei doar ca să o părăsească pentru altcineva de îndată ce l-ar fi lăsat să intre în casă?

— Îmi dau seama că vineri seara am fost destul de ambiguu, continuă el. Bine, poate nu chiar aşa de mult. Mă apăram.

— Dar nici nu aveai de ce anume să te aperi.

— Dar am fi ajuns şi acolo, nu am dreptate? spuse Buck. Nu credeai că urma să evoluăm la un alt stadiu?

— Sigur că da. Am crezut asta până vineri seara.

— Mi-e puţin jenă să recunosc asta… ezită el.

— Ar trebui să îţi fie, spuse ea.

— … dar mi-am dat seama că totul ar fi fost destul de prematur, având în vedere faptul că tocmai ne cunoscuserăm. Vârsta ta şi…

— Deci asta, era… Nu te îngrijorează vârsta ta, nu-i aşa? Vârsta *mea* e problema.

— Chloe, îmi pare rău. Nu e vorba de vârsta ta sau de a mea. Problema consta în diferenţa de vârstă dintre noi doi. Mai târziu, am realizat că, de vreme ce ne-au mai rămas numai şapte ani, totul ar fi fost în zadar. Dar am fost prea derutat. Mă gândeam la viitorul nostru, ştii, la ceea ce s-ar alege de relaţia noastră. Dar noi nici măcar nu avem o relaţie în momentul de fată.

— Şi nici nu vom avea, Buck. Eu nu intenţionez să te împart cu altcineva. Dacă noi doi am avea un viitor împreună, atunci ar trebui să avem o relaţie în doi şi nu… dar, mai bine, lasă. Uite cum vorbesc despre lucruri la care niciunul dintre noi nu s-a gândit vreodată.

— Se pare că am făcut-o, zise Buck. Eu tocmai am mărturisit că am făcut-o şi, după toate aparentele, şi tu ai privit puţin în viitor, de asemenea.

— Dar am încetat începând de azi-dimineaţă.

— Chloe, va trebui să te întreb ceva şi nu vreau să mă înţelegi greşit. S-ar putea ca tonul meu să ţi se pară prea arogant, poate chiar părintesc, deşi nu vreau să fie astfel.

Ea stătea nemişcată, de parcă ar fi aşteptat o mustrare din

partea lui.

— Te rog să nu spui nimic timp de un minut, bine?

— Poftim? făcu ea. Nu mai am dreptul să vorbesc?

— Nu am spus asta.

— Este exact ceea ce ai afirmat.

Buck mai avea puţin şi începea să ridice vocea. Ştia că tonul şi privirea lui erau impunătoare, dar trebuia să reacţioneze într-un fel sau altul.

— Chloe, nu mă asculţi. Nu mă laşi să termin ce am de spus. Există necunoscute în discuţia noastră, iar eu nu mă pot apăra în faţa misterelor şi fanteziilor. Vorbeşti întruna despre faptul că nu vrei să mă împarţi cu nimeni altcineva: vrei să îmi pui vreo întrebare sau să mă acuzi de ceva înainte de a continua?

Rayford, care între timp stătuse nemişcat şi aproape că îşi ţinuse respiraţia, încercând să asculte, auzise foarte puţine din conversaţie până când Buck ridică tonul. Îl auzi şi îl încuraja în gând. Chloe începu să vorbească pe un ton ridicat, de asemenea:

— Vreau sa îmi povesteşti despre orice altă persoană din viaţa ta înainte să încep să consider posibilitatea... Oh, Buck, despre ce vorbim? Nu exista alte lucruri mai importante la care să ne gândim în momentul de faţă?!

Rayford nu putu să audă răspunsul lui Buck, deoarece acesta vorbea în şoaptă, dar renunţă. Se duse în hol şi strigă la ei.

— Ori vorbiţi tare, ori şoptiţi! Dacă nu aud nimic, mă duc la culcare!

— Du-te la culcare, tată! spuse Chloe.

Buck surâse. Chloe îşi înăbuşi şi ea un zâmbet.

— Chloe, tot weekend-ul m-am gândit la lucrurile mai importante la care ar trebui să ne stea mintea. Aproape că m-am convins pe mine însumi să îţi propun să fim prieteni... până când ai venit peste nine astăzi la birou.

— *Eu* am venit peste tine? M-ai văzut la birou la *Global Weekly?*

— La *Global Weekly?* Despre ce vorbeşti?

Chloe ezită:

— Atunci despre care birou vorbeai?

Buck făcu o grimasă. Nu plănuise să vorbească despre

întâlnirea lui cu Carpathia.

— Nu putem să lăsăm asta pe mai târziu, când vom afla tot ce nu ştim acum? Voiam să spun că, dintr-o dată, am fost copleşit de dorinţa de a te vedea, de a vorbi cu tine, de a mă întoarce la tine.

— De a te întoarce de unde anume? Sau poate că ar trebui să întreb de la cine...

— Mai bine nu abordăm subiectul acesta până când nu voi considera că eşti pregătită să mă asculţi.

— Dar sunt pregătită, Buck, pentru că deja ştiu.

— De unde ştii?

— Pentru că am fost acolo!

— Chloe, dacă ai fost la biroul din Chicago, atunci ar trebui să ştii ca eu nu m-am aflat acolo astăzi, decât dimineaţă.

— Deci, *ai fost* acolo.

— Doar i-am lăsat nişte chei lui Alice.

— Lui Alice? Acesta e numele ei?

Buck dădu din cap, neînţelegând unde voia să ajungă.

— Care e numele ei de familie, Buck?

— Numele ei de familie? Nu ştiu. Eu i-am spus întotdeauna Alice. E nouă. A înlocuit-o pe secretara Lucindei, care a dispărut.

— Tu vrei să mă faci să cred că nu ştii care este numele ei de familie?

— De ce aş minţi în legătură cu aşa ceva? O cunoşti?

Ochii lui Chloe îl cercetau. Buck ştia că, în sfârşit, ajungeau la punctul sensibil. Dar nu ştia care era acesta.

— Nu pot spune că o cunosc, spuse Chloe. Doar am vorbit cu ea şi atât.

— Tu ai vorbit cu Alice, repetă el, încercând să îşi era seama de ceea ce se întâmplase.

— Mi-a spus că sunteţi logodiţi.

— Oh, nu a spus aşa ceva! strigă Buck, apoi se linişti, uitându-se pe furiş în direcţia scărilor. Despre ce vorbeşti?

— Vorbim despre aceeaşi Alice, nu-i aşa? spuse Chloe. Subţirică, cu păr ţepos, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi care lucrează la *Global Weekly,* nu?

— Ea e, încuviinţă Buck. Dar nu crezi că aş şti numele ei de familie în cazul în care am fi logodiţi? În plus, asta chiar ar fi o noutate pentru logodnicul ei.

— Aşadar, e logodită, dar nu cu tine? întrebă Chloe cu

îndoială.

— Mi-a spus că trebuia să îşi ia logodnicul de la aeroport astăzi, spuse el.

Chloe păru uluită.

— Te deranjează dacă te întreb de ce ai fost la biroul *Global Weekly* şi de ce ai vorbit cu ea? Mă căutai pe mine?

— Ca să fiu sinceră, da, spuse ea. O văzusem mai devreme şi m-a mirat faptul că an întâlnit-o acolo.

— După cum ţi-am spus şi mai devreme, Chloe, eu nu am fost acolo astăzi.

— Dar unde ai fost?

— Eu am întrebat primul. Unde ai văzut-o pe Alice?

Chloe vorbi atât de încet, încât Buck trebui să se aplece spre ea ca să o audă:

— La apartamentul tău.

Buck se relaxa deoarece înţelese totul. Voia să râdă, dar se gândi la biata Chloe! încercă din răsputeri să rămână serios:

— E vina mea, îi mărturisi el. Eu te-am invitat, planurile mele s-au schimbat şi am uitat să îţi spun.

— Avea cheile tale, şopti Chloe.

Buck dădu din cap răbdător:

— I le-am dat ca să îmi aducă acasă nişte lucruri pe care le aşteptam la birou. A trebuit să ajung la New York astăzi.

Buck uită de frustrarea pe care o simţise mai devreme şi deveni înţelegător. Chloe nu îl mai putea privi în ochi şi, în mod evident, era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Deci, chiar nu mi-ai trimis tu florile, şopti ea.

— Dacă aş fi ştiut că trebuia să o fac, aş fi făcut-o.

Chloe îşi ascunse faţa în mâini:

— Buck, mă simt atât de jenată, suspină ea, în timp ce lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Nu am nicio scuză. Am fost îngrijorată după ceea ce s-a petrecut vineri seara, iar, apoi, am făcut atâta tărăboi pentru nimic.

— Nu am ştiut că ţii atât de mult la mine, îi mărturisi Buck.

— Bineînţeles că ţin la tine. Dar nu mă aştept ca tu să mă înţelegi sau să mă ierţi după ce m-am comportat ca o… ca o… Of, dacă nu vei mai dori să mă mai vezi vreodată, voi înţelege…

Ea încă îşi mai ascundea faţa:

— Mai bine ai pleca, adăugă ea. Nu eram prezentabilă atunci când ai sosit şi, cu siguranţă, nici acum nu sunt.

— Te deranjează dacă dorm pe veranda voastră? Pentru că aş vrea să mă aflu aici atunci când vei fi pregătită.

Ea se uită pe furiş la el, printre degete şi îi zâmbi printre lacrimi:

— Nu trebuie să faci asta, Buck.

— Chloe, pur şi simplu îmi pare rău pentru că am contribuit la această neînţelegere prin faptul că nu ţi-am spus despre călătoria mea.

— Nu, Buck. Vina îmi aparţine în totalitate şi îmi cer scuze.

— Bine, spuse el. Tu îţi cer scuze, iar eu le accept. Putem să încheiem?

— Asta nu o să mă ajute cu nimic şi o sa plâng în continuare.

— Ce mă fac eu acum?

— Te porţi prea frumos ţinând cont de ce s-a întâmplat.

— Se pare că, oricum, eu tot în pierdere ies, nu?

— Poţi să aştepţi un moment, nu-i aşa?

Chloe sări de pe canapea şi urcă scările în grabă.

Din momentul în care le ceruse sa vorbească cu voce tare sau să şoptească, Rayford stătuse ascuns în capul scărilor. Încercă să se ridice şi să se furişeze înapoi în dormitorul lui, însă Chloe îl surprinse în timp ce se ridica şi aproape că se împiedică de el.

— Tată! şopti ea. Ce faci?!

— Trag cu urechea. Ce credeai că fac?

— Eşti îngrozitor!

— *Eu* sunt îngrozitor? Uite ce i-ai făcut lui Buck! Spânzuri omul înainte de judecată.

— Tată, am fost o proastă!

— A fost o comedie a erorilor, draga mea, şi, după cum a spus şi Buck, i-ai demonstrat cât de mult ții la el.

— Ştiai că va trece pe la noi?

Rayford dădu din cap, aprobator.

— În seara asta? Ştiai că va veni în seara asta?

— Recunosc, sunt vinovat.

— Şi ai făcut în aşa fel încât să răspund eu la uşă…

— Ia-mi capul!

— Ar trebui să o fac.

— Nu, ar trebui să îmi mulţumeşti.

— Ai dreptate. Poţi să te culci acum. Eu mă voi schimba şi îl voi întreba pe Buck dacă vrea să facem o plimbare.

— Vrei să spui ca nu pot veni şi eu cu voi? Nici măcar nu vă pot urmări de la distanţă?

Buck auzi şoapte sus, apoi apa curgând şi sertare deschizându-se şi trântindu-se. Chloe reveni jos, îmbrăcată în blugi, purtând o bluză cu mâneci lungi, o jachetă, o şapca şi pantofi sport.

— Vrei să pleci sau vrei să facem o plimbare?

— Deci, nu mă dai afară din casă, până la urmă.

— Trebuie să stăm de vorbă în altă parte pentru ca tata să poată dormi.

— Îl ţinem treaz?

— Într-un fel…

Rayford auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi îngenunche lângă pat. Se rugă pentru ca Buck şi Chloe să se înţeleagă, indiferent de ceea ce le rezerva viitorul. Rayford ar fi fost mulţumit chiar şi în cazul în care ei ar fi rămas doar buni prieteni. Se strecură în pat şi adormi, aşteptând momentul când Chloe s-ar fi întors acasă şi rugându-se pentru a lua o decizie privind propunerea venită în acea zi.

Noaptea era răcoroasă, însă cerul era senin pe măsură ce se apropia miezul ei.

— Buck, spuse Chloe, în timp ce treceau de colţul care îi ducea spre zona mondenă Arlington Heights. Vreau să îţi spun din nou…

Buck se opri şi o prinse pe Chloe de mâneca jachetei:

— Chloe, nu mai spune nimic. Mai avem şapte ani. Nu putem trăi în trecut. Amândoi am făcut greşeli în acest sfârşit de săptămână şi amândoi ne-am cerut scuze aşadar hai să terminăm cu astea!

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles.

Îşi reluară plimbarea.

— Desigur, va trebui sa aflu cine îţi trimite flori.

— M-am gândit la asta şi am o bănuială.

— Cine?

— E cam jenant, pentru că şi asta s-ar întâmpla tot din vina mea.

— Fostul tău prieten?
— Nu! Ţi-am spus prima dată când ne-am întâlnit că am avut o relaţie atunci când eu eram în anul întâi de facultate, iar el în ultimul an. El a terminat facultatea şi nu am mai auzit nimic despre el. Acum e căsătorit.
— Atunci ar fi bine să nu fie el. Mai există şi alţi indivizi care şi-ar dori să te întorci la Stanford?
— Nimeni care să-mi trimită flori.
— Tatăl tău?
— Deja mi-a zis că nu el a făcut-o.
— Atunci cine?
— Gândeşte-te! spuse Chloe.
Buck se încruntă şi se gândi.
— Bruce!? Oh, nu, crezi cumva…?
— Cine altcineva ar mai putea fi?
— Dar cum l-ai încurajat tu să facă un astfel de gest?
— Nu ştiu. Îmi place mult de el. Îl admir. Mă impresionează onestitatea lui, e devotat muncii lui şi e atât de sincer…
— Ştiu. Şi probabil că se simte singur. Dar nu au trecut decât câteva săptămâni de când şi-a pierdut familia. Nu mi-l pot imagina în această ipostază.
— I-am spus ca îmi plac mesajele lui, spuse Chloe. Poate că sunt mai prietenoasă cu el decât ar trebui să fiu. Dar nu m-am gândit niciodată la el în sensul ăsta.
— Dar ai putea să o faci? E tânăr şi inteligent.
— Buck! E mai în vârstă decât tine!
— Nu foarte…
— Da, dar vârsta ta se află la limita a ceea ce pot eu să accept.
— Mulţumesc din suflet! Cât de mult mai e până când mă vei interna într-un azil de bătrâni?
— O, Buck, e atât de jenant! Am nevoie de Bruce în calitate de prieten şi de mentor!
— Eşti sigură că nu vei vrea nimic mai mult decât atât?
Ea negă, dând din cap.
— Nu pot concepe aşa ceva. Nu încape vorbă că e un bărbat atrăgător, dar nu mi-l pot imagina într-o altfel de postură. Ştii, m-am rugat să lucrez împreună cu el, cu normă întreagă. Nu m-am gândit deloc că ar putea avea un alt motiv.
— Nu trage concluzii pripite, Chloe!

— Chiar mă pricep la asta, nu-i aşa?

— Nu-s persoana potrivită care să-ţi răspundă.

— Ce mă fac, Buck? Nu vreau să îl rănesc. Nu pot să îi spun că nu mă gândesc ia el în sensul acela. Toate astea sunt, pesemne, o reacţie la pierderile pe care le-a suferit. E ca şi cum ar încerca să treacă peste astea.

— Nu îmi pot imagina cum este să îţi pierzi soţia, spuse Buck.

— Şi copiii…

— Da.

— Odată mi-ai spus că nu ai avut intenţii serioase în legătură cu nimeni.

— Aşa este. Bine, de câteva ori am crezut că aveam, dar m-am înşelat. O fată, care era cu un an mai mare decât mine – asta era în facultate – m-a părăsit pentru că nu mă grăbeam într-un anumit sens.

— Nu se poate aşa ceva!

— Presupun că sunt de modă veche în această privinţă.

— Lucrul acesta e încurajator.

— A încetat să îmi pese d ea destul de repede.

— Îmi imaginez. Aşadar, nu ai fost ca majoritatea studenţilor?

— Vrei să afli adevărul?

— Nu ştiu. Ar trebui să vreau?

— Depinde… Ţi-ar plăcea să auzi că am avut tot felul de experienţe pentru că sunt un tip formidabil sau ca pentru sunt virgin?

— Ai de gând să îmi spui ceea ce vreau să aud?

— Îţi voi spune adevărul. Dar nu m-ar deranja să aflu opinia ta înainte de a-ţi spune.

— Experimentat sau virgin, repetă Chloe. Nu trebuie să mă gândesc prea mult. Alerg cea de-a doua variantă.

— Punct ochit, punct lovit! spuse Buck pe un ton delicat, mai degrabă ruşinându-se decât lăudându-se.

— E ceva de care trebuie să fii mândru în ziua de astăzi, spuse Chloe.

— Trebuie să-ţi spun că mă simt, mai degrabă, recunoscător decât mândru. Motivele mele nu au fost atât de pure pe cât ar fi astăzi. Adică, ştiu că nu ar fi fost bine să am multe partenere, dar nu am practicat abstinenţa urmând principiile moralei. Atunci când am avut ocazii, nu am profitat de ele. Şi am fost atât de concentrat asupra studiilor şi viitorului meu, încât nu mi

s-au ivit prea multe ocazii. Adevărul e că lumea a presupus întotdeauna că mă descurcam din cauza anturajului în care eram văzut. Dar, când venea vorba de aşa ceva, eram total pe dinafară. Eram destul de conservator.

— Acum îţi cauţi scuze.

— Poate că da... Dar nu vreau să o fac. E destul de jenant sa ai vârsta pe care o am eu şi să fii total lipsit de experienţă în acest domeniu. Eu întotdeauna am fost cu un pas înaintea generaţiei mele, dar în cu totul alte direcţii.

— E puţin spus, zise Chloe. Crezi că Dumnezeu te proteja, chiar şi înainte de a descoperi credinţa?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar s-ar putea să se fi întâmplat aşa. Nu a trebuit să mă îngrijorez niciodată în legătură cu bolile sau cu problemele afective legate de relaţiile intime.

Buck îşi scărpina ceafa, stânjenit de ceea ce îi mărturisea.

— Aceste lucruri te pun într-o postură incomodă, nu-i aşa? spuse Chloe.

— Da, destul de incomodă.

— Deci, presupun că nu ai vrea să auzi despre experienţa mea sexuală sau despre lipsa ei.

Buck se strâmbă:

— Dacă nu te-ar deranja. Vezi, eu am doar treizeci de ani, dar mă simt ca un bătrân atunci când spui cuvântul... *sex.* Aşa că poate ar fi mai bine să nu o faci.

— Dar Buck, dacă relaţia noastră se va consolida? Nu vei fi curios?

— Cred că îţi voi spune atunci.

— Dar dacă atunci vei fi extrem de îndrăgostit de mine şi vei afla ceva ce nu vei putea accepta?

Buck se ruşina de el însuşi. E o chestie sa recunoşti în faţa unei femei că eşti virgin, de vreme ce asta te face membru al unei minorităţi! însă ea era atât de directă! El nu dorea să vorbească despre acel subiect, să asculte poveşti pe această tema, să ştie, mai ales, dacă ea avea mai multă experienţă decât el. Şi totuşi, Chloe avea dreptate. Ea părea că se simţea mai confortabil decât el atunci când vorbea despre viitor, însă el era cel care iniţiase relaţia.

În loc să îi răspundă la întrebare, Buck ridică din umeri.

— Voi înlătura misterul, spuse ea. Eu şi prietenii mei din liceu, precum şi prietenul meu din anul întâi de facultate, nu am fost

modele de – cum îi spunea mama – bună-cuviinţă, dar mă bucur că pot spune că nu m-am culcat cu nimeni, niciodată. Acesta este motivul pentru care relaţiile mele nu au rezistat.

— Hm, Chloe, asta e o veste bună, dar am putea vorbi despre altceva?

— Eşti un bătrân excentric, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, se îmbujoră Buck. Pot sa iau interviuri şefilor de stat, dar genul acesta de francheţe este nou pentru mine…

— Hai, Buck, auzi aşa ceva şi mult mai mult de atât în fiecare zi la televizor…

— Dar tu nu intri în categoria apariţiilor de la televizor.

— Sunt prea insensibilă?

— Nu fac prea des confesiuni şi nici nu mă prea pricep la asta.

Chloe chicoti:

— Care erau, oare, şansele ca doi oameni necăsătoriţi, care se plimbă la miezul nopţii, undeva în America, să fie virgini?

— Mai ales după ce majoritatea creştinilor a ajuns în rai.

— E uimitor! spuse ea. Dar tu doreai să vorbim despre altceva.

— Oh, da!

— Povesteşte-mi de ce a trebuit să pleci la New York…

Era ora 1.00 atunci când Rayford tresări, auzind uşa de la intrare. Ea fusese deschisă, dar nu şi închisă. Îi auzi pe Chloe şi pe Buck stând de vorbă în pragul uşii.

— Chiar trebuie să plec, spuse Buck. Aştept un răspuns de la New York referitor la articolul meu şi vreau să fiu suficient de odihnit ca să îl primesc mâine dimineaţă.

După ce Buck plecă, Rayford auzi cum Chloe închise uşa. Paşii ei pe scări păreau mai uşori decât fuseseră mai devreme în acea seară. El o auzi mergând pe vârfuri. Apoi, aruncă o privire în camera lui.

— Sunt treaz, draga mea. E totul în regulă?

— Ba chiar mai mult decât atât, spuse ea, intrând şi aşezându-se pe marginea patului. Mulţumesc, tată, spuse ea pe întuneric.

— Ați discutat pe îndelete?

— Da. Buck e incredibil.

— Te-a sărutat?

— Nu! Tată!
— V-aţi ţinut de mână?
— Nu! încetează! Am stat de vorbă doar. Nu o să-ţi vină să crezi ce ofertă a primit astăzi.
— Ce ofertă?
— Nu am timp sa îţi povestesc în seara asta. Ai cursă mâine?
— Nu.
— Vorbim despre asta dimineaţă.
— Şi eu vreau să îţi povestesc despre oferta pe care am primit-o eu astăzi, zise Rayford.
— Despre ce e vorba?
— E o poveste mult prea complicată pentru momentul ăsta. Oricum, nu am de gând să o accept. Putem să vorbim despre asta dimineaţă.
— Tată, spune-mi încă o dată că nu tu mi-ai trimis florile cu scopul de a mă înveseli. M-aş simţi îngrozitor dacă aş şti că tu le-ai trimis, iar eu le-am aruncat.
— Nu am fost eu, Chlo'.
— Bine. Dar nici Buck nu a fost.
— Eşti convinsă?
— Sunt absolut convinsă de data asta.
— Vai de mine!
— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, tată?
— M-am tot întrebat dacă nu a fost Bruce cel care ți le-a trimis din momentul în care l-am auzit pe Buck spunând că nu a fost el.
— Ce mă fac, tată?
— Dacă intenţionezi să lucrezi împreună cu Bruce, atunci ar fi bine să vorbeşti cu el.
— Dar de ce tocmai eu? Nu eu am început toată povestea asta! Nu l-am încurajat în nicio privinţă sau cel puţin nu am vrut să o fac.
— Ai putea să ignori întâmplarea. La urma urmei, nu şi-a deconspirat numele. Cum ți-ai fi putut da seama din partea cui ar fi venit florile?
— Da. De fapt, nu ştiu cine le-a trimis, nu-i aşa?
— Bineînţeles că nu.
— Trebuie să mă întâlnesc cu Bruce mâine după-amiază ca să vorbim despre slujba mea, spuse Chloe.
— Atunci, vorbeşte despre slujbă.

— Şi să ignor florile?
— Dar deja ai făcut-o, nu?
Chloe râse.
— Dacă va avea curajul să recunoască faptul că el este cel care le-a trimis, atunci vom vorbi despre semnificaţia gestului.
— Mi se pare o idee bună.
— Dar, tată, dacă eu şi Buck ne vom întâlni în continuare atunci situaţia va fi clară.
— Tu nu vrei să ştie lumea că vă vedeţi?
— Nu vreau să ne vadă Bruce, mai ales că ştiu ce simte el pentru mine.
— Dar tu *nu ştii*…
— Ai dreptate! Dacă nu îmi spune, nu am cum să ştiu.
— Noapte bună, Chloe!
— Dar va fi destul de ciudat să lucrez împreună cu el sau pentru el, nu-i aşa, tată?
— Noapte bună, Chloe!
— Pur şi simplu nu vreau să…
— Chloe! Ziua de mâine deja a început!
— Noapte buna, tata!

Buck fu trezit în dimineaţa de marți de un telefon din partea lui Stanton Bailey.
— Cameron! ţipă el. Eşti treaz?
— Da, domnule.
— Nu prea pari treaz!
— Sunt extrem de treaz, domnule.
— Ai avut o noapte albă?
— Da, dar sunt treaz acum, domnule…
— Întotdeauna ai fost atât de sincer, încât aproape că ajungi să te învinovăţeşti singur, Cam. Din cauza asta nu înţeleg de ce insişti asupra faptului că ai asistat la acea întrevedere de vreme ce… Ah, dar am renunţat la subiect. Tu eşti „exilat”, iar eu îmi doresc ca tu să îl înlocuieşti pe Planck aici, dar, ce e făcut e bun făcut, am dreptate?
— Da, domnule.
— Încă mai ai…
— Poftim?
— Încă mai ai talent. Cum te-ai simţi dacă ai şti că ai mai scris un articol demn de un premiu?

— Mu bucur că vă place, domnule Bailey, dar nu l-am scris pentru a fi premiat.

— Nu facem asta niciodată, nu-i aşa? Ai scris vreodată un articol doar ca să îl faci să intre într-o categorie din cadrul unei competiţii? Nici eu… Totuşi, am văzut indivizi care o făceau. Nu merge niciodată. Ar putea să înveţe câte ceva de la tine. Eşti riguros, scrii mult, dar nu exagerezi, dai citate, prezinţi toate aspectele problemei, expui fiecare punct de vedere. Cred că ai făcut bine ca nu i-ai ridiculizat pe nebunii care cred în extratereştri şi pe bigoţi. Fiecare are dreptul la o opinie, nu-i aşa? Iar aceştia reprezintă inima Americii, indiferent dacă ei cred în ceva verde, venit de pe Marte, sau în Iisus venind călare.

— Domnule?

— Mă rog, sau cum e veni El… Ştii ce vreau să spun… Oricum, articolul ăsta e o capodoperă şi apreciez, ca de obicei, efortul pe care l-ai depus şi faptul că nu te-ai lăsat cuprins de depresie din pricina noii funcţii. Ţine-o tot aşa, stai la Chicago suficient de mult, astfel încât să pară că încă mai am control asupra vedetei mele şi te vei întoarce la New York cât ai bate din palme. Când îţi expiră contractul de închiriere?

— Peste un an, dar chiar îmi place aici şi…

— Foarte amuzant! Sună-mă atunci când se vor face presiuni asupra ta în legătură cu contractul de închiriere şi te vom aduce înapoi aici. Nu ştiu dacă te vom aduce în calitate de redactor-şef, deoarece postul va fi ocupat între timp şi nu ar avea rost să îţi limităm libertatea proaspăt dobândită. Dar cel puţin îţi vom mări salariul şi te vei întoarce la vechea ta slujbă.

— Oricum, vă mulţumesc.

— Hei, ia-ţi liber astăzi! Articolul tău va apărea de ieri într-o săptămână şi vei fi pe buzele tuturor timp de câteva zile.

— Va trebui să vă dau crezare în această privinţă.

— Ascultă, Cameron, nu o mai necăji pe fata aia. Cum o cheamă?

— Pe Verna Zee?

— Da, Verna. Se va descurca ea, dar las-o în pace! Nu trebuie să treci pe acolo decât dacă e necesar să fii la birou dintr-un motiv special. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Steve încearcă să mă convingă să plec în Israel săptămâna viitoare pentru semnarea tratatului dintre Israel şi O.N.U.

— O mulţime de oameni se duc acolo, Cameron. Mă gândeam

să îl desemnez pe redactorul pe probleme religioase să scrie un articol de fond pe această temă.

— Pe Jimmy Borland?

— E vreo problemă?

— Mai întâi de toate, nu cred că evenimentul are caracter religios, mai ales că, în acelaşi timp, se va desfăşura la New York o întrevedere între conducătorii spirituali ai tuturor religiilor lumii; evreii vor vorbi despre reconstruirea Templului, iar catolicii vor alege un nou papă. Şi, deşi vi se va părea că îmi pledez cauza, chiar credeţi că Jimmy poate scrie un articol de fond?

— Probabil că nu. Mi s-a părut că se va putea descurca. A fost acolo de atâtea ori pentru probleme legate de domeniul lui şi, orice se întâmplă în Israel poate fi considerat drept un eveniment religios, nu?

— Nu neapărat...

— Întotdeauna mi-a plăcut că eşti direct, Cameron. Sunt prea mulţi oameni care-mi dau dreptate. Aşadar, tu nu consideri că întrevederea ar avea un caracter religios doar pentru că se petrece în Ţara Sfântă.

— Tot ce are de-a face cu Carpathia ţine de domeniul geopoliticii, chiar dacă are şi unele conotaţii religioase. Singurele subiecte religioase ar fi reconstruirea Templului şi cei doi profeţi de la Zidul Plângerii.

— Ce e cu nebunii aia? Cei doi au spus că nu va ploua în Israel timp de trei ani şi jumătate şi, până acum, nu a plouat! Zona este şi aşa aridă, dar, dacă nu va ploua atât de mult timp, totul se va usca şi se va transforma în pulbere.

Cât de dependentă de ploaie e soluţia savantului acela – hm!

— Rosenzweig?

— Nu prea ştiu, domnule. Ştiu că necesita mai puţină ploaie decât în mod normal, dar cred că are nevoie de ceva apa ca să fie eficientă.

— Aş vrea ca Jimmy şi obţină un interviu în exclusivitate din partea celor doi; nu sunt periculoşi, nu? îl întreba Bailey.

— Pardon?

— Adică, doi indivizi au încercat să îi asasineze şi au fost omorâţi pe loc... Şi ce a mai însemnat ceea ce s-a petrecut zilele trecute? Alţi indivizi au fost arşi de vii. Unii spun că ăştia doi au pogorât focul divin asupra lor.

— Alţii spun că scuipă flăcări.
— Am auzit şi eu asta! spuse Bailey. Au probleme cu respiraţia?
Bailey râdea, însă Buck nu se putea preface. El credea povestea aceea deoarece aşa spunea şi Scriptura şi nici nu îi punea în aceeaşi categorie pe cei care credeau în Înălţarea la Cer cu cei care dădeau credit O.Z.N.-urilor.
— Oricum, continuă Bailey, nu i-am spus lui Borland că reportajul de fond urma să îi revină, însă cred că se zvoneşte că el ar fi cel care ar trebui să îl scrie. Ţi l-aş putea da ţie, şi chiar aş face-o, dar altcineva trebuie să suporte condiţiile modeste în care se va desfăşura călătoria, deoarece am depăşit bugetul. Poate că aş putea să renunţ la fotoreporter.
Buck îşi dorea un fotoreporter care să imortalizeze imaginile minunilor.
— Nu, nu faceţi asta, zise el. Planck mi-a spus că aş putea să zbor acolo în calitate de membru al misiunii O.N.U.
Urmă o tăcere adâncă.
— Domnule?
— Nu ştiu nimic despre asta, Cameron. Sunt impresionat de faptul că te-au iertat pentru că i-ai tras pe sfoară data trecută, dar cum îţi vei păstra obiectivitatea, de vreme ce vei fi finanţat de ei?
— Va trebui să aveţi încredere în mine, domnule. Nu am făcut niciodată schimb de favor ari.
— Eu ştiu că nu ai făcut-o şi Planck, de asemenea. Dar Carpathia înţelege ce înseamnă jurnalismul?
— Nu sunt prea sigur...
— Nici eu. Tu ştii de ce mă tem.
— De ce anume?
— Că încearcă să te atragă de partea lui.
— Nu are şanse să o facă, spuse Buck.
— Totuşi, credeam că era mai supărat pe tine decât mine. Acum vrea să îl însoţeşti la semnarea tratatului?
— De fapt, vrea să mă alătur delegaţiei lui.
— Dar ar fi total nepotrivit.
— Ştiu.
— Doar dacă ai putea să specifici că nu faci parte din delegaţia lui. Ce poziţie importantă! Singurul reprezentant al presei la masa tratativelor!

— Da, dar cum să fac asta?

— Simplu. Ai putea să porţi un ecuson care să evidenţieze faptul că eşti reprezentantul *Global Weekly.*

— Aş putea face asta.

— Ai ţine ecusonul la tine şi ţi l-ai pune de îndată ce toată lumea s-ar aşeza.

— Mi se pare totuşi incorect.

— Oh, nu te amăgi, fiule! Carpathia este politician până în măduva oaselor şi are tot felul de motive pentru care te vrea prezent acolo. Unul dintre ele – şi nu cel mai lipsit de importanţă – ar putea fi îndepărtarea ta de *Global Weekly.*

— Nu am astfel de planuri, domnule.

— Ştiu ca nu ai… Ascultă, crezi că ai putea ajunge la masa tratativelor, adică, să te afli chiar acolo în momentul semnării tratatului, împreuna cu părţile implicate şi să nu mai fie prezent niciun reprezentant al presei, chiar dacă nu ai face parte din delegaţia O.N.U.?

— Nu ştiu. Pot să întreb.

— Întreabă! Pentru că eu, unul, voi încerca mai bine să fac rost de un bilet în plus pe o cursă obişnuită decât să te văd plecând acolo sponsorizat de O.N.U. Nu vreau să îi datorezi nimic lui Carpathia, dar nu pot să fac suficient de multe ca să te văd trăgând cu ochiul peste umărul lui atunci când va semna tratatul.

10

Pe Buck îl atrăgea ideea de a-şi lua o zi liberă şi, oricum, nu avea cine ştie ce planuri ambiţioase de îndeplinit. Se învârti prin dormitorul liber şi îşi aranjă biroul. De îndată ce toată aparatura fii conectată şi testată, îşi verifică mesajele primite prin poşta electronică şi găsi un mesaj lung din partea lui James Borland, redactorul pe probleme religioase al revistei *Global Weekly.*

„Vai”, gândi el.

Mesajul era următorul:

„Te-aş fi sunat şi am fi discutat despre asta la telefon, dar mă exprim mai bine în scris şi voiam să-ţi spun tot ce îmi trece prin minte înainte să ai ocazia de a-mi prezenta scuzele tale obişnuite. Ştiai foarte bine că eu eram următorul pe listă pentru

redactarea reportajului pe tema semnării tratatului. Evenimentul va avea loc în capitala religioasă a lumii, Cameron. Cine credeai că urma să se ocupe de subiect?

Doar pentru că nu sunt genul tău de redactor şi pentru că nu am mai scris niciodată un articol de fond, nu înseamnă cu nu aş fi putut să mă descurc. Poate că aş fi apelat la tine pentru un sfat legat de articol, dar cu siguranţă că ai fi pretins să devii cosemnatar, iar numele tău să fie menţionat primul.

Bătrânul îmi spune că a fost ideea lui ca tu să preiei articolul, dar să nu îţi imaginezi că vei reuşi să mă dai la o parte chiar atât de uşor! Şi eu voi pleca spre Israel. Eu nu te voi incomoda atâta timp cât nici tu nu o vei face.”

Buck îl sună pe Borland imediat:

— Jimmy, Buck la telefon, zise el.

— Ai primit mesajul meu?

— Da.

— Nu am să îţi spun nimic în plus.

— Îmi imaginez, spuse Buck. Ai fost destul de explicit.

— Atunci ce mai doreşti?

— Vreau să clarificăm situaţia.

— Da, vrei să mă convingi că versiunea ta e identică cu cea a lui Bailey, că nici măcar nu i-ai cerut să îţi repartizeze subiectul.

— Ca să fiu sincer, Jim, într-adevăr i-am spus lui Bailey că evenimentul este mai degrabă politic decât religios şi chiar m-am întrebat cu voce tare dacă ai fi putut să îi faci faţă sau nu.

— Şi nu crezi că, făcând asta, m-ai îndepărtat pe mine în favoarea ta?

— Poate că am făcut-o, Jimmy, dar nu intenţionat. Îmi cer scuze şi, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, insist ca tu să scrii articolul.

— Sigur că da. Care e şmecheria?

— Eu îţi voi prelua toate subiectele şi, în plus, vreau un subiect nou.

— Vrei să îmi iei slujba?

— Doar pentru câteva săptămâni. Din punctul meu de vedere, poziţia ta este una dintre cele mai vânate la *Global Weekly.*

— De ce nu am încredere în tine, Buck? Parcă ai fi Tom Sawyer încercând să mă convingi să vopsesc gardul în locul tău.

— Sunt foarte serios, Jim. Tu mă laşi sa investighez subiectele

referitoare la religia unică, la reconstruirea Templului, la cei doi profeţi de la Zidul Plângerii, la alegerea noului papă şi încă un subiect aparţinând domeniului tău, unul despre care să nu fi auzit nimeni, iar eu voi face în aşa fel încât tu să primeşti articolul de fond despre semnarea tratatului.

— Voi muşca momeala. Şi ce anume pierd?

— Nu ai ratat nimic. Pur şi simplu am un prieten care s-a aflat la locul potrivit, la momentul potrivit.

— Cine? Despre ce e vorba?

— Nu îţi voi dezvălui sursa, dar am aflat că rabinul Tsion Ben-Judah…

— Îl cunosc.

— Îl cunoşti?

— Bine, am auzit de el. Toată lumea a auzit. E un individ impresionant.

— Ai aflat ce planuri are?

— Parcă era vorba despre un proiect de cercetare, nu-i aşa? O chestie neinteresantă, nu?

— Aşadar, este un alt subiect pe care nu ţi l-ai dori. Sună ca şi cum ţi-aş cere Baltic Avenue şi Mediterranean şi ţi-aş oferi în schimb Boardwalk şi Park Place.

— Exact aşa sună, Buck. Crezi că sunt fraier?

— Bineînţeles ca nu, Jimmy. Nu mă înţelegi… Eu nu sunt duşmanul tău.

— Eşti doar adversarul meu, care păstrează articolele importante pentru el însuşi.

— Dar tocmai ţi-am oferit unul!

— Ceva nu e în ordine, Buck. Întâlnirea pe tema religiei unice e destul de insipidă şi, oricum, proiectul acela nu va funcţiona. Evreii nu vor întâmpina niciun obstacol în calea reconstruirii Templului lor pentru că ei sunt singurii cărora le pasa de asta. Trebuie să fiu de acord cu tine că cei doi profeţi de la Zidul Plângerii ar fi un subiect grozav, dar vreo opt oameni au murit încercând să se apropie de ei. Sunt convins că fiecare jurnalist din lume le-a cerut un interviu în exclusivitate, dar nimeni nu a avut curajul să se ducă acolo. Toată lumea ştie cine va fi noul papă. Şi cui îi pasă despre cercetările rabinului?!

— Stai un pic, Jim, spuse Buck. Vezi, acum ai un avantaj asupra mea pentru că tu ştii cine va fi noul papă, iar eu nu.

— Hai să fim serioşi, Buck. Unde ai fost până acum? Toate

pariurile făcute cu cap mizează pe arhiepiscopul Mathews de…

— Cincinnati? Chiar aşa? I-am luat un interviu pentru…

— Ştiu, Buck. L-am văzut. Toţi cei de aici au văzut articolul care îţi va aduce următorul Pulitzer.

Buck tăcu. Oare, invidia nu avea limite?

Se părea că Borland realizase că mersese prea departe.

— Sincer vorbind, Buck, te admir. Articolul merită să fie citit. Dar tu nu ai auzit că este pe cale de a fi ales papă?

— Nu.

— E un individ destul de isteţ. Are adeziunea tuturor, iar eu zic că va câştiga cu siguranţă. Mulţi cred acelaşi lucru.

— Aşadar, de vreme ce îl cunosc, iar el are încredere în mine, nu te deranjează ca acest subiect să facă parte din înţelegere?

— Oh, tu vrei ca acum să perfectăm înţelegerea, nu? îl întrebă Jimmy.

— De ce nu?! Cât de tare îţi doreşti să scrii articolul de fond?

— Buck, crezi că eu nu ştiu că vei face parte din delegaţia O.N.U. Pentru semnarea tratatului şi că vei purta o bluză, o pălărie sau orice altceva care să aibă sigla *Global Weekly?*

— Aşadar, vei include asta în editorialul tău şi remarca: „Redactorul temporar pe probleme religioase a avut şansa de a sta alături de Secretarul General.”

— Nu e amuzant. Bailey nu îţi repartiza un subiect pentru ca, mai apoi, să accepte ca altcineva să scrie articolul în locul tău.

— Vorbesc serios, Jimmy! Chiar insist.

— Nu ar mai trebui să fii capabil să porţi negocieri după ce ai ratat întrevederea aceea cu Carpathia. Ce te face să crezi că Bailey te va asculta? Acum eşti un simplu jurnalist, care lucrează la biroul din Chicago.

Buck simţi că nu îşi mai putea stăpâni orgoliul şi, înainte să se gândească de două ori, deschise gura:

— Da, sunt un simplu ziarist care deja a scris reportajul cel mai important de săptămâna viitoare şi care a fost desemnat să îl scrie şi pe următorul.

— Punct ochit, punct lovit!

— Îmi cer scuze, Jimmy. Am cam luat-o razna… Dar vorbesc serios în legătură cu această ofertă. Nu exagerez ca să te fac să crezi că subiectele tale sunt mai importante decât reportajul meu. Cred într-adevăr că incidentele pe teme religioase sunt subiecte mult mai interesante decât semnarea tratatului.

— Stai un pic, Buck! Nu te numeri printre fraierii care cred în teoriile profetice, apocaliptice, de genul „toate acestea au fost prezise în Biblie”, nu-i aşa?

„Sunt chiar unul dintre aceştia”, îşi spuse Buck, însă nu îşi permise să rostească asta cu voce tare.

— Cât de popular este acest punct de vedere? îl întrebă Buck.

— Tu ar trebui să ştii… Tu ai scris editorialul pe această temă.

— Articolul meu prezintă toate punctele de vedere.

— Da, dar i-ai inclus şi pe nebunii care cred în Înălţarea la Cer. Le-ar plăcea să fie infirmate toate celelalte teorii, astfel încât să fie validată varianta planului divin.

— Tu eşti redactorul pe probleme religioase, Jim. Au dreptate?

— Mie nu mi se pare că dispariţiile ar fi fost provocate de Dumnezeu.

— Deci, există Dumnezeu…

— E un fel de a spune…

— De a spune ce anume?

— Dumnezeu este în noi toţi, Buck. Tu ştii părerea mea…

— Părerea ta nu s-a schimbat o dată cu dispariţiile?

— Nu.

— Se afla Dumnezeu în oamenii care au dispărut?

— Sigur că da.

— Aşadar, o parte din Dumnezeu s-a dus?

— Buck, iei totul cuvânt cu cuvânt. Probabil că în continuare îmi vei spune că tratatul cu Israelul demonstrează faptul că Nicolae Carpathia este Antihristul.

„Mi-ar plăcea la nebunie să reuşesc să te conving. Şi voi încerca să te conving într-o bună zi”, gândi Buck.

— Ştiu că tratatul este deosebit de important, zise el. Poate că este mai important decât şi-ar imagina unii, însă semnarea lui reprezinte doar un spectacol. Existenţa unui acord a reprezentat ştirea de senzaţie, iar aceasta deja a fost prezentată.

— Semnarea poate fi un spectacol, însă merită să i se consacre un reportaj, Buck. De ce nu ai crezut că i-aş face faţă?

— Spune-mi că eşti de acord ca eu să îţi preiau toate celelalte subiecte şi voi face în aşa fel încât să primeşti articolul de fond.

— Sunt de acord.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles că vorbesc serios. Sunt convins că tu crezi că

m-ai tras în piept, însă nu sunt un copil, Buck. Nu îmi pasă de importanţa acestui editorial în raport cu toate celelalte pe care le-ai scris. Mi-ar face plăcere să îl am în carneţelul meu de amintiri, să îl arat nepoţilor mei, ştii tu…

— Te înţeleg.

— Da, mă înţelegi. Tu ai toată viaţa înainte și vei scrie de două ori mai multe articole de fond decât ai scris deja.

— Chloe! Vino încoace!

Rayford stătea în camera de zi, fiind prea şocat pentru a putea să se aşeze jos. Deschisese televizorul şi dăduse de o ediţie specială a ştirilor.

Chloe coborî scările în grabă.

— Trebuie să ajung la biserică, spuse ea. Ce se întâmplă?

Rayford îi făcu semn să tacă şi ascultară şi priviră ştirile împreună. Un reporter C.N.N. Se afla la Casa Albă, de unde relata.

— Se pare că acest gest deosebit este rezultatul unei întâlniri care s-a desfăşurat mai devreme, în cursul serii trecute, între Nicolae Carpathia, Secretarul General al Naţiunilor Unite, şi preşedintele Gerald Fitzhugh. Fitzhugh deja s-a dovedit a fi un deschizător de drumuri în rândul şefilor de state datorită sprijinului constant pe care l-a acordat noului Secretar General, însă împrumutarea noului avion prezidenţial reprezintă fixarea unui nou standard. Ieri după-amiază, Casa Albă a trimis actualul avion prezidenţial la New York, pentru a-l aduce pe Carpathia la Washington, iar astăzi oficialii au anunţat că primul zbor al noii aeronave prezidenţiale va avea misiunea de a-l transporta pe Carpathia, nu pe preşedinte.

— Ce?! întrebă Chloe.

— E vorba despre semnarea tratatului în Israel, spuse Rayford.

— Dar preşedintele va participa şi el, nu-i aşa?

— Da, dar va pleca la bordul vechii aeronave prezidenţiale.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

Reporterul C.N.N. Continuă:

— Persoanele sceptice spun ca există o înţelegere neoficială, însă preşedintele însuşi a făcut această afirmaţie la Casa Alba, cu câteva momente în urmă.

C.N.N.-ul prezentă un material filmat. Preşedintele Fitzhugh părea tulburat:

— Negativiştii şi politicienii rapace vor comenta acest gest, spuse preşedintele, însă americanii doritori de pace şi cei care s-au săturat de convenţionalismul politic, îl vor aplauda. Noul avion este minunat. L-am văzut. Sunt mândru de el. Este suficient de spaţios, astfel încât să cuprindă atât delegaţia Statelor Unite ale Americii, cât şi pe cea a Naţiunilor Unite, însă am considerat că ar fi potrivit ca misiunea O.N.U. Să se afle la bordul lui în cursul acestui zbor inaugural. Până când actualul *Air Force One* va deveni *Air Force Two,* vom boteza noul 757 *Global Community One* şi i-l vom oferi Secretarului General împreuna cu urările noastre de bine. A sosit momentul ca lumea să se alăture acestui susţinător al păcii, iar eu sunt mândru să fiu cel care deschide această cale prin intermediul acestui gest neînsemnat. De asemenea, doresc să îi îndemn pe colegii mei de pe întreg mapamondul să se gândească serios la propunerea de dezarmare a lui Carpathia. În ţara noastră, apărarea a fost un domeniu privilegiat timp de generaţii, dar sunt convins că suntem cu toţii de acord că a venit vremea unei păci durabile, care să nu fie menţinută pe calea armelor. În această privinţă, sper să vă comunic decizia ţării noastre cât de curând.

— Tată, asta înseamnă că tu…

Însă Rayford îi făcu lui Chloe din nou semn să tacă deoarece C.N.N.-ul întrerupea materialul pentru a prezenta în direct răspunsul lui Carpathia de la New York.

Nicolae se uita direct la camera de luat vederi, de parcă ar fi vrut să-l privească în ochi pe fiecare telespectator. Vocea lui era calmă şi emoţionată.

— Aş dori să îi mulţumesc preşedintelui Fitzhugh pentru gestul lui generos. Noi, membrii Naţiunilor Unite, ne simţim onoraţi şi îi suntem recunoscători. De asemenea, aşteptăm cu nerăbdare minunata ceremonie care va avea loc lunea viitoare la Ierusalim.

— Dar e extrem de şiret, spuse Rayford, dând din cap.

— Asta este slujba despre care îmi vorbeai. Tu vei pilota acel avion?

— Nu ştiu. Presupun că da. Nu mi-am dat seama că vechiul *Air Force One* va deveni *Air Force Two,* avionul vicepreşedintelui. Mă întreb dacă îl pensionează cu adevărat pe

actualul pilot. Dacă el va pilota în continuare un 747, care va deveni *Air Force Two, ce* se va întâmpla cu actualul pilot al *Air Force Two*?

Chloe ridică din umeri.

— Eşti sigur că nu vei accepta să pilotezi noul avion?

— Mai mult ca niciodată. Nu vreau să am de-a face cu Carpathia.

Buck primi un telefon din partea lui Alice, secretara de la biroul revistei *Global Weekly* din Chicago.

— Ar fi bine dacă ţi-ai putea instala două linii telefonice, de vreme ce vei lucra acasă, spuse ea.

— Am două linii, spuse Buck. Dar una din ele este pentru computerul meu.

— Domnul Bailey a tot încercat să te găsească, dar telefonul tău era permanent ocupat.

— Dar de ce a mai sunat şi acolo? Ştie foarte bine că sunt acasă.

— Dar nu te-a sunat aici. Marge Potter vorbea la telefon cu Verna şi i-a spus că Bailey te căuta fără succes.

— Pun pariu că Vernei i-a făcut plăcere chestia asta...

— Cu siguranţă. Numai că nu a dansat de bucurie. Crede că ai din nou necazuri mari cu şeful.

— Mă îndoiesc.

— Ştii ce crede?

— De-abia aştept să aflu.

— Ea presupune că lui Bailey nu i-a plăcut articolul tău de fond şi că are de gând să te concedieze.

Buck izbucni în râs.

— Nu e adevărat? întrebă Alice.

— Dimpotrivă, spuse Buck. Dar fă-mi un serviciu şi nu îi spune asta Vernei!

Buck îi mulţumi lui Alice pentru că îi adusese lucrurile acasă în ziua precedentă, nu îi spuse nimic despre confuzia pe care o făcuse Chloe, crezând că Alice era logodnica lui, şi încheie convorbirea pentru că dorea să îl sune pe Bailey. Dar, mai întâi de toate, vorbi cu Marge Potter.

— Buck, deja îmi e dor de tine, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Într-o zi îţi voi povesti totul, spuse el. Am auzit că şeful a încercat să dea de mine.

— De fapt, am încercat eu în locul lui. Momentan, este ocupat cu Jim Borland şi aud că se discută pe un ton cam ridicat. Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Jim ridicând tonul.

— Dar pe Bailey l-ai auzit făcând lucrul ăsta?

Marge râse.

— Nu mai mult de două ori pe zi, îi răspunse. Oricum, îi voi spune că l-ai căutat şi te va suna el.

— Poate că ar trebui să îi deranjezi, Marge. Întâlnirea lor ar putea fi motivul pentru care a încercat să vorbească cu mine.

Stanton Bailey preluă apelul aproape imediat:

— Williams, ai mult tupeu de vreme ce te comporţi ca un redactor-şef, deşi nu eşti.

— Ce vreți să spuneţi, domnule?

— Repartizarea subiectelor pentru reportaje nu intră în atribuţiile tale. Mai întâi, i-ai spus lui Borland că iniţial mă gândisem să îi dau lui articolul pe tema semnării tratatului, iar, apoi, te-ai dat bine pe lângă el, oferindu-te să preiei subiectele lui de doi bani în schimbul articolului tău.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Nu a făcut aşa ceva! strigă Borland.

— Nu pot ţine pasul cu voi doi, spuse Bailey. Spune-mi: ce se întâmplă?

Chloe plecase să discute despre noua ei slujbă de la biserică, iar Rayford se gândi să îl sune pe superiorul său. Earl Halliday dorea să aibă veşti de la el cât mai repede şi, dacă Rayford nu l-ar fi sunat cât de curând, Earl ar fi făcut-o în locul lui.

Ştirile de astăzi fuseseră elementul decisiv pentru răspunsul lui Rayford. El nu putea să treacă cu vederea prestigiul de care ar fi beneficiat în calitate de pilot al preşedintelui. Iar, în cazul în care ar fi devenit pilotul lui Carpathia, acesta ar fi fost şi mai mare. Însă motivele şi visurile lui Rayford se schimbaseră radical. El nu dorea să devină pilotul avionului *Air Force One* – sau *Global Community One* – pentru următorii şapte ani de zile.

Pe Rayford îl deranjase mărimea casei chiar şi pe vremea când acolo locuiau patru oameni. Uneori însă se simţise mândru de ea. Casa îi scotea în evidenţă statutul, poziţia sa socială, realizările. Acum, ea era doar un loc pustiu. Era mulţumit pentru că o avea pe Chloe acasă. Deşi nu ar fi avut nimic împotriva dacă ea s-ar fi întors la facultate, el nu ar fi ştiut ce să facă în

timpul său liber. Una era să se gândească la tot ce era necesar ca să transporte în siguranţă sute de oameni în timp ce se afla în aer şi altceva lipsa altor activităţi acasă, exceptând masa şi somnul. Fără Chloe, locul putea să devină de nesuportat.

Fiecare cameră, fiecare ornament, fiecare detaliu îi aminteau de Irene. Din când în când, ceva anume îi ieşea în cale şi Raymie îi reapărea în minte, de asemenea. Odată găsise una dintre bomboanele preferate ale lui Raymie sub o pernă de pe canapea, altă dată descoperise nişte cărţi de-ale lui sau o jucărie ascunsă în spatele unui ghiveci cu flori.

Rayford devenise sentimental, însă acest lucru nu îl mai deranja. Suferinţa lui era acum mai degrabă melancolică, decât dureroasă. Cu cât se apropia mai mult de învăţăturile Domnului, cu atât îşi dorea mai mult să fie alături de El, de Irene şi de Raymie, după A Doua Venire.

Amintirile îl făceau să se simtă mai aproape de cei dragi cu mintea şi cu sufletul. De vreme ce acum le împărtăşea credinţa, îi înţelegea şi îi iubea şi mai mult. Atunci când regretele începeau să îl copleşească, atunci când se simţea ruşinat de comportamentul său din trecut, în calitate de soţ şi tată, Rayford se ruga pentru a-i fi iertata ignoranţa.

Rayford se hotărî să gătească pentru Chloe în seara aceea. Urma să îi pregătească unul dintre felurile de mâncare preferate – creveţi cu sos de usturoi şi paste. Zâmbi. În ciuda defectelor pe care le moştenise de la el, Chloe chiar era o persoană minunată. Chloe era un exemplu clar al influenţei lui Hristos asupra oamenilor. Dorea să îi spună asta, iar pregătirea cinei era unul din modurile de a o face. Ar fi fost prea uşor să îi cumpere cadouri sau să o scoată în oraş. Acum, Rayford dorea să facă el însuşi ceva pentru ea.

Rayford petrecu o oră cumpărând ingredientele necesare şi încă o oră şi jumătate în bucătărie, preparând masa de seară şi aşteptând ca ea să ajungă acasă. Îşi dădu seama că se comporta la fel ca Irene şi îşi aminti expresia optimistă cu care ea îl întâmpina aproape în fiecare seară. Presupunea că îi mulţumise şi o complimentase pentru acest lucru de nenumărate ori. Însă doar acum realiza ca Irene făcuse toate lucrurile acelea pentru el datorită aceloraşi sentimente de dragoste şi devotament, pe care el le nutrea acum faţă de Chloe.

Niciodată nu înţelesese acest lucru, iar tentativele lui nereuşite de a-i face complimente fuseseră, probabil, văzute ca fiind de complezentă. Acum nu mai avea cum să se revanşeze fată de Irene, decât dacă ar fi ajuns şi el în rai, însoțit de Chloe.

Buck încheie conversaţia telefonică simultană cu Stanton Bailey şi Jim Borland, întrebându-se de ce nu acceptase oferta lui Carpathia de a conduce *Chicago Tribune,* aşa incit să evite astfel de situaţii. Îşi convinsese interlocutorii că era sincer şi, în cele din urmă, reuşi sa obţină aprobarea lipsită de entuziasm a bătrânului, însă se întreba dacă merita să fie dezavantajat încă o dată. Scopul lui era să realizeze conexiuni între subiectele religioase ca să îi demonstreze lui Borland cum ar fi trebuit să își facă slujba şi, totodată, să îl facă pe Bailey să realizeze cum ar fi trebuit să fie noul redactor-şef.

Buck nu îşi dorea această poziţie, după cum nu şi-o dorise nici atunci când Steve Planck demisionase, iar el se lăsase convins să îl înlocuiască. Cu toate acestea, spera din tot sufletul ca Bailey să găsească pe cineva care să transforme din nou munca în plăcere.

Scrise câte ceva la computer, schiţând unele dintre subiectele pe care le primire în urma schimbului cu Jim Borland. Buck pornise de la aceleaşi premise ca şi Borland atunci când investigase subiecte senzaţionale. Dar lucrul acesta se întâmplase înainte de a studia Scriptura, înainte de a afla rolul pe care Carpathia îl juca în istoria omenirii.

Acum spera ca toate acestea se vor întâmpla în momentul potrivit. Era posibil ca el să se afle în faţa evenimentelor care urmau să ducă la împlinirea profeţiilor vechi de mii de ani. Indiferent dacă acestea constituiau subiecte de prima pagina sau nu, evenimentele ar fi contribuit în egală măsură la desfăşurarea istoriei ulterioare a omenirii la fel ca şi tratatul cu Israelul.

Buck îl sună pe Steve Planck.

— Ai ceva să-mi spui? spuse Steve. Pot să îi comunic ceva Secretarului General?

— Aşa îi spui? îl întrebă Buck uimit. Nu poţi nici măcar să îi pronunţi numele?

— Am ales să nu o fac. E o chestiune de respect, Buck. Până şi Hattie îi spune „domnule Secretar General” şi, dacă nu mă

înşel, i doi petrec la fel de mult timp împreună în particular ca şi la serviciu.

— Nu răsuci cuţitul în rană. Ştiu foarte bine că eu am fost cel care le-a făcut cunoştinţă unul cu celălalt.

— Îţi pare rău? I-ai oferit liderului mondial o persoană pe care o adoră, iar lui Hattie i-ai schimbat viaţa în mod radical.

— De asta mă tem şi eu, spuse Buck, realizând că era pe cale de a-şi exprima sentimentele adevărate în faţa unuia dintre confidenţii lui Carpathia.

— Ea era o anonimă, Buck, iar acum participă la scrierea istoriei.

Buck nu dorea să audă aşa ceva, dar nici nu avea de gând să îi spună lui Steve ce anume voia să audă.

— Aşadar, cum stau lucrurile, Buck?

— Nu sunt pe punctul de a lua o decizie astăzi, spuse Buck. Tu ştii care e punctul meu de vedere.

— Nu te înţeleg, Buck. Care e problema? în ce constă dificultatea? Oferta lui Carpathia reprezintă visul tău de o viaţă.

— Steve, eu sunt jurnalist, nu specialist în relaţii publice.

— Aşa îmi spui tu mie?

— Asta eşti, Steve. Nu e vina ta, dar nu pretinde ca eşti altceva.

Buck îşi jignise în mod evident prietenul.

— Da, bine, cum spui tu, spuse Steve. Tu m-ai sunat, deci ce doreşti?

Buck îi povesti despre înţelegerea lui cu Borland.

— Mare greşeală, zise Steve, încă enervat. Îţi aminteşti că eu nu i-am repartizat niciodată un articol de fond.

— Subiectul acesta nu ar trebui sa constituie un articol de fond. Celelalte, cele de care mă voi ocupa eu, sunt cu adevărat importante.

Steve ridică tonul:

— Acesta ar fi fost cel mai important articol de fond pe care l-ai fi putut scrie vreodată! Evenimentul acesta va fi cel mai mediatizat din istorie.

— Îmi spui una ca asta şi susţii în continuare că nu eşti un specialist în relaţii cu publicul?

— Ce?! Cum?!

— O.N.U. Semnează un tratat de pace cu Israelul, iar tu consideri că este un subiect mai important decât dispariţiile a

miliarde de oameni de pe glob?

— A, da, asta era... Sigur...

— „A, da, asta era... Sigur...” îl imită Buck. Şi te mai şi superi, Steve! Adevăratul subiect este tratatul, şi nu ceremonia. Tu ştii asta.

— Deci, vii?

— Bineînţeles că vin, dar nu voi veni împreună cu voi.

— Nu vrei să te afli la bordul avionului *Air Force One?*

— Poftim?

— Hai, domnule ziarist de renume internaţional. Pune-te la curent cu noutăţile, omule!

Rayford aştepta cu nerăbdare ca fiica sa să ajungă acasă şi, în acelaşi timp, de-abia aştepta ca nucleul de bază al Armatei Pătimirilor să se reunească în acea seară. Chloe îi spusese că Buck nu dorea să accepte slujba pe care i-o oferise Carpathia, după cum nici Rayford nu dorea să accepte oferta Casei Albe. Dar nu se ştia niciodată ce avea să decidă, până la urmă, Buck. Uneori, el privea lucrurile dintr-o perspectivă diferită şi, de multe ori, chiar avea dreptate. Rayford nu îşi putea imagina modul în care aceste schimbări aveau să îşi facă loc în noua lor viaţă, însă dorea să discute despre ele şi să se roage în legătură cu ele. Rayford se uită la ceas. Cine ar fi trebuit să fie gata peste o jumătate de oră. Şi tot atunci Chloe spusese că avea să ajungă acasă.

— Nu, spuse Buck. Nu aş vrea să călătoresc nici cu vechiul şi nici cu noul *Air Force One.* Apreciez invitaţia de a face parte din delegaţia O.N.U. Şi voi accepta să iau loc la masa tratativelor, dar până şi Bailey e de acord asupra faptului că ar trebui să fiu trimis acolo din partea revistei *Global Weekly.*

— I-ai spus lui Bailey despre propunerea noastră?

— Nu despre oferta de lucru, bineînţeles. Dar în ceea ce priveşte oferta de a vă însoţi la semnarea tratatului, desigur.

— De ce crezi că excursia ta la New York s-a desfăşurat în secret, Buck? Crezi că doream ca la *Global Weekly* să se ştie despre ea?

— Am crezut că nu doreaţi ca la revistă să se ştie că mi-aţi oferit o slujbă şi nu ştie nimeni. Dar cum aş fi explicat prezenţa mea în Israel şi participarea mea la semnarea tratatului?

— Ne-am închipuit că atunci nu ar mai fi contat pentru cel care ar fi trebuit să devină fostul tău angajator.

— Nu îţi mai da cu presupusul, Steve, zise Buck.

— Nici tu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu te aştepta ca o astfel de ofertă, care apare o dată în viaţă, să mai rămână valabilă dacă vei refuza o invitaţie, la fel cum ai făcut-o data trecută.

— Aşadar, oferta rămâne valabilă doar în cazul în care voi accepta să fac parte din departamentul de relaţii publice.

— E un mod de a spune…

— Nu prea mă ajuţi să văd partea bună a lucrurilor, Steve.

— Ştii, Buck, nu sunt convins că eşti făcut pentru politica şi jurnalismul de acest nivel.

— Sunt de acord cu tine în sensul că nivelul a scăzut considerabil.

— Nu asta am vrut să spun. Oricum, îţi aduci aminte predicţiile tale referitoare la moneda unică? spuneai că nu se va întâmpla niciodată? Uită-te mâine la ştiri, amice! Şi adu-ţi aminte că talentul diplomatic al lui Nicolae Carpathia a făcut totul posibil.

Buck văzuse cum acţiona aşa-zisul talent diplomatic a lui Carpathia. Probabil că în acelaşi fel îl convinsese pe preşedintele Statelor Unite să îi cedeze noul 757, ca să nu mai vorbim despre felul în care îi convinsese pe martorii unei crime să creadă că au asistat la o sinucidere.

Venise timpul să îi povestească lui Bruce despre călătoria sa la New York.

— Rayford, poţi să vii aici?

— Când, Earl?

— Chiar acum. Se întâmplă lucruri importante legate de noul *Air Force One.* Ai auzit?

— Da, ştirile numai despre asta vorbesc.

— Tu trebuie numai să spui „da“ şi vei pilota avionul spre Israel, avându-l pe Nicolae Carpathia la bord.

— Încă nu pot să iau o hotărâre.

— Ray, am nevoie de tine aici! Poţi să vii sau nu?

— Nu astăzi, Earl. Tocmai făceam ceva aici, deci care va trebui să ne vedem mâine.

— Ce poate fi atât de important?

— E o problemă personala.

— Vrei să îmi spui că tocmai te gândeai la vreo altă ofertă?

— Mă gândeam la ceva, dar nu la o altă ofertă. Pregăteam cina pentru fiica mea.

Rayford nu auzi nimic preţ de o clipă. În cele din urmă, Earl zise:

— Ray, sunt de acord că familia are prioritate. Numai Dumnezeu ştie câţi piloţi au căsnicii proaste şi copii care le fac probleme. Dar fiica ta…

— Chloe.

— Aşa, e destul de mare, încât să meargă la facultate, nu-i aşa? Ar înţelege, n-am dreptate? Nu ar putea să amâne cina cu tata pentru câteva ore dacă ar şti că s-ar putea ca el să obţină cea mai bună slujbă din domeniul aviaţiei?

— Ne vedem mâine, Earl. Am cursa spre Baltimore mâine dimineaţă şi mă întorc după-amiază, târziu. Putem să ne vedem înainte de asta.

— La ora 9.00?

— Bine.

— Rayford, dă-mi voie să te avertizez: dacă ceilalţi indivizi care apar pe listă îşi doreau postul acela, acum cred că ar face orice pentru noua ofertă. Poţi să pui pariu că îşi sună toate cunoştinţele, că îşi adună toate recomandările, că încearcă să-şi pună pile şi tot tacâmul.

— Bine. Poate că unul dintre ei va primi postul, iar eu nu va mai trebui să mă îngrijorez în privinţa asta.

Earl Halliday părea agitat:

— Acum, Rayford… începu el. Însă Rayford nu îl lăsă să continue.

— Earl, începând de mâine dimineaţă, hai să cădem de acord să nu ne mai irosim reciproc timpul. Tu ştii răspunsul meu şi unicul motiv pentru care nu ţi-am spus că acesta este definitiv îl constituie faptul că m-ai rugat, în numele prieteniei noastre, să nu o fac. M-am gândit la propunere, m-am rugat şi am vorbit despre ea cu apropiaţii mei. Nu am de gând să mă las hărţuit sau să îmi fie ruşine pentru decizia mea. Dacă voi refuza o slujbă pe care toţi ceilalţi şi-o doresc, iar, mai apoi, îmi va părea rău. Asta va fi problema mea.

Buck tocmai intra în parcarea Bisericii Oraşului Noii Speranţe în timp ce Chloe ieşea. Cei doi îşi apropiară maşinile şi deschiseră geamurile.

— Hei, fetiţo, ştii ceva despre biserica aceasta?

Chloe zâmbi.

— Doar că e aglomerată în fiecare duminică.

— Foarte bine. Voi veni şi eu să văd cum este. Aşadar, accepţi slujba?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

— Dar eu am deja o slujbă.

— Se pare că şi eu am una, spuse ea. Astăzi am învăţat mai multe decât am învăţat la facultate anul trecut.

— Cum a mers cu Bruce? Adică, i-ai spus că ştii că el ţi-a trimis florile?

Chloe se uită peste umăr, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Bruce ar fi putut-o auzi.

— Trebuie să îţi povestesc totul când vom avea timp, zise ea.

— După întâlnirea din seara asta?

Ea dădu din cap:

— M-am culcat târziu aseară. Ştii tu, din cauza unui tip…

— Chiar aşa?

— Da… Nu am putut să scap de el. Mi se întâmplă din ce în ce mai des.

— Ne vedem mai târziu, Chloe.

Buck nu îl putea învinovăţi pe Bruce pentru interesul pe care acesta îl manifesta faţă de Chloe. Pur şi simplu, i se părea ciudat faptul că trebuia să concureze pentru o femeie cu noul său prieten şi pastor.

— Miroase a ceea ce cred eu că miroase? îl întrebă Chloe entuziasmată atunci când veni din garaj. Nu cumva ai gătit creveţi cu sos de usturoi?

Intră în bucătărie şi îşi sărută tatăl.

— Mâncarea mea preferata! Cine vine în vizită?

— Oaspetele de onoare tocmai a sosit, spuse el. Nu ai prefera să luăm masa în sufragerie? Ne-am putea muta acolo cu uşurinţă.

— Nu, aici e perfect. Cu ce ocazie?

— Cu ocazia noii tale slujbe. Povesteşte-mi totul!

— Tată! Ce se întâmplă cu tine?

— Pur şi simplu, îmi explorez latura feminină a personalităţii, spuse el.

— Hai, te rog! se strâmbă ea. Orice numai asta nu!

În timpul cinei, Chloe îi spuse despre sarcinile pe care i le repartizase Bruce şi despre investigaţii şi studiile pe care deja le făcuse.

— Aşadar, ai de gând să faci asta?

— Să studiez şi să fiu plătită pentru că o fac? Cred că e o decizie destul de uşoară, tată.

— Şi ce ai să îmi spui despre Bruce?

Ea dădu din cap, întrebătoare.

— Ce să-ţi spun despre Bruce?

11

Până când Rayford şi Chloe ajunseră să spele vasele, Rayford aflase totul despre ciudata ei întrevedere cu Bruce.

— Şi nu a spus că el a trimis florile? o întreba Rayford.

— A fost atât de ciudat, tată! spuse ea. Am tot încercat să aduc vorba despre singurătate şi despre cât de mult însemnăm unul pentru celălalt, noi, toţi cei patru, şi nu părea interesat de subiect. Era de acord că toţi avem nevoi, dar, apoi, schimba subiectul şi îmi vorbea despre studiu sau despre cum aş fi putut să îl ajut. În cele din urmă, i-am spus că voiam, pur şi simplu, să aflu cum stăteau lucrurile cu relaţiile romantice în această perioadă şi mi-a spus ca s-ar putea să dezbatem subiectul diseară. Mi-a zis că şi alţii l-au întrebat acelaşi lucru în ultima vreme şi că el însuşi avea unele nelămuriri, deci a cercetat problema.

— Poate că va recunoaşte diseară.

— Nu e o faptă pe care s-o recunoşti, tată. Nu mă aştept să îmi mărturisească în fața ta şi a lui Buck că el este cel care mi-a trimis florile. Dar poate că vom putea să ne dăm seama şi vom afla de ce a făcut-o.

Buck încă se mai afla în biroul lui Bruce atunci când Chloe şi Rayford sosiră Bruce începu şedinţa nocturnă a Armatei Pătimirilor, cerând permisiunea tuturor celor de față pentru a discuta evenimentele din viaţa fiecăruia dintre ei. Toţi fură de acord.

După ce prezentă în câteva cuvinte ofertele primite de Buck şi de Rayford, Bruce spuse că simţea nevoia de a mărturisi că experimenta un sentiment de incompatibilitate cu rolul de pastor al unei biserici pline de proaspeţi credincioşi.

— Mă simt stânjenit aproape zilnic. Ştiu că am fost iertat şi că m-am îndreptat, dar faptul de a trăi o minciună treizeci de ani te consumă şi, deşi Dumnezeu spune că păcatele noastre sunt separate unele de altele la fel ca estul de vest, mie îmi este greu să uit…

El recunoscu, de asemenea, că se simţea singur şi extenuat.

— Îmi este cu atât mai greu, cu cât simt nevoia să călătoresc şi să iniţiez mici grupuri de „sfinţi ai pătimirilor”, cum îi numeşte Biblia.

Buck ar fi vrut să îl întrebe de ce nu îi trimisese lui Chloe o felicitare împreună cu florile, dar ştia că aşa ceva nu se cădea. Bruce abordă tema ofertelor de muncă pe care Rayford şi Buck le primiseră.

— Cred că vorbele mele vă vor şoca, deoarece încă nu mi-am exprimat punctul de vedere, dar, dragii mei, cred că amândoi ar trebui să vă gândiţi serios să acceptaţi aceste propuneri.

Această afirmaţie provocă reacţii neaşteptate printre cei de faţă. Era pentru prima dată când cei patru vorbeau atât de direct despre probleme personale. Buck susţinea că nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi abdicat de la principiile lui de jurnalist în favoarea manipulării ştirilor şi a lui însuşi de către Nicolae Carpathia. De asemenea, se arătă uimit de faptul că Rayford nu părea impresionat de oferta ce i se făcuse şi era de acord cu Bruce în privinţa faptului că ar fi trebuit sa o accepte.

— Domnule, spuse Buck, însuşi faptul că nu ai urmărit să obţii un astfel de post este un semn bun. Dacă l-ai fi dorit, ştiind ceea ce ştii acum, cu toţii am fi fost îngrijoraţi pentru soarta ta. Dar gândeşte-te la oportunitatea de a te afla aproape de cei ce conduc.

— Care ar fi avantajul? îl întrebă Rayford.

— Poate că avantajul personal ar fi unul minim, spuse Buck, cu excepţia remuneraţiei. Dar nu crezi că ar fi în avantajul nostru dacă am avea o cale de acces la preşedinte?

Rayford îi spuse lui Buck că toţi se înşelau dacă credeau că pilotul avionului prezidenţial ştia ceva mai multe decât cei care citeau ziarele.

— Poate că ai dreptate în momentul de faţă, spuse Buck. Dar, dacă Nicolae Carpathia chiar va cumpăra cele mai importante trusturi de presă, un apropiat al preşedintelui s-ar afla printre puţinii oameni care ar şti ce se întâmplă în realitate.

— Acesta este un motiv în plus pentru ca *tu* să accepţi să lucrezi pentru Carpathia, spuse Rayford.

— Poate că eu ar trebui să accept oferta ta, iar tu pe a mea, spuse Buck şi, în sfârşit, atmosfera se destinse.

— Vedeţi voi ce se întâmplă aici? făcu Bruce. Cu toţii evaluăm mai clar şi mai raţional situaţia în care se află ceilalţi decât cea în care suntem fiecare dintre noi.

Rayford chicoti:

— Vrei să spui că ne aflăm cu toţii în plin proces de autonegare.

Bruce zâmbi:

— Poate că da... Este posibil ca Dumnezeu să vă fi trimis toate astea doar pentru a vă testa motivaţiile şi loialitatea faţă de El, ţinând cont că ofertele par mult prea importante pentru a fi trecute cu vederea.

Buck se întreba dacă Rayford ezita la fel de mult ca şi el în acel moment. Fusese extrem de sigur că nu va accepta o astfel de propunere venind din partea lui Carpathia. Acum nu ştia ce să mai creadă. Chloe îi scoase din impas:

— Eu cred că amândoi ar trebui să acceptaţi ofertele.

Buck găsi ciudat faptul că Chloe aşteptase să ajungă la întâlnire ca să îşi exprime opinia şi era evident că şi tatăl ei era mirat.

— Mi-ai spus că ar trebui să fiu deschis în privinţa tuturor posibilităţilor, Chlo', spuse Rayford. Crezi, cu adevărat, că ar trebui să accept postul?

Chloe aprobă printr-o mişcare din cap:

— Problema nu o constituie preşedintele, ci Carpathia. Dacă este cine credem noi că este – şi cu toții ştim cine este –, Carpathia va deveni în scurt timp mai puternic decât preşedintele Statelor Unite. Unul dintre voi sau amândoi ar trebui să se apropie de el cât mai mult cu putinţă.

— Am mai fost în apropierea lui, zise Buck. Şi mi-a fost de-ajuns!

— De vreme ce te referi la integritate şi la siguranţa ta personala, insistă Chloe, nu pot să nu ţin cont de îngrozitoarea

experienţă pe care ai avut-o, dar, dacă nu vom avea o persoană în interior, atunci Carpathia va putea înşela pe oricine.

— Însă, de îndată ce voi dezvălui ceea ce se întâmplă cu adevărat, el mă va elimina, spuse Buck.

— Poate că da. Dar poate că Dumnezeu te va ţine în paza Lui. Poate că tot ce vei putea face va fi să ne spui ce se întâmplă cu adevărat ca să le putem transmite credincioşilor.

— Ar trebui să renunţ la toate principiile mele ca jurnalist.

— Iar acestea sunt mai presus de responsabilităţile pe care le ai fată de fraţii şi surorile tale întru Hristos?

Buck nu ştiu cum să-i răspundă. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau atât de mult la Chloe. Însă independenta şi integritatea îi fuseseră temeinic insuflate încă de la începutul carierei lui de jurnalist, încât îi era aproape imposibil să creadă că ar putea deveni cu totul altcineva. Ideea de a poza în publicist, când, de fapt, ar fi fost doar angajatul lui Carpathia, depăşea puterea imaginaţiei sale.

Bruce interveni şi se concentră asupra lui Rayford. Buck se bucura pentru că nu mai era în centrul atenţiei, dar înţelegea perfect ce simţea pilotul în momentele acelea.

— Eu cred că decizia ta e mult mai simplă, Ray ford, zise Bruce. Tu poţi să pui nişte condiţii, cum ar fi, de exemplu, să ţi se permită să locuieşti aici, de vreme ce asta contează atât de mult pentru tine, şi vei vedea cât de serioşi sunt în privinţa ofertei.

Rayford era tulburat. Se uită la Buck:

— Dacă am vota în această privinţă, raportul voturilor ar fi de trei la unu în favoarea voastră?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse Buck. Se pare că suntem singurii care consideră, fiecare pentru sine, că nu ar trebui să acceptăm aceste posturi.

— Poate că tu ar trebui să o faci, făcu Rayford, pe jumătate în glumă.

Buck izbucni în râs:

— Să zicem că aş putea accepta faptul că am fost orb sau cel puţin miop.

Rayford nu ştia ce anume ar fi fost dispus să accepte şi spuse asta cu voce tare. Bruce sugeră ca ei toţi să îngenuncheze şi să se roage – ceea ce fiecare făcu, însă pe cont propriu, nu în grup. Pastorul îşi aduse scaunul în faţa biroului şi cu toţii se întoarseră

şi îngenunchează. Faptul că îi auzea pe ceilalţi rugându-se îl mişca profund pe Rayford. Îşi dorea ca Dumnezeu să îi spună cu voce tare ce anume să facă, dar, atunci când se ruga, el îi cerea să simplifice lucrurile pentru ei toţi.

În timp ce Rayford îngenunchea, el realiză că voinţa sa trebuia să se supună – din nou – lui Dumnezeu. Trebuia să facă asta în fiecare zi, să renunţe la tabieturile sale, cărora le rezerva atât de mult timp.

Rayford se simţea atât de mic, atât de neînsemnat în faţa lui Dumnezeu, încât i se părea că nu reuşea să dea dovadă de suficientă umilinţă. Se chircea, se ghemuia, îşi îndesa bărbia în piept şi totuşi se simţea mândru, orgolios. Bruce se ruga cu vocea tare, dar, deodată, se opri, iar Rayford îl auzi plângând în tăcere. Simţi un nod în gât. Îi era dor de familia sa, dar era profund recunoscător pentru că o avea pe Chloe, pentru şansa care i se oferise, pentru aceşti prieteni.

Rayford îngenunchease acolo, în faţa scaunului lui, acoperindu-şi fața cu mâinile şi rugându-se tăcut. Dorinţa lui Dumnezeu era şi dorinţa lui, chiar dacă el, ca om, nu reuşea s-o înţeleagă. Sentimentul copleşitor al nimicniciei aproape că îl strivea şi se întinse pe podea, zăcând cu fata în jos, pe covor. Gândul că ar arăta ridicol îi trecu prin minte, dar îl îndepărtă de îndată. Nimeni nu îl privea, nimeni nu era curios. Iar dacă cineva ar fi crezut că experimentatul pilot de avion îşi mortificase simţurile, nu s-ar fi înşelat.

Rayford era întins pe podea, cu dosul palmelor pe covorul aspru şi cu fata ascunsă în mâini. Din când în când, unul dintre cei prezenţi se ruga cu voce tare pentru scurt timp, iar Rayford realiza ca toţi se aflau cu fata la pământ.

Rayford pierdu şirul clipelor, dându-şi seama vag că timpul trecea fără ca nimeni să rostească vreun cuvânt. Niciodată nu mai simţise atât de acut prezenta lui Dumnezeu. Aşadar, acesta era sentimentul de a te afla într-un loc plin de sfinţenie; era ceea ce simţise Moise atunci când Dumnezeu i-a spus să îşi scoată încălţările. Rayford dorea să se afunde în covor, să intre într-o crăpătura din podea şi să se ascundă acolo, în tata sfinţeniei și puterii nelimitate a lui Dumnezeu.

Nu ştia prea bine cât de mult timp petrecuse acolo, rugându-se şi ascultând. După o vreme, îl auzi pe Bruce ridicându-se şi aşezându-se, murmurând un imn. În curând, toţi începură să

cânte şi îşi reluară locurile pe scaune. Toţi aveau lacrimi în ochi. În cele din urmă, Bruce vorbi:

— Am trăit cu toţii o experienţă neobişnuită, spuse el. Cred că ar trebui să întărim aceasta cu un nou jurământ în faţa lui Dumnezeu şi a noastră. Dacă mai există ceva de mărturisit şi care să fie iertat, să nu plecăm de aici înainte de a o face! Chloe, seara trecută ai făcut nişte supoziţii dure, dar ambigue.

Rayford o privi pe Chloe.

— Îmi cer scuze, zise ea. A fost o neînţelegere care s-a rezolvat acum.

— Nu trebuia să purtăm o discuţie despre puritatea sexuală în timpul Pătimirilor?

Ea zâmbi:

— Nu, cred că avem cu toţii o idee despre acest subiect. Totuşi, ar mai fi ceva de clarificat şi îmi pare rău că trebuie să fac asta de faţă cu toată lumea…

— E în ordine, o linişti Bruce. Spune ce ai de spus.

— Am primit nişte flori din partea unei persoane anonime şi vreau să aflu dacă au fost trimise de cineva care se află în această încăpere.

Bruce îşi mută privirea:

— Buck?

— Nu am fost eu, spuse Buck, făcând o grimasă. Eu am fost cu ceva timp în urmă suspectat.

Atunci când Bruce se uită la el, Rayford zâmbi şi negă, dând din cap.

— În această situaţie, mai rămân eu, spuse Bruce.

— Tu? spuse Chloe.

— Nu am dreptate? Nu ai limitat lista suspecţilor la cei prezenţi în această cameră?

Chloe fu de acord.

— Cred că ar fi cazul să investighezi în continuare, spuse Bruce, roşind. Nu am fost eu, dar mă simt flatat pentru că m-ai suspectat. Aş vrea să-mi fi trecut prin cap aşa ceva…

Mirarea lui Rayford şi a lui Chloe fu evidentă, deoarece Bruce începu imediat să se explice:

— O, nu am intenţionat să spun ceea ce credeţi voi. Pur şi simplu… Cred că a trimite flori cuiva e un gest minunat şi sper că a fost un gest încurajator, indiferent cine ţi le-a trimis.

Bruce păru uşurat atunci când schimbă subiectul şi reveni la

predica sa. O lăsă pe Chloe să le prezinte câteva dintre rezultatele investigaţiilor ei din acea zi. La ura 22.00, atunci când toţi se pregăteau să plece, Buck se întoarse spre Rayford şi îi spuse:

— Oricât de minunat a fost momentul rugăciunii, nu am primit nicio indicaţie referitoare la ce ar trebui să fac.

— Nici eu.

— Voi doi sunteţi singurii.

Bruce se uită la Chloe, care dădu din cap:

— Nouă ne este foarte clar ce ar trebui să faceţi. Şi fiecăruia dintre voi îi este clar ceea ce ar trebui să facă celălalt. Dar nimeni nu poate să ia decizii în locul vostru.

Buck o conduse pe Chloe afară din biserică.

— A fost fantastic, spuse ea.

El o aprobă:

— Nu ştiu ce m-aş face fără voi toţi.

— Fără noi toţi? Chloe zâmbi: Nu puteai să te abţii şi să nu vorbeşti la plural, nu-i aşa?

— Cum aş putea să fac o afirmaţie atât de îndrăzneaţă în faţa unei persoane care are un admirator secret?

Ea îi făcu cu ochiul:

— Poate că ar trebui să o faci.

— Acum serios, cine crezi că ar putea fi?

— Nici nu ştiu de unde să încep.

— Există chiar atât de multe variante?

— Vrei să spui atât de puţine. De fapt, nu există nici măcar una.

Rayford începuse să se întrebe dacă Hattie Durham nu cumva avea de-a face cu florile pe care le primise Chloe, însă nu intenţiona să îi sugereze un asemenea lucru fiicei sale. Ce fel de idee trăsnită îi trecuse lui Hattie prin minte ca să justifice un astfel de gest? Să fi fost doar o altă farsă?

Miercuri dimineaţă, în biroul lui Earl Halliday din Aeroportul O'Hare, Rayford avu surpriza de a-l întâlni pe însuşi preşedintele companiei Pan-Con, Leonard Gustafson. El îl mai văzuse de două ori înainte. Ar fi trebuit să îşi dea seama că se întâmpla ceva ciudat de îndată ce coborâse din lift la etajul inferior. Locul arăta altfel. Birourile era mai curate, cravatele tuturor perfect aranjate, lumea părea mai ocupată, teancurile de dosare şi

dezordinea dispăruseră. Oamenii atotştiutori ridicară din sprâncene atunci când Rayford înaintă spre biroul lui Earl.

Gustafson, fost militar de carieră, era mai scund decât Rayford şi mai subţire decât Earl, dar chiar şi pentru el biroul lui Earl era prea mic. În încăpere fusese adus un scaun în plus însă, atunci când Rayford intră, Gustafson sări în picioare, cu trenciul atârnându-i pe unul din braţe, şi îi strânse mâna lui Rayford.

— Steele, băiete, ce mai faci? îl întrebă el, arătându-i un scaun de parcă s-ar fi aflat în biroul său. A trebuit să vin astăzi la Chicago pentru altă problemă, dar atunci când am aflat că trebuie să te vezi cu Earl, am vrut să fiu aici, să te felicit, să te degrevez de obligaţii şi să îţi urez toate cele bune.

— De obligaţii?

— Nu te concediez, bineînţeles, însă vreau să te linişteşti. Poţi să fii sigur că nu îţi vom purta resentimente. Ai avut o carieră remarcabilă, ba nu, glorioasă, la Pan-Con şi îţi vom simţi lipsa, dar suntem mândri de tine.

— Comunicatul este deja redactat? întrebă Rayford.

Gustafson râse puţin prea tare:

— Asta se aranjează imediat şi, desigur, vom face anunţul. Slujba aceasta reprezintă încununarea carierei tale şi, totodată, a noastră. Tu eşti omul nostru, iar acum vei fi omul lui. Mai mult nu se poate, nu-i aşa?

— Ceilalţi candidaţi au renunţat?

— Nu, însă este suficient să spun că avem informaţii din interior că postul îţi aparține dacă îl vrei.

— Cum de s-au întâmplat toate astea? Cineva vă datora ceva?

— Nu, Rayford! Asta-i nebunia. Trebuie să ai prieteni în locuri sus-puse.

— Nu chiar. Nu am avut niciun contact cu preşedintele şi nu cunosc pe nimeni care să facă parte din personalul lui.

— Se pare că ai fost recomandat din partea administraţiei lui Carpathia. Îl cunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Dar ştii pe cineva care îl cunoaşte?

— Da, de fapt, cunosc pe cineva, murmură Rayford.

— Atunci ai jucat cartea la momentul potrivit, spuse Gustafson.

El îl bătu pe umăr pe Rayford:

— Eşti potrivit pentru postul acesta, Steele. Te asigur de gândurile noastre bune.

— Aşadar, nu voi putea refuza oferta nici dacă aş vrea să o fac?

Gustafson se aşeză, aplecându-se înainte şi rezemându-şi coatele pe genunchi:

— Earl mi-a spus că ai avut unele ezitări. Nu face greşeala vieţii tale, Rayford! E ceea ce îţi doreşti! Ştii că îţi doreşti asta! De tine depinde. Oricare persoană de pe listă ar da orice pentru postul ăsta.

— E prea târziu ca să mai fac greşeala vieţii mele, zise Rayford.

— Şi care a fost aceea? îl întrebă Gustafson, însă Rayford văzu cum Earl îi atinse acestuia braţul, de parcă i-ar fi reamintit că avea de-a face cu un fanatic religios, care credea că ratase oportunitatea de a ajunge în rai. Ah, da, aceea... Vreau să spun, cea mai mare greşeală pe care ai face-o după aceea, adăugă Gustafson.

— Domnule Gustafson, cum poate Nicolae Carpathia să îi spună preşedintelui Statelor Unite cine ar trebui să îi piloteze avionul?

— Nu ştiu! Cui îi pasă?! Politica e politică, indiferent dacă la putere sunt democraţii sau republicanii în această ţară sau social-democraţii ori comuniştii în alta.

Rayford se gândi ca analogia era cam anapoda, dar nu putu să conteste logica ei:

— Aşadar, cineva cedează ceva în schimbul a altceva. Iar eu sunt un simplu angajat.

— Dar asta nu e valabil pentru noi toţi? se miră Gustafson. Carpathia este agreat de toţi. Se pare că el se află undeva, deasupra jocurilor politice. Dacă ar fi să îmi dau cu părerea, aş spune că preşedintele i-a împrumutat noul 757 numai pentru că îi place de el.

„Da, iar eu sunt iepuraşul de Paşte”, gândi Rayford.

— Deci, vei accepta oferta?

— Niciodată nu s-au făcut presiuni asupra mea pentru a părăsi un serviciu.

— Dar nu se fac presiuni asupra ta, Rayford! Noi, cei de aici, te iubim. Pur şi simplu, nu putem concepe ca unuia dintre cei mai buni piloţi ai noştri să nu îi revină cea mai bună slujbă din

domeniul aviaţiei.

— Dar cum rămâne cu dosarul meu? A fost înregistrată o plângere împotriva mea.

Gustafson zâmbi cu complicitate:

— O plângere? Nu ştiu nimic despre asta… Nu-i aşa, Earl?

— Nu a ajuns nimic pe biroul meu, domnule, zise el. Şi, dacă ar fi ajuns, sunt convins că nu ar fi fost periculoasă şi ar fi fost clasată în cel mai scurt timp posibil.

— Apropo, Rayford, spuse Gustafson, îl cunoşti pe Nicholas Edwards?

Rayford aprobă, dând din cap.

— Sunteţi prieteni?

— Mi-a fost secund de câteva ori. Da, mi-ar plăcea să cred că suntem prieteni.

— Ai auzit că a fost promovat la gradul de căpitan?

Rayford negă. „Politica asta…” gândi el, dezamăgit.

— Frumos, nu-i aşa? spuse Gustafson.

— Foarte frumos, spuse Rayford, în timp ce simţea că totul se învârte cu el.

— Mai există vreun alt obstacol în calea ta? îl întrebă Gustafson.

Rayford văzu cum opţiunile dispăreau una câte una:

— Deşi nu vreau să spun că voi accepta, cel puţin vreau să locuiesc la Chicago.

Gustafson făcu o grimasă şi dădu din cap:

— Earl mi-a povestit despre asta. Nu înţeleg… Credeam că vei dori să pleci de aici, că vei dori să te afli cât mai departe de locurile ce-ţi amintesc de soţia ta şi de cealaltă fiică.

— Fiu…

— Da, băiatul care era la facultate.

Rayford nu îl mai corectă, dar îl văzu pe Earl cum se retrăgea.

— Oricum, vei putea să o îndepărtezi pe fiica ta de persoana care o urmăreşte, indiferent cine ar fi aceasta, şi…

— Poftim?

— … şi îţi vei putea cumpăra o casă frumoasă în apropierea Washington-ului.

— Cineva o urmăreşte?

— Ei, bine, poate că nu e chiar atât de evident încă, Rayford, dar eu, unul, nu aş vrea ca fiica mea să primească mesaje din partea unei persoane anonime, de orice fel ar fi acele mesaje…

— Cum se face că dumneavoastră…?

— Vreau să spun, Rayford, că nu ţi-o vei ierta niciodată dacă ceva i s-ar întâmpla fetiţei tale, mai ales dacă ai fi avut şansa de a o îndepărta de persoana care o ameninţa.

— Fiica mea nu e urmărită sau ameninţată! Despre ce vorbiţi?

— Mă refer la trandafiri sau la ce fel de flori au fost ele. Ce a vrut să spună gestul?

— Şi eu aş vrea să ştiu asta. Din câte ştiu eu, numai trei oameni, în afară de persoana care a trimis trandafirii, ştiu că a primit flori. *Cum aţi aflat dumneavoastră*?

— Nu îmi aduc aminte. Cineva pur şi simplu a menţionat că, uneori, o persoană are un motiv de a pleca, după cum are un motiv de a profita de o oportunităţi.

— Dar, dacă nu mă forţaţi, eu nu am niciun motiv să plec.

— Nici chiar dacă fiica ta ar fi hărţuită de cineva?

— Dacă cineva ar încerca să o hărţuiască, atunci ar putea să o găsească la Washington la fel de uşor ca aici, observă Rayford.

— Totuşi…

— Nu-mi miroase a bine că dumneavoastră ştiţi toate astea.

— Nu renunţa la slujba vieţii tale pentru un mister nesemnificativ.

— Pentru mine nu e nesemnificativ.

Gustafson se ridică în picioare:

— Nu sunt obişnuit să mă rog de oameni ca ei să facă ceea ce doresc.

— Aşadar, dacă nu accept această ofertă, mă concediaţi?

— Aşa ar trebui, dar presupun că ne-ar da bătăi de cap un proces intentat de tine după ce te-am încurajat să accepţi slujba de pilot al preşedintelui.

Rayford nu avea nici cea mai mică dorinţă de a intenta un proces, dar nu spuse nimic.

Gustafson se aşeză din nou:

— Fă-mi o favoare, spuse el. Du-te la Washington! Vorbeşte cu oamenii aceia, poate chiar cu şefii de personal. Spune-le că vei efectua cursa spre Israel pentru semnarea tratatului de pace. Apoi, ia o decizie. Vrei să faci asta pentru mine?

Rayford ştia că Gustafson nu i-ar fi spus niciodată de unde aflase despre florile pe care le primise Chloe şi îşi dădu seama că cel mai bine ar fi fost dacă ar fi iscodit-o pe Hattie.

— Da, spuse Rayford în cele din urmă. Voi face asta.

— Bine! zise Gustafson, dând mâna atât cu Rayford, cât şi cu Earl. Cred că situaţia este pe jumătate rezolvată. Earl, fă în aşa fel încât cursa de azi spre Baltimore să fie ultima pentru Rayford înainte de călătoria spre Israel. De fapt, va fi atât de aproape de Washington, încât putem să punem pe altcineva să piloteze în locul lui la întoarcere, pentru ca el să se poată întâlni cu cei de la Casa Albă. Putem să aranjam asta?

— Deja am făcut-o, domnule.

— Earl, dacă ai fi cu zece ani mai tânăr, tu ai fi potrivit pentru slujba asta, observă Gustafson.

Rayford văzu regretul întipărit pe faţa lui Earl. Gustafson nu avea de unde să ştie cât de mult îşi dorise Halliday slujba asta. În drum spre avion, Rayford îşi verifică cutia poştală. Acolo, printre colete şi memorii, se găsea un bilet:

„Mulţumesc pentru sprijinul acordat promovării mele.
Apreciez asta foarte mult. Îţi urez noroc!
Comandantul Nicholas Edwards."

Câteva ore mai târziu. Rayford părăsi carlinga Boeingului 747, ajungând la Baltimore şi fiind întâmpinat de un agent de la Pan-Con care îi înmână documentele care aveau să îl ajute să intre la Casa Albă. La sosire, Rayford traversă în grabă terminalul. Un agent de pază îl întâmpină, spunându-i pe nume, şi îi ură noroc. Atunci când ajunse, în cele din urmă, în biroul asistentului unuia dintre şefii de personal, Rayford specifică faptul că era de acord să piloteze avionul numai pentru cursa spre Israel de lunea viitoare.

— Foarte bine, i se spuse. Noi deja am început să completam fişele personale, testul FBI şi interviul pentru serviciile secrete. Ne va lua ceva timp până vor fi gata, aşadar ne veți putea impresiona atât pe noi, cât şi pe preşedinte fără a răspunde pentru viaţa acestuia până în momentul când veţi trece toate probele.

— Mă puteți autoriza să pilotez avionul pentru Secretarul General al O.N.U. Având la dispoziţie mai puţine date despre mine decât aţi avea nevoie pentru preşedinte?

— Exact. Oricum, deja aţi fost acceptat de cei de la O.N.U.

— Am fost acceptat?

— Da.
— De către cine?
— De către însuşi Secretarul General.

Buck vorbea la telefon cu Marge Potter, care se afla la sediul din New York al revistei *Global Weekly,* când auzi ştirile. Comunitatea internaţională avea să adopte dolarul drept monedă unică în decurs de un an; planul avea să fie iniţiat şi patronat de către Naţiunile Unite şi finanţat de o zecime din cota de unu la sută pentru fiecare dolar, taxă percepută de O.N.U.
— Pare rezonabil, nu? întrebă Marge.
— Întreabă-l pe editorul financiar, Marge, spuse Buck. Asta reprezintă cam un trilion de dolari pe an.
— Şi cam cât înseamnă un trilion de dolari?
— Mai mult decât ar putea număra oricâte dintre noi, oftă Buck. Trebuia să faci nişte investigaţii referitoare la persoanele care ne-ar putea aranja nişte întrevederi pentru interviurile pe teme religioase.
El o putea auzi cum răsfoia printre hârtii.
— Poţi să îi prinzi pe indivizii cu religia unică chiar aici, la New York, zise ea. Vor pleca vineri, dar foarte puţini dintre ei se vor duce în Israel. Cei cu problema privitoare la Templu vor fi în Israel săptămâna viitoare. Vom încerca să îi contactăm pe cei doi nebuni de la Zidul Plângerii, dar nu te baza prea mult pe asta.
— Voi risca.
— Şi unde doreşti să îţi trimitem rămăşiţele?
— Voi supravieţui.
— Toţi cei care au încercat au murit.
— Dar eu nu îi ameninţ, Marge. Eu îi ajut să îşi facă public mesajul.
— Oricare ar fi acesta…
— Vezi de ce avem nevoie de un articol despre ei?
— Faci ce vrei cu viaţa ta, Buck.
— Mulţumesc.
— Şi ai face bine sa îl găseşti pe Cardinalul Mathews aici. Acum se tot plimbă pe la reuniunile de la New York pe tema religiei unice, apoi revine la Arhiepiscopia din Cincinatti, iar, imediat după semnare; tratatului de lunea viitoare, se va

îndrepta spre Vatican pentru alegerea papei.

— Dar se va afla la Ierusalim?

— O, da! Se zvoneşte că, în eventualitatea în care el va fi viitorul papă, încearcă de pe acum sa îşi creeze legături la Ierusalim pentru a reuşi să înalţe un altar imens sau ceva de genul ăsta. Dar catolicii nu vor părăsi niciodată Vaticanul, nu-i aşa?

— Nu se ştie niciodată, Marge…

— Da, ai dreptate… De-abia dacă mai am timp să mă gândesc la astfel de lucruri, de vreme ce fac cercetări pentru tine şi pentru oricine altcineva de aici care nu îşi poate îndeplini munca de teren.

— Eşti formidabilă, Marge!

— Linguşeala o să te ajungă, Buck.

— Cum adică o să mă ajungă?

— Pur şi simplu o să te ajungă.

— Ce poţi să îmi spui despre rabin?

— Rabinul tău spune că refuză orice fel de întrevedere până în momentul în care îşi va prezenta descoperirile.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Astăzi a ajuns vestea că C.N.N.-ul îi acordă o oră întreagă de emisie prin intermediul satelitului lui internaţional. Evreii vor putea să îl vadă în întreaga lume în acelaşi timp. Dar, bineînţeles, pentru unii dintre ei asta se va întâmpla în toiul nopţii.

— Şi când ar veni asta?

— Luni după-amiază, după semnarea tratatului, care va avea loc la ora 10.00 dimineaţa, ora Israelului. Rabinul Ben-Judah intră în emisie timp de o oră începând cu ora 14.00.

— E destul de viclean, de vreme ce va face prezentarea în timp ce întreaga elită a presei mondiale se va afla la Ierusalim.

— Indivizii ăştia fundamentalişti sunt vicleni, Buck. Cel care, probabil, va fi ales drept noul papă va participa la semnarea tratatului, gudurându-se pe lângă evrei. Acest rabin se crede atât de important, încât semnarea tratatului va fi pusa în umbra de citirea proiectului lui de cercetare… Fii convins că nu îmi voi schimba preferinţele în materie de programe de televiziune, Buck. Vreau să fiu absolut sigură că voi rata această transmisiune.

— Hai, fii serioasă, Marge! Ne va spune cum să îl identificăm

pe Mesia!

— Dar eu nu sunt evreică!

— Nici eu, dar vreau să fiu capabil să îl recunosc pe Mesia. Tu nu ai vrea?

— Vrei să devin serioasă şi să îţi spun adevărul de data asta, Buck? Eu cred că l-am văzut pe Mesia. Eu cred că ştiu cine e. Dacă, într-adevăr, există un trimis al lui Dumnezeu pentru a salva lumea, atunci acesta este noul Secretar General al Naţiunilor Unite.

Buck se cutremură.

Rayford fusese înscris pe lista pasagerilor la clasa întâi, având priorităţi pentru următoarea cursă Baltimore-Chicago. El o sună pe Chloe din aeroport şi îi comunică motivul pentru care avea să ajungă mai târziu decât se aştepta.

— Hattie Durham tot încearcă să te găsească.

— Ce doreşte?

— Încearcă să aranjeze o întâlnire între tine şi Carpathia înainte ca tu să devii comandant de zbor pe avionul lui.

— Eu doar voi pilota cursa de Tel Aviv dus-întors. De ce trebuie să mă mai şi întâlnesc cu el?

— Mai degrabă, el simte că trebuie să te cunoască. Hattie i-a spus că eşti creştin.

— Minunat! Nu va avea niciodată încredere în mine.

— Probabil că o să fie cu ochii pe tine.

— Oricum, intenţionam să vorbesc personal cu Hattie. Când vrea să mă vadă?

— Mâine.

— Viaţa mea devine prea complicată dintr-o dată. Ce s-a mai întâmplat cu tine?

— Astăzi am mai primit ceva din partea admiratorului meu secret, zise ea. De data asta, sunt nişte bomboane.

— Bomboane! exclamă Rayford, înspăimântat de insinuările lui Leonard Gustafson. Nu ai mâncat niciuna, nu?

— Nu încă. De ce?

— Nu te atinge de bomboanele alea până când nu afli de la cine sunt.

— Of, tată!

— Nu se ştie niciodată, scumpa mea… Te rog, nu îţi asuma riscuri inutile.

— Bine, dar să ştii că sunt bomboanele mele preferate. Şi sunt apetisante.

— Nici măcar să nu le deschizi până când nu aflăm, mă auzi?

— Bine, dar şi tu vei vrea câteva. Sunt exact bomboanele pe care mi le aduci tu întotdeauna de la magazinul acela.

— Bomboane cu mentă marca Windmill, de la Holman Meadows?

— Exact.

Asta era culmea impertinenţei! Rayford îi spusese de nenumărate ori lui Hattie că trebuia să cumpere bomboane cu mentă de la acel magazin în timpul escalelor pe care le făceau la New York. Ea chiar îl însoţise de câteva ori. Aşadar, Hattie nici măcar nu încerca să mascheze faptul că ea îi trimitea lui Chloe cadourile misterioase. Dar ce sens aveau toate astea? Gestul ei nu părea un răspuns adecvat la comportamentul lui elegant faţă de ea. Şi ce legătură avea totul cu Chloe? Se afla Carpathia în spatele acestor lucruri atât de lipsite de imaginaţie?

Un singur lucru era sigur: Rayford trebuia să afle totul.

Buck se simţea din nou ca odinioară. Viaţa lui fusese atât de agitată din momentul dispariţiilor, încât se întrebase dacă va mai reveni vreodată la ritmul frenetic cu care era obişnuit. Itinerarul lui spiritual reprezentase ceva, însă retrogradarea şi mutarea lui fuseseră chestiuni de un cu totul alt calibru. Însă acum se părea că reintra în graţiile conducerii revistei *Global Weekly* şi se folosise de instinct pentru a obţine subiectele pe care el le considera drept cele mai importante din lume.

Buck stătea în proaspătul lui birou de acasă şi trimitea faxuri, e-mail-uri, dădea telefoane, lucra cu Marge şi cu reporterii de la *Weekly* şi, în acelaşi timp, îşi făcea rost de oameni de legătură. Avea de intervievat foarte mulţi oameni într-o perioadă foarte scurtă şi toate evenimentele păreau că se desfăşoară simultan.

Deşi o parte din el era îngrozită de ceea ce se întâmplase, Buck se bucura de repeziciunea cu care se petrecea totul. El dorea cu disperare să dezvăluie şi familiei sale adevărul. Tatăl şi fratele lui nu voiau să audă absolut niciun cuvânt şi, dacă nu ar fi avut o ocupaţie care să îl solicite şi care să fie interesantă în acelaşi timp, acest fapt l-ar fi scos din minţi.

Buck avea la dispoziţie doar câteva zile înainte de şi după semnarea tratatului pentru a-şi definitiva articolele. Se părea că

întreaga lui viaţă se derula accelerat, în timp ce încerca să facă toate pe care le putea face în cei şapte ani care mai rămăseseră. Nu ştia cum aveau să arate raiul sau lumea, deşi Bruce încerca să le explice asta şi lui, şi lui Rayford sau lui Chloe. Aştepta cu nerăbdare A Doua Venire şi domnia de o mie de ani a lui Hristos pe pământ. Însă, în mintea lui, până când avea să afle şi să înveţe mai multe, orice lucru normal pe care ar fi încercat să îl realizeze – cum ar fi să facă investigaţii şi să scrie reportaje, să se lase în voia iubirii, să se căsătorească, poate să aibă un copil – trebuia făcut cât de curând posibil.

Chloe era cel mai bun lucru care i se întâmplase în noua lui viaţă. Dar avea de acordat timp unei relaţii care promitea să fie mai mult decât tot ceea ce experimentase el vreodată? Ea era deosebită faţă de orice altă femeie pe care o cunoscuse, dar nu putea să spună exact în ce consta diferenţa. Credinţa ei o îmbogăţise spiritual şi o transformase într-o persoană noua, dar el fusese atras de ea înainte ca vreunul dintre ei să îl descopere pe Hristos.

Ideea că întâlnirea lor făcea parte din planul divin îl copleşea. Cât de mult îşi dorea să o fi întâlnit în urmă cu ani de zile, astfel încât să fi fost împreună în momentul Înălţării la Cer! Dacă era sa îşi petreacă timpul cu ea înainte de a pleca spre Israel, atunci trebuia să o facă chiar din ziua aceea.

Buck se uită la ceas. Mai avea timp să dea un telefon, apoi avea să o sune pe Chloe.

Rayford moțăia cu căştile pe urechi la clasa întâi. Imaginile de la ştiri umpleau ecranul din faţa sa, dar îşi pierduse interesul faţă de reportajele referitoare la valurile de crime din Statele Unite. În sfârşit, numele lui Carpathia îl trezi. Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite se întrunise timp de câteva ore în fiecare zi pentru a finaliza planurile referitoare la moneda unică şi la dezarmarea în masă promovate de Secretarul General. Iniţial, ideea era ca nouăzeci la sută dintre arme să fie distruse, iar restul de zece la sută să fie donat Naţiunilor Unite. Acum, fiecare ţară membră urma să contribuie cu soldaţii proprii la forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite.

Carpathia îl rugase pe preşedintele Statelor Unite să accepte funcţia de preşedinte al comisiei pentru verificări, fapt ce provocase controverse. Fitzhugh declarase că inamicii Statelor

Unite erau părtinitori şi că nu erau demni de încredere şi se asigurase că aceştia distrugeau armamentul de care dispuneau, în timp ce Statele Unite îl depozita pe al său.

Carpathia însuşi abordase aceste subiecte în felul lui direct şi plin de înţelegere. Rayford tremura şi asculta. Cu siguranţa că ar fi avut încredere în acest om şi l-ar fi susţinut dacă nu ar fi fost creştin.

— Statele Unite întotdeauna au apărat pacea, spuse Carpathia. Încă o dată, ele vor servi drept exemplu prin distrugerea armamentului pe care îl posedă şi prin expedierea restului de zece la sută la Noul Babilon. Naţiunile lumii vor putea veni şi inspecta Statele Unite pentru a se asigura că acestea au respectat în totalitate prevederile pactului de dezarmare, iar, apoi, vor proceda în mod similar. Aş dori să mai adaug că acest proiect de mare amploare şi importanta va fi îndeplinit în ani de zile. Vor exista ţări unde lenta desfăşurare a planului de dezarmare va fi motivată prin faptul că se respectă un anumit protocol procedural, însă noi nu trebuie să permitem ca aşa ceva să se întâmple. Statele Unite ale Americii vor constitui exemplul şi nicio altă ţară nu va beneficia de mai mult timp pentru a neutraliza armele de distrugere şi pentru a dona cantitatea corespunzătoare decât S.U.A. Până la inaugurarea sediului Naţiunilor Unite de la Noul Babilon, armele se vor afla deja acolo. Domnia păcii este aproape şi, în sfârşit, lumea se află pe punctul de a deveni o comunitate globală.

Declaraţia lui Carpathia fu întâmpinată de aplauze frenetice, chiar şi din partea reprezentanţilor presei.

Mai târziu, în timpul aceleiaşi emisiuni informative, Rayford văzu un scurt reportaj despre noul *Air Force One,* un avion Boeing 757 care avea să fie adus pe Aeroportul Dulles din Washington, iar, apoi, urma să fie trimis la New York, unde ar fi aşteptat zborul inaugural „sub comanda unui nou comandant, a cărui identitate va fi dezvăluită în curând. Noul pilot a fost ales dintr-o listă a celor mai buni piloţi ai companiilor de zbor importante”.

În cadrul altor jurnale de ştiri, Carpathia fu citat cu o referire pe care o făcuse la faptul că el şi membrii Consiliului Ecumenic ce-i reunea pe toți conducătorii religioşi de pe glob vor face un anunţ spectaculos în după-amiaza următoare.

Buck vorbi cu asistenta personală a arhiepiscopului de Cincinatti, Peter Mathews.

— Da, este aici, dar se odihneşte. Va pleca mâine dimineaţă la New York pentru a participa la întâlnirea finală a Consiliului Ecumenic, iar, apoi, spre Israel şi Vatican.

— Pot să vin unde şi când va dori, spuse Buck.

— Vă voi suna peste o jumătate de oră şi vă voi da un răspuns ferm, afirmativ sau negativ.

Buck o sună pe Chloe:

— Momentan am la dispoziţie doar câteva minute, dar ne putem întâlni numai noi doi, înainte de întrunirea din această seară?

— Sigur că da, dar ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, zise el. Vreau doar să petrec puţin timp cu tine, acum cât mai sunt disponibil.

— Disponibil? Aşa te autocaracterizezi?

— Da! Tu cum te autocaracterizezi?

— Presupun că şi eu sunt disponibilă. Asta înseamnă ca avem ceva în comun…

— Ţi-ai făcut planuri pentru diseară?

— Nu. Tata va întârzia puţin. A avut un interviu la Casa Albă astăzi.

— Adică va accepta oferta?

— Va pilota avionul în timpul cursei inaugurale şi, apoi. Va lua o hotărâre.

— M-aş fi putut afla la bordul avionului…

— Ştiu.

— Vin să te iau ia ora 18.00? întrebă Buck.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

12

După cum promisese, asistenta arhiepiscopului Mathews îi telefonă lui Buck şi veştile fură de bun augur. Cardinalul fusese atât de impresionat de interviul pe care i-l luase Buck pentru articolul care urma să fie publicat, încât fusese de acord ca Buck să îl însoţească în călătoria sa la New York de a doua zi dimineaţa.

Buck îşi rezervă un loc la ultima cursă de avion care pleca de pe Aeroportul O’Hare spre Cincinnati în acea seară. El o

surprinse în mod plăcut pe Chloe, prezentându-se la întâlnire la ora 18.00 şi aducându-i mâncare chinezească. Îi povesti planurile lui pentru sfârşitul de săptămână care se apropia şi adăugă:

— Nu am vrut să pierdem timpul căutând un loc pentru a lua masa.

— Tatăl meu va fi gelos atunci când va ajunge acasă, spuse ea. Mâncarea chinezească îi place la nebunie.

Buck căută ceva în rucsacul lui voluminos, scoase o porţie în plus şi zâmbi:

— Trebuie să îl facem fericit şi pe tatăl tău.

Buck şi Chloe se aşezară în bucătărie unde mâncară şi vorbiră mai mult de o oră. Cei doi discutară despre multe lucruri – despre copilăria lor, despre familiile lor, despre evenimentele importante din viaţa lor, despre speranţele, temerile şi visurile lor. Pe Buck îl încânta că o auzea pe Chloe vorbind pentru că nu numai ideile ei îi plăceau, ci chiar şi vocea ei. El nu ştia dacă ea era cel mai bun interlocutor pe care îl avusese vreodată sau, pur şi simplu, se îndrăgostea de ea. „Probabil că ambele”, hotărî.

Rayford ajunse acasă şi îi găsi pe Buck şi pe Chloe aşezaţi în faţa computerului lui Raymie, care nu mai fusese pus în funcţiune de când se petrecuseră dispariţiile. În doar câteva momente, Buck şi Chloe se conectaseră la Internet şi creaseră o adresă de e-mail.

— Acum poți să mă găseşti oriunde m-aş afla, spuse el.

Rayford îi lăsă pe Buck şi pe Chloe în faţa computerului şi se uită cu atenţie la bomboanele cu menta de la Holman Meadows. Încă mai erau învelite în staniol; fuseseră livrate de o companie cu o reputaţie serioasă. Fuseseră trimise pe numele lui Chloe, dar nu erau însoţite de niciun mesaj. Rayford observă că bomboanele nu fuseseră atinse şi, chiar dacă veneau din partea lui Hattie Durham, indiferent de motiv, ar fi fost lipsit de sens să nu se bucure de ele.

— Oricine ar fi persoana îndrăgostită de fiica ta, cu siguranţă are gusturi rafinate, spuse Buck.

— Mulţumesc, îi răspunse Chloe.

— Voiam să spun că se pricepe la dulciuri.

Chloe se înroşi.

— Ştiu ce ai vrut să spui, făcu ea.

La insistenţa lui Rayford, Buck acceptă să îşi lase maşina în garajul familiei Steele pe toată durata călătoriei. Buck şi Chloe plecară devreme de la întrunirea Armatei Pătimirilor pentru a ajunge la aeroport. Traficul era mai lejer decât se aşteptaseră, aşadar ajunseră cu o oră mai devreme de decolare.

— Am mai fi putut sta la biserică, spuse el.

— Totuşi, trebuia să fim siguri, nu-i aşa? spuse ea. Nu îmi place deloc să las lucrurile pe ultima sută de metri.

— Nici mie, spuse el, dar mi se întâmplă adesea. Poţi să mă laşi la intrare.

— Nu mă deranjează să te conduc, atâta timp cât plăteşti tu taxa pentru parcare.

— Vei putea ajunge la maşină în siguranţă la ora asta târzie?

— Am făcut-o de nenumărate ori, spuse ea. Sunt foarte mulți paznici aici.

Ea parcă maşina şi se plimbară împreună prin sala de aşteptare. Îşi aruncă peste umăr geanta de piele, care cuprindea toată averea lui. Chloe se simţea stingheră, însă Buck n-o putea ruga să îl ajute cu nimic. Nu ajunseseră să se țină de mână. Îşi continuară plimbarea. De fiecare dată când el se întorcea pentru ca ea să audă ce-i spunea, geanta lui se mişca şi baiera îi aluneca de pe umăr şi, în cele din urmă, conveniră să nu mai discute până când ajungeau la poarta de îmbarcare.

Buck termină cu toate formalităţile legate de călătorie şi află că avionul avea să fie aproape gol.

— Mi-ar plăcea sa poţi veni cu mine, spuse el în şoaptă.

— Mie mi-ar plăcea… începu ea, dar se gândi că poate nu ar fi trebuit să se oprească.

— Ce anume?

Ea dădu din cap.

— Şi tu ai vrea să poţi veni cu mine?

Ea încuviinţă, tot din cap.

— Dar nu pot şi nu o voi face şi să nu mai discutăm despre asta.

— Dar ce m-aş face cu tine? o întrebă. Te-aş băga în geantă?

Ea izbucni în râs.

Se aşezară în dreptul ferestrelor, uitându-se la hamalii şi la controlorii de zbor de pe pistă. Buck se prefăcea că se uita pe fereastră, dar, de fapt, se uita la imaginea lui Chloe reflectată în geam, care se afla la câţiva centimetri de a lui. De câteva ori

sesiză că privirea ei se muta de la pistă, iscodind imaginea lui, iar el îşi închipuia că se uitau unul în ochii altuia. „Ce visător sunt”, decise el.

— Zborul va avea o întârziere de douăzeci de minute, îl anunţă persoana de la ghişeu.

— Nu trebuie să te simţi obligata să rămâi, Chloe, spuse Buck. Vrei să te conduc la maşină?

Ea râse din nou:

— Te îngrijorează aşa de tare parcarea aia mare? Uite cum stă treaba, eu te aduc aici, aştept până când vei trece prin poarta de îmbarcare, astfel încât să nu te plictiseşti între timp, iar, apoi, voi aştepta până când te vei afla în siguranţă în avion. Îţi voi face din mână când avionul va decola, mă voi preface că nu vreau să mai plec, iar, apoi, când nu voi mai vedea urma avionului în aer, mă voi aventura spre maşină.

— Ce faci, inventezi poveşti pe măsură ce vorbeşti?

— Bineînţeles. Acum ia loc, relaxează-te şi gândeşte-te că eşti un om care călătoreşte frecvent!

— Mi-aş dori să îmi pot imagina că nu sunt un astfel…

— Şi ai fi la fel de neliniştit gândindu-te la zbor. Ai mai avea nevoie de mine aici?

— Oricum am nevoie de tine aici.

Ea privi în altă parte. „Ia-o mai uşor!” îşi spuse Buck. Era amuzanta când îi evita privirea, dar simţea şi un fel de nesiguranţă. El nu dorea să îi facă declaraţii pentru simplul motiv că pleca pentru câteva zile.

— Şi eu am nevoie de tine aici, de asemenea, şopti ea, dar acum mă părăseşti.

— Nu voi face aşa ceva niciodată.

— Ce anume, să mă părăseşti?

— Niciodată.

El adoptase un ton glumeţ, ca să nu o sperie.

— E încurajator. Nu suport despărţirile, zise ea.

În timp ce îşi împacheta lucrurile pentru scurta lui excursie la New York din după-amiaza următoare, Rayford era atent ca să o audă pe Chloe intrând. Earl îl sunase la telefon, dorind să afle dacă fusese contactat din partea biroului lui Carpathia.

— Şi e aceeaşi Hattie Durham care a lucrat la noi? întrebă Earl.

— Una şi aceeaşi.
— Ea e secretara lui Carpathia?
— Ceva de genul ăsta…
— Ce mică e lumea!

— Presupun că nu aş părea ridicolă dacă ţi-aş spune să ai grijă de tine la Cincinatti, New York şi în Israel, având în vedere experienţele pe care le-ai trăit, spuse Chloe.

Buck îi zâmbi:

— Nu îţi lua la revedere decât atunci când vei fi pregătită să pleci.

— Nu plec de aici decât atunci când nu voi mai vedea avionul tău, zise ea. Ţi-am spus asta.

— Avem timp să mâncăm o prăjitură, îi propuse, arătând spre vânzătorul care se afla pe coridor.

— Deja am luat desertul. Am mâncat bomboane şi o prăjitură.

— Prăjiturelele cu răvaş nu se pun la socoteală, făcu el. Haide! Nu îţi mai aduci aminte de prima prăjitură?

În ziua în care se cunoscuseră, Chloe tocmai mâncase o prăjitură, iar el îi ştersese cu degetul o bucăţică de ciocolată de la colţul gurii. Neştiind ce să facă cu ciocolata de pe deget, Buck o linsese.

— Îmi aduc aminte că am fost neglijentă. Iar tu ai încercat un truc foarte vechi.

— Da, dar erai foarte dulce, spuse el, jucându-se cu ea la fel cum ea o făcuse cu el în acea zi la New York.

— Ţi se pare că semăn cu o prăjitură?

Buck râse, nu din cauză că gluma era mai amuzantă acum decât fusese prima dată, ci pentru că era gluma lor şi pentru că n-avea niciun sens.

— Nu prea îmi este foame, spuse ea, uitându-se în continuare pe fereastră, în timp ce un adolescent plictisit aştepta comanda lor.

— Nici mie, spuse Buck. Să lăsăm pe mai târziu.

— Mai târziu în seara asta sau mai târziu mâine? întrebă ea.

— Trebuie să ne sincronizăm ceasurile.

— Le vom mânca împreună? Vreau să spun, în acelaşi timp?

— Nu ţi se pare o idee bună?

— Imaginaţia ta nu oboseşte niciodată.

Buck comandă două prăjituri ambalate separat.

— Nu pot să fac asta, spuse adolescentul.
— Atunci eu vreau o prăjitură, ceru Buck, întinzându-i banii şi dându-i câţiva şi lui Chloe.
— Şi eu vreau o prăjitură, spuse ea, punându-i banii în mână.
Adolescentul făcu o grimasă, împachetă prăjiturile separat, apoi le dădu restul.
— Există mai multe modalităţi de a face acelaşi lucru, zise Buck.
Cei doi se îndreptară agale spre poarta de îmbarcare. Între timp, se mai adunaseră câţiva pasageri, iar persoana de la ghişeu îi anunţă că avionul sosise, în cele din urmă. Buck şi Chloe se aşezară, privind cum se perindau prin faţa lor pasagerii obosiţi.
Buck aranjă cu atenţie ambalajul prăjiturii sale şi o strecură în bagajul de mână.
— Mâine dimineaţă, la ora 8.00, mă voi afla în drum spre New York, spuse el. Voi mânca prăjitura atunci când îmi voi bea cafeaua şi mă voi gândi la tine.
— Asta înseamnă că va fi 7.00 aici, calculă Chloe. Eu încă mă voi afla în pat, gândindu-mă la prăjitură şi visând la tine.
„Încă ne mai jucăm unul cu celălalt”, gândi Buck. „Niciunul din noi nu vrea să spună ceva serios.”
— Atunci voi aştepta până te trezeşti. Spune-mi când vei mânca prăjitură.
Chloe se uită în sus.
— Hmm, se gândi ea. Când te vei afla în mijlocul celei mai importante întâlniri?
— Probabil că dimineaţă, spre prânz, într-un hotel din New York. Carpathia vine acolo pentru a face o declaraţie comună împreună cu arhiepiscopul Mathews şi cu alte personalităţi religioase.
— Oricând ar fi asta, atunci voi mânca prăjitura, zise Chloe. Şi te provoc să o mănânci şi tu atunci.
— Vei învăţa tu să nu mă mai provoci.
Buck zâmbi, însă glumea numai pe jumătate:
— Nu ştiu ce-i frica.
— Ha! exclamă ea. Ţi-e teamă din cauza parcării de aici şi nici măcar nu eşti tu cel care o va traversa de unul singur!
Buck începu să caute prăjitura.
— Ce faci? spuse ea. Nu mi-e foame, ai uitat?

— Miroase asta. Aromele împrospătează amintirile.

Ea desfăcu ambalajul prăjiturii ei şi o ridică în dreptul feţei.

— Mmm, făcu el. Aluat, ciocolată, nuci, unt şi tot ce pofteşti.

El întinse prăjitura spre Chloe, iar ea se aplecă să o miroasă.

— Chiar îmi place aroma ei, zise ea.

Buck îi atinse obrazul cu cealaltă mână. Ea nu se feri şi îl privi în ochi.

— Să îţi aduci aminte de acest moment! o rugă el. Mă voi gândi la tine cât timp voi fi plecat.

— Şi eu mă voi gândi la tine, spuse ea. Acum împacheteaz-o la loc. Prăjitura asta trebuie să se menţină proaspătă, iar aroma ei îţi va aminti de mine.

Rayford se trezi mai devreme decât Chloe şi coborî în bucătărie. El ridică de pe contor punguţa în care se afla prăjitura. „Nu a mai rămas decât una”, gândi el şi se simţi ispitit. Însă în loc să o mănânce imediat, Rayford scrise un bilet pentru Chloe. „Sper să nu te superi. Nu am putut rezista.” Pe spatele hârtiei scrise „Am glumit doar” şi puse biletul peste punguţă. Rayford bău cafea şi suc, apoi se schimbă în echipamentul de sport şi ieşi să alerge.

Buck stătea la clasa întâi împreună cu arhiepiscopul Mathews, amândoi aflându-se la bordul cursei de dimineaţă Cincinnati-New York. Prelatul era un om trecut de cincizeci de ani, cu o constituţie atletică şi obrajii lăsaţi, iar părul lui negru era tuns scurt, părând a avea culoarea lui naturală. Numai gulerul îi scotea în evidenţă statutul de om al Bisericii. Nu se despărţise niciun moment de o servietă scumpă şi un laptop, iar Buck observă că pe biletul lui fuseseră trecute patru bagaje.

Mathews călătorea însoţit de un asistent, care evita contactul cu alte persoane şi vorbea foarte puţin. Acesta se mutase cu un scaun mai în faţă pentru ca Buck să se aşeze lângă arhiepiscop.

— De ce nu mi-aţi spus că eraţi unul dintre candidaţii la fotoliul de papă? începu Buck.

— Aşadar, vom trece direct la subiect? îl întrebă Mathews. Nu doreşti puţină şampanie aşa, de dimineaţă?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, dacă nu te deranjează, eu mă voi bucura de acest mic stimulent.

— Cum doriţi. Să-mi spuneţi-mi când veţi fi dispus să stăm de vorbă.

Asistentul lui Mathews auzi schimbul de replici şi îi făcu semn însoţitoarei de zbor, care imediat îi aduse arhiepiscopului un pahar cu şampanie.

— Băutura dumneavoastră obişnuită? întrebă ea.

— Mulţumesc, Caryn, făcu el de parcă ar fi stat de vorbă cu un vechi cunoscut.

Sau poate că tocmai asta făcea. Când ea se îndepărtă, el şopti la urechea lui Buck:

— Familia Litewski din parohia mea. Eu însumi am botezat-o. Lucrează pe cursa asta de ani de zile. Unde rămăseserăm?

Buck nu îi răspunse. Ştia că arhiepiscopul auzise întrebarea şi îşi aducea aminte. Dacă dorea să i se repete întrebarea doar pentru orgoliul lui, atunci putea să o facă el însuşi.

— Ah, da, m-ai întrebat de ce nu ţi-am spus despre propunerea ca eu să fiu ales papă. Am crezut că toată lumea ştia acest lucru. Carpathia ştia.

„Pun pariu că ştia, gândi Buck. Probabil că el a regizat totul.”

— Carpathia speră să fiţi ales dumneavoastră?

— Îţi spun asta neoficial, şopti Mathews. Nimeni nu mai speră nimic. Avem toate voturile.

— Avem?

— E pluralul auctorial. Noi, voi, tu, eu avem voturile. Mă înţelegi?

— Cum puteţi fi sigur?

— Sunt arhiepiscop de peste zece ani. Niciodată nu am fost surprins de cum a decurs votarea vreunui papă. Ştii cum se referă Nicolae la mine? Îmi spune P.M.

Buck ridică din umeri a neştiinţă.

— Se referă la dumneavoastră utilizând nişte iniţiale? Au vreo semnificaţie aparte?

Asistentul lui Mathews îi făcu cu ochiul printre scaune şi dădu din cap aprobator. „Aşadar, trebuie să aflu care e”, presupuse Buck. Niciodată nu îi fusese frică să pună o întrebare stupidă cuiva.

— *Pontifex Maximus,* jubila Mathews. Conducătorul religios suprem.

— Felicitări! spuse Buck.

— Mulţumesc, dar cred că ştii că Nicolae se aşteaptă la mai

multe de la mine în postura de papă decât doar să conduc Sfânta Biserică Romano-Catolică.
— Spuneţi-mi…
— Declaraţia va fi făcută ceva mai târziu în această dimineaţă şi, dacă nu mă vei cita cu exactitate, îţi voi spune despre ce este vorba.
— De ce aţi face asta?
— Pentru că îmi place de tine.
— Dar de-abia dacă mă cunoaşteţi.
— Dar îl cunosc pe Nicolae.
Buck se cufundă în scaun.
— Iar Nicolae mă agreează.
— Exact.
— Aşadar, faptul că acum călătoresc alături de dumneavoastră nu se datorează în totalitate insistenţelor mele.
— Ah, nu! spuse Mathews. Carpathia te-a sprijinit. El vrea să îţi spun totul. Numai să nu întorci afirmaţiile împotriva mea, astfel încât să nu mai fiu bine văzut sau să fiu catalogat drept un om care îşi urmăreşte propriile interese.
— Declaraţia va va face să păreţi astfel?
— Nu, deoarece Carpathia însuşi o va face.
— Vă ascult.

— Biroul domnului Secretar General Carpathia, vorbiţi cu domnişoara Durham.
— Rayford Steele la telefon.
— Rayford! Ce mai…
— Permite-mi să trec direct la subiect, Hattie. Vreau să ajung mai devreme în după-amiaza asta ca să pot discuta cu tine în particular preţ de câteva minute.
— Ar fi minunat, domnule comandant. Totuşi, trebuie să îţi spun de pe acum că mă văd cu cineva.
— Nu e amuzant.
— Nici nu am vrut să fie.
— Vei fi disponibilă?
— Bineînţeles. Domnul Secretar General Carpathia te poate primi la ora 16.00. Ne vedem la 15.30?
Rayford puse receptorul în furcă tocmai când Chloe intra în bucătărie, îmbrăcată pentru a pleca la biserică. Ea văzu biletul.
— O, tată! Doar n-ai făcut aşa ceva! strigă ea, iar Rayford

crezu că se afla pe punctul de a izbucni în plâns.

Ea apuca punguţa şi o scutură. Expresia feţei ei se destinse atunci când întoarse biletul pe cealaltă parte şi râse:

— Maturizează-te, tată. Măcar o dată în viaţa ta poartă-te aşa cum ar trebui să o facă un om de vârsta ta.

El se pregătea să plece spre aeroport, iar ea spre serviciu, când C.N.N.-ul prezentă în direct conferinţa de presă organizată la New York de conducătorii tuturor religiilor lumii.

— Să urmăreşti asta, tată. Buck e acolo.

Rayford îşi puse jos geanta şi se aşeză lângă Chloe, care ţinea cu ambele mâini o cana cu cafea. Corespondentul C.N.N. Era entuziasmat de ceea ce avea să urmeze:

— Aşteptăm o declaraţie comună din partea consilierului conducătorilor religioşi ai lumii şi a Naţiunilor Unite în persoana Secretarului General al O.N.U., Nicolae Carpathia. Se pare ca el este personalitatea momentului, deoarece a contribuit la definitivarea propunerilor şi la convocarea reprezentanţilor unor credinţe care diferă semnificativ între ele. Din clipa în care a preluat această funcţie, fiecare zi a fost marcată de un eveniment important. Zvonurile de aici spun că toţi conducătorii spirituali ai religiilor lumii se află pe cale de a relua încercarea de a rezolva unele probleme globale în mod unanim şi sub semnul unei toleranţe fără precedent. Principiile ecumenice nu au reuşit să facă aceasta în trecut, dar, în curând, vom afla dacă va fi posibil de această dată. Acum urca pe podium arhiepiscopul Peter Mathews. Înaltul prelat al arhidiocezei romano-catolice din Cincinnati este considerat drept succesorul papei Ioan al XXIV-lea, care s-a aflat în această funcţie timp ce cinci luni înainte de a se anunţa că se numără printre persoanele care au dispărut în urmă cu câteva săptămâni.

Camera de luat vederi oferi o panoramă a platformei pe care se desfăşura conferinţa, unde se aflau cam douăzeci şi cinci de conducători ai religiilor lumii, toţii fiind îmbrăcaţi în vestimentaţia specifică, fiecare dintre ei fiind urmărit de către un operator. În timp ce arhiepiscopul Mathews îşi făcea drum spre microfoane, Rayford o auzi pe Chloe exclamând:

— Uite-l pe Buck, tată! Uite-l! E chiar acolo!

Ea îi arătă un reporter care nu stătea împreună cu restul ziariştilor şi care părea ca păşea înainte şi înapoi la marginea platformei. Aparent, Buck încerca să îşi păstreze echilibrul. De

două ori coborî de pe platformă pentru a se urca din nou.

În timp ce Mathews insista asupra cooperării internaţionale, Rayford şi Chloe îl urmăreau pe Buck, care se afla în colţul îndepărtat al cadrului. Nimeni nu l-ar fi remarcat.

— Ce are acolo? întrebă Rayford. E un fel de aparat, de reportofon?

Chloe se uită mai cu atenţie şi inspiră adânc. Ea fugi în bucătărie şi se întoarse cu punguţa în care se afla prăjitura.

— E prăjitura lui! spuse ea. Trebuie să mâncăm prăjiturile în acelaşi timp!

Rayford nu înţelegea nimic, dar era extrem de bucuros că nu mâncase prăjitura aceea.

— Ce…? începu el, dar Chloe îi făcu semn să tacă.

— Miroase la fel ca aseară! spuse ea.

Rayford pufni:

— Şi cum mirosea aseară?

— Ssst!

Într-adevăr, în timp ce ei îl priveau, Buck îşi băgă mâna în geantă rapid şi, în linişte, scoase prăjitura pe furiş şi fără să fie remarcat, o duse la gură şi muşcă din ea. Chloe îi imită fiecare gest, iar Rayford observă că ea râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Ţi s-au aprins călcâiele rău de tot, spuse el şi plecă spre aeroport.

Buck nu ştia dacă trucul fusese remarcat de toată lumea, inclusiv de Chloe. Ce anume îi făcuse fata asta? Deodată, dintr-o vedetă de talie internaţională a jurnalismului, devenise un romantic incurabil care ar fi făcut orice gest pentru a atrage atenţia. Dar, spera el, nu prea multă atenţie. Puţini oameni observau pe cineva aflat în planul secund al imaginii. Era posibil ca nici Chloe, urmărind transmisiunea, să nu îl fi văzut.

Mult mai important decât eforturile lui era subiectul pe care i-l oferea evenimentul ce fusese caracterizat în prealabil drept o conferinţă internaţionala obişnuită. Într-un fel sau altul, Nicolae Carpathia, fie promiţându-i sprijinul său lui Mathews pentru alegerea în calitate de papă, fie prin misterioasa sa capacitate de a fermeca pe oricine, îi convinsese pe toţi conducătorii spirituali să facă o afirmaţie deosebit de importantă.

Ei recunoşteau nu numai faptul că aveau să depună eforturi în vederea cooperării, ci şi necesitatea unei noi religii, care avea

să reunească principiile tuturor celorlalte de până atunci.

— Şi, în afară de cazul în care vi s-ar părea imposibil să îi convingem pe adepţii noştri de acestea, spuse Mathews, noi toţi suntem de acord. Religiile noastre, alături de diversele forme de guvernare, armată şi mijloacele de distrugere, s-au numărat printre motivele care au provocat diviziunea şi permanentele vărsări de sânge de pe glob. De astăzi înainte, noi ne vom uni sub stindardul Credinţei Comunităţii Globale. Însemnul nostru va include simbolurile sacre ale tuturor religiilor şi, de acum înainte, vom încerca sa integrăm toate religiile. Indiferent dacă unii dintre noi cred că Dumnezeu este o persoană reală sau că este un simplu concept, El se află în toate, este mai presus de toate şi în toate lucrurile. Dumnezeu este în noi. Dumnezeu este reprezentat de noi. Noi suntem Dumnezeu.

Atunci când atenţia se îndreptă asupra presei, mulţi jurnalişti interesaţi de probleme religioase puseră întrebări.

— Şi ce se va întâmpla cu excelenţa între religii, ca să îi spunem aşa, deţinută de romano-catolicism? Vom mai avea nevoie de un papă?

— Vom alege un papă, spuse Mathews. Şi ne aşteptăm ca şi celelalte religii importante să continue să îşi desemneze conducători. Dar aceşti conducători se vor supune Credinţei Comunităţii Globale şi li se va cere ca loialitatea şi devotamentul tuturor credincioşilor lor să fie dedicate acestui scop superior.

— Există un principiu major asupra căruia împărtăşiţi acelaşi punct de vedere?

Această întrebare fu întâmpinată cu râsete din parte tuturor celor prezenţi acolo. Mathews îl rugă pe un adept al rastafarianismului să răspundă. Prin intermediul unui interpret, acesta spuse:

— Noi credem, de fapt, în două lucruri. Mai întâi de toate, noi credem că natura umană este, în esenţă, bună. În al doilea rând, dispariţiile au constituit o purificare religioasă. Unele culte au pierdut mulţi adepţi, altele mai puţini, iar multe dintre ele nu au pierdut niciun credincios. Însăși existenţa atâtor religii dovedeşte faptul că niciuna dintre ele nu a fost mai bună decât alta. Noi vom tolera orice altă religie şi credem că cea mai bună va supravieţui.

Buck ajunse în faţă şi ridică mâna:

— Mă numesc Cameron Williams şi reprezint revista *Global*

Weekly, spuse el. Adresez următoarea întrebare domnului care a luat cuvântul, arhiepiscopului Mathews sau oricui altcuiva. Cum se reconciliază convingerea că natura umană este, în esenţă, bună cu ideea că oamenii răi au fost eliminaţi? De ce ei nu au beneficiat de această natură umană bună în esenţă?

Nimeni nu dori să răspundă la această întrebare. Rastafarianul îl privi pe Mathews, care se uita fix la Buck şi care, în mod evident, nu dorea să recunoască faptul ca era supărat, dar, în acelaşi timp, dorea sa para luat prin surprindere.

În cele din urmă, Mathews veni la microfon:

— Nu ne aflăm aici pentru a discuta probleme teologice, spuse el. Eu mă număr printre cei care cred că aceste dispariţii au fost purificatoare şi că natura umană bună este o trăsătură comună tuturor celor care au supravieţuit. Iar această natură umană bună se regăseşte în cea mai mare măsură în nimeni altul decât în Secretarul General al Naţiunilor Unite, Nicolae Carpathia. Vă rog să îl întâmpinaţi cum se cuvine!

Podiumul pe care se aflau reprezentanţii religiilor lumii izbucni în urale. Unii dintre membrii presei aplaudară şi Buck realiză atunci cât de mulţi spectatori se aflau în spatele jurnaliştilor. El nu îi văzuse de pe platformă din cauza reflectoarelor şi nu îi auzise până în momentul în care Carpathia îşi făcu apariţia.

Acesta afişa aceeaşi imagine de lider, spunând însă că toate meritele revin Consiliului Ecumenic şi sprijinind „această măreaţă şi istorică idee, care ar fi trebuit dusă la îndeplinire cu mult timp în urmă”.

El răspunse la câteva întrebări, inclusiv la cea referitoare la ceea ce se va întâmpla în Israel după reconstruirea Templului evreiesc:

— Mă bucur să spun că acest lucru se va realiza. După cum mulţi dintre voi ştiu, foarte mulţi bani au fost donaţi pentru această cauză vreme de ani de zile, iar unele replici ale Templului au fost construite în toată lumea. Reclădirea lui se va face în cel mai scurt timp cu putinţă.

— Dar ce se va întâmpla cu Moscheea lui Omar?

— Mă bucur că aţi pus această întrebare, spuse Carpathia, iar Buck se întreba dacă nu cumva Carpathia premeditase asta. Fraţii noştri musulmani au fost de acord nu numai în privinţa amplasării ei în Noul Babilon, ci şi a pietrei sfinte, lăsându-i, astfel, pe evrei să îşi reconstruiască Templul pe locul unde se

presupune că s-ar fi aflat. Iar acum, dacă veţi mai avea puţină răbdare, aş dori să menţionez că, în mod evident, ne aflăm la cea mai importantă răscruce a istoriei. Laolaltă cu stabilirea unei monede unice, cu cooperarea între cele mai importante religii şi cu toleranţa reciprocă pe care acestea şi-o acordă una alteia, reunindu-se, de fapt, într-una singură, cu dezarmarea globală şi hotărârea de a instaura pacea, lumea devine, cu adevărat, unită. Mulţi dintre voi m-aţi auzit folosind expresia de „Comunitate Globală”. Această denumire este una potrivită pentru noua noastră cauză. Putem comunica unii cu alţii, vom avea acelaşi obiect al adorării, putem să încurajăm diversele schimburi. Cu ajutorul progreselor înregistrate în domeniile comunicaţiilor şi transportului, nu mai formăm un conglomerat de state şi naţiuni, ci o comunitate globală perfectă, care este alcătuită din cetăţeni egali între ei. Le mulţumesc pe aceasta cale persoanelor care au participat la această minunată întâlnire şi aş dori să fac un anunţ în onoarea lor. O dată cu mutarea sediului Naţiunilor Unite la Noul Babilon, organizaţia va primi un nou nume. Organizaţia Naţiunilor Unite va deveni Comunitatea Globală!

Atunci când aplauzele încetară, Carpathia continuă:

— Astfel, denumirea noii religii unice, Credinţa Comunităţii Globale, se justifică cu atât mai mult!

Carpathia fu escortat de acolo, iar echipele de jurnalişti ce asiguraseră transmisiunile în direct începură să părăsească locul conferinţei de presă. Nicolae îl zări pe Buck şi se opri, spunându-le bodyguarzilor săi că dorea să vorbească cu cineva. Ei formară un zid uman împrejurul celor doi, în timp ce Carpathia îl îmbrăţişă pe Buck. Buck se stăpâni; era tot ce putea face ca să nu reacţioneze violent.

— Îmi puneţi sub semnul întrebării independenţa mea ca jurnalist, îi şopti el la ureche lui Carpathia.

— Ai vreo veste bună pentru mine? îl întrebă Carpathia, ţinându-l pe Buck la distanţă de un braţ şi privindu-l în ochi.

— Nu încă, domnule.

— Te voi vedea la Ierusalim?

— Bineînţeles.

— Vei ţine legătura cu Steve?

— O voi face.

— Comunică-i condiţiile tale, iar noi ţi le vom îndeplini. E o

promisiune.

Buck se alătură unui mic grup în cadrul căruia Peter Mathews ţinea un discurs. Aşteptă până când arhiepiscopul îl văzu, iar, apoi, se aplecă spre el şi îl întrebă:

— Ce am ratat?

— Ce vrei să spui? Ai fost acolo.

— Mi-aţi spus că Nicolae Carpathia va face un anunţ referitor la rolul extins al noului papă, privitor la nişte chestiuni mai importante şi decât Biserica Romano-Catolică.

Mathews dădu din cap. Dezaprobându-l:

— Poate că te-am supraestimat, prietene. Eu nu sunt papă încă, dar nu ai înţeles din declaraţia Secretarului General că noua religie va avea nevoie de un conducător? Care ar fi locul adecvat pentru acesta, dacă nu Vaticanul? Şi cine ar putea să joace acest rol, în afară de noul papă?

— Aşadar veţi fi un fel de papă al papilor.

Mathews zâmbi şi îl aprobă, dând din cap:

— P.M., spuse el.

Două ore mai târziu, Rayford Steele ajungea la sediul Naţiunilor Unite. Se rugase în tăcere din momentul în care îi telefonase lui Bruce Barnes cu câteva clipe înainte să urce la bordul avionului.

— Mă simt de parcă m-aş întâlni cu diavolul, spuse Rayford. Nu mă sperie multe pe lumea asta, Bruce. Întotdeauna am fost mândru de asta. Dar trebuie să îţi spun că e îngrozitor.

— Mai întâi de toate. Rayford, doar dacă te-ai întâlni cu Antihristul în cea de-a doua parte a perioadei Patimilor, ai avea, într-adevăr, de-a face cu persoana care este pe de-a-ntregul posedata de Satana.

— Aşadar, cine e Carpathia? Un demon de mâna a doua?

— Nu, dar ai nevoie de ajutorul rugăciunilor. Ştii ce s-a întâmplat în prezenţa lui Buck.

— Buck e cu zece ani mai tânăr decât mine şi e într-o formă fizică mai bună, îi zise Rayford. Simt că mi se face rău aici.

— Nu ţi se va face rău. Fii tare! Dumnezeu ştie unde te vei afla şi va interveni în momentul potrivit. Eu mă voi ruga pentru tine şi ştii că Buck şi Chloe o vor face şi ei.

Aceste cuvinte îl linişteau pe Rayford şi faptul că Buck se afla şi el acolo îl încuraja şi mai mult. Însăşi ideea ca el era prin

apropiere făcea ca el să se simtă mai puţin singur. Cu toată neliniştea provocata de întâlnirea cu Carpathia, nu dorea să treacă peste confruntarea cu Hattie Durham.

Ea îl aştepta în faţa liftului. Rayford sperase să se obişnuiască cu atmosfera, să îşi revină, să ia o gură de aer proaspăt. Ea îl întâmpină cu farmecul ei tineresc, fiind mai frumoasă ca niciodată deoarece se bronzase şi purta haine făcute pe comandă, care se potriveau perfect trupului ei. El nu se aştepta la aşa ceva şi simţi răul care plutea în aer atunci când se simţi atras de ea preţ de o secundă.

Amintirile îi redeşteptară motivele pentru care simţise mai mult decât ar fi trebuit în privinţa ei, tocmai când căsnicia lui traversa o perioada mai tensionată. El se rugă în tăcere, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru că îl oprise să facă o greşeală pe care ar fi regretat-o pentru tot restul vieţii lui. Şi, de îndată ce Hattie deschise gura, Rayford fu adus la realitate. Dicţia ei era mai bună, însă ea încă mai era o femeie superficială, iar aceasta se putea ghici din vocea ei.

— Domnule comandant Steele, izbucni ea. Ce bine îmi pare că te vad! Ce mai fac ceilalţi?

— Ceilalţi?

— Ştii tu, Chloe, Buck şi restul lumii.

„Chloe, Buck *sunt* restul lumii”, se gândi el, fără a o spune.

— Toţi sunt bine.

— O, asta e minunat.

— Există un loc mai retras unde am putea sta de vorbă?

Ea îl conduse în dreptul biroului ei, care era extrem de expus. Nimeni nu se afla prin preajma să îi asculte, iar tavanele erau foarte înalte Biroul şi fişierele ei erau situate într-o zonă deschisă, care nu avea pereţi despărţitori, aşa încât te simţeai ca în gară. Paşii se auzeau cu ecou, iar Rayford avea impresia că se aflau departe de birourile Secretarului General.

— Şi ce s-a mai întâmplat în viaţa ta în ultima vreme, domnule comandant Steele?

— Hattie, nu vreau să fiu nepoliticos, dar poţi să încetezi să îmi spui „domnule comandant Steele” şi să te prefaci că nu ştii ce s-a mai întâmplat în viaţa mea. Ultimele noutăţi constau în faptul că tu şi şeful tău va amestecaţi în cariera şi în viaţa mea de familie, iar eu nu pot să fac nimic în această privinţă.

Stanton Bailey se sprijini de braţele fotoliului său imens şi se lăsă pe spate, studiindu-l pe Buck Williams.

— Cameron, spuse el, niciodată nu am putut să te înţeleg. Ce a însemnat prânzul acela improvizat?

— A fost doar o prăjitură… îmi era foame…

— Mie îmi este foame permanent, dar nu mănânc în prezenta camerelor de filmat! tună Bailey.

— Nu ştiam că voi fi văzut.

— Uite, acum ştii… Iar dacă Planck şi Carpathia te vor mai lăsa să iei loc la masa tratativelor de la Ierusalim, trebuie să renunţi la astfel de gustări inoportune.

— Era o prăjitură…

— Gata cu prăjiturile!

După ce fusese şeful lui Hattie Durham ani de zile, Rayford se simţea acum în postura de subordonat al ei în timp ce stătea de cealaltă parte a biroului ci impunător. După toate aparentele, modul incisiv în care el abordase problema o făcuse să devină serioasă.

— Rayford, ascultă-mă, încă îmi mai placi, deşi m-ai părăsit în felul în care ai făcut-o, spuse ea. Nu ţi-aş face niciun rău.

— Încercarea ta de a depune o plângere la dosarul meu nu a însemnat nimic rău?

— A fost doar o glumă. Ţi-ai dat imediat seama de asta…

— Dar mi-a provocat destule neplăceri. Iar, apoi, mai e şi biletul de la Dallas în care îmi spuneai că noul avion prezidenţial va fi un 757.

— După cum ți-am spus, a fost acelaşi lucru. Am glumit.

— Nu a fost amuzant. Evenimentele au coincis.

— Bine, Rayford, dacă nu suporţi să fii tachinat, atunci eu nu mă mai obosesc să o fac. Pur şi simplu, m-am gândit că nu ar strica puţină distracţie între doi prieteni.

— Zău, Hattie! Chiar crezi că pot să cred aşa ceva? Nu e stilul tău. Tu nu le faci poante prietenilor tăi. Nu îţi stă în fire.

— Bine, îmi cer scuze.

— Nu e suficient.

— Scuză-mă, dar nu mai sunt în subordinea ta.

Hattie Durham avea darul de a-l enerva pe Rayford mai mult

decât oricine altcineva. Rayford inspiră adânc şi se strădui să îşi păstreze calmul.

— Hattie, vreau să îmi spui cum stă treaba cu florile şi bomboanele.

Hattie nu ştia să mintă bine:

— Florile şi bomboanele? se mira ea după ce tăcu un moment, simţindu-se vinovată.

— Nu le mai juca, spuse Rayford. Acceptă faptul ca am aflat că tu ai fost cea care le-ai trimis şi zi-mi de ce ai făcut-o.

— Eu fac ceea ce mi se spune, Rayford.

— Vezi? Asta chiar mă depăşeşte. Ar trebui să îl întreb pe cel mai puternic om din lume de ce i-a trimis flori şi bomboane fiicei mele, adică unei persoane pe care nu a mai văzut-o niciodată? li face curte? Şi, dacă e aşa, de ce nu se semnează?

— Nu îi face curte, Rayford! El deja se vede cu cineva.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că are o relaţie cu cineva.

— Cu cineva cunoscut?

Rayford îi aruncă o privire dezgustată. Hattie părea că se străduieşte să nu zâmbească.

— Pot să spun că formăm un cuplu, însă presa nu ştie acest lucru şi am aprecia dacă…

— Voi face o înţelegere cu tine. Tu vei înceta să îi mai trimiţi cadouri anonime lui Chloe, îmi vei spune motivele pentru care ai făcut-o, iar eu voi păstra micul vostru secret. Cum ţi se pare?

Hattie se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton confidenţial:

— Bine, uite ce cred tu, zise ea. De fapt, nu ştiu… După cum am mai spus, eu fac ceea ce mi se spune. Iar el este un om extrem de inteligent.

Rayford nu se îndoia de asta. El doar se întreba de ce Nicolae Carpathia îşi pierdea timpul cu astfel de lucruri lipsite de importantă.

— Continua.

— El vrea ca tu să fii pilotul lui.

— Bine, făcu Rayford cu intenţia de a o provoca.

— Eşti de acord?

— Cu ce? Pur şi simplu, am spus asta în semn că te-am urmărit, deşi nu prea sunt sigur ca înţeleg. El vrea ca eu să fiu pilotul lui şi…?

— Dar ştie că eşti fericit acolo unde te afli acum.

— Cred că înţeleg…

— El vrea să îţi prezinte nu numai o ofertă atrăgătoare, ci să te facă să demisionezi.

— Iar el crede că, dacă îi trimite atenţii fiicei mele, eu o voi face?

— Nu, istețule. Tu nu trebuia să afli cine era persoana care făcea toate astea!

— Înţeleg. Aş fi fost îngrijorat de faptul că ar fi putut fi cineva din Chicago, iar atunci aş fi fost dispus să mă mut de acolo şi să îmi găsesc o altă slujba.

— Exact.

— Am o mulţime de întrebări să-ți pun, Hattie.

— Spune.

— De ce m-ar nelinişti un pretendent al fetei mele? Ea are aproape douăzeci şi unu de ani. Chiar e timpul să aibă un prieten.

— Dar noi am acţionat anonim. Asta ar fi trebuit să pară că totul poate să devină destul de periculos, să te deranjeze destul de mult.

— Chiar aşa a şi fost.

— Atunci misiunea noastră a fost îndeplinită.

— Hattie, chiar credeai că nu o să-mi dau seama atunci când i-ai trimis lui Chloe bomboanele ei preferate, care se găsesc numai la magazinul Holman Meadows din New York?

— Hmm! spuse ea. Poate că nu am fost chiar atât de subtilă.

— Bine, hai să spunem că ar fi mers. Eu aş fi crezut că fiica mea este hărţuită sau curtată de un psihopat. Având în vedere că Nicolae e atât de apropiat de preşedinte, nu ştie că cei de la Casa Albă vor să devin pilotul avionului prezidenţial?

— Rayford! Zău aşa! *Asta* e slujba pe care Carpathia vrea să o accepţi.

Rayford se posomorî şi oftă:

— Hattie, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se întâmplă! Eu primesc indicii de la Casa Albă şi de la Pan-Con care îmi spun că Nicolae Carpathia vrea să accept postul ăsta. Mi s-a permis să transport delegaţia O.N.U. În Israel fără să mă prezint la vreun interviu. Carpathia vrea ca eu să fiu pilotul lui, dar, mai întâi, vrea să accept postul de comandant de zbor pe *Air Force One?*

Hattie îi zâmbi cu înţelegere şi superioritate:

— Rayford Steele, îi spuse ea pe un ton profesoral, tu chiar nu înţelegi, nu? Tu nu ştii cine este Nicolae Carpathia cu adevărat.

Rayford fu uimit pentru un moment. El ştia mai bine decât ea cine era Nicolae Carpathia în realitate. Problema era dacă ea avea idee despre ce vorbea:

— Spune-mi. Ajută-mă să înţeleg.

Hattie privi în spate, de parcă s-ar fi aşteptat ca Nicolae Carpathia să apară dintr-o clipă în alta. Rayford ştia că nimeni nu îi putea surprinde într-un astfel de birou pardosit cu marmură, în care fiecare pas stârnea ecoul.

— Nicolae nu intenţionează să înapoieze avionul.

— Poftim?

— M-ai auzit. Avionul deja a fost trimis la New York. Tu îl vei vedea astăzi. Tocmai este vopsit.

— Vopsit?

— Ai să vezi.

Rayford se zăpăcise. Avionul trecuse prin acest proces la Seattle, înainte de a fi adus la Washington. De ce ar fi trebuit să fie vopsit din nou?

— Şi cum va reuşi să nu îl înapoieze?

— El îi va mulţumi preşedintelui pentru cadou şi…

— Deja i-a mulţumit ieri. L-am auzit.

— Însă de data asta el intenţionează să evidenţieze faptul că îi mulţumeşte *pentru cadou, şi nu pentru împrumut.* Mai întâi de toate, tu vei fi angajat de Casa Albă şi vei veni împreună cu avionul şi vei fi plătit din bugetul preşedintelui. Ce poată să facă preşedintele, să pozeze în omul înşelat? Să spună că Nicolae minte? El va trebui să găsească o cale, astfel încât să pară la fel de generos pe cât îl va face Nicolae să arate. Nu-i aşa că e un plan minunat?

— E necinstit. E o escrocherie. De ce aş dori să lucrez pentru un astfel de om? De ce vrei tu să lucrezi pentru el?

— Voi lucra cu şi pentru Nicolae atâta timp cât el mi-o va permite, Rayford. Am învăţat atât de multe în atât de puţin timp! Şi nu e o escrocherie. Nicolae spune că Statele Unite caută acum modalităţi de a sprijini Naţiunile Unite, iar aceasta este una dintre ele. Ştii că lumea tinde să devină una singură, iar cineva va trebui să conducă noul guvern al lumii unite. Renunţând la avion, preşedintele Fitzhugh îl deleagă pe Secretarul General Carpathia.

Hattie părea a fi un papagal. Carpathia cel puţin o învăţase să creadă orbeşte dacă nu reuşea să şi înţeleagă.

— Bine, reluă Rayford. Carpathia va convinge cumva compania Pan-Con şi Casa Albă să mă pună în capul listei de potenţiali piloţi ai avionului prezidenţial. El te-a pus sa îmi faci probleme ca să îmi doresc să mă mut. Eu voi accepta postul, el va lua avionul şi nu îl va mai da înapoi. Eu voi fi pilotul lui, însă voi fi plătit de guvernul Statelor Unite. Iar toate acestea vor culmina cu alegerea lui Carpathia în funcţia de conducător al lumii noi.

Hattie îşi puse coatele pe masă, îşi sprijini bărbia în palme şi îşi înclină capul.

— Nu e prea complicat, nu-i aşa?

— Nu înţeleg de ce sunt atât de important pentru el.

— El m-a întrebat care a fost cel mai bun pilot cu care am lucrat vreodată.

— Şi eu eram acela, spuse Rayford.

— Tu…

— I-ai spus că am fost la un pas de a avea o relaţie?

— Chiar am fost?

— Nu mai contează.

— Bineînţeles că nu i am spus asta şi nici tu nu o vei face dacă doreşti să îţi păstrezi serviciul.

— Dar i-ai spus că sunt creştin.

— Sigur că da, de ce nu?! Tu le spui tuturor asta. Oricum, cred că şi el e creştin.

— Nicolae Carpathia?!

— Bineînţeles! Cel puţin trăieşte conform principiilor creştine. E întotdeauna preocupat de bunăstarea generală. Asta e una dintre expresiile lui favorite. Aşa e şi cu afacerea asta cu avionul… El ştie că preşedintele Statelor Unite vrea să îi dăruiască avionul, chiar dacă nu s-a gândit încă la asta. S-ar putea să se simtă un pic dezamăgit la început, dar, de vreme ce totul e în virtutea bunăstării generale a lumii, va înţelege, în cele din urmă, şi va fi bucuros că a făcut gestul acesta. El va părea un erou generos, care acţionat în interesul omenirii. Nu asta înseamnă să fii un bun creştin?

Buck scria cu furie. Îşi uitase reportofonul în geanta pe care o lăsase la hotel şi spera să îl recupereze atunci când se va

întoarce de la biroul revistei *Global Weekly* ca să îi ia un interviu rabinului Marc Feinberg. Unul dintre cei care iniţiaseră reconstruirea Templului. Însă, atunci când Buck intrase în holul hotelului, el aproape că se ciocnise de Feinberg, care trăgea după el o valiză imensă.

— Îmi cer scuze, prietene. Am reuşit să găsesc un loc la o cursă care pleacă mai devreme şi mă duc. Condu-mă!

Buck îşi scoase carneţelul dintr-un buzunar şi pixul din celălalt.

— Ce părere aveţi despre declaraţii? îl întrebă Buck.

— Permite-mi să îţi spun numai atât: astăzi m-am comportat ca un politician. Oare, cred eu că Dumnezeu este doar un simplu concept? Nu! Eu cred că Dumnezeu este o persoană! Cred că toate religiile lumii pot colabora şi deveni una singură? Nu, probabil că nu. Dumnezeul meu este un Dumnezeu gelos şi nu îşi va împărţi gloria cu nicio altă divinitate. Totuşi, ne putem tolera unii pe alţii? Cu siguranţa. Dar poate că mă vei întreba de ce m-am transformat într-un politician? Pentru că sunt dispus să fac compromisuri pentru reconstruirea Templului. Atâta timp cât nu sunt nevoit sa renunţ la credinţa mea în unicul Dumnezeu adevărat al lui Avraam, Isaac şi Iacov, voi fi tolerant şi voi coopera cu oricine se va dovedi binevoitor. Nu sunt de acord cu ei sau cu multe dintre practicile lor, dar, dacă ei doresc să ajungem la o înţelegere, şi eu sunt dispus să ajungem la o înţelegere. Mai presus de toate, eu doresc ca Templul să fie reconstruit pe locul lui iniţial. Asta se va face, în principiu, începând de astăzi. Anticipez că toată operaţiunea va dura cam un an.

Rabinul ieşi grăbit pe uşile principale şi îl rugă pe portar să îi cheme un taxi.

— Dar, domnule, spuse Buck, de vreme ce conducătorul noii religii unice se consideră creştin…

Feinberg îl întrerupse pe Buck:

— Ah! Toţi ştim ca acesta va fi Mathews şi probabil că tot el va fi şi viitorul papă! El este creştin până în măduva oaselor! El crede că Iisus a fost Mesia. Eu, mai curând, cred că Mesia este Carpathia.

— Vorbiţi serios?

— Crede-mă, m-am tot gândit la asta. Mesia va aduce dreptate şi pace îndelungată. Uite ce a făcut Carpathia în câteva

săptămâni! îndeplineşte toate criteriile? Vom afla asta luni. Ştii că rabinul Tsion Ben-Judah este…

— Da, voi fi cu ochii pe el…

Existau nenumăraţi oameni cu care Buck putea discuta despre Carpathia. Acum dorea să vorbească personal cu Ben-Judah. Dinspre partea lui Feinberg nu voia altceva decât să îi povestească despre Templu. Buck reveni la subiect.

— De ce este atât de importantă reconstruirea Templului?

Rabinul Feinberg făcu vreo câţiva paşi, se învârti şi se uită la şirul de taxiuri, îngrijorat că întârzia. Însă, deşi nu îl privea direct pe Buck, el continuă să îi vorbească şi îi făcu lui Buck o expunere scurtă, cu elementele pe care le-ar fi predat unor profani interesaţi de istoria poporului evreu:

— Regele David a vrut să construiască un templu în cinstea lui Dumnezeu, spuse el. Dar Dumnezeu a considerat că David vărsase mult prea mult sânge în războaie, aşadar l-a lăsat pe fiul lui, Solomon, să îl construiască. Templul era magnific. Ierusalimul urma să fie oraşul lui Dumnezeu unde oamenii ar fi venit să îl venereze. Pecetea lui Dumnezeu era Templul, care a devenit simbolul protecţiei Lui acordate poporului evreu. Oamenii se simţeau în siguranţă. Chiar şi atunci când şi-au întors faţa de la Dumnezeu, ei au crezut că Ierusalimul era protejat de invadatori atâta vreme cât Templul rezista.

Un taxi se opri în faţa hotelului, iar portarul puse valiza voluminoasă în portbagaj.

— Dă-i un bacşiş şi vino cu mine! spuse Feinberg.

Buck zâmbi forţat în timp ce scotea o bancnotă din buzunar şi o punea în mâna portarului. Chiar şi dacă ar fi trebuit să plătească taximetristul, acest interviu ar fi fost unul obţinut ieftin.

— La Aeroportul Kennedy, îi comandă Feinberg şoferului.

— Aveţi un telefon? îl întrebă Buck pe şofer.

Şoferul îi întinse un telefon celular:

— Acceptăm numai convorbiri achitate cu carte de credit.

Buck îi ceru lui Feinberg să îi arate nota de plată de la hotel ca să afle numărul de telefon. El o sună pe recepţioneră şi îi spuse că dorea ca bagajul lui să fie ţinut acolo pentru ceva mai mult timp decât anticipase.

— Cineva v-a luat geanta, domnule.

— Ce anume s-a întâmplat?

— Cineva v-a luat geanta. Mi-a spus că este un prieten de-al dumneavoastră şi că va avea grijă să o primiţi înapoi.

Buck era uimit:

— Aţi lăsat o persoana care *pretindea* ca mă cunoaşte să îmi ia geanta?

— Domnule, situaţia nu este chiar atât de rea pe cât pare. Cred că persoana respectivă poate fi localizată cu uşurinţă dacă va fi cazul. Domnul respectiv apare la ştiri în fiecare seară.

— Domnul Carpathia?

— Da, domnule. De fapt, o persoană din anturajul său, un anumit domn Planck, care a promis că o va aduce înapoi.

Feinberg păru fericit că Buck terminase conversaţia:

— Să revenim la Templu! strigă el, iar şoferul îşi luă piciorul de pe acceleraţie. Nu vorbeam cu tine! zise Feinberg. Vorbeam cu domnul!

Buck se întreba ce ar fi făcut un om atât de energic şi entuziast dacă ar fi avut o altă profesie.

— Aţi fi putut fi un jucător straşnic de *racquet-ball!* spuse el.

— Sunt un jucător straşnic de *racquet-ball!* exclamă Feinberg. Aproape că fac parte din liga profesionistă. Tu?

— Eu fac parte din liga pensionarilor.

— Şi eşti atât de tânăr!

— Sunt prea ocupat.

— Nu sunt niciodată prea ocupat pentru a face sport, spuse rabinul, lovindu-se peste mijlocul plat şi ferm. Ah, dar să vorbim despre Templu!

În scurt timp, taxiul fu blocat în trafic, iar Buck continua sa scrie.

Atunci când Hattie se scuză şi răspunse la telefonul aflat pe biroul ei, Rayford scoase din buzunar, pe furiş, Noul Testament şi Psalmii. El memorase versete din Psalmi şi, pe măsură ce neliniştea sa provocată de întâlnirea cu Carpathia creştea, el şi le amintea pe cele favorite şi le recita în minte.

Găsi *Psalmul 90* şi citi versetele pe care le subliniase: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul în care mă încred.» O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. De aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie

nu se apropia de cortul tău”.

Atunci când îşi ridică privirea, Hattie nu mai vorbea la telefon şi îl privea de parcă aştepta ceva.

— Scuze, spuse el, închizând Biblia.

— Nu-i nimic, spuse ea. Secretarul General te poate primi.

Fiind asigurat de şoferul de taxi că nu avea să piardă avionul, Feinberg începu să detalieze:

— Templul şi oraşul au fost distruse de regele Nabucodonosor. Şaptezeci de ani mai târziu, s-a hotărât printr-un decret ca oraşul şi Templul să fie reconstruite. Noul Templu, sub conducerea lui Zorobabel şi a marelui preot Iosua, era o copie palida a Templului lui Solomon, încât, atunci când l-au văzut, unii bătrâni au plâns. Totuşi, a rezistat în Israel până când a fost profanat de Antioh Epiphanes, un conducător greco-roman. În jurul anului 40 î.Hr., Irod cel Mare a demolat Templul şi l-a refăcut. Noua construcţie a devenit cunoscută sub numele de Templul lui Irod. Şi ştii ce s-a întâmplat după aceea.

— Nu, nu ştiu.

— Eşti redactor pe probleme religioase şi nu ştii ce s-a întâmplat cu Templul lui Irod?

— De fapt, eu nu fac decât să punctez în numele redactorului pe probleme religioase.

— Să punctezi!?

Buck zâmbi:

— Sunteţi un jucător de *racquet-ball* demn de liga profesionistă şi nu ştiţi ce înseamnă a puncta?

— Ştiu că expresia nu ţine de *racquet-ball,* spuse rabinul Feinberg. Şi nu prea îmi plac alte sporturi cu excepţia fotbalului. Permite-mi să îţi povestesc ce s-a întâmplat cu Templul lui Irod... Titus, un general roman, a asediat Ierusalimul şi, deşi dăduse ordin ca Templul să nu fie distrus, evreii nu l-au crezut. Ei au considerat de cuviinţa să dea mai degrabă foc Templului decât să îl lase să cadă în mâinile păgânilor. Astăzi, locul sfânt al Templului este al musulmanilor şi găzduieşte o moschee, numită Moscheea lui Omar.

Buck îşi manifestă curiozitatea:

— Cum au fost convinşi musulmanii să mute Moscheea lui Omar?

— Acest lucru este o dovadă a diplomaţiei lui Carpathia, zise

Feinberg. Cine altul în afară de Mesia ar fi putut să le ceară credincioşilor musulmani să mute sanctuarul a cărui importanţă este depăşită doar de Mecca, locul unde s-a născut Mohamed? Dar, vezi tu, locul sfânt al Templului, Moscheea lui Omar, este chiar muntele Moria, unde se presupune că Avraam s-a arătat dispus să îl jertfească pe fiul său, Isaac, lui Dumnezeu. Bineînţeles, noi nu credem că Mohamed e un sfânt, aşadar, atât timp cât moscheea se află pe locul Templului, noi îl considerăm pângărit.

— Deci, această zi e specială pentru Israel.

— O zi festivă! începând cu naşterea noastră ca naţiune, au fost adunate milioane din toată lumea pentru reconstruirea Templului. Lucrul a început. Prefabricatele pentru pereţi vor fi trimise deja în Israel. Vei fi martorul reconstruirii Templului, care va fi mai spectaculos decât pe vremea lui Solomon!

— În sfârşit, ne întâlnim, spuse Nicolae Carpathia, ridicându-se în picioare şi ocolind biroul pentru a da mâna cu Rayford Steele. Mulţumesc, domnişoară Durham. Vom sta chiar aici.

Hattie părăsi încăperea şi închise uşa. Nicolae îi arătă un scaun şi se aşeză în faţa lui Rayford.

— Aşadar, am reuşit să ne vedem.

Rayford se simţea ciudat de calm. Apropiaţii lui se rugau pentru el, iar mintea îi era plină de cuvintele psalmilor.

— Poftim?

— Mi se pare interesant că lumea este atât de mică. Poate că, din aceasta cauza, cred că devenim cu adevărat o comunitate globală. V-ar veni să credeţi că am ajuns să vă cunosc prin intermediul unui horticultor pe nume Chaim Rosenzweig?

— Bineînţeles, îmi este cunoscut numele, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Într-adevăr, nu v-aţi cunoscut. Dar vă veţi cunoaşte. Dacă nu acum, cât vă aflaţi aici, asta se va întâmpla sâmbătă, în timpul călătoriei spre Israel. El m-a prezentat unui ziarist tânăr, care a scris un articol despre el. Acel ziarist a cunoscut-o pe însoţitoarea dumneavoastră de zbor, pe domnişoara Durham, în timp ce se afla în avion şi, în cele din urmă, ne-a făcut cunoştinţă unul cu celălalt. Ea este acum asistenta mea şi mi-a făcut cunoştinţă cu dumneavoastră. Ce mică e lumea!

Earl Halliday spusese acelaşi lucru când auzise că Hattie Durham, fosta angajată a companiei Pan-Con, lucra pentru cel

care dorea ca Rayford să devină pilotul aeronavei prezidenţiale Rayford nu îi răspunse lui Carpathia. El nu credea că se cunoscuseră datorită unei simple coincidenţe. Lumea nu era chiar atât de mică. Era posibil ca toţi cei care fuseseră menţionaţi să se fi aflat acolo unde dorise Dumnezeu, iar Rayford era în acea zi acolo din acelaşi motiv. Nu îşi dorise asta, dar, în cele din urmă, acceptase situaţia.

— Aşadar, vreţi să fiţi pilotul avionului prezidenţial.

— Nu, domnule, nu asta este dorinţa mea. La cererea Casei Albe, sunt dispus să pilotez avionul spre Israel, cu delegaţia dumneavoastră la bord, iar apoi voi lua o hotărâre în această privinţă.

— Nu v-aţi dorit această slujbă?

— Nu, domnule.

— Dar sunteţi dispus să o acceptaţi.

— Sunt dispus să încerc.

— Domnule Steele, vreau să fac o predicţie. Vreau să cred că veţi vedea acest avion, că veţi avea ocazia să folosiţi tehnologia de ultimă oră şi că nu veţi mai dori sa pilotaţi niciun alt avion.

— S-ar putea să fie aşa.

„Dar nu pentru acest motiv, gândi Rayford. Numai dacă va vrea Dumnezeu."

— De asemenea, vreau să vă împărtăşesc un mic secret, un lucru care încă nu a fost făcut public. Domnişoara Durham m-a asigurat că sunteţi un om în care pot avea încredere, un om care îşi respectă promisiunile şi care, de curând, a devenit un om evlavios.

Rayford dădu din cap, fără să spună nimic.

— Atunci voi presupune că beneficiez de discreţia dumneavoastră absolută până în momentul în care această informaţie va fi făcută publică. *Air Force One* a fost împrumutat Naţiunilor Unite în semn de adeziune din partea preşedintelui Statelor Unite.

— Ştirile deja au spus asta, domnule.

— Bineînţeles, dar nu a fost anunţat faptul că avionul şi inclusiv personalul acestuia ne vor fi cedate pentru a le folosi în exclusivitate.

— Ce gest frumos din partea preşedintelui Fitzhugh!

— Gestul este într-adevăr frumos, zise Carpathia. Și generos.

Rayford înţelese de ce lumea era fermecata de Carpathia:

stând în faţa lui, doar pentru că ştia că Nicolae minte reuşea să reziste farmecului acestuia.

— Când vă întoarceţi acasă? spuse Carpathia.

— Nu am fixat o dată anume. Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Dar va trebui să ajung neapărat acasă înainte de plecarea noastră de sâmbătă.

— Îmi place felul cum puneţi problemele. Sunteţi la dispoziţia mea… E drăguţ! Desigur, realizaţi că, dacă veţi accepta această ofertă – şi o veţi face – nu veţi putea practica prozelitismul.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că Naţiunile Unite, care vor deveni Comunitatea Globală, şi eu, în special, militează împotriva sectelor de orice fel.

— Eu cred în Hristos, spuse Rayford. Merg la biserică. Citesc Biblia. Le împărtăşesc oamenilor credinţele mele.

— Dar nu în timpul serviciului.

— Dacă dumneavoastră veţi deveni superiorul meu, iar acesta va fi un ordin, voi fi obligat să mă supun.

— Toate acestea se vor întâmpla, zise Carpathia. Am avut această discuţie ca să ne înţelegem dintru început.

— Evident.

— Îmi place de dumneavoastră şi cred că vom putea colabora.

— Eu nu vă cunosc, domnule, dar cred că pot colabora cu oricine.

De unde venise această replică? Rayford aproape că zâmbi. Dacă putea colabora cu Antihristul, atunci cu cine n-ar fi putut să o facă?

Atunci când taxiul se opri în faţa Aeroportului Internaţional Kennedy, rabinul Marc Feinberg spuse:

— Sunt convins că nu te va deranja să incluzi costul călătoriei mele în cheltuielile tale, de vreme ce tot mi-ai luat un interviu.

— Sigur că nu, spuse Buck. Revista *Global Weekly* este mai mult decât bucuroasă să vă plătească drumul la aeroport, cu condiţia să nu trebuiască să călătorim până în Israel.

— Dacă tot ai adus vorba despre asta… îl întrerupse el şi îi făcu cu ochiul, dar nu sfârşi propoziţia.

Rabinul de-abia îşi luă rămas-bun, că îşi şi recuperă valiza de la taximetrist şi se grăbi spre aeroport.

Nicolae Carpathia apăsă butonul interfonului.
— Domnişoară Durham, ai aranjat să ne transporte o maşină la hangar?
— Da, domnule. Vă aşteptă la intrarea din spate.
— Suntem gata.
— Vă voi anunţa când vor sosi bodyguarzii.
— Mulţumesc.
Nicolae se întoarse spre Rayford:
— Vreau să vedeţi avionul.
— Sigur, spuse Rayford, deşi mai degrabă ar fi dorit să se îndrepte spre casă.
De ce spusese că se afla la dispoziţia lui Carpathia?

— Ne întoarcem la hotel, domnule?
— Nu, zise Buck. La sediul Naţiunilor Unite, vă rog. Şi, vă rog, permiteţi-mi să mai folosesc o dată telefonul mobil.
— Acceptăm numai convorbiri…
— Ştiu, numai convorbiri achitate cu carte de credit.
Buck îl sună pe Steve Planck la sediul O.N.U.:
— De ce ai dispărut cu geanta mea?
— Am încercat doar să îţi fac un serviciu, amice. Eşti la Hotelul Piaza? Ţi-o aduc.
— Acolo stau, dar vreau să vin eu la tine. De fapt, asta ai urmărit, nu-i aşa?
— Exact.
— Voi ajunge peste o oră.
— S-ar putea ca Nicolae să nu fie aici.
— Nu vin ca să îl vad pe el. Vin să te văd pe tine.

Atunci când Hattie îl anunţă prin interfon, Carpathia se ridică în picioare, iar uşa biroului lui se deschise. Doi bodyguarzi îi încadrară pe Nicolae şi pe Rayford în timp ce străbăteau holurile, dorind să ajungă la un ascensor de marfă, care avea să îi ducă la primul nivel de la subsol, iar, apoi, să ajungă în parcare, unde îi aştepta o limuzină. Şoferul sări să deschidă portiera pentru Carpathia. Rayford fu condus spre cealaltă parte a limuzinei, unde îl aştepta o portieră deschisă.
I se păru ciudat că, deşi nu i se oferise nimic în birou, Carpathia insista acum să îi arate toate băuturile din barul

limuzinei, de la whisky şi până la vin, bere şi răcoritoare. Rayford acceptă să bea o Coca-Cola.

— Nu vă place să beţi?

— Nu prea mai îmi place.

— Dar înainte?

— Niciodată nu am fost un băutor înrăit, dar, din când în când, am mai întrecut măsura. Nu m-am mai atins de alcool de când mi-am pierdut familia.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Mulţumesc, dar m-am resemnat în această privinţă. Îmi este extrem de dor de ei…

— Bineînţeles.

— Dar m-am împăcat cu situaţia.

— Religia dumneavoastră explică dispariţiile prin faptul că Iisus Hristos i-a luat în rai pe cei care credeau în El, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Nu voi pretinde că împărtăşesc acest punct de vedere, dar îl respect datorită liniştii pe care v-o aduce.

Rayford dori să îl contrazică, dar se întreba dacă ar fi fost recomandabil sa facă ceea ce Bruce Barnes numea „a te mărturisi Antihristului”.

— Nici eu nu sunt un băutor, spuse Carpathia, sorbind din apa minerală.

— Aşadar, de ce nu m-ai lăsat să vin la tine? spuse Steve Planck. Aş fi făcut-o.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Putem să facem schimb de servicii, Buck. Acceptă oferta lui Carpathia şi nu vei mai avea nevoie de nimic pentru tot restul vieţii tale.

— Ca să îţi spun adevărul, Steve, acum am prea multe subiecte interesante de investigat, încât nici nu mă gândesc să renunţ la ele.

— Ocupă-te de ele pentru noi.

— Nu pot să fac asta. Dar ajută-mă dacă poţi! Vreau să îi văd pe cei doi oameni de la Zidul Plângerii.

— Nicolae nu poate să îi suporte pe ăştia doi. Crede că sunt nebuni. Evident, chiar sunt nebuni.

— Atunci nu ar trebui să îl deranjeze că voi încerca să le iau un interviu.

— Voi vedea ce pot face. Acum se află împreună cu un candidat la postul de comandant de zbor.

— Nu mai spune!

Carpathia şi Rayford se dădură jos din limuzină în faţa unui hangar imens de pe Aeroportul Kennedy. Carpathia îi spuse şoferului:

— Spune-i lui Frederick că am dori să vedem spectacolul obişnuit.

Atunci când uşile hangarului se deschiseră, avionul era luminat de reflectoare. Pe partea rare se afla în faţa lui Rayford erau inscripţionate cuvintele *Air Force One* şi se puteau vedea însemnele preşedintelui Statelor Unite. Atunci când ajunseseră pe cealaltă parte, Rayford văzu echipa de vopsitori căţărată pe schele. Însemnele şi denumirea fuseseră şterse. În locul lor era simbolul Naţiunilor Unite, iar numele „Comunitatea Globală” se afla în locul vechii inscripţionări. Cât despre denumirea aeronavei, muncitorii tocmai retuşau sigla cu *Global Community One.*

— Cât va mai dura până când ambele părţi vor fi gata? strigă Carpathia către şeful de echipă.

— Se va usca până la miezul nopţii! veni răspunsul. Partea asta ne-a luat aproape şase ore. Cealaltă parte va merge mai uşor. Va fi gata până sâmbătă!

Carpathia le făcu un semn că totul era în regulă, iar muncitorii din hangar aplaudară.

— Am dori să urcăm la bord, şopti Carpathia şi, în câteva minute, erau în liftul care le facilita accesul în avionul nou-nouţ prin intrarea din spate. Rayford vizitase nenumărate avioane noi şi, de obicei, era impresionat. Dar aşa ceva nu mai văzuse niciodată.

Fiecare detaliu era bine finisat, totul era scump, uşor de manevrat şi foarte aspectuos. Spre coada avionului se aflau băi cu duşuri. Apoi urma secţiunea dedicată presei, care era suficient de spaţioasă pe ambele părți. Fiecare scaun avea telefon, modem, video şi televizor. Restaurantul era situat la mijlocul aeronavei, fiind ideal conceput şi dispunând de suficient spaţiu ca să permită tranzitarea.

Mai aproape de botul aeronavei se aflau apartamentele prezidenţiale şi sala de conferinţe. Una dintre camere conţinea

sisteme de securitate de ultimă generaţie şi echipamente de supraveghere, mijloace de telecomunicaţie şi diverse dispozitive care permiteau avionului să menţină legătura de oriunde s-ar fi aflat.

Chiar în spatele carlingii se aflau camerele celor din echipaj şi un apartament pentru pilot.

— Nu veţi dori să locuiţi în avion atunci când vom ateriza undeva şi vom sta timp de câteva zile, spuse Nicolae. Însă nimic nu e mai confortabil decât ce vedeţi aici.

Buck se afla în biroul lui Steve atunci când Hattie Durham trecu pe acolo ca să îl informeze pe Steve că Nicolae ieşise puţin.

— O, domnule Williams! exclamă ea. Nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru că m-aţi prezentat domnului Carpathia.

Buck nu ştiu cum să îi răspundă. Nu voia să îi spună că nu avea pentru ce să îi mulţumească. În realitate, el se simţea îngrozitor. Dădu din cap.

— Ştiţi cine a venit aici astăzi? îl întrebă ea.

Buck ştia, însă nu dori să prelungească momentul:

— Cine?

Buck realiză că trebuia să fie atent în preajma ei şi a lui Steve şi, mai ales, în prezenţa lui Carpathia. Ei nu trebuiau să afle cât de apropiaţi erau el şi Rayford şi, dacă ar fi putut să păstreze secretul asupra relaţiei lui cu Chloe, totul ar fi fost minunat.

— Rayford Steele. El era pilotul avionului în ziua în care ne-am cunoscut.

— Îmi aduc aminte, spuse el.

— Ştiţi că se află pe lista de piloţi pentru noul *Air Force One!*

— E o onoare, nu-i aşa?

— O merita. E cel mai bun pilot cu care am lucrat vreodată.

Buck. Nu se simţea bine vorbind despre noul său prieten şi frate întru Hristos ca şi cum nu l-ar fi cunoscut prea bine.

— Ce îl face să fie un pilot aşa de bun? întreba Buck.

— Decolările şi aterizările line, comunicarea cu pasagerii şi modul în care face ca membrii echipajului să se simtă egalii lui, şi nu doar nişte subordonaţi.

— Impresionant, spuse Buck.

— Vrei să vezi avionul? îl întrebă Steve.

— Pot să îl văd?

— Se afla într-un hangar de pe Aeroportul Kennedy.

— Tocmai vin de acolo.

— Vrei să te întorci?

Buck ridică din umeri:

— Altcineva a fost desemnat să investigheze subiectul despre noul avion şi pilot, dar, bineînţeles, mi-ar plăcea să îl vad.

— Încă mai e valabilă invitaţia de a te urca la bordul lui pentru călătoria spre Israel.

— Nu, nu pot, îl refuză Buck. Şeful meu a fost ferm în această privinţă.

Atunci când Rayford ajunse acasă în acea seară, el ştiu că fiica lui îşi va da seama că era cam îngrijorat.

— Bruce a contramandat întâlnirea de diseară, spuse ea.

— Foarte bine. Spuse Rayford. Sunt extenuat.

— Hai, povesteşte-mi despre Carpathia!

Rayford încerca. Ce era de spus? Omul era prietenos, fermecător, un fin diplomat şi, dacă nu ar fi minţit, Rayford s-ar fi întrebat dacă nu cumva se înşelaseră în privinţa lui.

— Dar nu există îndoieli în privinţa identităţii lui, nu-i aşa? o întrebă el.

— În ceea ce mă priveşte, nu, îi răspunse Chloe. Dar eu nu l-am întâlnit.

— După cum te ştiu, nu te-ar fi păcălit nici măcar pentru o secundă.

— Sper, spuse ea. Dar Buck a recunoscut că a fost impresionant.

— Ai ceva veşti de la el?

— Ar trebui să mă sune pe la 12.00 noaptea ora New York-ului.

— Trebuie să stau şi eu treaz ca să mă asigur că nu adormi?

— Nu prea cred. Nici măcar nu ştie că am mâncat prăjiturile în acelaşi timp. Vreau sa îi spun asta cu orice preţ.

14

Buck Williams îşi punea la bătaie toate atuurile de jurnalist. După ce încercase să scape de efectele diferenţei de fus orar odihnindu-se în Hotelul King David sâmbătă dimineaţa, el le lăsase mesaje lui Chaim Rosenzweig, lui Marc Feinberg şi chiar

lui Peter Mathews. Conform informaţiilor pe care i le furnizase Steve Planck, Nicolae Carpathia refuzase sec cererea lui Buck de a-l ajuta să ajungă la cei doi predicatori de la Zidul Plângerii.

— Ţi-am spus eu, îi zise Steve. El crede că indivizii ăia sunt nebuni de legat şi a fost dezamăgit sa afle că tu consideri că merită să scrii un articol despre ei.

— Aşadar, nu cunoaşte pe nimeni care m-ar putea ajuta să ajung acolo?

— E o zonă cu acces limitat.

— Asta îţi spun şi eu. În sfârşit, Nicolae cel Mare nu poate face ceva?

Steve se înfurie.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că ar putea cumpăra Zidul Plângerii, zise el dintr-o suflare. Dar nu te vei apropia de locul ăla cu ajutorul lui! El nu vrea ca tu să te duci acolo, Buck! Pentru prima dată în viaţa ta, fii deştept şi nu te apropia!

— Da, asta chiar mă caracterizează!

— Buck, permite-mi să te întreb ceva. Dacă îl sfidezi pe Carpathia, iar apoi îi vei refuza oferta sau îl vei enerva atât de tare încât se va răzgândi în privinţa ei, unde vei mai lucra?

— Voi mai lucra.

— Unde? Nu vezi că influenţa lui se face simţită pretutindeni? Oamenii îl iubesc! Ar face orice pentru el. După o întrevedere cu el, unii fac lucruri pe care nici măcar nu ar fi visat să le facă.

„Mie îmi spui?!“ îşi zise Buck.

— Am treburi de dus la bun sfârşit, spuse Buck. Mulţumesc, oricum…

— Acum ai treburi de făcut… Să ştii că nimic nu ţine o veşnicie.

Steve nu spusese niciodată lucruri mai adevărate, însă nu era conştient de asta.

Buck mai încercă o dată, tot fără succes, apelând, de această dată, la Peter Mathews. Acesta se ascundea într-un apartament situat la etajele superioare ale unui hotel de cinci stele din Tel Aviv şi, deşi răspunse la telefonul lui Buck, fu expeditiv:

— Williams, eu te admir, îi spuse el, dar ţi-am spus tot ce aveam de spus, oficial şi neoficial. Nu-i cunosc pe cei de la Zidul Plângerii, dar îţi voi da o declaraţie, dacă asta doreşti.

— Ceea ce doresc este să găsesc pe cineva care să mă ajute să mă pot apropia suficient de mult de cei doi ca să stau de

vorbă cu ei. Dacă vor vrea să mă omoare, să mă ardă de viu sau să mă ignore, atunci e dreptul lor să o facă.

— Eu mă pot apropia de Zidul Plângerii datorită poziţiei mele, dar nu vreau să te ajut să ajungi acolo. Îmi pare rău… Oficial, eu cred că cei doi sunt nişte indivizi care au studiat Tora şi care pretind că sunt reîncarnările lui Moise şi Ilie. Costumele lor sunt de proastă calitate, iar predicile lor sunt chiar mai rău de-atât. Nu am nici cea mai vagă idee de ce au murit cei care au vrut să le facă rău. Poate ca ăştia au complici ascunşi în mulţime, care îi anihilează pe cei care ar putea constitui ameninţări la adresa lor. Acum trebuie să închid… Vei lua parte la semnarea tratatului luni, nu-i aşa?

— Din această cauză mă aflu aici, domnule.

— Ne vom vedea acolo. Fă-ţi un serviciu şi nu îţi strica reputaţia scriind un articol despre indivizii ăştia! Dacă vrei să scrii un articol interesant, ar trebui să mă însoţeşti în această după-amiază în timp ce voi vizita potenţiale locuri asupra cărora Vaticanul ar trebui să îşi pună amprenta.

— Dar, domnule, ce părere aveţi despre faptul că nu a mai plouat în Ierusalim de când cei doi au început să predice?

— Nu am nicio părere, cu excepţia faptului că nici măcar norii nu sunt interesaţi să audă ce au ei de spus. Oricum, aici plouă foarte rar.

Lui Rayford îi fusese prezentat echipajul avionul *Global Community One* cu doar câteva ore înainte de decolare. Niciunul dintre membrii acestuia nu lucraseră vreodată la Pan-Continental. În timpul scurtului discurs de încurajare, Rayford sublinie că siguranţa pasagerilor era întotdeauna prioritară.

— De aceea ne aflăm cu toţii aici. Desfăşurarea corecta a procedurilor şi a celorlalte manevre se află pe locul al doilea ca importanţă. Vom face totul ca la carte şi ne vom completa jurnalele de bord şi listele, pe măsură ce ne vom îndeplini sarcinile. Vom avea o înfăţişare impecabilă, vom veghea în mod discret şi ne vom servi pasagerii. În timp ce îi vom trata cum se cuvine pe demnitari, ne vom gândi permanent la faptul că securitatea lor constituie obiectivul nostru primordial. Un bun echipaj de avion este unul invizibil. Oamenii se vor simţi confortabil şi în siguranţă atunci când vor vedea uniforme, şi nu persoane.

Copilotul lui Rayford era mai în vârstă decât el şi probabil că îşi dorise să ocupe postul de comandant al aeronavei. Cu toate acestea, el se dovedea a fi cooperant şi eficient. Asistentul lui era un tânăr pe care Rayford nu l-ar fi ales pentru această funcţie. Membrii echipajului lucraseră împreună pe vechiul *Air Force One* şi păreau deosebit de impresionaţi de noul avion, iar Rayford nu le putea reproşa asta. Avionul chiar era o bijuterie a tehnologiei, însă ei aveau să se obişnuiască în curând cu el şi aveau să se comporte ca şi cum l-ar fi avut la dispoziţie dintotdeauna.

După cum îi spusese examinatorului său la Dallas, atunci când Rayford pilota un 757, era ca şi cum ar fi condus un Jaguar. Iar emoţia dispăru pentru că zborul se desfăşura normal. După un timp, Rayford lăsă avionul pe mâna copilotului şi se duse în apartamentul său. Se întinse pe pat şi, deodată, îşi dădu seama cât de singur era. Irene ar fi fost atât de mândră în acel moment, când deţinea cea mai importantă funcţie din domeniul aviaţiei! însă aceasta însemna foarte puţin pentru el, deşi simţea că făcea ceea ce îi dictase Dumnezeu. Nu cunoştea motivele pentru care El dorise asta. Însă, în adâncul sufletului său, Rayford avea certitudinea că efectuase ultima cursă în numele companiei Pan-Con.

El o sună pe Chloe şi o trezi din somn:

— Îmi pare rău, Chlo’, spuse el.

— Nu-i nimic, tată. Îţi place ce faci?

— Oh, da, nu pot să spun că nu.

Ei discutaseră despre posibilitatea ca mijloacele de comunicaţie între avion şi sol să fie supravegheate, deci nu aveau să vorbească despre Carpathia sau despre persoanele din anturajul acestuia. De asemenea, ei nu trebuiau să pomenească numele lui Buck.

— Cunoşti pe cineva de acolo?

— O cunosc numai pe Hattie. Mă simt cam singur.

— Şi eu. Nu am veşti de la nimeni încă. Ar trebui să primesc un telefon luni dimineaţă devreme. Când vei ajunge la Ierusalim?

— Peste aproximativ trei ore vom ateriza la Tel Aviv şi vom fi transportaţi la Ierusalim cu nişte maşini luxoase.

— Nu veţi zbura cu avionul direct la Ierusalim?

— Nu. Un 757 nu poate ateriza acolo. Tel Aviv-ul se află la

numai cincizeci şi cinci de kilometri de Ierusalim.

— Când vii acasă?

— Ar fi trebuit sa plecăm din Tel Aviv marţi dimineaţă, dar acum ni s-a transmis ca vom zbura la Bagdad luni după-amiază şi că vom pleca de acolo marţi dimineaţă. Asta înseamnă încă vreo nouă sute cincizeci de kilometri de parcurs în aer, adică zborul se prelungeşte cu o oră.

— Dar ce e la Bagdad?

— Unicul aeroport de lângă Babilon pe care poate să aterizeze un avion de asemenea dimensiuni. Carpathia vrea să viziteze Babilonul şi să prezinte lumii planurile sale.

— Îl vei însoţi?

— Presupun că da. Babilonul se află la şaptezeci şi cinci de kilometri sud de Bagdad. Dacă accept această slujbă, atunci voi vedea Orientul Mijlociu destul de des în anii următori.

— Deja mi-e dor de tine. Aş vrea să fiu şi eu acolo.

— Ştiu de cine îţi e dor, Chloe.

— Şi de tine mi-e dor, tată.

— Într-o lună nici nu îţi va mai păsa de soarta mea. Văd în ce direcţie vă îndreptaţi tu şi prietenul tău.

— A sunat Bruce. Mi-a spus că a primit un telefon ciudat din partea unei femei pe nume Amanda White, care pretindea că o ştie pe mama. I-a spus lui Bruce că a cunoscut-o la unul din cercurile de lectură organizate de biserică şi că tocmai şi-a adus aminte de numele ei. A spus că şi l-a amintit deoarece suna deosebit.

— Hm! făcu Rayford. Irene Steele. Nu m-am gândit niciodată că sună interesant… Ce dorea?

— A spus că tocmai s-a pocăit, în mare parte datorită celor pe care i le-a spus mama la cercurile de lectura, şi ca acum căuta o biserică. Ea se întreba dacă Biserica Oraşul Noii Speranţe încă mai există.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea?

— Şi-a plâns soţul şi cele două fiice pe care i-a pierdut în timpul Înălţării la Cer.

— Mama ta a jucat un rol important în viaţa ei şi tocmai acum şi-a adus aminte de ea?

— Ca să vezi…

Buck dormea de mai bine de o oră şi jumătate, când primi un telefon din partea lui Chaim Rosenzweig, care tocmai sosise.

— Va trebui să mă adaptez şi eu la fusul orar, Cameron, spuse Rosenzweig. Indiferent cât de des călătoresc în Israel, fusul orar îmi vine de hac. De cât timp eşti în țară?

— Am ajuns ieri dimineaţă. Am nevoie de ajutorul tău.

Buck îi povesti lui Rosenzweig că dorea să ajungă la Zidul Plângerii.

— Am tot încercat, dar nu m-am putut apropia nici măcar la o suta de metri. Cei doi îşi ţineau predica, iar mulţimea era mai impresionanta ca niciodată.

— Da, vin mai mulţi oameni acum, de vreme ce ne apropiem de semnarea tratatului. Pesemne că, din cauza acestuia, cei doi şi-au intensificat activitatea. Din ce în ce mai multă lume vine să îi asculte şi se pare că din ce în ce mai mulţi evrei se convertesc la creştinism. E foarte ciudat… Nicolae a întrebat de ei în timp ce venea încoace şi a văzut un reportaj despre ei la televizor. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

— Ce a spus?

— Asta a fost ciudăţenia… Nu a spus nimic. Eu am văzut că era roşu de furie şi că avea fălcile încleştate. Vezi tu, eu nu îl cunosc prea bine, dar îmi pot da seama când e nervos.

— Am nevoie de ajutorul tău, Chaim.

— Cameron, eu nu sunt un mozaic fervent. Eu nu merg la Zidul Plângerii şi, chiar dacă aş putea să o fac, nu aş risca. Nici ţie nu îţi recomand asta. Subiectul cel mai important de aici este semnarea tratatului luni dimineaţă. Nicolae, delegaţia israeliană şi cu mine am pus totul la punct de vineri, de la New York. Nicolae a fost genial. E un tip uimitor, Cameron. De-abia aştept ziua în care vom lucra amândoi pentru el.

— Te rog! Ştiu că orice jurnalist din lume şi-ar dori să le ia celor doi predicatori un interviu în exclusivitate, iar eu nu am să renunţ până nu voi reuşi sau nu voi muri încercând să o fac.

— Cam aşa ceva te aşteaptă.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, în afară de a-mi acorda puţin din timpul tău, şi ai fost întotdeauna generos.

— Nu ştiu ce pot face pentru tine, Cameron. Eu însumi te-aş duce acolo dacă aş avea acces. Dar, oricum, nu vei putea intra acolo.

— Dar trebuie să ştii şi tu pe cineva care are acces acolo.

— Bineînţeles că ştiu! Cunosc mulţi rabini, dar…

— Ce spuneţi despre Ben-Judah?

— O, Cameron! El e prea ocupat. Proiectul lui va fi prezentat în direct luni după-amiază. Pun pariu că acum e emoţionat ca un şcolar înainte de extemporal.

— Dar s-ar putea să nu fie. Poate că a făcut atât de multe cercetări, încât ar putea să vorbească despre asta timp de o oră fără a avea nevoie de notiţe. Poate că acum e bine pregătit şi caută ceva cu care să îşi ocupe timpul ca să nu repete la infinit acelaşi lucru sau să se emoţioneze peste măsură în aşteptarea momentului.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea, iar Buck se rugă ca Rosenzweig să cedeze rugăminţilor sale.

— Nu ştiu ce să spun, Cameron… Eu, personal, nu aş vrea să fiu deranjat înainte de un astfel de eveniment important.

— Nu aţi dori să îi daţi un telefon, să îi uraţi toate cele bune şi să îi aflaţi programul pentru acest sfârşit de săptămână? Eu pot veni oriunde, oricând, dacă îmi poate facilita accesul la Zidul Plângerii.

— Bine, îl voi suna, dar îi voi spune numai dacă va fi dispus să facă ceva care să îl distragă de la activităţile lui, zise Rosenzweig. Dar, dacă voi simţi că este cufundat în studiu, nici măcar nu voi aborda subiectul.

— Vă mulţumesc, domnule! Mă sunaţi dumneavoastră de îndată ce veţi avea veşti?

— Neapărat! Dar, Cameron, nu îţi face prea multe speranţe şi nu te supăra pe mine dacă Ben-Judah nu va fi disponibil.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva.

— Ştiu. Dar, totodată, îmi dau seama cât de important e lucrul ăsta pentru tine.

Buck parcă era în altă lume; nu avea idee de cât timp suna telefonul. El stătea în pat în capul oaselor şi observase că soarele după-amiezei devenise portocaliu, iar una dintre razele lui lăsa pe pat o dâră ciudată de lumină. Buck se zări în oglindă pentru un moment şi se întinse după telefon. Obrazul lui era roşu şi pielea păstră urmele cutelor pernei, ochii îi erau umflaţi şi întredeschiși, iar părul îi stătea în toate direcţiile. Avea un gust ciudat în gură; adormise îmbrăcat.

— Alo?

— Cameron Williams? întrebă o voce cu un accent evreiesc puternic.

— Da, domnule…

— Sunt Tsion Ben-Judah.

Buck sări în picioare de parcă ilustrul om de ştiinţă s-ar fi aflat în cameră.

— Da, domnule Ben-Judah! E o onoare să vă aud, domnule!

— Mulţumesc, spuse doctorul. Sun din faţa hotelului.

Buck încerca din răsputeri să înţeleagă ce spunea.

— Da?

— Am o maşină şi un şofer.

— Da, o maşină şi un şofer, domnule.

— Eşti pregătit sa mergem?

— Să mergem?!

— La Zidul Plângerii…

— O, da, domnule – de fapt, nu, domnule. Voi avea nevoie de zece minute. Puteţi aştepta zece minute?

— Ar fi trebuit te sun înainte să vin. Prietenul nostru comun m-a lăsat să cred că era o chestiune urgenta pentru tine.

Buck reluă în minte fraza care suna ciudat:

— O chestiune urgentă, da! Acordaţi-mi zece minute! Vă mulţumesc, domnule!

Buck îşi smulse hainele de pe el şi intră în duş. Nu aşteptă ca apa să se încălzească. Se săpuni şi se dăţi, iar, apoi, se rase în grabă.

Nu avu răbdare să îşi găsească adaptorul pentru foehn, ci luă un prosop de pe raft şi şi-l trecu peste parul lui lung, simţind că îşi smulge jumătate din fire.

Se pieptănă la repezeală şi se spălă pe dinţi. Ce trebuia să poarte cineva care se ducea la Zidul Plângerii? El ştia că nu va avea acces direct acolo, dar, oare, şi-ar fi jignit gazda dacă nu s-ar fi îmbrăcat cu sacou şi cravată? Nu îşi pusese în bagaj astfel de articole vestimentare. Nu plănuise să se îmbrace elegant nici măcar la ceremonia de semnare a tratatului de a doua zi dimineaţă.

Buck se îmbrăcă cu obişnuita cămaşă de doc, cu blugi, cu bocanci până la gleznă şi cu o jachetă din piele. Îşi puse reportofonul şi aparatul de fotografiat în cea mai mică geantă de piele pe care o avea, iar, apoi, coborî scările în fugă. După ce ieşi valvârtej pe uşă, Buck se opri. Nu avea nici cea mai vagă idee despre înfăţişarea rabinului. Oare, arăta precum Rosenzweig sau Feinberg sau ca niciunul dintre aceştia?

Rabinul nu arata ca niciunul dintre ei. Tsion Ben-Judah, care

purta un costum negru şi o pălărie de aceeaşi culoare, din fetru, îl întâmpină ieşind dintr-un Mercedes şi îi făcu timid semn cu mâna.

— Domnul Ben-Judah? întrebă el, strângându-i mâna.

Părea a fi între două vârste, avea o condiţie fizică bună şi părea, mai degrabă, tânăr, având trăsături puternice şi regulate şi doar câteva fire de păr alb.

Rabinul i se adresă lui Buck într-o engleză stricată:

— În limba ta, numele meu mic se pronunţă la fel ca cel al oraşului Sion. Îmi poţi spune aşa.

— Sion? Sunteţi sigur?

— Mă întrebi dacă sunt sigur de propriul nume? îl întrebă rabinul, zâmbind. Sunt sigur.

— Nu, v-am întrebat dacă sunteţi convins că pot să vă spun…

— Ştiu ce ai vrut să spui, domnule Williams. Îmi poţi spune Sion.

În opinia lui Buck, „Sion“ nu suna diferit faţă de „Tsion“ decât atunci când îl pronunţa Ben-Judah.

— Vă rog să îmi spuneţi Buck.

— Buck?

Rabinul deschise uşa din faţă a maşinii, iar Buck se aşeză lângă şofer.

— E o poreclă.

— Bine atunci, Buck. Şoferul nu înţelege engleza.

Buck se întoarse spre şofer şi văzu că acesta îi întinde mâna. Buck îi strânse mâna, iar omul îi spuse ceva neinteligibil. Buck zâmbi şi dădu din cap. Doctorul Ben-Judah îi vorbi şoferului în idiş, iar acesta demară.

— Aşadar, Buck, spuse rabinul atunci când ziaristul se răsuci pe scaun ca să stea faţă în faţă cu el, doctorul Rosenzweig mi-a spus că doreşti să mergi la Zidul Plângerii, ceea ce ştii că este imposibil. Eu pot să te duc suficient de aproape de cei doi martori, astfel încât să le atragi atenţia dacă ai curaj.

— Cei doi martori? îi numiţi martori? Eu şi prietenii mei le spunem aşa…

Doctorul Ben-Judah ridică ambele mâini şi se uită în altă parte, semn că nu intenţiona să răspundă sau să comenteze o astfel de întrebare.

— Întrebare mea este: ai curaj?

— Am curaj.

— Şi nu mă vei face responsabil pentru orice ţi s-ar putea întâmpla…

— Bineînţeles că nu, dar mi-ar plăcea să vă iau un interviu şi dumneavoastră.

Rabinul ridică din nou mâinile:

— Am anunţat atât presa, cât şi pe doctorul Rosenzweig, că nu acord interviuri.

— Atunci, poate că îmi veţi da nişte informaţii despre dumneavoastră. Nu vă voi întreba nimic despre proiectul dumneavoastră pentru că sunt convins că, după ce aţi muncit timp de trei ani de zile pentru o prezentare de o oră, vă veţi expune concluziile pe larg mâine după-amiază.

— Exact. Iată şi informaţiile personale… Am patruzeci şi patru de ani. Am crescut în Haifa, fiind fiul unui rabin ortodox. Am două doctorate, unul în istoria poporului evreu şi celălalt în limbile clasice. Toată viaţa am studiat şi am predat, dar mă consider mai mult om de litere şi istoric decât profesor, deşi aprecierile studenţilor mei au fost încurajatoare în acest sens. În majoritatea a timpului, gândesc şi citesc în ebraică şi îmi este jenă că vorbesc atât de prost engleza, mai ales într-o ţară care promovează această limbă. Cunosc gramatica engleză mai bine decât cei mai mulţi englezi şi, cu siguranţă, mai bine decât mulţi americani, cu excepţia persoanei de faţă, bineînţeles, dar nu am avut niciodată ocazia să îmi exersez şi să îmi perfecţionez dicţia. M-am căsătorit în urmă cu şase ani şi am doi copii vitregi, un băiat şi o fată, aflaţi la vârsta adolescenţei. Acum trei ani, am fost desemnat de o agenţie guvernamentală să fac un studiu referitor la pasajele mesianice pentru ca evreii să îl recunoască pe Mesia atunci când va veni pe pământ. Aceasta a fost activitatea care mi-a oferit cele mai mari satisfacţii. În timpul cercetărilor, am învăţat greaca şi arameica, iar acum ştiu douăzeci şi două de limbi. Sunt extrem de încântat pentru că am definitivat studiul şi doresc să împărtăşesc lumii descoperirile mele prin intermediul televiziunii. Nu cred că emisiunea mea va concura cu orice alt program cu scene de sex, violenţă sau divertisment, dar mă aştept să stârnească controverse.

— Nu ştiu ce să vă mai întreb, recunoscu Buck.

— Atunci putem să încheiem interviul şi să ne vedem de treburi.

— Mă intrigă faptul ca aţi cedat rugăminţilor mele.

— Doctorul Rosenzweig este mentorul meu şi unul dintre colegii pe care îi respect cel mai mult. Prietenul lui este şi prietenul meu.

— Vă mulţumesc.

— Te admir. Am citit articolele pe care le-ai scris despre doctorul Rosenzweig şi despre alţii. În plus, cei de la Zidul Plângerii m-au făcut şi pe mine curios. Poate că, datorită limbilor pe care le cunosc, vom reuşi să stăm de vorbă cu ei. Până acum, eu nu i-am văzut făcând nimic altceva în afară de a vorbi cu mulţimea adunată. Ei le vorbesc direct celor care îi ameninţă însă, în afară de aceştia, nu cunosc pe nimeni care să fi stat de vorbă cu ei.

Mercedes-ul parcă în apropierea unor autobuze folosite pentru excursii, iar şoferul îi aşteptă, în timp ce Ben-Judah şi Buck urcară nişte trepte pentru a vedea Zidul Plângerii, locul Templului şi tot ce se afla acolo.

— Nu am mai văzut niciodată atât de mulţi oameni la un loc, spuse rabinul.

— Oamenii sunt atât de liniştiţi! şopti Buck.

— Cei doi predicatori nu folosesc microfoane, îi explica Ben-Judah. Oamenii care fac zgomot o fac pe propria răspundere. Atât de mulţi vor să audă ce spun cei doi, încât unii îi ameninţă pe cei care îi distrag de la asta.

— Cei doi fac vreodată pauză?

— Da. Din când în când, unul dintre ei se duce la umbra clădirii mici şi se întinde pe pământ, aproape de gard. Adesea renunţă la odihnă în favoarea predicilor. Indivizii care au ars de vii de curând au încercat să îi atace din spatele gardului în timp ce amândoi se odihneau. Din această cauză, nimeni nu se apropie de ei atunci când se află acolo.

— Asta ar fi şansa mea, zise Buck.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Vreţi să mă însoţiţi?

— Doar în cazul în care le vom da de înţeles că nu avem de gând să le facem rău. Ei au ucis cel puţin şase oameni şi au ameninţat multă lume. Un prieten de-al meu s-a aflat chiar aici în ziua în care i-au ars de vii pe cei patru atacatori şi jură că i-a văzut scoţând flăcări pe gură.

— Credeţi aşa ceva?

— Nu am niciun motiv să mă îndoiesc de prietenul meu, deşi era la o distantă apreciabilă de ei.

— Oare, ar trebui să îi abordăm într-un anumit moment?

— Mai întâi de toate, propun să ne alăturăm mulţimii.

Coborâră şi se îndreptară către Zidul Plângerii. Buck era impresionat de faptul că mulţimea avea o atitudine atât de respectuoasă. La câţiva metri de cei doi predicatori se aflau rabinii ortodocşi, care se prosternau, se rugau şi strecurau rugăciuni scrise în crăpăturile Zidului. Din când în când, unul dintre rabini se întorcea spre cei doi martori, ridica pumnul şi striga ceva în idiş, dar apoi mulţimea îl făcea să tacă. Uneori, unul din predicatori îi răspundea direct.

În timp ce Buck şi Ben-Judah se apropiau de mulţime, unul dintre rabinii aflaţi în faţa zidului căzu în genunchi, îşi înălţă ochii spre cer şi spuse o rugăciune pe un ton plin de durere.

— Linişte! strigă unul din predicatori, iar rabinul începu să plângă cu amărăciune.

Predicatorul se întoarse spre mulţime:

— El îl roagă pe Dumnezeu cel Atotputernic să ne omoare pentru că l-am pângărit numele! însă el este precum fariseii de odinioară! El nu Îl recunoaşte pe Cel care a fost, este şi va fi Dumnezeu acum şi pururea! Noi mărturisim dumnezeirea lui Iisus Hristos din Nazaret!

La aceste cuvinte, rabinul căzu la pământ şi îşi ascunse fata, legănându-se neputincios în faţa blasfemiei pe care o auzise.

Ben-Judah îi şopti lui Buck:

— Vrei să îţi traduc?

— Ce să îmi traduceţi? Rugăciunea rabinului?

— Şi răspunsul predicatorului.

— L-am înţeles pe predicator.

Doctorul Ben-Judah se arătă uimit.

— Dacă aş fi ştiut că vorbeşti idiş fluent, mi-ar fi fost mult mai uşor să comunic cu tine.

— Dar nu vorbesc ebraica. Nu am înţeles rugăciunea, însă predicatorul a vorbit mulţimii în limba engleză.

Ben-Judah dădu din cap.

— M-am înşelat, zise el. Uneori nu îmi mai dau seama ce limbă aud. Dar iată! Chiar acum! El vorbeşte acum în idiş. Spune că…

— Domnule, îmi cer scuze că vă contrazic, dar vorbeşte în

engleză. Are accent ebraic, dar spune: „Şi întru El, Cel care vă poate izbăvi…”

— Ai înţeles asta?

— Bineînţeles.

Rabinul părea tulburat:

— Buck, îi şopti el uimit, dar se vorbeşte în ebraică.

Buck se întoarse şi se uită fix la cei doi martori. Ei vorbeau pe rând, fiecare spunând câte o propoziţie. Buck înţelegea fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi fost rostit în limba engleză. Ben-Judah îl atinse uşor, iar el îl urmă pe rabin prin mulţime.

— Vorbiţi engleza? îl întrebă el pe un hispanic care se afla acolo împreună cu soţia şi trei adolescenţi.

— Spaniola, îi răspunse omul, cerându-şi scuze.

Ben-Judah începu imediat să se converseze cu el în spaniolă. Omul tot dădea din cap şi îi răspundea afirmativ. Rabinul îi mulţumi şi trecu mai departe. Găsi un norvegian şi îi vorbi în limba lui maternă, apoi discută cu nişte asiatici. Îl strânse de braţ pe Buck şi îl trase afară din mulţime, apropiindu-se de predicatori. Se opriră la câţiva metri de cei doi martori, între ei aflându-se un gard metalic.

— Oamenii aceştia îi aud pe predicatori vorbind în limba lor natală, îi spuse Ben-Judah tremurând. Într-adevăr, este un act divin!

— Sunteţi sigur?

— Nu încape îndoială! Eu îi aud în idiş. Tu îi auzi în engleză. Familia din Mexic ştie ceva engleză, dar nu ştie idiş. Norvegianul ştie puţină germană şi engleză, dar nu ştie idiş. El îi aude în norvegiană. Doamne, Dumnezeule, adăugă rabinul, iar Buck îşi dădu seama că spusese asta în semn de veneraţie.

Lui Buck îi fu teamă că Ben-Judah avea să cedeze nervos.

— Aha!

Un tânăr încălţat cu bocanci şi purtând o pereche de pantaloni cazoni şi un tricou alb străbătu mulţimea urlând. Oamenii se aruncară la pământ atunci când îl văzură agitând în aer o armă automata. El purta un lanţ de aur, iar părul şi barba lui negre erau neîngrijite. Ochii lui închişi la culoare se aprinseră atunci când trase câteva rafale în aer, ceea ce făcu mulţimea să se retragă şi să îi lase un culoar care ducea direct la cei doi predicatori.

El strigă ceva într-o limbă necunoscută pe care Buck nu o

înţelegea însă, în timp ce se culca la pământ uitându-se pe furiş, rabinul Ben-Judah îi spuse în şoaptă:

— Spune că are de îndeplinit o misiune de la Allah.

Buck îşi scoase reportofonul din geantă şi îi dădu drumul în timp ce tânărul se îndrepta spre partea din faţă a mulţimii. Cei doi martori îşi întrerupseră predica şi se aşezară umăr lângă umăr, privindu-l fix pe omul înarmat, pe măsură ce acesta se apropia de ei. El alerga şi, în acelaşi timp, trăgea cu arma, însă predicatorii nu se clintiră şi nu scoaseră un cuvânt, stând cu braţele încrucişate peste veşmintele lor zdrențăroase. Atunci când tânărul ajunse extrem de aproape de ei, el păru că se loveşte de un zid invizibil. Se dădu înapoi şi căzu pe spate, scăpând arma din mână. Se lovi cu capul de pământ, apoi zăcu acolo gemând.

Deodată, unul dintre predicatori strigă:

— Nu vei mai putea să te apropii de robii lui Dumnezeu cel Atotputernic! Domnul ne apără până ce se va împlini vremea, iar cei care se vor apropia fără permisiunea Lui să ia aminte!

După ce termină de spus aceste celălalt predicator suflă foc pe gură, iar hainele tânărului se aprinseră şi flăcările îi mistuiră trupul, astfel încât în câteva secunde pe pământ se putea zări un schelet carbonizat care încă mai fumega. Arma fusese topită şi făcută una cu pavajul, iar prin coastele lui picura aurul din lanţul tânărului.

Buck stătea întins pe burtă cu gura larg deschisă şi cu mâna pe spatele rabinului, care tremura fără a se putea controla. În depărtare, familiile fugeau spre maşinile şi autocarele lor, în vreme ce soldaţii israelieni se apropiau încet de zid, cu armele pregătite.

Unul din predicatori vorbi:

— Cei care au venit să asculte mărturia noastră despre Dumnezeu Cel Viu nu trebuie să se teamă de noi! Mulţi au ascultat şi au crezut cuvintele noastre! Vor muri numai cei care vor încerca să ne facă rău! Nu vă temeţi!

Buck îl credea. El nu era sigur că rabinul îi împărtăşea credinţa. Se ridicară în picioare şi se mişcară în timp ce martorii erau cu ochii pe ei. Soldaţii strigară la ei din centrul pieţei în care se aflau.

— Soldaţii ne spun să ne mişcăm încet, îi traduse Ben-Judah.

— Eu vreau să rămân, spuse Buck. Vreau să vorbesc cu

oamenii ăştia.

— Nu ai văzut ce s-a întâmplat?

— Ba da, dar am auzit, de asemenea, că nu le vor face rău celor care doresc să îi asculte cu adevărat.

— Iar tu vrei să îi asculţi sau eşti un jurnalist în căutarea senzaţionalului?

— Ambele, recunoscu Buck.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! zise rabinul.

El se întoarse spre cei doi martori şi le vorbi în idiş în timp ce soldaţii israelieni strigau în continuare la el şi la Buck. El şi Ben-Judah se retraseră din faţa predicatorilor, care acum tăceau.

— Le-am spus că ne vom întâlni cu ei la ora 22.00 în spatele clădirii unde se odihnesc de obicei. Vei putea să mă însoţeşti?

— Nu pot refuza o astfel de invitaţie, spuse Buck.

Rayford tocmai se întorsese de la o cina liniştită în compania anei părţi a echipajului şi găsi un mesaj urgent de la Chloe. Îi luă ceva timp până când reuşi să vorbească cu ea la telefon, timp în care îşi dori ca ea să îi fi dat mai multe amănunte în legătură cu problema care apăruse. Ea nu spunea că era ceva urgent decât în cazul în care chiar era aşa. Chloe ridică receptorul imediat.

— Alo? spuse ea. Buck? Tată?

— Da, ce s-a întâmplat?

— Ce face Buck?

— Nu ştiu. Încă nu l-am văzut.

— Ai de gând să te vezi cu el?

— Da, presupun că da.

— Ştii la ce spital se află?

— Ce?!

— Nu ai văzut?

— Ce să văd?

— Tată, ştirea tocmai a fost prezentată azi-dimineaţă. Cei doi martori de la Zidul Plângerii l-au incendiat pe un individ, iar toată lumea de acolo s-a aruncat la pământ. Unul din ultimii doi care s-au ridicat de acolo a fost Buck.

— Eşti convinsă?

— Nu am nicio îndoială.

— Ştii sigur că a fost rănit?

— Nu! Am presupus doar. Era la pământ lângă un individ care purta un costum negru şi căruia i-a căzut pălăria.

— Unde locuieşte?

— La Hotelul King David. I-am lăsat un mesaj. Mi s-a spus că aveau cheia lui, deci era plecat. Ce înseamnă asta?

— Unii oameni îşi lasă cheia la recepţie atunci când ies. Nu e nimic special. Sunt sigur că o să te sune.

— Nu poţi să afli cumva dacă a fost rănit?

— Voi încerca. Hai să facem o înţelegere: dacă aflu ceva, orice, te sun. Cel puţin, lipsa veştilor poate fi un semn bun.

Lui Buck i se înmuiaseră genunchii.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Sunt bine, dar aproape că sunt copleşit, spuse Ben-Judah.

— Cunosc sentimentul.

— Vreau să cred că aceşti oameni sunt trimişii lui Dumnezeu.

— Eu cred că sunt, zise Buck.

— Chiar crezi? Studiezi Scriptura?

— De puţină vreme.

— Vino. Vreau să îţi arăt ceva.

Atunci când reveniră la maşină, şoferul rabinului stătea cu portiera deschisă, fiind palid la faţă. Ben-Judah îl linişti vorbindu-i în idiş, însă omul continuă să se uite pierdut la Buck. El încercă să-i zâmbească.

Buck ocupă locul din faţă, iar Ben-Judah îi spuse şoferului pe un ton liniştit să parcheze cât putea de aproape de Poarta de Aur situată la est de locul unde fusese Templul. El îl invită pe Buck să facă o plimbare spre poartă împreună cu el ca să îi citească inscripţiile în ebraică.

— Vezi? făcu el. Aceasta spune: „Veni-va Mesia”, iar aici: „Ne va lua”, iar acolo: „Va veni triumfător”. Poporul meu şi-a dorit ca Mesia să vină, s-a rugat pentru asta şi L-a aşteptat timp de secole. Însă iudaismul, chiar şi cel practicat pe Pământul Sfânt, s-a laicizat şi s-a îndepărtat de Scriptură. În mod inevitabil, proiectul meu de cercetare a devenit o necesitate. Oamenii au uitat ce sau pe Cine caută şi mulţi dintre ei au renunţat să o mai facă. Şi ca să-ţi demonstrez cât de puternice sunt resentimentele pe care musulmanii şi evreii şi le poartă reciproc, priveşte acest cimitir musulman care a fost construit chiar în spatele acestei porţi.

— Ce semnificaţie are?

— Tradiţia evreiasca spune că, la sfârşitul tuturor timpurilor,

Mesia şi Ilie vor conduce triumfători poporul lui Israel spre Templu, trecând prin poarta de est. Însă Ilie este profet, iar mersul prin cimitir l-ar înjosi, aşadar musulmanii au înfiinţat aici un cimitir ca să facă intrarea triumfală imposibilă.

Buck îşi scoase reportofonul şi dorea să îl roage pe rabin să repete povestea, însă îşi dădu seama că reportofonul încă mai înregistra.

— Ia te uită, am înregistrat atacul! spuse Buck.

El derula caseta până la secvenţa în care se auzeau focurile de armă şi ţipetele mulţimii. Apoi auziră cum tânărul se prăbuşise şi cum scăpase arma din mână. Buck revăzu în minte momentul în care unul din martori scosese flăcări pe gură. Caseta reda asta ca şi cum ar fi fost o pală puternică de vânt. Se auziră mai multe ţipete. Apoi predicatorii strigaseră cu voce tare ceva într-o limbă pe care Buck nu o înţelegea.

— Este în ebraică! spuse rabinul Ben-Judah. Ţi-ai dat seama!

— Ei au vorbit în ebraică, recunoscu Buck, iar reportofonul le-a înregistrat spusele întocmai. Dar eu i-am auzit vorbind în engleză.

— Chiar ai spus că i-ai auzit atunci când au promis să nu facă niciun rău celor care veniseră să le audă mărturia.

— Am înţeles fiecare cuvânt în parte.

Rabinul închise ochii:

— Acest moment este esenţial pentru prezentarea mea.

Buck se întoarse împreună cu el la maşină.

— Trebuie să vă spun ceva, zise el. Cred că Mesia pe care îl aşteptaţi deja a venit.

— Nu ştiu, tinere… Vreau să văd ce vor avea de zis cei doi martori atunci când le vei spune – asta.

Rayford îl sună pe Steve Planck ca să afle dacă oamenii săi ştiau ceva despre o a doua persoană care murise la Zidul Plângerii. El nu întrebă nimic despre Buck deoarece încă nu dorea să se afle despre prietenia ce-i lega.

— Am aflat tot ce s-a întâmplat, îi răspunse Planck furios. Secretarul General crede că cei doi ar trebui arestaţi şi judecaţi pentru crimă. El nu înţelege de ce armata israeliană se dovedeşte a fi atât de neputincioasă.

— Poate că le este frică să nu fie arşi de vii.

— Ce şansă ar avea cei doi în faţa unui lunetist dotat cu o

armă de mare precizie? Locul ar trebui să fie golit, privitorii nevinovaţi îndepărtaţi, iar cei doi împuşcaţi. Poate chiar ar trebui să se folosească o grenadă sau o rachetă în caz de nevoie.

— Aceasta e părerea lui Carpathia?

— L-am citat cu exactitate, confirmă Planck.

— A vorbit ca un pacifist adevărat.

15

Rayford urmărise ştirile şi era convins ca fiica lui nu se înşelase. Într-adevăr, cel care se ridicase de la pământ printre ultimii era Buck Williams, care se aflase la câţiva metri de martori şi chiar mai aproape de atacator, care acum era doar o mână de oase carbonizate răspândite pe pavaj. Televiziunea israeliană zăbovi asupra acestei imagini şi, după ce privi de câteva ori întâmplarea înfiorătoare, Rayford putu să îşi ia ochii de la martorii care scoteau flăcări pe gură şi să privească marginea cadrului. Buck se ridicase repede în picioare şi îl ajutase şi pe omul îmbrăcat în negru care se afla lângă el. Niciunul din ei nu părea a fi rănit.

Rayford sună la Hotelul King David. Buck încă nu se întorsese, aşadar pilotul luă un taxi spre hotel şi se aşeză în hol, aşteptând. Ştiind că nu trebuia să fie văzut împreună cu Buck, el avea de gând să se furişeze într-o cabină de telefon de îndată ce acesta ar fi ajuns.

— De-a lungul istoriei poporului evreu, spunea rabinul Ben-Judah, au existat multe dovezi referitoare la intervenţia lui Dumnezeu. Cele mai multe întâmplări s-au petrecut în timpurile biblice, desigur, dar protejarea Israelului în perioada războaielor moderne constituie un exemplu în plus. Distrugerea forţelor aeriene ruseşti, care a prevenit invadarea Pământului Sfânt, a fost lucrarea lui Dumnezeu.

Buck se întoarse către el:

— Am fost aici când s-a întâmplat.

— Am citit relatarea ta, zise Ben-Judah. Dar, în acelaşi timp, evreii au învăţat să se arate sceptici în ceea ce priveşte intervenţia divină în vieţile lor. Cei care au studiat Scriptura ştiu că, deşi Moise avea puterea de a transforma un băţ într-un

şarpe, magicienii faraonului puteau să facă şi ei acelaşi lucru. De asemenea, ei puteau să îl imite pe Moise atunci când acesta transforma apa în sânge. Daniel a fost unica persoană de la curtea regelui care putea interpreta visurile. Îţi spun toate acestea doar ca să îţi explic de ce predicatorii sunt priviţi cu atâta suspiciune. Faptele lor sunt impresionante şi înspăimântătoare, însă mesajul lor este o blasfemie pentru mintea oricărui evreu.

— Dar ei vorbesc despre Mesia! exclamă Buck.

— Şi se pare că au şi argumente, spuse Ben-Judah însă ideea că Iisus a fost Mesia e veche de mii de ani. Însuşi numele lui reprezintă o profanare pentru evrei, la fel cum sunt considerate injuriile şi epitetele rasiale de către unele minorităţi.

— Unii dintre cei de aici au devenit credincioşi, zise Buck. Am văzut oameni care se închinau şi se rugau în faţa porţii, care deveniseră credincioşi ai lui Hristos.

— Dar nu o făceau fără sacrificii, opină rabinul. Ei constituie o minoritate. Indiferent cât de impresionanţi ar fi aceşti martori, nu vei vedea un număr mare de evrei convertindu-se la creştinism.

— I-aţi numit martori pentru a doua oară, remarcă Buck. Ştiţi că Biblia spune despre aceasta…

— Domnule Williams, îl întrerupse rabinul Ben-Judah, nu mă confundaţi cu un simplu cercetător al Torei. Trebuie să realizezi că studiul meu a inclus operele sacre ale tuturor religiilor lumii.

— Dar ce spuneţi dumneavoastră despre toate astea, având în vedere că aţi studiat şi Noul Testament?

— În primul rând, cred că exagerezi atunci când spui că am studiat Noul Testament. Nu pot pretinde că îl ştiu mai bine decât scrierile pe care eu le consider sacre, deoarece am început să studiez Noul Testament în urmă cu trei ani. În al doilea rând, ai întrecut măsura din punctul de vedere al jurnalistului.

— Dar nu v-am întrebat toate astea în calitate de ziarist! spuse Buck. Vă întreb în calitate de creştin!

— Nu confunda postura de „neevreu” cu cea de creştin, spuse rabinul. Foarte mulţi oameni se considera creştini deoarece nu sunt evrei.

— Eu cunosc diferenţa, spuse Buck. Ca de la prieten la prieten sau cel puţin ca de la cunoştinţă la cunoştinţă, dacă mă gândesc la cât de mult aţi studiat, sunt convins că aveţi unele păreri

referitoare la Iisus ca Mesia.

Rabinul vorbi cu precauţie:

— Tinere, eu nu am spus nimănui nimic din ceea ce am aflat în aceşti trei ani. Până şi persoanele care m-au propus şi m-au sponsorizat nu ştiu ce concluzii am tras. Eu te respect. Îţi admir curajul. Te voi duce să îi vezi pe martori în această seară. Dar nu îţi voi dezvălui nimic din ceea ce voi spune mâine la televizor.

— Înţeleg, zise Buck. Vă vor urmări mai mulţi oameni decât credeţi.

— Poate. Şi poate că am dat dovadă de falsă modestie atunci când am spus că emisiunea nu se va compara cu altele. C.N.N.-ul şi agenţia guvernamentală care m-a desemnat pentru întocmirea studiului au cooperat la nivel internaţional pentru a-i informa pe evreii de pe fiecare continent în legătură cu emisiunea. Mi s-a spus că audienţa din Israel va reprezenta doar o părticică din totalul privitorilor de pe glob.

Rayford citea ziarul *Internaţional Tribune* atunci când Buck trecu în grabă pe lângă el, se opri la recepţie şi îşi ridică cheia împreună cu un mesaj. Rayford făcu intenţionat zgomot cu ziarul în timp ce îl lăsă în jos şi, atunci când Buck se uită la el, îi făcu semn că îl va suna. Buck dădu din cap şi urcă.

— Ai face bine să o suni pe Chloe, îi spuse Rayford lui Buck atunci când acesta din urmă îi răspunse la telefonul din cameră câteva momente mai târziu. Te simţi bine?

— Sunt bine. Rayford, am fost acolo!

— Te-am văzut.

— Rabinul care mă însoţea este un prieten de-al lui Rosenzweig. El este cel care va apărea la televizor mâine după-amiază. Pune-i pe toţi cunoscuţii tăi să îl urmărească! E un om cu adevărat interesant.

— O voi face. I-am promis lui Chloe că unul din noi o va suna de îndată ce voi fi aflat ceva.

— A văzut şi ea?

— Da, în timpul ştirilor de dimineaţă.

— O sun chiar acum.

Buck îi dădu comanda telefonistei din hotel şi puse receptorul jos, aşteptând să fie anunţat atunci când interlocutoarea lui ar fi

fost pe fir. Între timp, el se aşeză pe marginea patului şi îşi lăsa capul într-o parte. Se cutremură atunci când îşi aduse aminte ce văzuse. Cum putuse rabinul să vadă ceea ce văzuse şi el, să audă ceea ce auzise şi el, iar, apoi, să insinueze că aceşti oameni ar fi putut, mai degrabă, să fie magicieni decât profeţi trimişi de Dumnezeu?

Telefonul sună.

— Da!

— Buck!

— Sunt la hotel, Chloe, şi sunt bine.

— Ce să spun, mulţumesc!

Chloe avea o voce emoţionată:

— Buck, martorii aceia pot să facă diferenţa între credincioşi şi duşmani, nu-i aşa?

— Aşa sper. Voi afla diseară. Rabinul mă duce din nou acolo ca să îi cunosc.

— Care rabin?

Buck îi povesti despre Tsion Ben-Judah.

— Crezi că e bine să faci aşa ceva?

— Chloe, e şansa vieţii mele! Nimeni nu a mai vorbit cu ei personal.

— Ce părere are rabinul?

— El este un ultraortodox, dar cunoaşte învăţăturile Noului Testament sau, cel puţin, l-a citit. Tu şi Bruce să vă uitaţi mâine după-amiază – mă rog, emisiunea se va difuza cu şase ore mai devreme acolo. Spune-le să se uite tuturor celor de la biserică. Va fi interesant. Dacă vrei să urmăreşti semnarea tratatului, va trebui să te trezeşti mai devreme.

— Buck, mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine. Mai mult decât îţi poţi închipui.

Rayford se întoarse la hotel şi găsi un plic din partea lui Hattie Durham. Mesajul suna aşa:

„Domnule comandant Steele, aceasta nu e o farsă. Secretarul General a dorit să îţi trimită invitaţia alăturată pentru a participa la festivităţile de mâine dimineaţă şi să îţi arate cât de impresionat a fost de modul în care ai pilotat *Global Community One.* Nu va putea vorbi cu tine personal până mâine după-amiază, Jar îţi mulţumeşte pentru servicii.

Şi eu îţi mulţumesc.

Hattie D.“

Rayford puse biletul în port-documentul sau şi aruncă plicul la coşul de gunoi.

Buck încercă să doarmă câteva ore înainte de masa de seară deoarece încă mai era zăpăcit de schimbarea de fus orar şi de întâmplarea din acea dimineaţă. El luă masa de unul singur, cerând să mănânce ceva uşor şi întrebându-se dacă trebuia să se poarte într-un anumit fel faţă de cei doi trimişi ai lui Dumnezeu. Erau ei oameni? Erau duhuri? Erau ei Moise şi Ilie, aşa cum credea Buck? Ei îşi spuneau Moishe şi Eli. Puteau ei să aibă vârste de câteva mii de ani? Buck dorea să vorbească cu ei mai mult decât îşi dorise să ia interviuri unor şefi de state sau chiar lui Nicolae Carpathia.

Seara avea să fie răcoroasă. Buck se îmbrăcă cu o jachetă din stofă de lână, care avea o căptuşeală groasă şi buzunare suficient de mari. Aşa că nu mai avea nevoie de geantă. El luă numai un pix, un carneţel şi un reportofon şi îşi aminti că trebuia să vorbească cu Jim Borland şi cu ceilalţi de la *Global Weekly* pentru a se asigura că fotografii făcuseră fie şi nişte poze redare cu cei doi martori.

La ora 21.45 Rayford stătea întins în pat. Adormise îmbrăcat în timp ce se uita la televizor, însă ceva îi trezise atenţia. Auzise cuvântul Chicago, pesemne în formularea *Chicago Tribune,* şi tresărise. Se schimbă în pijama şi ascultă. Reporterul prezenta o ştire importantă din Statele Unite.

— Secretarul General este plecat din ţară la sfârşitul acestei săptămâni şi nu ne poate răspunde la întrebări, însă magnaţii trusturilor de presă din toată lumea vorbesc numai despre acest subiect. O lege neaşteptată le va permite demnitarilor şi organizaţiilor non profit să deţină în mod legal instituţii de presă, oferind astfel oportunitatea Naţiunilor Unite, care în scurt timp vor deveni Comunitatea Globală, de a achiziţiona şi controla ziarele, revistele, radioul, televiziunea, programele prin cablu şi comunicaţiile prin satelit. Impedimentul va fi unul de natură financiara, însă se presupune că următoarele organe de presă se află pe lista de potenţiale achiziţii ale Comunităţii

Globale: *New York Times, Long Island News Day, U.S.A. Today, Boston Globe, Baltimore Sun, Washington Post, Atlanta Journal and Constitution, Tampa Tribune, Orlando Sentinel, Houston...*

Prezentatoarea continuă să citească lista.

— Turner Network News, Cable News Network, Entertainment and Sport Network, Columbia Broadcast System, American Broadcasting Corporation, Fox Television Network, National Broadcasting Corporation, The Christian Broadcasting Network, Family Radio Network, Trinity Broadcasting Network, Time-Warner, Disney, U.S. News and World Report, Global Weekly, Newsweek, Reader's Digest şi alte reţele de televiziune şi publicaţii. Reacţia iniţială a actualilor proprietari a fost una şocantă, deoarece mulţi dintre aceştia au întâmpinat cu bucurie aportul de capital şi spun că au încredere deplina în cuvântul Secretarului General al Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, atunci când acesta afirmă că nu vor exista presiuni asupra presei.

Rayford se gândi să îl sune pe Buck. Însă, cu siguranţă, acesta auzise veştile înainte ca ele să fie date la televizor. Buck fusese, probabil, informat de un membru al personalului revistei *Global Weekly* sau auzise asta de la vreunul dintre sutele de ziarişti care erau prezenţi în Israel cu prilejul semnării tratatului. Dar poate că toată lumea îl suna pe Buck. Rayford nu voia să se numere printre ultimii care ar fi vorbit cu el.

El formă numărul de telefon, însă nu îi răspunse nimeni.

Un grup destul de mic aştepta în întuneric la câţiva metri de Zidul Plângerii. Rămăşiţele potenţialului asasin fuseseră luate de acolo, iar comandantul poliţiei locale le declarase jurnaliştilor ca el şi subordonaţii lui nu puteau să acţioneze „împotriva a doi oameni care nu au arme, nu au atins pe nimeni şi care au fost, de fapt, victimele unui atac”.

Nicio persoană din mulţime nu era dispusă să se apropie, deşi cei doi predicatori puteau fi zăriţi în lumina slabă stând la unul din capetele zidului. Niciunul din ei nu se mişca şi nu spunea un cuvânt.

În timp ce şoferul lui Tsion Ben-Judah ocupa un loc în parcarea goala, Buck dori să îl întrebe pe rabin dacă el crede în puterea rugăciunii. Buck ştia că rabinul i-ar fi răspuns afirmativ, însă Buck dorea să se roage cu voce tare ca Hristos să îl protejeze,

iar acest lucru nu ar fi fost pe placul unui rabin ultraortodox. Buck se rugă în tăcere.

El şi Tsion se dădură jos din maşină şi ocoliră încet şi cu atenţie grupul de oameni. Rabinul mergea cu mâinile împreunate, iar Buck nu se pută abţine să nu îl imite. Acest gest părea a fi neobişnuit de pios şi era aproape ostentativ – mai ales din cauză că Ben-Judah se dovedea a fi extrem de umil pentru o persoană care deţinea o astfel de poziţie în rândul clerului.

— De obicei, această poziţie demonstrează respect şi o atitudine paşnică, îi explică rabinul. Nu vreau să fiu greşit interpretat. Siguranţa noastră depinde de umilinţa şi curiozitatea de care vom da dovadă. Noi nu dorim să le facem rău.

Buck se uită în ochii rabinului:

— Adevărul este că suntem speriaţi de moarte şi nu dorim să le dăm niciun motiv ca să ne omoare.

Lui Buck i se păru că rabinul zâmbise.

— Ai darul de a spune lucrurilor pe nume, zise Ben-Judah. Mă rog ca amândoi să ne întoarcem sănătoşi şi să fim în stare să povestim prin ce-am trecut.

„Şi eu”, îşi spuse Buck în sinea lui, dar nu rosti nimic cu voce tare.

Trei soldaţi israelieni se aşezară în faţa lui Buck şi a rabinului, iar unul dintre ei le vorbi în idiş pe un ton aspru. Buck începu să îşi caute legitimaţia de ziarist însă apoi îşi dădu seama că nu ar fi avut nicio relevanţă aici. Tsion Ben-Judah făcu un pas înainte şi îi vorbi cu sinceritate şi liniştit soldatului în aceeaşi limbă. Acesta îi puse câteva întrebări, fiind mai puţin ostil şi mai curios decât atunci când li se adresase prima oară. În cele din urmă, dădu din cap aprobator, iar Buck şi rabinul îşi continuară drumul.

Buck se uită înapoi. Soldaţii nu se mişcaseră de acolo.

— Despre ce aţi vorbit? întrebă el.

— Ei spun că numai ortodocşii pot să treacă de un anumit loc. Eu i-am asigurat că eşti cu mine. Întotdeauna mă amuză faptul că armata încearcă să impună reguli religioase aici. El m-a avertizat în legătură cu ceea ce s-a petrecut mai devreme, dar eu i-am spus că avem o întâlnire şi că suntem dispuşi să ne asumăm riscul.

— Şi suntem? îl chestionă Buck.

Rabinul ridica din umeri:

— Poate că nu… Dar, oricum, o vom face, nu-i aşa? Am spus că o vom face şi niciunul din noi nu ar rata ocazia asta…

Pe măsură ce se apropiau, cei doi martori îi urmăreau cu privirea de la capătul Zidului Plângerii, aflându-se acum la câţiva metri de ei.

— Ne îndreptăm spre gardul de acolo, spuse Ben-Judah, arătându-i o parte a unei clădiri mici. Dacă încă vor mai dori să vorbească cu noi, vor veni acolo şi vom fi separaţi de gard.

— Nu ne va fi de prea mare ajutor, având în vedere ce s-a întâmplat cu atacatorul de astăzi.

— Noi nu suntem înarmaţi.

— Dar de unde îşi pot da seama?

— Nu au de unde.

Atunci când Buck şi Ben-Judah ajunseseră foarte aproape de gard, unul din martori ridică o mână, iar ei se opriră. El vorbi, însă nu ridică vocea aşa cum Buck îl auzise făcând-o mai devreme, dar vorbele lui răsunară destul de puternic:

— Ne vom apropia şi ne vom prezenta, spuse el.

Cei doi oameni merseră încet şi se apropiară de barele de metal.

— Eu mă numesc Eli, spuse el. Iar el este Moishe.

— Vorbesc în engleză? şopti Buck.

— În idiş, îi răspunse Ben-Judah.

— Linişte! spuse Eli pe un ton aspru.

Buck tresări. El îşi aminti cum unul din cei doi strigase la rabin mai devreme în acea zi. Câteva minute mai târziu, un om murise carbonizat.

Eli le făcu semn să se apropie. Buck şi Tsion făcură întocmai. Buck era impresionat de hainele lor zdrenţăroase. În aer plutea mirosul de cenuşă de la focul de mai devreme. În lumina obscură braţele lor uscăţive păreau acum destul de puternice. Aveau mâini mari şi osoase şi erau desculţi.

Eli zise:

— Nu vă vom spune cine suntem şi de unde venim. Dumnezeu o va face la timpul potrivit.

Tsion Ben-Judah dădu din cap şi se înclină în faţa lor. Buck se caută prin buzunare şi scoase reportofonul. Deodată, Moishe se apropie şi îşi băgă faţa bărboasă printre gratii. El se uită la rabin, având ochii larg deschişi şi faţa brăzdată de dâre de

sudoare.

Apoi vorbi foarte liniştit şi cu o voce joasă şi profundă, iar fiecare cuvânt îi răsuna lui Buck în creier. El de-abia aştepta sa îl întrebe pe Tsion dacă acesta îl auzea pe Moishe vorbind în engleză sau în idiş.

Moishe li se adresă de parcă tocmai îi trecuse prin minte ceva foarte interesant, însă vorbele lui îi erau familiare lui Buck:

— În urmă cu mulţi ani, trăia un fariseu pe nume Nicodim. La fel ca tine, acest om a devenit credincios peste noapte.

Rabinul Ben-Judah le spuse în şoaptă:

— Eli şi Moishe, noi ştim că voi sunteţi trimişii lui Dumnezeu, deoarece nimeni nu ar putea face ceea ce faceţi voi dacă Dumnezeu nu ar fi cu el.

Eli vorbi:

— Fără îndoiala, dar vă spun că omul nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu decât dacă se naşte din nou.

— Dar cum se poate naşte un om atunci când este bătrân? întreba rabinul Ben-Judah, iar Buck realiză că acesta cita din Noul Testament. Poate intra el iarăşi în pântecele mamei sale ca să se nască?

Moishe îi răspunse:

— Fără îndoială, vă spun că nimeni nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu decât dacă acela se naşte din apă şi din Sfântul Duh. Cel care se naşte din carne este carne, iar cel care se naşte din Sfântul Duh este duh. Să nu vă miraţi dacă vă spun că trebuie să vă naşteţi din nou.

Eli vorbi din nou:

— Vântul bate unde vrea, iar omul aude vuietul lui, însă nu poate să spună de unde vine şi unde se duce. La fel şi cu Sfântul Duh.

Rabinul îl întrebă cu promptitudine:

— Cum este posibil aşa un lucru?

Moishe îşi înălţă capul:

— Sunteţi învăţătorul poporului lui Israel şi nu ştiţi aceste lucruri? Adevărat vă spun că noi propovăduim ceea ce ştim şi împărtăşim lumii ceea ce am văzut, iar voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am spus lucruri lumeşti, iar voi nu le-aţi crezut, cum ne veţi crede atunci când vă vom spune despre cele de sus?

Eli îl aproba, dând din cap.

— Nimeni nu a ajuns în rai în afară de Cel care a coborât de acolo, adică Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Şi, precum Moise a înălţat şarpele în deşert, aşa şi Fiul Domnului trebuie să se înalţe, iar cel care crede în El nu va pieri, ci va trăi de-a pururea. Pentru că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât i-a dăruit pe unicul Lui Fiu, iar cel care crede în El nu va pieri, ci va primi darul vieţii veşnice.

Buck era în extaz. Se simţea de parcă s-ar fi întors în timp, iar acel dialog pe timp de noapte îi părea drept cel mai important purtat vreodată. Nu uită niciun moment că însoţitorul lui nu era Nicodim, cel din vremurile vechi, nici că niciunul din cei doi nu era Iisus. Adevărul şi Scriptura erau noi pentru el, însă el ştia ce avea să urmeze.

— Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a o osândi, ci pentru ca El să o salveze prin jertfa Sa. Cel care crede în El nu va fi osândit, însă cel care nu crede va fi osândit pentru că nu a crezut în numele Fiului lui Dumnezeu.

Deodată, rabinul începu să se agite. Gesticula, ridicându-şi braţele în aer şi întinzându-le larg. Schimbă sensul întregii convorbiri, de parcă ar fi fost o piesă de teatru:

— Şi ce înseamnă a fi osândit? întrebă el.

Cei doi îi răspunseră în acelaşi timp:

— Lumina s-a pogorât deja pe pământ.

— Iar oamenii de ce nu au văzut-o?

— Oamenilor le-a plăcut întunericul mai mult decât lumina.

— De ce?

— Pentru că faptele lor au fost necurate.

— Dumnezeu să ne ierte! spuse rabinul.

Cei doi martori spuseră:

— Dumnezeu să te ierte! Asta am avut de spus.

— Nu vreţi să ne mai vorbiţi? se miră Ben-Judah.

— Nu, zise Eli, însă Buck văzu că buzele nu i se mişcaseră.

El crezu că se înşelase şi ca probabil Moishe vorbise în locul lui, însă Eli continuă, vorbind clar, dar nu răspicat:

— Moishe şi cu mine nu vom mai vorbi până în zori, când ne vom relua predica despre Venirea Domnului.

— Dar am atât de multe întrebări! spuse Buck.

— Nu vă mai răspundem, rostiră amândoi într-un glas, deşi niciunul nu deschisese gura. Dumnezeu să vă binecuvânteze, pacea lui Hristos să fie asupra voastră, iar Sfântul Duh să vă

aibă în pază. Amin.

Lui Buck i se înmuiară genunchii atunci când cei doi se îndepărtară. În timp ce el și rabinul nu îşi puteau lua ochii de la ei, Eli şi Moishe se îndreptară spre clădire şi se rezemară de perete.

— Mulţumim şi rămâneţi cu bine, zise Buck. Simţindu-se oarecum stânjenit.

Rabinul Ben-Judah cântă un imn minunat, un fel de binecuvântare pe care Buck nu o înţelese. Eli şi Moishe păreau că se rugau, iar apoi adormiră pe locul unde se aflau.

Buck rămăsese fără cuvinte. El îl urmă pe Ben-Judah, mergând în direcţia unui gard mic. Păşi peste el şi se îndepărtă de locul unde fusese Templul şi traversă strada, mergând spre o pădurice. Se întreba dacă rabinul nu dorea să rămână singur, însă i se părea că ar vrea ca Buck să rămână cu el.

Atunci când ajunseră lângă nişte copaci, rabinul se opri şi se uită spre cer. El îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse, suspinând adânc. Buck se simţea de asemenea copleşit şi nu îşi putea opri lacrimile. El ştia că ei doi se aflaseră pe pământ sfânt. Ceea ce nu ştia era modul în care rabinul interpretase toate acestea. Era, oare, posibil ca el să nu fi înţeles mesajul dialogului dintre Nicodim şi Iisus atunci când îl citise în Scriptură şi nici acum, când dialogul fusese reluat?

Buck înţelesese totul. Cei din Armata Pătimirilor nu aveau să creadă că el avusese acest privilegiu. Nu avea să ascundă acest lucru sau să se poarte ca un egoist. De fapt, el îşi dorise ca toţi apropiaţii lui să fie prezenţi acolo.

Ben-Judah începu să îi vorbească, de parcă ar fi simţit că Buck dorea să discute:

— Nu trebuie să reducem experienţa noastră la cuvinte. Cel puţin până mâine, prietene.

Rabinul se întoarse şi văzu ca maşina şi şoferul îi aşteptau. El îi deschise portiera din dreapta. Buck se strecură în interior şi îi mulţumi. Rabinul se duse în faţa maşinii şi îi şopti ceva şoferului, care demară, lăsându-l pe Ben-Judah în mijlocul drumului.

— Ce se întâmplă? întrebă Buck întorcându-se şi văzând costumul negru al rabinului dispărând în noapte. Vrea să se întoarcă singur?

Şoferul nu îi răspunse.

— Sper că nu l-am ofensat în vreun fel.

Şoferul îi aruncă lui Buck o privire prin care îşi cerea scuze şi ridica din umeri:

— Nu engleză, zise el şi îl conduse pe Buck înapoi la Hotelul King David.

Recepţionerul îi dădu lui Buck un mesaj din partea lui Rayford Steele, dar, de vreme ce nu scria că era urgent, Buck se hotărî să îl sune a doua zi de dimineaţă. Dacă nu l-ar fi sunat, atunci avea să îl caute la semnarea tratatului.

Stinse lumina în camera lui, deschise uşa din sticlă a balconului şi paşi afară. Printre ramurile copacilor, zări luna pe cerul senin. Nu adia nicio boare de vânt, însă noaptea devenise răcoroasă. Îşi ridică gulerul şi se bucură de frumuseţea nopţii. Se simţea cel mai norocos om de pe faţa pământului. În afară de cariera lui profesională înfloritoare şi de talentul pe care şi-l exploatase cât putuse, Buck fusese martorul unora dintre cele mai impresionate acte divine din istoria lumii.

El fusese de faţă atunci când ruşii atacaseră Israelul în urmă cu un an şi jumătate. În mod evident, Dumnezeu înlăturase pericolul care ameninţa poporul ales. Se aflase în avion atunci când se petrecuse Înălţarea la Cer, aeronava fiind pilotată de un om pe care nu îl mai văzuse niciodată, iar el fiind servit de o stewardesă a cărei soartă depindea în acel moment de acel pilot. Iar dacă lui Buck îi fusese dat să afle ce e dragostea, asta se întâmplase alături de fiica acelui comandant de zbor.

Buck îşi încovoie umerii şi îşi acoperi mâinile cu mânecile, apoi îşi încrucişa braţele. Scăpase dintr-un atentat cu bombă în Anglia şi fusese protejat de forţe supranaturale atunci când fusese martorul a două crime comise de însuşi Antihristul. În acea zi, el văzuse cuvântul Scripturii prevenindu-se atunci când un potenţial asasin fusese cuprins de flăcările care ieşeau din gura unuia din cei doi martori.

Iar acum, îi auzise pe cei doi rostind cuvintele lui Iisus către Nicodim! Buck vru să se prosterneze, să îi spună Creatorului şi Salvatorului său cât de nedemn şi totodată cât de recunoscător se simţea pentru cinstea pe care Eli i-o făcuse.

— Tot ce pot face, spuse el încet în linştea nopţii, este să mă dăruiesc Ţie pentru tot restul zilelor mele. Voi face ceea ce doreşti Tu, mă voi duce oriunde mă vei trimite şi mă voi supune tuturor poruncilor Tale.

Scoase reportofonul din buzunar şi derulă caseta. Atunci când

reascultă dialogul, fu uimit de faptul că nu auzi niciun cuvânt în limba engleză, dar realiză că, de fapt, asta nu ar fi trebuit să îl surprindă. Acest lucru fusese laitmotivul zilei. Buck auzi cel puţin trei limbi. El recunoscu ebraica, deşi nu o înţelegea. Greaca, deşi nu o înţelegea nici pe aceasta. Cealaltă limbă, pe care era sigur că nu o mai auzise, era vorbită de martori atunci când aceştia îl citaseră pe Iisus. Trebuie să fi fost arameica.

La sfârşitul casetei, Buck îl auzi pe Ben-Judah întrebând ceva în ebraică şi îşi aminti că aceasta fusese întrebarea: „Nu vreţi să ne mai vorbiţi?”, dar nu mai auzi niciun răspuns.

Apoi era vocea lui spunând: „Dar am atât de multe întrebări!” şi, după o pauză: „Mulţumim şi rămâneţi cu bine”. Cuvintele care îi merseseră la inimă nu fuseseră înregistrate.

Buck luă un creion şi rupse mica siguranţă de plastic a casetei, făcând în aşa fel încât nimic să nu mai poată fi înregistrat peste conţinutul ei preţios.

Unicul lucru care ar fi întregit semnificaţia momentului ar fi fost împărtăşirea acelor clipe cu Chloe. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii în Israel, ceea ce însemna că era aproape ora 6.00 la Chicago. El reuşi să îi povestească întâmplările de peste zi, printre lacrimi, iar Chloe plânse împreună cu el.

— Buck, zise ea, ne-am irosit atât de mulţi ani trăind fără Hristos. Mă voi ruga pentru rabin…

Câteva minute mai târziu, Rayford fu trezit de un telefon. Era convins că era din partea lui Buck şi spera ca el să nu fi auzit de la altcineva veştile despre planurile lui Carpathia.

— Tată, sunt Chloe. Tocmai am vorbit cu Buck, dar nu am avut curaj să îi povestesc despre achiziţiile acelor trusturi de presă. Tu ai auzit?

Rayford îi răspunse afirmativ şi o întrebă dacă era sigură că Buck nu aflase nimic. Ea îi povesti cum îşi petrecuse Buck seara.

— O să încerc sa îl găsesc mâine dimineaţă, zise Rayford. Cu siguranţă va afla de la altcineva dacă nu îi spun eu primul.

— Era atât de copleşit, tată! Nu era momentul potrivit pentru a-i da o astfel de veste. Nu am ştiut cum o să reacţioneze. Ce crezi că se va întâmpla cu el?

— O să se descurce. Va trebui să renunţe la orgoliu, de vreme ce va trebui să lucreze pentru Carpathia. Dar îi va trece. După

cum îl cunosc, va găsi o cale de a spune lumii adevărul, fie camuflându-l în publicaţiile lui Carpathia, fie implicându-se în nişte activităţi ale căror rezultate vor fi difuzate clandestin.

— Se pare că Nicolae Carpathia va controla totul.

— Da, aşa e…

Rayford încercă să îl sune pe Buck la ora 6.30 dimineaţa, dar acesta deja părăsise hotelul.

De ani de zile Buck nu îl mai văzuse pe Steve Planck atât de grăbit.

— Slujba asta a fost amuzantă şi interesantă până astăzi, spuse Steve în timp ce grupul începuse să se adune în holul hotelului pentru scurta călătorie în Oraşul Vechi. Carpathia s-a trezit cu faţa la cearşaf, iar eu sunt de vină pentru asta.

— Ce s-a întâmplat?

— O, nimic deosebit. Pur şi simplu, trebuie ca totul să iasă perfect, atâta tot.

— Şi tu vrei să mă convingi să lucrez pentru el? Nu prea cred că ai să reuşeşti.

— Ba o să reuşesc eu.

Buck zâmbi ca pentru sine. El se hotărâse să refuze oferta ziarului *Chicago Tribune* şi să rămână la *Global Weekly.*

— Vii cu noi la Bagdad, nu-i aşa?

— Voi încerca să ajung acolo, dar nu împreună cu voi.

— Buck, nu există prea multe modalităţi de a ajunge acolo. Noi dispunem de spaţiu şi deja lucrezi pentru Carpathia din motive obiective. Vino cu noi. Îţi vor plăcea ideile lui pentru Noul Babilon şi, dacă putem da crezare rapoartelor, lucrurile se desfăşoară cum trebuie.

— Eu lucrez pentru Carpathia? Am crezut că am fost destul de explicit în această privinţă.

— Eu o chestiune de timp, băiete.

— Visează în continuare, zise Buck, încercând să găsească o explicaţie pentru privirea uimită a lui Planck.

Buck îl găsi pe Jim Borland în timp ce acesta îşi făcea ordine printre notiţe.

— Hei, Jim!

Borland de-abia dacă îşi ridică privirea.

— L-ai intervievat pe Carpathia?

— Da, spuse Borland. Nu a fost mare lucru. Momentan e

preocupat de găsirea unui alt loc pentru semnarea tratatului.
— Un alt loc?
— Îi este fiică de ciudaţii ăia de la Zidul Plângerii. Soldaţii pot limita accesul turiştilor în zonă, însă indivizii de la Zidul Plângerii vor profita de auditoriul venit pentru semnarea tratatului.
— Va veni multă lume, îşi dădu ziaristul cu părerea.
— Nu mai spune... Nu trebuie decât să-i ia de-acolo pe vagabonzii ăia. Nu înţeleg de ce n-o fac...
— Nu înţelegi?
— Ce, Buck? Crezi că nenorociţii aia vor scoate foc pe nări atunci când o să îi vadă pe soldaţi? Fii serios! Crezi povestea cu focul?
— L-am văzut pe omul acela, Borland. A fost perpelit rău de tot.
— Pun pariu că şi-a dat singur foc.
— Nu a fost un caz de autoincendiere, Jim. A fost trântit la pământ, iar cei doi i-au dat foc.
— Scoţând flăcări pe gură...
— Exact asta am văzut.
— Bine că nu scrii tu articolul de fond, Buck! Ai început s-o iei razna! Şi ai obţinut şi un interviu în exclusivitate cu ei?
— Nu a fost chiar în exclusivitate şi nu e propriu-zis un interviu.
— Cu alte cuvinte, ai dat-o în bară, nu?
— Nu, am stat de vorbă cu ei azi-noapte. Tot ce pot să spun e că nu i-am convins să colaboreze în acest sens.
— Eu îţi spun că, dacă ai de gând să scrii literatură *science fiction,* atunci ar trebui să închei un contract pentru o carte şi să îi dai bătaie. Oricum, ai putea publica la una dintre companiile editoriale lui Carpathia, dar cel puţin vei fi ceva mai departe de el...
— Nu aş putea lucra pentru Carpathia, zise Buck.
— Atunci nu vei avea acces la public.
— Despre ce vorbeşti?
Borland îi povesti despre anunţ. Buck se albi la faţă:
— Inclusiv *Global Weekly?*
— Inclusiv?! Este una dintre achiziţiile principale.
Buck clătină din cap. Aşadar, la urma urmei, el scria articole pentru Carpathia.
— Nu e de mirare că toată lumea este şocată. Aşadar, dacă

semnarea tratatului nu va avea loc lângă zid, unde va avea loc?

— La Knesset.

— În interior?

— Nu cred.

— Zona din jurul lui e potrivită pentru aşa ceva?

— Nu cred...

— Ascultă, Jimmy, ai de gând să urmăreşti emisiunea rabinului Ben-Judah după-amiază?

— Dacă o vor transmite în avionul spre Bagdad.

— Ai rezervare?

— Plec cu *Global Community One.*

— Ai trecut de partea cealaltă?

— Nu poţi să nu fii de partea şefului, Buck.

— Încă nu este şeful nostru.

— E o chestiune de timp, amice.

Chaim Rosenzweig ajunse acolo agitat şi se opri brusc:

— Cameron! strigă el. Vino, vino!

Buck îl urmă pe bătrânul adus de spate până într-un col.

— Stai cu mine, te rog! Nicolae nu e în toane bune în dimineaţa asta. Ne mutăm la Knesset, totul e dat peste cap; el vrea ca toată lumea sa meargă la Babilon, iar câţiva refuză să o facă. Ca să fiu sincer, cred că i-ar omorî cu mâna lui pe cei doi de la Zidul Plângerii dacă ar avea ocazia. Toată dimineaţa au strigat despre nedreptatea pe care o face semnarea tratatului, despre faptul ca asta este o alianţă satanică între lumea care l-a refuzat pe Mesia prima dată şi conducătorul care neagă existenţa lui Hristos. Dar, Cameron, Nicolae nu e ateu... în cel mai bun caz e agnostic, dar şi eu sunt!

— Dar nu mai sunteţi agnostic de la invazia rusească încoace!

— Bine, poate că nu mai sunt, dar afirmaţiile acestea la adresa lui Nicolae sunt foarte grave.

— Credeam că nimeni nu va avea acces în zona din faţa zidului în această dimineaţă. Cine era vizat?

— Presa se află acolo cu microfoane cu tot, iar oamenii ăştia urlă cât îi ţin plămânii! Azi-dimineaţă, Nicolae a vorbit la telefon cu C.N.N.-ul şi a insistat să nu se mai acorde spaţiu de emisie acestui subiect, mai ales astăzi. C.N.N.-ul a refuzat, bineînţeles. Însă atunci când va deveni proprietarul postului, cei de acolo nu vor mai avea curaj să o facă. Va fi o uşurare.

— Chaim! *îţi doreşti* un astfel de monopol? îţi doreşti controlul total al presei?

— Sunt sătul de presă, Cameron! Tu ştii că te apreciez foarte mult. Tu te afli printre puţinii în care eu am încredere. Restul sunt tendenţioşi, atât de dornici de a critica, atât de negativişti! Trebuie să unim lumea o dată pentru totdeauna şi, în sfârşit, o organizaţie de presă condusă de către stat va ajuta la acest lucru.

— E un lucru înspăimântător, spuse Buck.

Lui îi păru rău pentru prietenul lui mai în vârstă, care văzuse atât de multe şi care acum se arăta dispus să-i cedeze totul unui om în care nu ar fi trebuit sa aibă încredere.

16

Ziua lui Rayford fusese deja stabilită şi, după presimţirile lui, viitorul lui fusese pus la cale, de asemenea. El urma să participe la festivităţi, apoi avea să ia un taxi spre Aeroportul Internaţional Ben Gurion din Lod, care se afla la doisprezece kilometri distanţă de Tel Aviv. Când ar fi ajuns acolo, avionul trebuia să fie deja pregătit, iar el ar fi urmat să înceapă procedurile de dinaintea zborului. În programul de după-amiază figura un zbor la Bagdad, iar, apoi, întoarcerea la New York. Să zboare spre vest în acel moment al zilei însemna să contrazică practica şi teoria curentă în domeniul aviaţiei, dar, în cazul acelei călătorii – şi probabil, pentru toată cariera lui viitoare – Carpathia era cel care decidea.

Rayford urma să petreacă noaptea la New York înainte să se întoarcă acasă, astfel încât să se hotărască dacă putea să facă această meserie fără a pleca din Chicago. Poate că el şi Chloe ar fi trebuit să se mute la New York. Evident, postul de pilot al preşedintelui era o diversiune. Misiunea lui era să îl transporte pe Nicolae Carpathia oriunde ar fi dorit acesta şi, într-un fel sau altul, Rayford se simţea obligat să renunţe la dorinţele lui, la voinţa lui, la motivaţiile lui. Dumnezeu îi oferise această şansă pentru un scop anume şi, atâta timp cât nu trebuia să trăiască în minciună, avea să se supună.

Învăţăturile lui Bruce şi descoperirile pe care le făcuse citind Biblia îi spuneau că se apropia ziua în care Antihristul nu avea să se mai prefacă. El urma să îşi arate adevărata faţă şi să

conducă lumea în chip despotic. Avea să îşi zdrobească duşmanii şi să îi ucidă pe cei care nu i-ar fi fost loiali. Toate acestea i-ar fi transformat pe credincioşii lui Hristos în adevăraţi martiri. Rayford întrevedea posibilitatea că, într-o bună zi, ar fi trebuit să renunţe la slujba oferită de Carpathia, devenind un fugar, încercând să supravieţuiască şi să îi ajute pe ceilalţi credincioşi să facă acelaşi lucru.

Buck văzu un agent al serviciilor secrete americane îndreptându-se direct spre el.

— Cameron Williams?

— Cine întreabă?

— Sunt din partea serviciilor secrete şi ştiţi asta. Puteţi să îmi arătaţi un act de identitate?

— Dar am fost verificat de sute de ori, spusese Buck, în timp ce îşi căută acreditările.

— Ştiu…

Agentul se uită cu atenţie la actele lui Buck.

— Fitz doreşte să vă vadă şi trebuie să mă asigur că îi aduc omul potrivit.

— Preşedintele doreşte să mă vadă?

Agentul închise port-documentul lui Buck şi i-l înapoie, dând din cap în semn că acesta avea dreptate:

— Urmaţi-mă!

Într-un birou mic, situat în spatele clădirii Knesset-ului, aproximativ douăzeci şi cinci de reprezentanţi ai presei se luptau pentru un loc cât mai aproape de uşă, aşteptând să se arunce asupra preşedintelui Gerald Fitzhugh de îndată ce acesta ar fi ieşit pentru a participa la ceremonie. Încă doi agenţi, purtând insigne şi căşti şi având mâinile încleştate în faţă, stăteau de pază în faţa uşii.

— Când va veni? erau întrebaţi.

Însă agenţii nu răspundeau. Relaţiile cu presa nu se numărau printre responsabilităţile lor decât în cazul în care jurnaliştii trebuia ţinuţi la distanţă. Agenţii ştiau mai bine decât însuşi secretarul de presă când preşedintele urma să plece dintr-o parte în alta, dar această informaţie nu trebuia divulgată.

Buck de-abia aştepta să îl vadă din nou pe preşedinte. Trecuseră câţiva am de când scrise reportajul pentru care Fitzhugh primise distincţia „Omul Anului”, titlu care îi fusese

acordat când fusese reales şi pe care îl primise pentru a doua oară din partea revistei *Global Weekly.* Buck se părea că fusese agreat de către preşedinte, care semăna cu Lyndon Johnson în a doua tinereţe. Fitzhugh avea cincizeci şi doi de ani atunci când fusese ales pentru primul mandat, iar acum se apropia de vârsta de cincizeci şi nouă de ani. Era un om robust şi sprinten, exuberant şi cu picioarele pe pământ. Uneori se dovedea a fi slobod la gură şi, deşi Buck nu se aflase niciodată în preajma lui atunci când Fitz era furios, izbucnirile lui erau legendare printre membrii administraţiei prezidenţiale.

În acea dimineaţă de luni, Buck experimentă pe viu, pentru prima dată, furia preşedintelui.

Buck fu condus prin mulţime şi ajunse în dreptul uşii, unde agenţii îşi recunoscură colegul şi se dădură la o parte pentru ca Buck să poată intra. Jurnaliştii americani îşi manifestară nemulţumirea faţă de modul în care acesta reuşise să pătrundă înăuntru.

— Cum face asta?

— Niciodată nu dă greş!

— Nu e vorba de informaţiile pe care le ai sau de cât de multe reuşeşti să deduci! E vorba de persoanele pe care le cunoşti!

— Celor care n-au nevoie de nimic li se serveşte totul pe tavă.

Buck îşi dorea ca ei să fi avut dreptate. Îşi dorea să fi reuşit să obţină pe cont propriu o astfel de întrevedere, sa îi ia un interviu în exclusivitate preşedintelui. Însă el nu ştia mai multe decât ceilalţi în privinţa motivului pentru care se afla acolo.

Escorta lui Buck îl lăsă în grija asistentului preşedintelui, care îl luă de mânecă şi îl trase într-un colţ al camerei unde preşedintele şedea pe marginea unui fotoliu imens, descheiat la haină şi vorbea în şoaptă cu doi consilieri.

— Domnule preşedinte, a sosit Cameron Williams din partea revistei *Global Weekly,* îl anunţă asistentul.

— Scuzaţi-mă câteva momente, spuse Fitzhugh, iar asistentul şi cei doi consilieri încercară să părăsească încăperea.

Preşedintele îl apucă pe unul din consilieri.

— Nu şi tu, Rob! Cât mai trebuie să mai lucrezi pentru mine ca să te prinzi?! Am nevoie de tine aici. Atunci când am cerut să fiu scuzat pentru câteva momente nu mă refeream şi la tine.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Şi încetează să îţi mai ceri scuze.

— Mă scuzaţi…

De îndată ce spuse as a, Rob îşi dădu seama că nu trebuia să îşi mai fi cerut scuze, dar se scapă iarăşi:

— Scuze pentru scuze…

Fitzhugh îşi dădu ochii peste cap:

— Vreţi să îi aduceţi un scaun lui Williams? Pentru numele lui Dumnezeu, să începem odată! Avem la dispoziţie doar câteva minute.

— Unsprezece, spuse Rob pe un ton spășit.

— Bine, atunci unsprezece să fie…

Buck îi întinse mâna:

— Domnule preşedinte, zise.

Fitzhugh îi strânse mâna în treacăt, dar nu îl privi în ochi:

— Ia loc aici, Williams!

El era roşu la faţă, iar fruntea începuse să i se umple de picături de sudoare.

— Mai întâi de toate, nimic nu e oficial, bine?

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

— Nu, nu e cum spun eu! Am mai auzit asta şi am fost tras pe sfoară.

— Dar nu de către mine, domnule.

— Nu, nu de către tine, dar îmi aduc aminte că ţi-am spus udată ceva neoficial şi mi-ai ţinut un discurs despre ce înseamnă „oficial” din punct de vedere legal.

— Din câte îmi amintesc, domnule, nu am fost chiar atât de ferm.

— Aşa ai spus!

— Practic nu puteţi spune că declaraţia este neoficială după ce aţi făcut-o. Puteţi face aceasta doar înainte.

— Da, cred că am avut şansa de câteva ori să învăţ lecţia asta. Aşadar, ne-am înţeles: ce îţi voi spuse e neoficial din capul locului, da?

— Am înţeles foarte bine, domnule.

— Williams, vreau să ştiu ce naiba se întâmplă cu Carpathia. Tu ai petrecut ceva timp cu el. L-ai intervievat. Se zvoneşte că vrea să te angajeze. Îl cunoşti?

— Nu prea bine, domnule.

— Mă cam presează, ca să fiu sincer, dar este cel mai popular om din lume de la Hristos încoace. Şi, în plus, cine sunt eu să mă pun cu el?

Buck fu uimit de adevărul acelei afirmaţii:

— Am crezut că sunteţi unul dintre susţinătorii lui, domnule, ştiţi… America deschizătoare de drumuri…

— Păi, sunt! De fapt, am fost. L-am invitat la Casa Albă! A vorbit în timpul şedinţei comune. Îmi plac ideile lui. Eu nu am fost pacifist până în momentul în care l-am auzit vorbind despre subiect, şi, pe cuvânt, cred că poate să reuşească cu asta. Însă sondajele spun că poate concura la preşedinţie împotriva mea chiar acum! Numai că el nu vrea să facă asta. El vrea ca eu să rămân la putere şi să fiu propriul arbitru.

— V-a spus el asta?

— Nu fi naiv, Williams! Nu te-aş fi adus aici dacă aş fi crezut că vei crede totul cuvânt cu cuvânt. Dar, uite, îmi ia avionul prezidenţial de sub nas şi acum ai văzut ce a făcut? A scris pe el *Global Community One,* iar în după-amiaza asta va ţine un discurs prin care le va mulţumi cetăţenilor Statelor Unite pentru că i l-au făcut cadou. Tare aş vrea să mă uit în ochii lui şi să îi spun că e un mincinos şi să întorc presa împotriva lui!

— Nu ar merge, domnule, interveni servil Rob. Vreau să spun ca ştiu că nu m-aţi întrebat nimic, dar declaraţia va face să pară că el a încercat să refuze, dumneavoastră aţi insistat, iar el a cedat, în cele din urmă.

Preşedintele se întoarse din nou către Buck:

— Vezi, Williams? Vezi ce face? Nu cumva intru la apă pentru că îţi spun toate astea? Eşti deja pe statul lui de plată şi probabil că ai de gând să mă dai de gol…

Buck vru sa îi povestească ce văzuse, ce ştia despre Carpathia, cine spunea Biblia că era el.

— Nu pot să spun că sunt un admirator al lui Carpathia, zise Buck.

— Atunci eşti un admirator al lui Fitzhugh? Nu o să te întreb cu cine ai votat…

— Nu mă deranjează să vă spun. Prima dată când aţi candidat, am votat pentru adversarul dumneavoastră. A doua oară, am votat pentru dumneavoastră.

— Te-am făcut să treci de partea mea, nu-i aşa?

— Da.

— Deci, care e problema ta cu Carpathia? E atât de subtil, de convingător, de credibil… Eu cred că-i înşală pe toţi tot timpul…

— Aceasta ar fi una dintre probleme, spuse Buck. Nu ştiu cum

reuşeşte, dar se pare că îi merge. Obţine ce vrea atunci când vrea şi pozează într-un erou plin de scrupule.

— Asta e! exclamă preşedintele, lovindu-l pe Buck peste genunchi suficient de tare ca să îl doară. Asta mă enervează şi pe mine!

Trase o înjurătură, apoi încă una. În curând începu să adauge câte o expresie vulgară la fiecare propoziţie. Lui Buck îi era frică să nu cumva să înceapă să i se spargă vasele de sânge congestionate.

— Trebuie să îl fac să înceteze, răcni el. Chestia asta mă scoate din sărite. Astăzi va apărea ca un sfânt, iar eu ca un papă-lapte. E una ca Statele Unite să dea exemplu lumii, dar modul în care ne prezentăm acum demonstrează că suntem doar una dintre marionetele lui. Eu sunt un individ puternic, un conducător puternic, capabil de a lua singur decizii. Şi el reuşeşte să mă facă să arăt ca un linguşitor.

Inspiră adânc:

— Williams, ştii ce probleme avem cu forţele de ordine?

— Îmi imaginez…

— Îţi spun că au dreptate şi că nu îi pot contrazice! Serviciile noastre secrete îmi spun că au început să se regrupeze şi să ascundă stocuri importante de arme, deoarece sunt împotriva planului meu de a distruge nouăzeci la sută din ele şi de a ceda zece la sută Naţiunilor Unite sau Comunităţii Globale sau cum i-o mai fi spunând săptămâna asta. Aş vrea să cred că motaţia lui este onestă şi că acesta constituie un pas important spre obţinerea păcii, dar există mici amănunte care mă pun pe gânduri, cum ar fi, de exemplu, problema cu avionul. Noi aveam un avion nou şi aveam nevoie de un pilot nou. Nu îmi păsa cine anume îl pilotează atâta timp cât era capabil să o facă. Noi am primit o listă din partea unor oameni în care avem încredere, dar, dintr-o dată, această listă a fost redusă la un singur nume care ar fi fost acceptat de acest lider al întregului univers, iar individul a acceptat poziţia. Acum ar trebui să îmi pese şi mai puţin pentru că i-am dat avionul lui Carpathia cu echipaj cu tot! spuse Fitzhugh şi trase iarăşi nişte înjurături.

— Domnule, nu ştiu ce să vă spun, dar îmi pare rău că nu veţi putea beneficia de serviciile noului pilot. Îl cunosc şi este unul dintre cei mai buni.

— Minunat! Nu-i aşa că ar trebui să am cel mai bun pilot din

ţară? Nu! Şi nu am exagerat cu noul titlu al lui Carpathia. Există o rezoluţie a O.N.U., pardon, a Comunităţii Globale, care va fi votată de Consiliul de Securitate în scurt timp. Scopul ei este găsirea „unui titlu adecvai” pentru Secretarul General, având în vedere că, în curând, va deveni comandantul suprem al forţelor armate care au mai rămas şi preşedintele Băncii Mondiale. Partea cea mai proastă a lucrurilor este că rezoluţia a fost propusă de propriul nostru ambasador, iar eu nu am ştiut nimic, până în momentul în care aceasta a fost examinată de comisie. Singura modalitate de a o revoca este să insist ca el să voteze împotriva propriei propuneri, să o retragă sau să demisioneze. Cum voi fi privit atunci când îl voi concedia pentru simplul motiv că vrea să îi confere un titlu de excelenţă şefului Comunităţii Globale, pe care toată lumea îl iubeşte?

Preşedintele nu îl lăsa pe Buck să îi răspundă, ceea ce îi convenea de minune acestuia, deoarece nu avea idee ce trebuia să îi spună.

Fitzhugh se aplecă spre el şi îi şopti:

— Şi mai e şi treaba cu presa! Noi am căzut de acord împreună cu el că legislaţia noastră referitoare la incompatibilitatea funcţiilor era destul de severă, la fel ca şi în celelalte state. Noi nu doream să privăm Naţiunile Unite de dreptul de a-şi extinde activităţile în presă acum, când suntem atât de aproape de pace. Aşadar, am făcut o mică excepţie pentru el şi uite unde s-a ajuns! Va achiziţiona toate ziarele, revistele, posturile de radio şi de televiziune, înainte ca noi sa avem ocazia de a ne răzgândi! De unde are atâţia bani, Williams!? Poţi să îmi spui?

Remușcările puseseră stăpânire instantaneu pe conştiinţa lui Cameron. El îşi aduse aminte că îi promisese lui Carpathia că nu avea sa spună nimic despre moştenirea pe care acesta o primise de la Stonagal. Dar, oare, trebuia să îşi respecte promisiunile făcute unui diavol? Nu ar fi la fel ca atunci când un intrus ţi-ar fi cerut să îi spui unde se aflau persoanele dragi ţie?

— Nu pot să vă spun, zise Buck.

El nu îi era loial lui Carpathia, dar nu îşi putea permite ca acesta să afle că destăinuise cuiva un secret atât de important. Trebuia să îşi conserve libertatea cât mai mult timp posibil.

— Ştii ce ne spun serviciile secrete? continuă Fitzhugh. Ne spun că se urmăreşte ca, în cele din urmă, şefii statelor membre

în Consiliul de Securitate să răspundă în faţa ambasadorilor ţărilor lor. Asta înseamnă că cei zece ambasadori vor conduce lumea sub supravegherea directă a lui Carpathia.

Buck se strâmbă, dezgustat:

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră, ambasadorul Mexicului şi prim-ministrul Canadei veţi răspunde în faţa ambasadorului Americii de Nord la O.N.U.?

— Exact, Williams! Dar trebuie să uiţi de Organizaţia Naţiunilor Unite. Acum se numeşte Comunitatea Globală.

— Da, am greşit…

— E o greşeală, într-adevăr, dar nu a ta.

— Domnule, vă pot ajuta cu ceva?

Preşedintele Fitzhugh se uită în tavan şi se şterse de transpiraţie cu mâna:

— Nu ştiu. Presupun că am vrut numai să mă descarc şi m-am gândit că tu ai putea avea ceva veşti din interior, că ai fi ştiut ceva care să îl domolească pe Carpathia. Trebuie să aibă el un punct slab.

— Aş fi vrut să vă fiu de un mai mare ajutor, zise Buck, dându-şi seama de neadevărul spuselor sale.

Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata faţă a lui Carpathia, să spună lumii că era un mincinos, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, niciunul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înţeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că adepţii lui Hristos ar fi putut face ceva mai mult împotriva lui Antihrist decât să nu îl susţină. Se împlinea o profeţie veche de mii de ani, iar ei trebuia să trăiască tragedia până la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe preşedintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea supremă, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viaţă şi pe moarte. Pe Buck îl linişteа gândul că sfârşitul era cunoscut încă de la început… chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar câteva săptămâni.

Asistentul care îl anunțase pe preşedintele Fitzhugh că Buck ajunsese acolo îi întrerupse politicos:

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar Secretarul General va cere să îi acordaţi cinci minute înainte de începerea ceremoniei.

Fitzhugh înjură din nou:

— Williams, cred că am încheiat conversaţia. Oricum, îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat şi apreciez discreţia ta.

— Fiţi fără grijă, domnule. Dar ar fi bine dacă Nicolae nu m-ar vedea aici. Mă vă întreba despre ce am vorbit.

— Da, bine… Ascultă, Rob! ieşi şi spune-le aghiotanţilor lui Carpathia că biroul acesta nu este potrivit pentru a purta o discuţie şi că mă voi vedea cu el peste un minut în orice altă parte. Şi găseşte-l pe Pudge[6].

Se părea că Pudge era porecla agentului care îl însoţise pe Buck prima dată. Apelativul nu i se potrivea tânărului care era într-o formă fizică excelentă.

— Pudge, condu-l pe Buck, astfel încât să nu fie văzut de oamenii lui Carpathia!

Preşedintele îşi refăcu nodul de la cravată şi se încheie la haină, apoi fu escortat spre o altă încăpere pentru a se întâlni cu Carpathia. Buck merse în umbra agentului secret pe nume Pudge până când fu în afara oricărui pericol. Apoi, Buck îşi făcu loc spre scena unde avea să fie prezentat ca făcând parte din delegaţia americană.

Permisul de trecere al lui Rayford îi îngăduia să ocupe un loc în primele rânduri, în apropierea oficialilor americani. El se afla printre puţinii oameni care ştiau că martorii de la Zidul Plângerii spuneau adevărul atunci când afirmau că acest eveniment simboliza o alianţă satanică. Ştia asta, dar se simţea neputincios. Nimeni nu putea schimba cursul istoriei.

Bruce Barnes îl învăţase măcar atât.

Iar Rayford deja îi simţea lipsa. Începuseră să îi placă întâlnirile lor nocturne şi faptul că începuse să înţeleagă lucrurile. Iar Bruce avusese dreptate. Acum era momentul potrivit pentru a fi în Ţara Sfântă. Dacă de aici aveau să vină cei 144.000 de evrei convertiţi, atunci Bruce trebuia să ajungă aici.

După cum le citise Bruce din Scriptură, oameni din toate colţurile lumii aveau să fie convertiţi, iar numărul lor avea să atingă o cifră impresionantă – poate chiar un miliard. Cei 144.000 aveau să fie evrei, câte 12.000 de oameni pentru fiecare dintre neamurile lui Israel şi aveau să fie aduşi din toată lumea pentru a simboliza unitatea lor de-a lungul istoriei. Rayford îşi imagină cum evreii ar fi propovăduit în propria ţară şi

---

[6] Grăsuț (engl.) (n. tr.).

în limba lor maternă, atrăgând milioane de oameni de partea lui Mesia, întruchipat de Iisus.

În ciuda nenorocirilor şi a suferinţelor care ar fi urmat, aveau să existe numeroase momente de glorie pe care Rayford le aştepta cu nerăbdare. Însă el nu era încântat de desfiinţarea şi împrăştierea Armatei Pătimirilor. Cine ştie unde ar fi ajuns Buck dacă Nicolae Carpathia achiziţiona toate trusturile de presă? în cazul în care relaţia dintre Buck şi Chloe ar fi devenit serioasă, atunci ei ar fi plecat împreună undeva, departe.

El se întoarse şi cercetă mulţimea. Sute de oameni îşi ocupau locurile. Gărzile de corp erau numeroase şi aplicau un regulament sever. După o oră, Rayford văzu beculeţele roşii ale camerelor de luat vederi aprinzându-se. Muzica începu să cânte, reporterii să vorbească în şoaptă la microfoane, în timp ce mulţimea dorea să se facă linişte. Rayford stătea drept pe scaun, întrebându-se dacă, oare, Chloe îl vedea de acasă, de undeva, din suburbiile oraşului Chicago. Acolo era miezul nopţii, iar ea nu s-ar fi uitat după el, ci mai mult după Buck. Era uşor de depistat. Ocupa un loc chiar în spatele unuia dintre semnatari, doctorul Chaim Rosenzweig.

Demnitarii fură prezentaţi pe fondul unor aplauze moderate – ei erau membrii vechi ai Knesset-ului, ambasadori din toată lumea, politicieni şi foşti preşedinţi americani, conducători israelieni.

În sfârşit, cei care stăteau în rândul din spatele semnatarilor fură prezentaţi. Buck fu introdus drept „Domnul Cameron «Buck» Williams, fostul redactor-şef şi actual reporter pentru birourile teritoriale din vest, din Statele Unite ale Americii”. Rayford reacţionă la fel atunci când Buck zâmbi la reacţia slabă a publicului. În mod evident, toată lumea se întreba cine era şi de ce era considerat a fi unul dintre demnitari.

Aplauzele cele mai zgomotoase fură rezervate ultimilor cinci: rabinul-şef al Israelului, câştigătorul premiului Nobel, botanistul Chaim Rosenzweig, prim-ministrul Israelului, preşedintele Statelor Unite şi Secretarul General al Comunităţii Globale.

Auditoriul deja se ridicase în picioare atunci când Carpathia îşi făcu apariţia, afişând obişnuita lui atitudine umilă. Rayford se ridică fără plăcere şi bătu din palme fără să scoată un sunet, în timp ce îşi ţinea pălăria sub braţ. Îl deranja faptul că mulţimea îl aplauda pe duşmanul lui Hristos.

Chaim Rosenzweig se întoarse spre Buck jubilând, iar acesta îi zâmbi. Buck dorea să îşi salveze prietenul de la dezastrul care avea să urmeze, însă momentul nu era potrivit. Tot ce putea să facă era să îl lase să se bucure de acea clipă, deoarece, ulterior, nu ar mai fi avut parte de multe altele.

— Asta e ziua cea mare, Cameron, îi şopti el, cuprinzând mâna lui Buck cu ambele sale mâini; îl mângâie de parcă ar fi fost fiul lui.

Timp de o secundă, Buck aproape că îşi dori ca Dumnezeu să nu îl poată vedea. Bliţurile aparatelor de fotografiat nu mai conteneau, imortalizând momentul în care demnitarii îşi învesteau încrederea în acel tratat istoric. Buck era singurul om care ştia cine era Carpathia cu adevărat, unicul care ştia că semnarea tratatului semnifica începutul Pătimirilor.

Deodată Buck îşi aminti de emblema revistei *Global Weekly* pe care o avea în buzunar. În timp ce o scotea pentru a o lipi pe buzunarul de la piept, ariciul de pe spatele emblemei se prinse de marginea buzunarului şi nu mai putu fi dezlipit. În timp ce Buck trăgea de el, haina lui se ridică deasupra curelei şi, atunci când îi dădu drumul, emblema i se prinse de cămaşă. Până când îşi netezi haina şi trase cu ambele mâini de emblemă astfel încât să o dezlipească, Buck fusese fotografiat de nenumărate ori în postura de contorsionist.

Atunci când aplauzele încetară, iar mulţimea se aşeză, Carpathia se ridică în picioare, ţinând în mână un microfon:

— Această zi este una istorică, spuse el zâmbind. Deşi acest eveniment a fost organizat într-un interval de timp foarte scurt, adunarea resurselor necesare finanţării lui s-a realizat cu un efort extrem de mare. Astăzi le vom mulţumi multora dintre cei prezenţi. Mai întâi de toate, îi voi mulţumi bunului meu prieten şi mentor, celui care îmi este ca un tată, genialul doctor Chaim Rosenzweig!

Mulţimea răspunse cu entuziasm, iar Chaim se ridică clătinându-se, făcând din mână şi zâmbind ca un copil. Buck dori să îl bată pe umăr, să îl felicite pentru realizările lui, însă îi părea rău pentru prietenul lui. Rosenzweig era manipulat. El era doar un pion din scenariul unui complot care avea să transforme lumea într-un loc nesigur pentru el şi apropiaţii lui.

Carpathia îi felicită pe rabinul-şef al Israelului, pe prim-

ministrul israelian şi, în cele din urma, pe Gerald Fitzhugh, „preşedintele Statelor Unite ale Americii, cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată Israelul”.

Aplauzele izbucniră din nou. Fitzhugh se ridică spre a mulţumi pentru modul în care fusese întâmpinat şi, exact în momentul în care se pregătea să se aşeze din nou, Carpathia însuşi întreţinu atmosfera, ţinând microfonul sub braţ şi dându-se câţiva paşi înapoi pentru a-l aplauda.

Fitzhugh era copleşit, aproape se dezechilibră şi se uita la Carpathia ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă. Carpathia radia de fericire, părând că se bucura pentru prietenul lui, preşedintele. Ridică din umeri şi îi oferi microfonul lui Fitzhugh. La început, preşedintele nu avu nicio reacţie, apoi dori să îl refuze pe Carpathia. În cele din urmă, acceptă să vorbească, spre bucuria mulţimii.

Buck era uimit de modul în care Carpathia manipula mulţimea. Evident, el regizase acest moment. Dar ce avea de gând Fitzhugh? Bineînţeles, cel mai adecvat ar fi fost să mulţumească publicului şi să îi elogieze pe bunii săi prieteni israelieni. Şi, deşi Fitzhugh începea să conştientizeze ceea ce urmărea Nicolae Carpathia, el trebuia să recunoască rolul pe care acesta îl jucase în procesul de pace.

Scaunul lui Fitzhugh scârţâi în timp ce se ridică în picioare şi îl împinse în spate, înghesuindu-şi propriul secretar de stat. Trebui să aştepte ca mulţimea să se calmeze, iar asta dură ceva timp. Carpathia se îndreptă către Fitzhugh şi îi ridică mâna în aer, la fel cum procedează arbitrul cu boxerul câştigător, iar mulţimea israelienilor aclamă în continuare.

În cele din urmă, Carpathia se retrase, iar preşedintele Fitzhugh rămase singur în mijlocul scenei, fiind obligat să ţină un mic discurs. De îndată ce începu să vorbească, Buck îşi dădu seama ca planul lui Carpathia fusese pus în aplicare. Şi, deşi nu se aştepta să fie martorul unei a doua crime, la fel ca la New York, el fu imediat convins de faptul că Nicolae Carpathia înfăptuise ceva la fel de sinistru, deoarece preşedintele Gerald Fitzhugh care vorbea acum mulţimii entuziaste era acelaşi cu omul frustrat pe care Buck îl întâlnise cu câteva momente în urma.

Buck simţi cum îl treceau căldurile şi cum i se înmuiau genunchii în timp ce Fitzhugh îşi ţinea discursul. El se apleca

înainte şi se ţinu de scaunul lui Rosenzweig, încercând din răsputeri să se oprească din tremurat. Simţea acut prezenţa răului şi i se făcuse rău:

— Ultimul lucru pe care l-aş face în acest moment ar fi să nu profit de ocazia care mi s-a acordat, spuse preşedintele Fitzhugh. Totuşi, cu voia dumneavoastră şi a preşedintelui organizaţiei pe drept redenumită Comunitatea Globală, aş dori să subliniez unele aspecte. Mai întâi de toate, e un privilegiu să fiu martorul schimbărilor pe care le-a înfăptuit Nicolae în numai câteva săptămâni. Sunt convins că suntem cu toţii de acord că lumea a deveni un loc mai paşnic datorită lui.

Carpathia încercă să îi ia microfonul, însă preşedintele se împotrivi:

— Acum ţin un discurs, domnule, dacă nu vă supăraţi!

Această replică stârni râsetele publicului.

— După cum am mai afirmat în repetate rânduri, ideea dezarmării globale a Secretarului General este genială. Eu îi acord sprijinul meu deplin şi sunt mândru să fiu un exemplu în cazul distrugerii a nouăzeci la sută din armamentul nostru şi al cedării restului de zece la sută Comunităţii Globale, conform recomandărilor domnului Carpathia.

Lui Buck îi alunecă capul într-o parte iar el se luptă să îşi menţină echilibrul.

— Ca o expresie personală a sprijinului meu personal şi a sprijinului naţiunii noastre, conducerea Casei Albe a făcut cadou Naţiunilor Unite noul avion prezidenţial. Noi am finanţat vopsirea şi redenumirea lui, iar acum acesta poate fi văzut pe Aeroportul Internaţional Ben Gurion. Acum, îi voi ceda microfonul omului predestinat pentru a conduce, cel al cărui titlu nu exprimă îndeajuns influenta de care dispune, bunului meu prieten, Nicolae Carpathia!

Nicolae păru că acceptă microfonul fără prea mare bucurie şi că se simţea jenat de atenţia acordată. Părea tulburat, de parcă nu ar fi ştiut ce atitudine să adopte faţă de preşedintele Statelor Unite, care fusese recalcitrant şi lipsit de simţul măsurii.

Atunci când aplauzele încetară, Carpathia adoptă un ton plin de umilinţă şi spuse:

— Îmi cer scuze în numele prietenului meu exuberant, care a dat dovadă de prea multă bunătate şi generozitate şi căruia Comunitatea Globală îi datorează multe.

Rayford îl supraveghea pe Buck cu atenţie. Acesta nu părea că se simţea prea bine. Buck aproape că leşinase, iar Rayford se întreba dacă asta se întâmplase din cauza căldurii sau din cauza discursurilor de admiraţie reciprocă, care probabil că îi provocaseră greaţă.

Oficialii israelieni, cu excepţia lui Rosenzweig, desigur, păreau a se simţi uşor stânjeniţi din cauza discuţiei pe tema dezarmării şi a distrugerii armamentului. Politica lor de înarmare fusese mai intensă vreme de ani de zile şi, dacă nu ar fi existat tratatul cu Comunitatea Globală, le-ar fi fost greu să accepte planul de dezarmare propus de Carpathia.

Restul ceremoniei se desfăşură pe un ton diferit faţă de cel al discursului efervescent – şi deplasat, după părerea lui Rayford – al preşedintelui. Fitzhugh păruse încântat de Carpathia acum mai mult ca niciodată. Însă punctul lui de vedere era identic cu cel al majorităţii populaţiei din lume. Dacă nu ar fi cercetat profeţiile Bibliei în prealabil şi nu ar fi fost atent la nuanţe, s-ar fi putut crede cu uşurinţă că Nicolae Carpathia era un dar pe care Dumnezeu îl trimisese într-un moment crucial din istoria omenirii.

Buck îşi reveni în timp ce alţi şefi de state îşi ţinură discursurile inocente despre importanţa istorică a documentului pe cale de a fi semnat. În prim-planul oferit de televiziune au apărut, pe rând, diverse stilouri. Acestea erau pasate dintr-o parte în alta, iar momentele semnării actului de către fiecare invitat erau imortalizate. Tratatul fu pecetluit cu strângeri de mâini, îmbrăţişări şi săruturi pe ambii obraji.

Toţi semnatarii tratatului, cu excepţia unuia, nu păreau să conştientizeze implicaţiile lui, nu îşi dădeau seama că pecetluiseră o alianţă satanică.

Tratatul fusese semnat. Poporul ales al lui Dumnezeu, care plănuia să reconstruiască Templul şi să reia obiceiul sacrificiilor până la venirea lui Mesia, făcuse un pact cu diavolul.

Numai doi oameni de pe acea scenă ştiau că semnarea tratatului simboliza începutul sfârşitului. Unul din ei spera cu disperare, iar celălalt tremura la gândul a ceea ce avea să urmeze.

Aflaţi în fața faimosului Zid al Plângerii, cei doi martori

vesteau Adevărul. Ei strigau din răsputeri, iar sunetul vocii lor trecea de locul unde fusese Templul mai departe, tot mai departe: „Astfel începe ultima săptămână de groază a Domnului!”

„Săptămâna” de şapte ani – Perioada Patimilor – începuse.

17

Rayford Steele intră într-o cabină telefonică de pe Aeroportul Ben Gurion. El ajunsese mai devreme cu o oră fată de delegaţia condusă de Carpathia. Echipajul lui avea treabă la bordul lui *Air Force One,* iar el avea acum timp să aştepte ca telefonista să îi facă legătura cu Chloe.

— Te-am văzut, tată! râse ea. Au încercat să asocieze imaginile cu numele celor care apăreau. L-au cam greşit pe al tău. Au scris ca te cheamă Raymond Steel, fără *e*-ul final, şi că eşti pilotul avionului prezidenţial.

Rayford zâmbi, bucuros că auzea vocea fiicei sale.

— Au fost pe-aproape. Şi presa se mai întreabă de ce nimeni nu are încredere în reprezentaţii ei!

— Nu au ştiut ce să scrie în dreptul lui Buck, spuse Chloe. Primele prim-planuri cu el nu au avut subtitrare. Apoi se pare că cineva a auzit prezentările şi l-au botezat „Duke Wilson, fost publicist, din partea ziarului *Newsweek*”.

— Perfect, zise Rayford.

— Buck de-abia aşteaptă să îl audă pe rabinul care va apărea la televizor peste câteva ore. Vei avea ocazia să îl urmăreşti?

— Emisiunea va fi difuzată în avion.

— Se poate aşa ceva?

— Trebuie să vezi tehnologia de care dispunem, Chlo’. Transmisia va fi mai bună decât cea prin cablu. Sau cel puţin la fel de bună.

Buck se simţi copleşit de tristeţe. Chaim Rosenzweig îl îmbrăţişase de cel puţin trei ori după ceremonie, spunându-i că era cea mai fericită zi pe care o trăise. El îl rugă pe Buck să îl însoţească la bordul avionul *Global Community One* pentru zborul spre Bagdad.

— Oricum, vei lucra pentru Nicolae de acum într-o lună, spuse Chaim. Nimeni nu va spune că e un conflict de interese la mijloc.

— Eu spun că e şi o voi spune şi peste o lună, atunci când va cumpăra şi publicaţia asta amărâtă pentru care lucrez.

— Nu fi pesimist tocmai astăzi, zise Chaim. Vino cu noi! O să te minunezi. Simte-te ca acasă! Am văzut planurile. Noul Babilon va fi nemaipomenit.

Buck ar fi vrut să plângă pentru prietenul lui. Când avea să îşi dea seama Chaim? Trebuia să moară fără să realizeze că fusese înşelat şi manipulat? Poate că aşa ar fi fost mai bine. Dar Buck se temea pentru sufletul lui Chaim.

— Îl veţi urmări pe Ben-Judah astăzi în direct?

— Bineînţeles! Suntem prieteni de pe vremea când studiam împreună la Universitatea Ebraică. Am înţeles că emisiunea se va difuza în avion în timp ce vom zbura spre Bagdad. Ai încă un motiv să vii cu noi.

Buck refuză, dând din cap:

— Eu mă voi uita la emisiune de aici. Însă de îndată ce prietenul dumneavoastră îşi va prezenta teza, noi doi ar trebui să discutăm despre implicaţiile acesteia.

— Ah, dar eu nu sunt un om religios, Cameron. Şi tu ştii asta. E foarte puţin probabil să fiu surprins de ceea ce va spune Tsion. E un om de litere strălucit, un cercetător minuţios, aş putea zice chiar genial, şi un vorbitor captivant. Într-un fel îmi aminteşte de Nicolae.

„Of, Doamne! Orice, numai asta nu!” gândi Buck.

— Ce credeţi că va spune?

— La fel ca majoritatea evreilor ortodocşi, va trage concluzia că Mesia e pe cale să vină. Există unele grupuri extremiste, care, după cum ştii, cred că Mesia deja a venit, dar adevăraţii mesianişti nu se mai află în Israel. Unii dintre ei au murit, alţii au emigrat. Niciunul dintre ei nu a reuşit să instaureze justiţia şi pacea prevăzute de Tora. Aşadar, la fel ca mulţi dintre noi, Tsion va prezenta pe larg profeţiile şi ne va încuraja să aşteptăm şi să căutăm în continuare. Discursul lui va fi moralizator şi îi va inspira pe mulţi, iar eu, unul, cred că asta a urmărit proiectul lui de la început. S-ar putea să vorbească despre iminenta venire a lui Mesia. Unii s-au mutat în vechile aşezări evreieşti, crezând că au dreptul să stea acolo şi că asta va duce la îndeplinirea unor profeţii, determinând apariţia lui Mesia. Alţii sunt atât de supăraţi pentru sacrilegiul pe care l-au făcut musulmanii pe locul Templului, încât au ridicat sinagogi în apropierea cimitirului

lor, astfel încât să fie cât mai aproape de locul iniţial al Templului.

— Ştiţi că există laici care, de asemenea, cred că Mesia deja a venit, spuse Buck cu atenţie.

Chaim se uita peste umărul lui Buck pentru a se asigura că nu va fi lăsat în urmă atunci când însoţitorii lui s-ar fi îndreptat spre maşinile ce aveau să îi ducă înapoi la hotel sau spre Aeroportul Ben Gurion pentru a se îmbarca pentru zborul spre Bagdad.

— Da, da, ştiu, Cameron. Dar cred că Mesia reprezintă, mai degrabă, o idee decât o persoană.

El începu să se îndepărteze, iar Buck se simţi dintr-o dată deznădăjduit. El îl apucă pe Chaim de braţ:

— Doctore, Mesia e nai mult decât o idee!

Rosenzweig se opri şi se uită direct în ochii prietenului lui:

— Cameron, putem să discutăm despre asta, dar dacă ai de gând să fii atât de pătimaş, permite-mi să îţi spun ceva. Dacă Mesia este o persoană, dacă va aduce lumii pace, justiţie şi speranţă, atunci sunt de acord cu cei care cred că deja se află printre noi.

— Sunteţi de acord?

— Da, tu nu crezi asta?

— Credeţi în Mesia?

— Cameron, am spus „dacă”. Este un mare semn de întrebare.

— Vă referiţi la probabilitatea ca Mesia să fie o persoană reală, la Venirea Lui sau la ce anume? insistă Buck în timp ce prietenul lui se îndepărta de el.

— Nu înţelegi, Cameron? Nicolae însuşi împlineşte criteriile majorităţii profeţiilor. Poate că le îndeplineşte chiar pe toate, dar nu sunt eu în măsură să îmi dau cu părerea. Acum trebuie să plec. Ne vedem la Noul Babilon?

— Nu, v-am spus…

Rosenzweig se opri şi se întoarse:

— Am crezut că vei veni pe cont propriu acolo, astfel încât să nu fii nevoit să accepţi favoruri din partea celui care te-a intervievat.

— Aşa intenţionam, dar m-am răzgândit. Nu mai vin. Dacă voi ajunge să lucrez pentru una dintre publicaţiile lui Carpathia, îmi imaginez că voi vedea Noul Babilon în curând.

— Ce ai de gând să faci? Te vei întoarce în Statele Unite? Ne

vedem acolo?

— Nu ştiu. Vom vedea...

— Cameron! Vreau să te văd zâmbind măcar o dată în această zi istorică!

Buck nu reuşi să surâdă. El se întoarse pe jos la Hotelul King David, unde recepţionerul îl întrebă dacă încă mai dorea să afle informaţii despre cursele regulate spre Bagdad.

— Nu, mulţumesc, spuse el.

— Foarte bine, domnule. Aveţi un mesaj.

Plicul era din partea lui Tsion Ben-Judah. Buck urcă în camera lui înainte de a-l deschide. Biletul din interior spunea: „Îmi cer scuze că te-am abandonat aseară. Nu eram capabil să port o discuţie. Vrei să îmi faci plăcerea şi să iei masa de prânz cu mine, iar, apoi, să mă însoţeşti la studioul I.C.N.N.? Aştept telefonul tău."

Buck se uita la ceas. Era prea târziu. El îl sună pe rabin, însă menajera îi spuse că acesta plecase în urmă cu douăzeci de minute. Buck dădu cu pumnul în masă. Ce privilegiu ratase doar pentru că se întorsese pe jos la hotel în loc să ia un taxi! Poate că ar fi trebuit să ia taxiul spre studioul de televiziune şi să se întâlnească cu Tsion după prânz. Dorea, oare, rabinul să vorbească înainte de a intra în emisie?

Buck ridică receptorul și îi răspunse recepţia.

— Îmi puteţi chema un taxi?

— Bineînţeles, domnule, dar tocmai vă căuta cineva la un telefon. Doriţi să vorbiţi?

— Da şi, vă rog, reţineţi comanda până când o să vorbesc din nou cu dumneavoastră.

— Da, domnule. Vă rog sa puneţi receptorul în furcă şi vă voi face legătura.

Era Tsion.

— Doctore Ben-Judah! Sunt atât de bucuros că aţi sunat! Tocmai m-am întors.

— Am participat la semnarea tratatului, Buck, zise Tsion cu accentul lui puternic evreiesc, dar nu am vrut să fiu remarcat sau abordat.

— Încă mai e valabilă invitaţia pentru prânz?

— Da.

— Când şi unde ne întâlnim?

— Acum, în faţa hotelului?

— Vin imediat.
„Îţi mulţumesc, Doamne”, îşi spuse Buck în sinea lui în timp ce cobora grăbit. „Dă-mi şansa să îi spun acestui om că Tu eşti Mesia!”
Atunci când ajunse în dreptul maşinii, rabinul îi strânse mâna lui Buck cu ambele sale mâini şi îl trase aproape:
— Buck, noi doi am fost martorii unei experienţe incredibile. Simt că există o legătură între noi. Dar acum mă nelinişteşte faptul că va trebui să dezvălui lumii descoperirile mele şi trebuie să vorbesc cu cineva. Mergem?
Rabinul îi spuse şoferului său să îi ducă la o cafenea situată într-o zonă aglomerată a Ierusalimului. Tsion, care ţinea sub braţ un tom imens, cu coperte negre şi legat cu trei peceţi, îi vorbi chelnerului în ebraică, iar ei fură conduşi la o masă înconjurată de verdeaţă. Atunci când chelnerul le aduse meniurile, Ben-Judah se uită la ceas, îi făcu semn să le ia şi vorbi din nou în limba lui natală. Buck presupuse că acesta comanda pentru amândoi.
— Încă mai ai nevoie de emblema ziarului pe care îl reprezinţi?
Buck îşi smulse emblema de pe buzunar.
— Am scos-o mai uşor decât am pus-o, nu-i aşa?
Buck râse, Tsion la fel, iar chelnerul le aduse o pâine caldă, care nu fusese tăiată, unt, o farfurie cu brânză şi un sos ce semăna cu maioneza, un coş cu mere verzi şi castraveţi proaspeţi.
— Îmi permiţi? întrebă Ben-Judah, arătându-i farfuria.
— Vă rog.
Rabinul tăie pâinea în bucăţi mari, le unse cu unt şi sos, apoi puse deasupra felii de brânză şi felii de castraveţi, garnisi totul cu câteva felii de măr şi îi întinse farfuria lui Buck.
Acesta aşteptă în vreme ce rabinul îşi pregătea şi el mâncarea.
— Te rog, nu mă aştepta! Mănâncă pâinea cât încă mai e caldă!
Buck înclină uşor din cap, rugându-se încă o dată pentru sufletul lui Tsion Ben-Judah. El îşi ridică privirea şi duse delicatesa în dreptul ochilor.
— Eşti un om căruia îi place să se roage, observă Tsion în timp ce continua să îşi pregătească prânzul.

— Aşa e.

Buck continuă să se roage în linişte, întrebându-se dacă atunci ar fi fost un moment prielnic ca să-i vorbească. Putea să fie influenţat acest om cu o oră înainte de a-şi prezenta descoperirile? Buck nu se simţea prea confortabil. Rabinul îi zâmbi:

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am amintit de ultimul american cu care am luat prânzul aici. El era într-o excursie, iar eu am fost rugat să îl însoţesc. Era un fel de lider spiritual şi, ştii, aici se face cu rândul atunci când vine vorba de a face turiştii să se simtă bine.

Buck dădu din cap, înţelegător.

— Am făcut greşeala şi l-am întrebat dacă voia să încerce una dintre mâncărurile mele preferate, un sandviş cu brânză şi cu legume. Ori nu a înţeles accentul meu, ori a înţeles şi nu i s-a părut atrăgătoare ideea. El m-a refuzat politicos şi a comandat ceva care i s-a părut că avea un gust mai familiar, ceva cu pâine nedospită şi crevete, din câte îmi amintesc. Însă, din vanitate, l-am rugat pe chelner sa mai aducă o porţie din felul meu de mâncare. Nu a trecut mult până când omul a renunţat la ceea ce comandase şi a încercat felul meu mâncare.

Buck râse.

— Iar acum pur şi simplu comandaţi dumneavoastră pentru oaspeţii pe care îi aduceţi aici.

— Exact.

Înainte de a începe să mănânce, rabinul se rugă şi el în tăcere.

— Am sărit peste masa de dimineaţă, zise Buck, ridicând în aer felia de pâine de parcă urma să ţină un toast.

Tsion Ben-Judah radia de fericire:

— Perfect! spuse el. Un proverb pe care-l vei regăsi la toate popoarele spune că foamea e cel mai bun bucătar.

Buck găsi că era adevărat. El trebui să se stăpânească să nu mănânce prea mult, lucru care nu i se întâmpla prea des.

— Tsion, rosti el în cele din urmă, pur şi simplu căutaţi companie înainte de a intra în emisie sau doreaţi să îmi vorbiţi despre ceva anume?

— Intenţionam să îţi vorbesc despre ceva anume, zise rabinul, uitându-se la ceas. Apropo, cum îmi stă părul?

— Bine. Probabil că vor aranja urma lăsată de pălărie la

machiaj.

— Am uitat de partea cu machiajul. Nu e de mirare că m-au chemat atât de devreme.

Ben-Judah se uită la ceas, apoi îşi dădu la o parte farfuria şi puse tomul pe masă. Acesta era format dintr-un teanc destul de gros de manuscrise.

— Am mai multe la birou, spuse el, dar acesta cuprinde esenţialul, rodul investigaţiilor mele exhaustive – şi epuizante – pe care le-am făcut împreună cu o echipă de studenţi, care m-au ajutat enorm de mult.

— Nu plănuiţi să citiţi toate astea peste o oră, nu-i aşa?

— Nu, nu! făcu Ben-Judah râzând. E o măsură de precauţie. În cazul în care voi uita ceva, voi apela la însemnări. Oriunde mă voi uita, voi avea ceva de citit cu voce tare. Dacă te interesează, am memorat ceea ce am de spus la televizor.

— Aţi memorat suficient încât să puteţi vorbi o oră?

— Acum trei ani mi s-ar fi părut că nu aş fi putut face aşa ce\ a. Acum ştiu ca aş putea vorbi timp de multe ore, chiar fără ajutorul notiţelor. Dar trebuie să îmi respect planul de a câştiga timpul pierdut. Dacă mă voi pierde în divagaţii, nu voi termina niciodată.

— Şi totuşi vă veţi lua toate notiţele.

— Eu am încredere în mine, Buck, dar încrederea asta nu e nelimitată. Mi-am petrecut majoritatea timpului vorbind în public, dar am făcut-o mai ales în ebraică. Evident, având în vedere audienţa internaţională a postului, C.N.N.-ul preferă să vorbesc în limba engleză. Asta e mai dificil pentru mine şi nu vreau să agravez situaţia pierzându-mi şirul ideilor.

— Sunt convins că vă veţi descurca.

— Tocmai ţi-ai îndeplinit misiunea! spuse rabinul zâmbind. A lua prânzul cu tine aduce doar avantaje.

— Aşadar, aveaţi nevoie de o mică încurajare.

Rabinul păru că se gândeşte la cuvânt preţ de o secundă.

Deşi era un termen american, Buck presupuse că se înţelegea de la sine.

— Da, spuse Ben-Judah. De o încurajare... Vreau să îţi pun o întrebare. Dacă vei considera că este indiscretă, poţi să nu îmi răspunzi.

Buck se arătă dispus să îi satisfacă orice curiozitate.

— Seara trecută m-ai rugat să îţi dezvălui concluziile mele

referitoare la Mesia, iar eu ţi-am spus pe scurt că le vei afla o dată cu restul lumii. Permite-mi să îţi adresez aceeaşi întrebare.

„Slavă Domnului”, gândi Buck.

— Cât timp mai avem?

— Aproximativ douăzeci de minute. Dacă îţi ia mai mult de atât, putem să ne continuăm discuţia în maşină, în drum spre studio. Poate chiar şi atunci când mă voi afla la machiaj.

Rabinul zâmbi din cauza glumei pe care tocmai o făcuse, însă Buck deja începuse să se reculeagă.

— Deja ştiţi că eram aici atunci când ruşii au atacat Israelul.

Ben-Judah dădu din cap.

— În ziua în care ai încetat să mai fi liber-cugetător.

— Exact. Ei, bine, în ziua dispariţiilor mă aflam la bordul unui avion, în drum spre Londra.

— Nu mai spune…

Buck îi povesti cum a decurs drumul lui spiritual. Nu termină de povestit decât atunci când rabinul ieşi de la machiaj şi luă loc în camera verde.

— A durat prea mult? îl întrebă Buck. Îmi dau seama că v-aş fi cerut prea multe chiar dacă v-aş fi pretins să vă prefaceţi atent, având în vedere faptul că gândurile vă zburau la prezentarea pe care o aveţi de făcut.

— Nu, Buck, spuse rabinul cu o voce profund emoţionată. Ar trebui să pot face asta şi în somn. Dacă acum aş încerca să mai memorez ceva, aş uita totul.

Aşadar, asta era tot? Nu îi dădea niciun răspuns? Nu îi mulţumea? Nici măcar nu îi spunea „eşti un prost”?

În cele din urmă, după o tăcere prelungită, Tsion vorbi din nou:

— Buck, apreciez din suflet faptul că mi-ai împărtăşit experienţa ta.

O tânără cu un dispozitiv fixat pe şold, căşti şi microfon, se strecură în cabină.

— Domnule Ben-Judah, zise ea, acum trebuie să facem probele de sunet, iar, în nouăzeci de secunde, intrăm în direct.

— Sunt pregătit.

Ben-Judah rămase nemişcat. Tânăra ezită un moment, nefiind obişnuită cu invitaţi care să nu o urmeze neliniştiţi pe platou. Apoi plecă.

Tsion Ben-Judah se ridică în picioare având tomul sub braţ şi

deschise uşa, rămânând în prag, cu mâna pe clanţă.

— Buck, vreau să te rog să îmi faci un serviciu în timp ce mă vei aştepta aici.

— Bineînţeles.

— De vreme ce tot eşti un om căruia îi place să se roage, vrei să te rogi ca eu să spun ceea ce vrea Dumnezeu?

Buck făcu un gest de încurajare către noul său prieten şi dădu din cap.

— Vrei să preiei tu conducerea avionului? îl întrebă Rayford pe secund. Nu m-ar deranja să prind emisiunea specială de la C.N.N.

— Am înţeles. Treaba aia cu rabinul?

— Da.

Secundul dădu din cap dezaprobator:

— Chestia asta m-ar adormi imediat.

Rayford îşi făcu drum prin carlingă, dar fu dezamăgit să vadă că televizorul nu era în cabina principală. Se dusese spre spatele avionului, unde demnitarii şi reprezentanţii presei se adunaseră în jurul unui televizor. Dar, înainte ca Rayford să iasă din sala de conferinţe a lui Carpathia, Nicolae îl atenţionă:

— Comandante Steele! Nu vrei să mai stai câteva minute cu noi!

— Mulţumesc, domnule, dar speram să prind…

— Transmisiunea referitoare la Mesia, evident! Dă drumul la televizor!

Cineva deschise televizorul şi căută canalul I.C.N.N.

— Ştiţi, îi anunţă Carpathia pe toţi cei care se aflau în apropierea lui, comandantul nostru de zbor crede că Iisus a fost Mesia.

Chaim Rosenzweig spuse:

— Sincer, din punctul de vedere al unui evreu nereligios, eu cred că Nicolae a îndeplinit mai multe profeţii decât Iisus.

Rayford dădu înapoi. „Ce blasfemie!” Ştia că Buck îl agrea şi îl respecta, dar ce afirmaţie!

— Iertaţi-mă, domnule, dar mă îndoiesc că sunt mulţi evrei care ar putea să creadă în vreun Mesia – chiar dacă sunt convinşi că el urmează să vină – care să fie născut în alta parte decât în Ţara Sfântă.

— Ei, bine, vedeţi? Nu sunt un elev prea bun. Şi acum omul

acesta! adăugă el, arătând spre ecranul televizorului unde Tsion Ben-Judah era prezentat. Iată-l pe învăţatul dumneavoastră! După trei ani de cercetări asidue, ar trebui să fie în măsură să ne spună care sunt lucrurile ce ni-l indică pe Mesia.

„Pun pariu”, gândi Rayford. El stătea într-un colţ şi se sprijinea de perete ca să nu încurce lumea. Carpathia se dezbrăcă de haina de la costum, iar un însoţitor de zbor o puse în cuier imediat. Îşi lărgi nodul cravatei, îşi suflecă mânecile şi se aşeză în faţa televizorului ţinând în mână o băutură acidulată cu gust de lămâie. Rayford se gândi că, în mod evident, Carpathia considera că era un moment propice pentru o diversiune.

Un prezentator anunţă în afara transmisiunii că „punctele de vedere şi opiniile exprimate în această emisiune nu le reprezintă pe cele ale I.C.N.N. Sau ale posturilor afiliate”.

Rayford recunoscu în Ben-Judah un vorbitor abil. Se uita direct la camera de filmat şi, deşi accentul său era foarte puternic, vorbea îndeajuns de rar şi de clar ca să poată fi înţeles uşor. Mai mult decât atât, Rayford simţi entuziasmul şi pasiunea vorbitorului pentru subiect. Rayford nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Şi-ar fi imaginat, mai degrabă, că era un rabin conservator, cu o barbă lungă şi albă, stând aplecat cu o lupă deasupra unor manuscrise mucegăite, comparând însemnările şi detaliile.

Oricum, după o scurtă introducere despre el însuşi şi procesul prin care el şi echipa sa realizaseră cercetările, Ben-Judah începu cu o promisiune:

— Am ajuns la concluzia ca putem şti fără urma de îndoiala care este identitatea Mântuitorului nostru. Biblia a dat profeţii clare, condiţii şi predicţii pe care o singură persoană dintre oameni le-ar putea îndeplini. Urmăriţi-mă cu atenţie pentru a afla dacă veţi ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine şi vom vedea dacă Mesia este o persoană reală, dacă a venit deja sau dacă El urmează să vină.

Rabinul Ben-Judah spuse că el şi echipa lui au petrecut aproape în întregime primul an al cercetărilor confirmând spusele răposatului Alfred Edersheim, profesor de limbi străine la Grinfield şi traducător al Septuagintei. Edersheim descoperise că existau 456 de pasaje mesianice în Scriptură, susţinute de peste 558 de referiri la cele mai vechi scrieri evreieşti.

— Acum, spuse rabinul, promit să nu vă plictisesc cu statistici, dar permiteţi-mi să spun doar că multe dintre acele pasaje profetice se repetă, iar unele nu sunt clare. Dar, bazându-ne pe cercetările noastre aprofundate, credem că există cel puţin 109 profeţii distincte care trebuie să fie împlinite prin intermediul lui Mesia. Aceste profeţii vorbesc despre un om neobişnuit şi cu o viaţă unică, astfel încât elimină orice alţi pretendenţi. Nu dispun de suficient timp, astfel încât să vă prezint toate cele 109 profeţii, dar, bineînţeles, mă voi ocupa de cele mai clare. Am consultat un matematician şi l-am rugat să calculeze probabilitatea ca 20 dintre cele 109 profeţii să fie îndeplinite de un singur om. Rezultatele au fost de unu la un cvadrilion o sută şi douăzeci şi cinci trilioane!

Ceea ce spunea Ben-Judah era atât de interesant, încât toată lumea din avion se oprise din vorbit sau din mers şi nimeni nu se mai foia pe scaune. Chiar şi Nicolae Carpathia, în afara faptului că, din când în când, bea din pahar sau amesteca gheaţa din el, abia dacă se mişca. Lui Rayford i se părea că Nicolae era cam stânjenit de atenţia pe care o atrăgea Ben-Judah.

Încercând să nu deranjeze, Rayford se scuză şi se strecură rapid în carlingă. Puse o mână pe spatele copilotului şi se apleca să vorbească cu el. Secundul îşi scoase casca de la urechea stângă.

— Vreau ca avionul să nu aterizeze mai devreme de cinci minute după ora stabilită.

— Suntem programaţi să aterizăm peste două minute, căpitane, şi ne încadrăm în timp.

— Fă tot ce este necesar.

— Am înţeles.

Copilotul se întinse înspre staţia radio.

— Către turnul de control din Bagdad, aici este *Global Community One.* Terminat.

— Aici turnul de control din Bagdad, continuă!

— Reducem viteza cu câteva noduri şi stabilim o nouă oră de aterizare cu cinci minute mai târziu.

— Am înţeles. Probleme?

— Nu. Pur şi simplu testăm noul avion.

Secundul se uită la Rayford ca să vadă dacă totul era în regulă. Rayford îl aprobă şi se grăbi spre televizor.

Buck se rugă în timp ce privea stând întins. Unii angajaţi se adunaseră în jurul monitoarelor. Comentariile din spatele scenei erau inexistente. Oamenii erau lipiţi de televizor. Ca să nu mai fie nervos, Buck îşi căută carneţelul şi pixul şi încercă să scrie notiţe detaliate, dar era aproape imposibil să ţină pasul cu rabinul, care prezenta profeţie după profeţie.

— Mesia nu poate fi redus la doar câteva caracteristici semnificative, spuse Ben-Judah. Noi, evreii, l-am căutat, ne-am rugat pentru el, l-am aşteptat de secole şi totuşi ne-am oprit din studierea semnelor importante din Scriptură. Le-am ignorat pe multe dintre ele şi le-am favorizat pe altele, până în momentul de faţă, în care căutăm un lider politic care va îndrepta greşelile, va aduce dreptate şi va promite pacea.

Chaim Rosenzweig se se apropie de Carpathia şi îl bătu pe spate, apoi se întoarse şi zâmbi la toată lumea. Îl cam ignoraseră cu toţii, mai ales Carpathia.

— Unii cred că Mesia va face lucrurile să fie ca în glorioasa perioadă a domniei lui Solomon, continuă rabinul Ben Judah. Alţii consideră că Mesia va recrea toată lumea, inaugurând un regat cum nu a existat niciodată. Şi totuşi, profeţiile în sine ne spun ce va face Mesia. Să le analizăm pe câteva dintre ele în timpul care ne-a rămas.

Buck îşi închipuia ce urma să se întâmple. Iisus fie avea să fie Mesia, Cel Ales, împlinirea cuvântului Domnului, fie nu ar fi rezistat la cercetarea amănunţită a dovezilor. Dacă un om putea să îndeplinească profeţiile, acela ar fi fost Iisus. Rabinul nu părea că avea de gând să folosească Noul Testament pentru a convinge partea cea mai importantă a auditoriului, adică pe evrei. Astfel, profeţiile vechi de mii de ani înainte de naşterea lui Hristos trebuia să fi fost îndeajuns pentru a-i susţine punctul de vedere – aceasta în cazul în care Tsion dorea, într-adevăr, să demonstreze acest lucru.

Doctorul Ben-Judah stătea la marginea mesei unde era expusă concluzia de câteva sute de pagini a studiului său. Camera de luat vederi insistă asupra trăsăturilor sale expresive.

— Prima caracteristică a lui Mesia, după cum a fost acceptată de vechii noştri învăţaţi, este ca el trebuie să se nască din

sămânţa unei femei şi nu a unui bărbat, ca toţi oamenii. Ştim că femeile nu posedă sămânţă. Bărbatul oferă sămânţa pentru a fecunda ovulul femeii. Aşa că aceasta trebuie să fie o naştere supranaturală, aşa cum s-a scris în Capitolul 7, versetul 14 din Isaia: „De aceea Domnul însuşi vă va da un semn: iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naşte un fiu şi îi va pune numele Lui Emanuel.” Mântuitorul nostru trebuie să se nască doar din femeie şi nu şi din bărbat pentru că trebuie să fie drept. Toţi oamenii se nasc din sămânţa tatălui, şi în acest mod sămânţa păcătoasă a lui Adam le este transmisă. Acest lucru nu se va întâmpla în cazul în care Mesia se naşte dintr-o fecioară. Mântuitorul nostru trebuie să aibă o descendenţă extraordinară. În timp ce este necesar ca El să fie născut dintr-o femeie, femeia trebuie să fie dintr-o familie care să cuprindă mulţi dintre părinţii Israelului. Dumnezeu însuşi elimină astfel milioane de oameni prin menţionarea acestei origini alese, astfel încât identitatea lui Mesia să fie uşor de recunoscut. În primul rând, Dumnezeu elimină două treimi din populaţia globului atunci când îl alege pe Avraam, care a fost descendentul lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe. Din cei doi fii ai lui Avraam, Dumnezeu l-a ales pe Isaac, eliminând astfel cam jumătate din urmaşii lui Avraam. Unul din cei doi fii ai lui Isaia, Iacov, a primit binecuvântarea pe care a transmis-o numai unuia dintre cei doisprezece fii ai săi, Iuda. În acest mod, au fost eliminaţi milioane de fii ai Israelului. Profetul Isaia l-a evidenţiat ani mai târziu pe regele David ca reprezentând un alt strămoş al lui Mesia, prezicând că el ar fi „din spiţa lui Iesei”. Iesei, tatăl lui David, era fiu al lui Iuda. Din punctul de vedere al profetului Mica, Mesia trebuie să se nască în Bethleem.

Rabinul căuta pasajul din notiţele lui şi citi:

— „Dar voi, cei din vechiul Bethleem, cu toate ca sunteţi puţini printre miile de iudaici, dintre voi va veni la Mine cel care va conduce Israelul, cel care va veghea asupra noastră în veci şi pururea.”

Chaim Rosenzweig se mişca agitat, fiind singurul din avion care nu stătea perfect nemişcat. Rayford simţi că bătrânul se făcuse de ruşine şi spera că nu va merge mai departe. Dar el continuă:

— Nicolae, spuse el, tu ai fost născut la Bethleem şi te-ai

mutat la Cluj, nu-i aşa? Ha, ha!

Ceilalţi îi făcură semn să tacă, iar Carpathia se lăsă pe spate într-un târziu ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva important:

— Ştiu unde vrea să ajungă omul acesta! spuse el. Nu vedeţi? Este la fel de clar ca bună ziua!

„Văd, gândi Rayford. Ar trebui să fie evident şi pentru ceilalţi de acum."

— Vrea să se autoproclame Mesia! strigă Carpathia. Probabil că s-a născut în Bethleem şi cine ştie ce descendenţă o fi având. Mulţi oameni nu recunosc când sunt născuţi în afara căsătoriei, dar poate că este adevărat în cazul lui. Poate să pretindă că mama lui nu a fost niciodată cu un bărbat înainte de căsătorie şi, poftim, evreii au un Mântuitor!

— Ah! spuse Rosenzweig. Vorbeşti despre un bun prieten de-al meu. El nu ar pretinde niciodată aşa ceva!

— Stai să vezi, zise Carpathia.

Un însoţitor de zbor se aplecă şi şopti:

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule Secretar General.

— Cine este?

— Asistenta dumneavoastră de la New York.

— Care dintre ele?

— Domnişoara Durham.

— Să-mi lase un mesaj!

Carpathia se întoarse către ecran în timp ce rabinul Ben-Judah continua:

— În copilărie, Mesia merge în Egipt, pentru că profetul Osea spune că Dumnezeu îl va chema din Egipt. Isaia, Capitolul 9, versetul 12, indică faptul că Mesia va predica în special în Galileea. Una dintre profeţiile pe care noi, evreii, nu le agreăm şi avem tendinţa să le ignorăm este aceea care spune că Mesia va fi respins de propriul popor. Isaia a propovăduit că „el este dispreţuit şi respins de oameni, un om care cunoaşte tristeţea şi durerea. Iar noi ne-am ascuns feţele de el; el a fost dispreţuit şi noi nu l-am respectat".

Rabinul se uită la ceas:

— Timpul zboară, spuse el, aşa că vreau să trec repede prin cele mai importante profeţii şi să va spun la ce concluzie am ajuns. Isaia şi Maleahi prezic faptul că Mesia va fi precedat de un înaintaş. Psalmii spun că Mesia va fi trădat de un prieten.

Zaharia a spus că va fi vândut pentru treizeci de arginţi. A mai adăugat că oamenii îl vor dispreţui pe cel pe care L-au răstignit. Psalmii au prezis că oamenii „se vor uita fix la Mine. Ei îşi împart veşmintele mele între ei, iar pentru hainele mele trag la sorţi”. Mai târziu se afirmă că „El îşi păzeşte osemintele; niciunul dintre ele nu este rupt”. Isaia spune: „L-au înmormântat cu cei păcătoşi; dar cu cei bogaţi la moartea sa, pentru că nu înfăptuise niciun act violent şi nici nu vorbise neadevăruri”. Psalmii spun că el trebuia sa învie. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi putut sa împărtăşesc cu dumneavoastră zeci de alte profeţii din Vechiul Testament care vorbesc despre Mesia. Voi da un număr de telefon la sfârşitul acestei transmisiuni, astfel încât să puteţi comanda tot materialul tipărit al studiilor noastre. Cercetarea vă va convinge că putem fi absolut siguri că numai o persoană ar putea fi vreodată Unsul lui Iehova. Îngăduiţi-mi să închei afirmând că cei trei ani pe care i-am investit în căutarea scrierilor sacre ale lui Moise şi ale profeţilor mi-au adus cele mai mari satisfacţii. Mi-am extins cercetarea studiului meu la cărţi de istorie şi la alte scrieri sacre, incluzând aici Noul Testament, cercetând orice semnalare pe care am găsit-o ca să văd dacă cineva a reunit vreodată caracteristicile mesianice. A existat vreodată vreun om născut în Bethleem dintr-o fecioară, dus în Egipt, chemat să predice în Galileea, precedat de un vestitor, respins de poporul lui Dumnezeu, trădat pentru treizeci de arginţi, străpuns fără să i se frângă vreun os, îngropat cu cei bogaţi şi înviat? După unul dintre cei mai mari profeţi evrei, Daniel, ar trebui să treacă exact 483 ani între decretul de a reconstrui zidul oraşului Ierusalim „în vremuri de restrişte” şi pedepsirea lui Mesia pentru păcatele oamenilor.

Ben-Judah se uită direct la camera de filmat:

— Exact 483 de ani după reconstituirea Ierusalimului şi a zidurilor sale, Iisus din Nazaret s-a dat în mâinile poporului lui Israel. El a intrat în oraş călare, spre bucuria oamenilor, exact aşa cum prezise profetul Zaharia: „Bucură-te, fiică a Sionului! Veseleşte-te, fiică a Ierusalimului! Iată, regele tău vine la tine; este drept şi mântuitor, smerit şi călare pe un asin tânăr.”

Buck sărise de pe canapeaua din camera verde, iar acum stătea în picioare, privind în monitor. Se strânseseră oameni în jurul lui, însă el nu se putu abţine. Strigă:

— Da! Hai, Tsion! Amin!

Buck auzea că telefoanele din hol sunau, iar rabinul nici măcar nu arătase numărul de telefon pe ecran.

— Iisus Hristos este Mesia! conchise rabinul. Nu poate exista altă variantă. Ajunsesem la acest răspuns, dar mă temeam să acţionez şi aproape ca am amânat luarea deciziei. Iisus a venit sa ridice la cer Biserica lui, sa îi ducă pe membrii ei în rai, aşa cum a spus că va face. Eu nu m-am numărat printre ei pentru că am şovăit. Dar de atunci L-am acceptat ca Mântuitorul meu. Se va întoarce peste şapte ani! Să fiţi pregătiţi!

Brusc, studioul TV devenise extrem de activ. Rabini ortodocşi sunau, israeliţi supăraţi băteau la uşi, tehnicienii de studio aşteptau semnalul ca să oprească transmisiunea.

— Acesta este numărul la care puteţi să sunaţi ca să obţineţi mai multe informaţii, spuse rabinul. În cazul că nu apare pe ecran, îl voi spune eu acum!

Şi rabinul citi numărul, în timp ce regizorii de platou le făceau semn cameramanilor să încheie transmisiunea.

— Yeshua ben Yosef, Iisus, fiul al lui Iosif, este Yeshua Hamashiac! strigă rabinul repede. Iisus este Mesia!

Ecranul deveni negru.

Rabinul Ben-Judah îşi strânse notiţele şi îl căută frenetic pe Buck.

— Aici sunt, frate! spuse Buck, fugind în studio. Unde este maşina?

— E ascunsă în spate, iar şoferul meu încă nu ştie de ce!

Membrii conducerii intrară în studio:

— Stai! Oamenii trebuie să te vadă!

Rabinul ezită, privindu-l pe Buck.

— Dar dacă ei îl caută pe Hristos?

— Pot să sune atunci! spuse Buck. Vă voi scoate de aici!

Fugiră pe uşa din spate şi se strecurară în parcarea angajaţilor. Nu era nici urmă de Mercedes. Brusc, de pe cealaltă parte a străzii, şoferul sări din maşină, dând din mâini şi strigând. Buck şi Tsion se grăbiră spre el.

— Ei, asta a stricat tot discursul! conchise Nicolae Carpathia. Mi-ar fi plăcut să spună mai degrabă că el este Mesia. Nu a zis nimic nou. Mulţi oameni cred în acest mit. Şi ce dacă au un prim rabin convertit? Mare scofală!

„Chiar este”, gândi Rayford, îndreptându-se spre carlingă pentru aterizare.

Buck se simţi stingher în casa mica a lui Tsion Ben-Judah, a cărui soţie îl îmbrăţişă cu lacrimi în ochi şi se duse la copii, în altă cameră, suspinând cu voce tare.

— Te susţin, Tsion! strigă ea. Dar s-a terminat cu viaţa noastră!

Acesta răspunse la telefon şi îl îndemnă pe Buck să ridice receptorul telefonului din cealaltă cameră. Doamna Ben-Judah încercă să se liniştească, în timp ce Buck asculta pe linia telefonică derivată.

— Da, aici este rabinul Ben-Judah.

— Eu sunt Eli. Am vorbit cu tine noaptea trecută.

— Ah, sigur! Cum ai aflat numărul meu de telefon?

— Am sunat la numărul menţionat de tine în emisiune, iar studenta care a răspuns mi l-a dat. Am reuşit să o conving cumva că eram cine spuneam că eram.

— Mă bucur să te aud.

— Mă bucur pentru tine, Tsion, fratele meu întru Iisus Hristos. Mulţi L-au primit în predicile lor aici la Ierusalim. Am aranjat o întâlnire a proaspeţilor credincioşi la stadionul Teddy Kollek. Vei veni să iei cuvântul?

— Ca să fiu sincer, frate Eli, mă tem pentru siguranţa mea şi a familiei mele.

— Nu te teme. Moishe şi cu mine vom anunţa că oricine te va ameninţa va răspunde în faţa noastră. Şi cred că am vorbit clar în acest sens.

18
După optsprezece luni

La Chicago era extrem de rece. Rayford Steele îşi scoase puloverul gros de lână din dulap. Nu îi plăcea să îl care după el prin aeroport, dar avea nevoie de el doar cât făcea drumul din casă până la maşină şi de la maşină în aeroport. Timp de luni de zile nu reuşise să facă mai mult decât să se uite în oglindă în timp ce se îmbrăca pentru serviciu. Adesea îşi împacheta uniforma sa de comandant de zbor pe *Global Community One,* cu şnururile şi nasturii aurii pe un fond bleumarin. De fapt. Ar fi fost o uniformă şic şi mai puţin formală şi fastuoasă, dacă nu i-

ar fi reamintit atât de des faptul că lucra pentru diavolul însuşi.

Efortul de a trăi în Chicago în timp ce trebuia să zboare mereu la New York se vedea pe faţa lui Rayford.

— Sunt îngrijorată în privinţa ta, tata, îi spusese Chloe de câteva ori.

Ea se oferise chiar să se mute cu el la New York, mai ales după ce Buck se stabilise acolo cu câteva luni înainte. Rayford ştia că Chloe şi Buck îşi duceau dorul unul altuia, dar avea motivele sale pentru care voia să rămână în Chicago cât mai mult cu putinţă. Unul dintre cele mai importante era reprezentat de Amanda White.

— Mă voi căsători înaintea ta dacă Buck nu se pune pe treabă. Te-a ţinut măcar de mână până acum?

Chloe roşi.

— Ţi-ar plăcea să ştii, nu-i aşa? Toate acestea sunt noi pentru el, tată. El nu a fost îndrăgostit niciodată.

— Şi tu ai fost?

— Am crezut că am fost, până l-am întâlnit pe Buck. Am vorbit despre viitor şi despre toate celelalte, numai că încă nu mi-a pus întrebarea.

Rayford îşi puse şapca şi rămase în faţa oglinzii cu puloverul atârnat pe umăr. Făcu o grimasă, oftă, şi dădu din cap:

— Plecăm de aici de mâine în două săptămâni, spuse el. Iar tu ori vii cu mine la Noul Babilon, ori rămâi aici pe cont propriu. Buck ne-ar fi făcut tuturor viaţa mai uşoară dacă ar fi fost mai hotărât.

— Nu am de gând să îl presez, tată. Faptul că nu suntem unul lângă celălalt reprezintă un test bun pentru noi. Şi nu îmi place ideea să îl lăsăm pe Bruce singur la biserică.

— Bruce nu este niciodată singur. Parohia este mai mare decât a fost vreodată, iar adăpostul subteran nu va mai rămâne un secret pentru mult timp. E posibil să fie mai mare decât biserica.

Bruce Barnes călătorise şi el destul la viaţa lui. Iniţiase un program de case parohiale şi, datorită lui, mici grupuri se întâlneau în suburbii şi prin state în aşteptarea zilei în care adunarea sfinţilor urma să fie scoasă în afara legii. Nu trebuia să dureze prea mult. Bruce călătorise în toată lumea, înmulţind mici grupuri religioase, începând cu Israelul şi văzuse cum predicile celor doi martori şi ale rabinului Tsion Ben-Judah

reuşiseră să umple cele mai mari stadioane din lume.

Cei 144.000 de evrei evanghelizaţi erau răspândiţi în toate ţările, infiltrându-se uneori în universităţi şi în colegii. Milioane de oameni deveniseră credincioşi, dar pe măsură ce credința creştea, la fel se întâmpla şi cu crimele şi anarhia.

Deja existau presiuni din partea avanpostului guvernului Comunităţii Globale din Statele Unite, din Washington, pentru ca toate bisericile să se transforme în ramuri oficiale ale organizaţiei cunoscute sub numele de organizaţia Enigma pentru o Religie Unică, din Babilon. Religia unică era condusă de noul papă Petru, fostul Peter Mathews, arhiepiscop în Statele Unite. El iniţiase ceea ce el numea „o nouă era a toleranţei şi unităţii” pentru religiile importante. Cel mai mare inamic al asociaţiei Enigma, care preluase Vaticanul şi sediile sale, era reprezentat de milioanele de oameni care credeau că Iisus era singura cale spre Dumnezeu.

„A spune”, scrisese *Pontifex Maximus* Petru în declaraţia oficială a organizaţiei Enigma, „că Biblia iudaică şi protestantă, conţinând numai Vechiul şi Noul Testament, este autoritatea supremă pentru credinţa şi practica religioasă, reprezintă culmea intoleranţei şi a dezbinării. Această idee este împotriva a tot ceea ce am realizat, iar susţinătorii acestei false doctrine sunt consideraţi eretici.”

Pontifex Maximus îi unise pe evreii ortodocşi şi pe credincioşii creştini. El nu era de acord cu reconstruirea Templului şi cu reîntoarcerea la sistemul de sacrificii, la fel cum nu era de acord cu milioanele de convertiri la creştinism. Şi, ironic, suveranul pontif avea parteneri ciudaţi pentru opoziţia sa referitoare la noul Templu. Eli şi Moishe, deveniţi martori recunoscuţi pe plan mondial, împotriva cărora nimeni nu îndrăznea să se ridice, făceau adesea afirmaţii împotriva Templului. Dar logica lor reprezenta un blestem pentru Enigma.

— Israel a reconstruit Templul pentru a grăbi reîntoarcerea Mântuitorului poporului ales, spuseseră Eli şi Moishe, fără să îşi dea seama că l-a construit în absenţa adevăratului Mesia, care deja a venit! Să nu vă miraţi de ce puţini dintre cei 144.000 de evrei evanghelizaţi sunt din Israel! Ţara Sfântă rămâne, de fapt, o ţară necredincioasă şi va plăti pentru asta în scurt timp.

Martorii se mâniaseră cumplit în ziua în care Templul a fost sfinţit şi prezentat lumii. Sute de mii de oameni au început să

vină la Ierusalim ca să îl vadă; aproape la fel de mulţi ca cei care începuseră pelerinajul la Noul Babilon ca să vadă noile sedii ale Comunităţii Globale pe care le ridicase Nicolae Carpathia.

Eli şi Moishe deranjaseră pe toată lumea, inclusiv pe Carpathia, care se afla în vizită acolo în ziua sărbătorii redeschiderii Templului. Pentru prima dată, ei predicaseră în altă parte decât în faţa Zidului Plângerii sau pe un stadion imens. În ziua aceea, ei au aşteptat până când Templul a fost plin, în timp ce alte sute de oameni stăteau pe muntele Templului, unul lângă altul. Moishe şi Eli şi-au făcut drum spre partea Templului dintre Poarta de Aur, spre consternarea mulţimii. Ei au fost batjocoriţi, fluieraţi şi huiduiţi, dar nimeni nu a îndrăznit să se apropie de ei, cu atât mai puţin să îi rănească.

Nicolae Carpathia se numărase printre demnitarii prezenţi acolo în acea zi. El vorbise împotriva martorilor, dar Eli şi Moishe l-au redus la tăcere chiar şi pe el. Fără ajutorul microfoanelor, cei doi martori au vorbit îndeajuns de tare, încât să poată fi auziţi, strigând în curte:

— Nicolae! Chiar tu vei profana acest Templu într-o zi!

— Prostii! răspunse Carpathia. Nu există niciun conducător militar în Israel care să îi reducă la tăcere pe ăştia doi?

Prim-ministrul israelian, care răspundea acum în faţa ambasadorului Comunităţii Globale ale Statelor Unite ale Asiei, fu înregistrat pe o casetă, iar declaraţia lui fu prezentată la ştiri.

— Domnule, am devenit o societate fără arme datorită dumneavoastră!

— Şi ăştia doi sunt neînarmaţi, de asemenea. Prindeţi-i!

Dar Eli şi Moishe continuară să strige:

— Dumnezeu nu locuieşte în temple clădite de mâini omeneşti! Credincioşii sunt templul Duhului Sfânt.

Carpathia, care încercase doar să îşi susţină prietenii din Israel onorându-i cu prezenţa sa în noul Templu, întrebă mulţimea:

— Doriţi să mă ascultaţi pe mine sau pe ei?

Mulţimea strigă:

— Pe tine, Potenţatule, pe tine!

— Nu există alt Potenţat în afara lui Dumnezeu! răspunse Eli.

Iar Moishe adăugă:

— Sacrificiile voastre de sânge se vor transforma în apă, iar apa voastră sfinţită în sânge!

Buck fusese acolo în ziua respectivă, în calitate de editor al renumitei reviste *Global Community Weekly.* El a rezistat în faţa insistenţelor lui Carpathia de a scrie despre ceea ce Nicolae numea „intruziunea celor doi martori” şi-l convinsese pe liderul Comunităţii Globale că prezentarea evenimentului nu putea să ignore faptele. Sângele unei junci sacrificate se transformase, într-adevăr, în apă, iar apa sfinţită folosită într-o altă ceremonie – în sânge în pocalul unde era. Israeliţii dăduseră vina pe cei doi martori pentru pervertirea sărbătorii lor.

Buck ura banii pe care îi câştiga. Nici măcar un salariu scandalos de mare nu i-ar fi făcut viaţa mai uşoară. Fusese forţat să se întoarcă în New York. Mulţi dintre vechii angajaţi de la *Global Weekly* fuseseră concediaţi, inclusiv Stanton Bailey şi Marge Potter, şi chiar şi Jim Borland. Steve Planck era acum editor al publicaţiei *Global Community East Coast Daily Times,* un ziar născut din fuziunea ziarului *New York Times* cu *Washington Post* şi cu *Boston Globe.* Deşi Steve nu voia să admită, Buck credea că relaţia lui Steve cu Nicolae se răcise.

Singurul lucru bun în legătură cu noua poziţie a lui Buck era faptul că acum deţinea mijloacele de a se izola cumva de valul de crime care doborâse toate recordurile în America de Nord. Carpathia se folosise de crime pentru a schimba orientarea opiniei publice şi a determina populaţia să susţină ideea că ambasadorul Americii de Nord la Comunitatea Globala ar trebui să îl înlocuiască pe actualul preşedinte. Gerald Fitzhugh şi vicepreşedintele său ocupau sediul vechii clădiri cu birourile oficiale din Washington fiind însărcinaţi cu aplicarea planului de impunere a dezarmării în America ce fusese propus de Carpathia.

Unul dintre actele de rezistenţă ale lui Buck în faţa lui Carpathia consta în ignorarea zvonurilor care spuneau despre Fitzhugh că ar fi complotat cu forţele de ordine pentru a se opune regimului Comunităţii Globale prin forţa. Buck era de acord întru totul cu asta şi studiase în secret fezabilitatea creării unei pagini de Internet împotriva Comunităţii Globale. În momentul în care ar fi găsit o modalitate de a face acest lucru fără riscul de a fi descoperit în apartamentul său de pe Fifth Avenue, el ar fi făcut o.

Cel puţin Buck îl convinsese pe Carpathia că mutarea sa la

Noul Babilon ar fi fost o greşeală. New York-ul încă mai era capitala presei din întreaga lume. Îl durea inima când se gândea că i se ceruse deja tatălui lui Chloe să se mute la Noul Babilon. Oraşul semăna cu un palat; trebuia să stai înăuntru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru deoarece vremea din Irak era insuportabilă. Şi, în ciuda popularităţii fără precedent a lui Carpathia şi al accentului pe care acesta îl punea pe un guvern şi o religie unice, în Orientul Mijlociu încă se mai vedeau destule urme ale vechilor mentalităţi, aşa încât o femeie occidentală nu s-ar fi simţit în largul ei acolo.

Buck era încântat de felul în care se înţelegeau Rayford şi Amanda White. În acest mod, Buck şi Chloe nu se mai simţeau presaţi să se gândească la viitor sau să se îngrijoreze că tatăl ei ar fi rămas singur dacă ei s-ar fi căsătorit. Dar cum se putea aştepta Rayford ca o americancă să locuiască la Noul Babilon? Şi cât de mult ar fi rezistat acolo înainte ca stăpânul lumii să îşi înteţească atacurile împotriva credincioşilor creştini? Din punctul de vedere al lui Bruce Barnes, zilele persecuţiei nu erau departe.

Buck simţea lipsa lui Bruce mai mult decât şi-ar fi închipuit. Buck încerca să îl viziteze ori de câte ori se întorcea la Chicago ca să o vadă pe Chloe. De fiecare dată când Bruce trecea prin New York sau se întâmpla ca ei să se întâlnească într-un oraş străin, Buck încerca să îşi facă timp pentru o sesiune de studii particulare. Bruce devenea rapid unul dintre cei mai buni cunoscători al profeţiilor dintre noii credincioşi.

El spunea că anul şi jumătate de pace se apropia de sfârşit. În momentul în care ceilalţi trei călăreţi ai Apocalipsei ar fi apărut, încă şaptesprezece judecăţi urmau să se succeadă rapid, ducând la apariţia glorioasă a lui Hristos după şapte ani de la semnarea tratatului dintre Israel şi Antihrist.

Bruce devenise faimos, chiar popular. Dar mulţi credincioşi deveneau din ce în ce mai plictisiţi de avertismentele lui cumplite.

Rayford urma să fie plecat din oraş până în ziua în care el, Chloe şi cumpărătorii trebuia să semneze contractul de vânzare a casei. El zâmbi la gândul că aceia cărora le vindea casa îl vor scăpa de ipoteca pe treizeci de ani. Cineva urma să piardă din afacerea asta.

În timp ce Rayford era plecat, Chloe rămăsese să facă cele mai multe lucruri, începând cu vânzarea şi depozitarea mobilei şi cu contractarea unei companii de mutat ca să trimită lucrurile ei la noul ei apartament, iar pe ale lui Rayford în Irak.

Până nu demult, Amanda îl condusese pe Rayford la Aeroportul O'Hare atunci când pleca în aceste lungi călătorii, dar, de curând, obţinuse o nouă slujbă şi nu-l mai putea însoţi. Astfel, în acea zi, Chloe trebuia să îl ducă pe Rayford la noul birou al Amandei, unde ea se ocupa de achiziţiile unui croitor de haine. După ce şi-ar fi luat la revedere unul de la altul, Chloe trebui a să îl conducă la aeroport şi să aducă maşina înapoi acasă.

— Deci, cum merg lucrurile între voi doi? întrebă Chloe în maşină.

— Am terminat-o.

— Ştiu că aţi terminat-o, asta este clar pentru toată lumea. Dar ce aţi terminat, aceasta era întrebarea.

— Am terminat-o, spuse el.

În timp ce mergeau cu maşina, gândurile lui Rayford se îndreptară spre Amanda. Nici el, nici Chloe nu ştiuseră ce impresie să-şi facă despre ea la început. Era înaltă, drăguţă, cu câţiva ani mai mare decât Rayford, avea păr drept şi un gust impecabil în materie de haine. La o săptămână după ce Rayford se întorsese din prima lui cursă cu *Global Community One* din Orientul Mijlociu, Bruce o prezentase familiei Steele după slujba de duminică. Rayford era obosit şi nu era prea fericit în legătură cu decizia pe care o luase – fără tragere de inimă – părăsind Pan-Con pentru a accepta slujba oferită de Nicolae Carpathia; nu era într-o dispoziţie prea sociabilă.

Doamna White, oricum, nu păruse interesată de Rayford şi de Chloe. Pentru ea, ei erau nişte nume pe care le asocia cu o fostă cunoştinţă, Irene Steele, care îi lăsase o impresie de neuitat. Amanda insistase să îi invite la masa în acea după-amiază de duminică şi fusese ferma în privinţa notei de plată. Rayford nu simţise nevoia să vorbească prea mult, dar acest lucru nu păruse sa o deranjeze pe Amanda. Ea avea multe de spus.

— Am vrut să vă întâlnesc, domnule comandant Steele, pentru că…

— Rayford, te rog.

— Bine, mă voi adresa cu domnul Steele pentru moment, dacă apelativul „domnule comandant” este prea formal. Rayford este puţin prea familiar pentru mine, deşi Irene aşa îţi spunea. Oricum, era cea mai drăguţă femeie pe care am întâlnit-o; era atât de diplomată, atât de îndrăgostită şi de devotată ţie! Ea a fost singurul motiv pentru care m-am apropiat atât de mult de credinţă înainte de Înălţare şi, după dispariţii, ea a fost motivul pentru care m-am întors la Dumnezeu. Apoi, nu mi-am mai amintit numele ei, şi niciuna dintre doamnele de la cercurile acelea de lectură a Bibliei nu mai era de găsit. Şi mi-am pierdut familia. Sunt sigură că Bruce ţi-a spus. Deci a fost greu.

— Bruce a fost, cu siguranţă, trimis de Dumnezeu. Ai învăţat de la el la fel de multe ca şi mine? Da, bineînţeles că ai învăţat. Ai petrecut mult timp cu el.

În cele din urmă, Amanda încetini ritmul şi îi povesti modul în care îşi pierduse familia.

— Noi am făcut parte dintr-o parohie inactivă. Apoi, soţul meu a fost invitat să viziteze biserica unde mergea un prieten de-al nostru, a venit acasă şi a insistat să mergem măcar să asistăm la slujbele de duminică de acolo. Nu mă deranjează să spun că nu m-am simţit confortabil. Cei de acolo puneau un mare accent pe mântuire. Ei, bine, înainte să înţeleg despre ce era vorba, eu am fost singura din familie care *nu a fost* mântuită. Ca să vă spun adevărul, toată povestea mi s-a părut o scamatorie. Nu ştiam că eram atât de orgolioasă. Cei care sunt pierduţi nu îşi dau seama niciodată de asta, nu? Ei, bine, m-am prefăcut că eram alături de familia mea, dar ei îşi dăduseră seama. Am fost încurajată să merg la cercurile de lectură, aşa că în cele din urmă am mers. Eram sigură ca urma să văd aceleaşi femei demodate, de vârstă mijlocie, vorbind despre faptul că ele sunt păcătoasele care au descoperit calea cea dreaptă.

Amanda White reuşi totuşi să termine de mâncat în timp ce vorbea, dar când ajunse la această parte a povestirii, ea se înnegură şi se scuză pentru câteva minute. Chloe îşi dădu ochii peste cap.

— Tată, spuse ea. De pe ce planetă zici că a venit?

Rayford chicoti:

— Chiar vreau să aud impresiile ei despre mama ta, se arătă el interesat. Şi cu siguranţă arată ca o sfântă, nu crezi?

— Da, dar încă e departe de a deveni demodată şi

neinteresantă.

Când Amanda se întoarse, se scuză şi spuse că era hotărâtă „să spună ceea ce avea de spus”. Rayford îi zâmbi încurajator, în timp ce Chloe se strâmba la el din spatele ei, încercând să îl facă să râdă.

— Nu te voi mai deranja, rosti ea. Sunt directoare şi nu sunt genul care să îşi bage nasul în vieţile oamenilor. Am vrut doar să ne întâlnim o dată ca să vă spun că soţia dumitale şi mama ta a însemnat ceva pentru mine. Ştiţi, am avut o singură conversaţie scurtă cu ea. A venit după mine la acea primă întâlnire, iar eu eram bucuroasă că aveam ocazia să îi povestesc cât de mult mă impresionase. Dacă sunteţi interesaţi, vă voi povesti. Dar deja am vorbit prea mult, iar dacă îmi veţi face şi voi la fel, vă voi lăsa să plecaţi doar cu informaţia că doamna Steele a fost o persoană minunată.

Rayford chiar voia să spună că avuseseră o săptămână obositoare şi că trebuia să se întoarcă acasă, dar nu putu să se arate atât de nepoliticos. Până şi Chloe l-ar fi pedepsit pentru un asemenea comportament, aşa că spuse:

— Vă rog, ne-ar face mare plăcere să auzim. Adevărul este, zise el, că îmi place să vorbesc despre Irene.

— Ei, bine, nu ştiu de ce i-am uitat numele pentru atât de mult timp, pentru ca am fost impresionată de el de la bun început. În afară de faptul că sună puţin cam ciudat, mi-am adus aminte că numele de Irene era un nume pe care ar fi trebuit să îl poarte o persoană mai în vârstă decât ea. Avea în jur de patruzeci de ani, nu?

Rayford dădu din cap.

— Oricum, mi-am luat liber în acea dimineaţă şi am ajuns într-un loc unde se întâlneau doamnele în săptămâna aceea. Erau nişte femei obişnuite şi s-au purtat foarte bine cu mine. Soţia dumneavoastră mi-a reţinut imediat atenţia. Era pur şi simplu strălucitoare – prietenoasă, zâmbitoare şi stătea de vorbă cu toată lumea. M-a întâmpinat şi m-a întrebat câte ceva despre mine. Iar apoi, pe parcursul studiului Bibliei, a rugăciunii şi a discuţiilor, am fost pur şi simplu impresionată de ea. Ce să vă mai spun?

„Multe”, speră Rayford. Dar nu voia să o intervieveze pe biata femeie. Ce o impresionase atât de mult? El se bucură atunci când Chloe interveni:

— Mă bucur să aud asta, doamnă White, pentru că mama nu m-a impresionat niciodată decât după ce am plecat de acasă. Tot timpul am considerat-o puţin prea religioasă, prea severă, prea închistată. Numai când eram departe una de alta îmi dădeam seama cât de mult o iubeam pentru cât de multă grijă îmi purta.

— Bine, spuse Amanda, povestea ei m-a impresionat, dar mai mult de atât, m-a atras înfăţişarea ei. Nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar nici ea nu era creştină de mult timp. Povestea ei era identică cu a mea. Ea mi-a povestit că familia ei mergea aşa, din obişnuinţă, la biserică de câţiva ani. Dar atunci când a găsit Biserica din Oraşului Noii Speranţe, L-a găsit şi pe Hristos. Era atât de blândă, de împăciuitoare, de amabilă şi de senină, cum nu mai văzusem pe nimeni niciodată. Avea încredere în ea, dar era modestă. Era o persoană veselă, dar nu exagerată. Mi-a plăcut de la început de ea. S-a emoţionat atunci când a vorbit despre familia ei şi a spus că soţul şi fiica erau în capul listei ei de rugăciuni. Vă iubea enorm pe amândoi. A spus că se temea că nu va reuşi să vă convingă şi pe voi la timp, astfel încât să vă înălţaţi la cer împreună cu ea şi cu fiul vostru. Nu îmi mai amintesc numele lui...

— Rayford Junior, spuse Chloe. Ea a vrut să îi spună Raymie.

— După întâlnire, am căutat-o şi i-am spus că în familia mea se întâmpla exact invers. Toţi erau îngrijoraţi că vor ajunge în ceruri fără mine. Ea mi-a arătat cum să-L primesc pe Hristos. I-am spus că nu eram pregătită şi ea m-a avertizat să nu amân rezolvarea acestei probleme şi mi-a spus ca se v a ruga pentru mine. În acea noapte, membrii familiei mele au dispărut din paturile lor. Aproape toată parohia a dispărut, inclusiv doamnele din cercul de lectură biblică. În cele din urmă, l-am descoperit pe Bruce şi l-am întrebat dacă o cunoştea pe Irene Steele.

Rayford şi Chloe se întorseseră acasă mâhniţi şi puţin ruşinaţi de ei înşişi.

— A fost foarte drăguţ, zise Rayford. Mă bucur că ne-am făcut timp să o ascultăm.

— Îmi doresc doar să nu fi fost aşa o nesimţită, spuse Chloe. Pentru că, deşi de-abia o cunoştea pe mama, femeia aceea a înţeles-o mai bine.

Un an după aceea, Rayford o văzu pe Amanda White numai duminicile şi ocazional, la întâlnirile din timpul săptămânii ale

unui grup de studiu lărgit. Ea era cordială şi prietenoasă, dar ceea ce îl impresionase cel mai mult a fost modestia ei. Ea se ruga fără încetare pentru ceilalţi şi era tot timpul la biserică. Studia, progresa spiritual, învăţa, vorbea cu oamenii despre relaţia cu Dumnezeu.

În timp ce Rayford o urmărea, i se părea că era din ce în ce mai atrăgătoare pentru el. Într-o duminică i-a spus lui Chloe:

— Ştii, i-am rămas datori Amandei White cu o invitaţie la cină.

— Vrei să o invităm?

— Vreau să ies cu ea.

— Poftim?

— M-ai auzit!

— Tată! Te referi la o întâlnire adevărată?

— O întâlnire în patru, împreună cu tine şi cu Buck.

Chloe râse, dar apoi îşi ceru scuze:

— Nu, nu e amuzant. Sunt doar surprinsă.

— Nu este mare lucru, spuse el. S-ar putea să o invit.

— Nu exagera! spuse Chloe.

Buck nu s-a arătat surprins atunci când Chloe îi povesti că tatăl ei dorea sa iasă împreună cu ei şi cu Amanda White.

— Mă întrebam când se va ajunge aici.

— La o întâlnire?

— La o întâlnire cu Amanda White.

— Ai observat că era ceva între ei? Nu ai spus niciodată nimic.

— Nu am vrut să risc să îţi spun ca nu cumva tu să îi inoculezi o idee care nu i-ar fi aparţinut.

— Asta se întâmplă destul de rar…

— Oricum, cred că se potrivesc, zise Buck. El are nevoie de compania unei femei de vârsta lui, iar dacă iese ceva bun de aici, cu atât mai bine.

— De ce?

— Pentru că nu va dori să fie singur în cazul în care relaţia noastră devine mai serioasă.

— Mie mi se pare că deja ne-am hotărât.

Chloe îşi strecură mâna în palma lui Buck.

— Pur şi simplu, nu reuşesc să mă sincronizez cu tine, cu felul în care se desfăşoară lucrurile.

Buck spera că avea să primească vreun semn de la Chloe care să îi spună că ar fi fost dispusă să îl urmeze oriunde, că era

pregătită pentru căsătorie sau că mai avea nevoie de timp. Dar timpul trecea pe lângă ei, iar Buck încă ezita.

— Voi fi pregătită atunci când va fi şi el, îi spuse Chloe lui Rayford. Dar nu îi voi spune niciun cuvânt.
— De ce? întrebă Rayford. Bărbaţii au nevoie să vadă unele indicii.
— Dar au existat toate indiciile de care avea nevoie.
— Deci, v-aţi ţinut de mână vreodată?
— Tată!
— Pun pariu că l-ai şi sărutat.
— Nu comentez…
— O să consider că m-ai răspuns afirmativ.
— După cum am spus, are deja toate indiciile necesare.

De fapt, Buck nu ar fi putut să uite vreodată prima dată când o sărutase pe Chloe. Se întâmplase în urmă cu un an, în noaptea de dinaintea plecării lui la New York cu maşina. Carpathia cumpărase revista *Global Weekly* şi orice alte ziare concurente pentru care ar fi meritat să lucreze, iar Buck simţea ca deţinea foarte puţin control asupra carierei sale. Ar fi putut să difuzeze un material ilegal pe Internet, dar cumva trebuia să supravieţuiască. Iar Bruce, care apărea la biserică tot mai rar din cauza predicilor pe care le ţinea peste tot în lume. Îl încurajase să rămână la *Global Weekly,* chiar şi după *ce* numele publicaţiei fusese schimbat în *Global Community Weekly.*
— Mi-ar plăcea să-i schimb eu numele din nou, spuse Buck. În *Weekly*[7].
Buck se resemnase să facă tot ce putea pentru Împărăţia lui Dumnezeu, aţa cum o făcuse şi tatăl lui Chloe. Dar încă mai ascundea faptul ca era creştin practicant. El şi-ar fi pierdut libertatea şi obiectivitatea dacă Nicolae Carpathia ar fi aflat adevărul.
În acea ultimă noapte petrecută la Chicago, el şi Chloe se aflau în apartamentul lui şi împachetau ultimele lucruri personale care îi mai rămăseseră. El intenţiona să plece la ora 21.00 şi să conducă tot drumul până la New York, într-o călătorie maraton. În timp ce strângeau, vorbeau despre cât de greu le va fi cât timp vor fi despărţiţi, despre faptul că vor duce

[7] Slab, bolnăvicios (engl.) (n. tr.).

dorul unul altuia, despre cât de des îşi vor telefona sau trimite mesaje prin Internet.

— Îmi doresc ca tu să fi putut să vii cu mine, zise Buck la un moment dat.

— Da, ar fi cazul, spuse ea.

— Poate, într-o zi, îi sugeră el.

— Într-o zi, ce?

Dar el nu căzu în capcană. Dusese o cutie la maşină şi se întorsese, trecând pe lângă ea în timp ce ea închidea o altă cutie. Ea plângea.

— Ce este? o întrebă el, oprindu-se să îi şteargă lacrimile cu mâna. Nu mă face şi pe mine să plâng.

— Ţie nu îţi va fi niciodată atât de dor de mine pe cât îmi va fi mie de tine, spuse ea, încercând să îşi continue treaba, în timp ce el îi ţinea faţa în palme.

— Opreşte-te! făcu el. Vino încoace!

Ea puse jos banda adezivă şi se întoarse cu faţa spre el. El o strânse în braţe şi o trase aproape. Mâinile ei atârnau pe lângă corp, iar bărbia ei se sprijinea de pieptul lui. Ei se mai îmbrăţişaseră şi uneori obişnuiau să meargă de mâna şi la braţ pe stradă. Îşi exprimaseră sentimentele profunde pe care le nutreau unul faţă de celălalt, fără să-şi spună că se iubesc și conveniseră să nu plângă sau să nu spună nimic în momentul plecării.

— Ne vom vedea des, zise el. Tu te vei vedea cu tatăl tău atunci când va trece prin New York. Iar eu voi avea, de asemenea, motive sa vin aici.

— Ce motive? Biroul din Chicago se închide.

— Tu eşti motivul, spuse el, ţinând-o şi mai strâns.

El începu să suspine.

— Îmi pare rău, zise ea. Va fi atât de greu!

— Ştiu.

— Nu, nu ştii. Buck, nu poţi să spui că ţii la mine la fel de mult cum țin şi eu la tine.

Buck plănuise deja când s-o sărute prima oară. Spera să găsească un motiv ca să îşi atingă buzele de ale ei la sfârşitul unei seri, să îi spună noapte bună şi apoi să plece. Nu voia să îi vadă reacţia sau să trebuiască sa o sărute din nou chiar atunci. Trebuia să aibă o anumită semnificaţie şi să fie ceva cu totul special, dar rapid şi simplu, ca un fel de început.

Dar acum voia ca ea să ştie ce simţea. El era supărat pe sine pentru că se pricepea atât de bine la scris, dar era incapabil să îi spună cât de mult însemna ea pentru el.

Se dădu cu un pas înapoi şi îi luă faţa în palmele lui. Ea se opuse la început şi încercă să îşi ascundă faţa înapoi la pieptul lui, dar el insistă ca ea să-l privească.

— Nu vreau să te mai aud vreodată că spui aşa ceva.

— Dar, Buck, este adevărat.

Îşi coborî capul până ce ochii lui ajunseseră aproape de ai ei.

— M-ai auzit? întrebă el. Să nu mai repeţi asta! Să nu mai spui asta, nici măcar nu te gândi la aşa ceva! Nu se poate ca tu să ţii la mine mai mult decât ţin eu la tine. Tu eşti viaţa mea! Te iubesc, Chloe! Nu ştii asta?

Simţi că era aproape să dea bir cu fugiţii după această primă declaraţie de dragoste. Lacrimile ei se rostogoleau pe mâinile lui. Ea încerca să spună ceva:

— Cum o să pot să…

Dar el îşi coborî gura spre a ei şi nu o lăsă să continue. Buzele lor nu se atinseră în treacăt. Ea îşi ridică mâinile printre braţele lui şi le încolăci în jurul gâtului lui şi îl ţinu strâns în timp ce se sărutară.

Ea se dădu puţin înapoi şi îi şopti:

— Ai spus asta doar pentru că pleci şi…?

Dar el îi acoperi din nou gura cu a lui.

Un moment mai târziu, nasurile lor se atinseră şi el îi spuse:

— Să nu te mai îndoieşti niciodată de dragostea pe care ţi-o port.

— Dar, Buck…

— Promite-mi!

— Promit! Şi eu te iubesc, Buck!

Rayford nu era sigur de momentul în care respectul şi admiraţia pentru Amanda începuseră să se transforme în dragoste. Îi devenise dragă şi îi plăcea să petreacă timp alături de ea. Se simţeau suficient de confortabil unul în prezenţa altuia ca să se poată atinge atunci când vorbeau, să se ţină de mână, să se îmbrăţişeze. Dar atunci când îşi dădu seama că îi era dor de ea după ce petrecuse doar o zi departe de ea şi că trebuia să o sune atunci când era plecat pentru mai multe zile, realiză ce se petrecea cu el.

De fapt, ea îl sărutase pe rayford înainte ca el să fi avut iniţiativa. De două ori când se întorsese la Chicago după ce fusese plecat timp de câteva zile, Amanda îl întâmpinase cu o îmbrăţişare şi un pupic pe obraz. Lui îi plăcuse, dar se simţise stânjenit în acelaşi timp. Însă, a treia oară când revenise din voiaj, ea îl îmbrăţişase doar şi nu mai încercase să îl sărute.

Alegerea momentului fusese perfectă. El hotărâse că, dacă ea va încerca să îl sărute pe obraz, el se va întoarce şi va primi sărutul ei pe buze. Îi cumpărase un cadou de la Paris, un colier scump. Atunci când ea nu a mai încercat să îl sărute, el o îmbrăţişă îndelung şi îi spuse:

— Vino aici puţin.

Pe măsură ce pasagerii şi echipajul treceau de ei pe cori dor, Rayford o trase deoparte pe Amanda, în sala de aşteptare. Spătarul unui fotoliu îi despărţea şi acest lucru îi stânjenea. Amândoi erau bine îmbrăcaţi, Amanda purta o haină de blană, iar el avea sacoul uniformei pe braţ. El scosese cutiuţa cu bijuteria din bagajul de mână.

— Asta este pentru tine.

Amanda, ştiind unde fusese, era interesată să vadă ce era în ambalajul acela cu numele magazinului inscripţionat pe el. În cele din urmă, deschise cutia şi aproape că i se tăie respiraţia. Era o bijuterie minunată, din aur cu diamante.

— Rayford! exclamă ea. Nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic! zise el.

Iar el o luă în braţe, cutia din mâinile ei aproape că fu strivită de forţa îmbrăţişării şi o sărută.

— Tot nu ştiu ce să spun, repetă ea cu o strălucire în ochi, iar el o sărută din nou.

Cu două săptămâni înainte de mutarea la Noul Babilon, Rayford vorbise la telefon mai mult cu Buck decât cu Chloe. În timp ce ea încălzea motorul, el se strecurase înăuntru pentru un ultim telefon.

— Totul este gata? îl întrebă el pe Buck.

— Totul. Voi fi acolo.

— Bine.

În maşină, el o întrebă pe Chloe:

— Cum merg lucrările din apartamentul tău?

— Au promis că îl vor termina, spuse ea. Dar am devenit puţin

agitată pentru că trag de timp cu actele.

— Te vei descurca singură aici, de vreme ce eu voi fi la Noul Babilon, iar Buck la New York?

— Lucrurile nu sunt exact cum mi-am dorit, dar nu am niciun interes să trăiesc lângă Carpathia şi, cu siguranţă, nici în Irak.

— Ce spune Buck despre asta?

— Nu am reuşit să vorbesc cu el azi. Probabil că are treabă pe undeva. Ştiu că voia să îl vadă pe Fitzhugh în Washington cât de curând posibil.

— Da, probabil că e acolo.

Chloe opri la magazinul Amandei din Des Plaines şi aşteptă în maşină, în timp ce Rayford se grăbi să-şi ia rămas bun.

— El este aici? o întrebă pe secretară.

— Şi el, şi ea sunt aici, zise secretara. Ea este în biroul ei, iar el este în acela.

Ea îi arătă un birou mai mic de lângă cel al Amandei.

— De îndată ce voi intra, vrei să fugi până la maşină şi să-i spui fiicei mele că o caută cineva la telefon şi că poate răspunde din biroul acela?

— Sigur că da.

Rayford bătu la uşă şi intră în biroul Amandei.

— Sper ca nu te aştepţi să fiu veselă, Ray, spuse ea. Am încercat să mă conving să zâmbesc toată ziua şi nu am reuşit.

— Lasă-mă să văd ce pot face ca să te determin să zâmbeşti, o rugă el, ridicând-o de pe scaun şi sărutând-o.

— Ştii că Buck e aici, spuse ea.

— Da, va fi o surpriză plăcută pentru Chloe.

— O să-mi faci şi mie astfel de surprize, uneori?

— Poate te voi surprinde chiar acum. Ce părere ai despre noua ta slujbă?

— Nu îmi place deloc. Aş pleca imediat dacă ar apărea bărbatul potrivit.

— Bărbatul potrivit tocmai a apărut, zise Rayford, scoţând o cutiuţă din buzunar şi atingând-o pe Amanda cu aceasta pe spate.

Ea se dădu înapoi.

— Ce este asta?

— Asta? Nu ştiu! Tu să-mi spui!

Buck îl auzise pe Rayford de cealaltă parte a uşii şi ştiu că

Chloe urma să apară imediat. Închise lumina şi merse pipăind prin întuneric înapoi la scaunul din spatele biroului. Peste câteva minute o auzi pe Chloe.

— Pe aici? întrebă ea.

— Da, domnişoară, zise secretara. Linia unu.

Uşa se deschise încet şi Chloe aprinse lumina. Ea tresări când îl văzu pe Buck după birou, apoi ţipă şi fugi spre el. În momentul în care el se ridică, ea se strecură în braţele lui, iar el o îmbrăţişă, învârtind-o.

— Ssst! făcu ea. Aici este o firmă. Ştia şi tata despre asta? Bineînţeles că ştia! Nu se putea altfel!

— Ştia, spuse Buck. Eşti surprinsă?

— Bineînţeles! Ce treabă ai în oraş? Cât stai? Ce faci?

— Sunt în oraş ca să te văd pe tine. Plec la noapte spre Washington. Iar noi vom lua cina după ce îl vom lăsa pe tatăl tău la aeroport.

— Da, sigur ai venit numai ca să mă vezi pe mine!

— Ţi-am spus cu mult timp în urmă să nu te îndoieşti niciodată de dragostea mea pentru tine.

— Ştiu.

El se întoarse şi o făcu să se aşeze în scaunul în care stătuse el mai devreme, apoi îngenunche în faţa ei şi scoase din buzunar o cutie în care se afla un inel.

— Ah, Ray, zise Amanda, uitându-se lung la inelul de pe degetul ei. Te iubesc! Şi îmi va face mare plăcere să fiu a ta pentru cei câţiva ani pe care îi mai avem de trăit.

— Mai este ceva...

— Ce?

— Buck şi cu mine am tot discutat. El îi cere mâna lui Chloe chiar acum în camera de alături şi amândoi ne întrebam dacă voi două aţi fi de acord cu o ceremonie dublă oficiată de Bruce.

Rayford se întrebase cum va reacţiona la propunerea lui. Ea şi Chloe erau prietene, dar nu erau chiar atât de apropiate.

— Ar fi minunat! Dar s-ar putea ca Chloe să nu fie de acord, aşa că hai să o lăsăm pe ea să hotărască. Nu există niciun fel de resentimente. Dacă vrea să se căsătorească într-o anumită zi, care să nu coincidă cu ziua căsătoriei noastre, foarte bine. Dar mie îmi place ideea foarte mult. Când?

— În ziua de dinaintea vânzării casei. Tu le vei da

proprietarilor de aici un preaviz şi te vei muta cu mine la Noul Babilon.

— Rayford Steele! exclamă ea. Durează ceva timp până îţi creşte temperatura, dar nu îţi ia mult să clocoteşti. Îmi voi da demisia înainte ca avionul tău să decoleze.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu ai primit actele apartamentului? întrebă Buck.

Chloe dădu din cap.

— Pentru că afacerea nu se va finaliza. Dacă accepţi propunerea mea, vreau ca tu să te muţi la New York cu mine.

— Rayford, spuse Amanda, nu am crezut că voi mai fi fericita vreodată. Dar sunt.

— O dublă ceremonie? Chloe îşi şterse lacrimile. Mi-ar plăcea foarte mult. Dar crezi că Amanda va fi de acord cu ideea asta?

19

Se punea ceva la cale. Buck se întâlnise în secret cu Gerald Fitzhugh, preşedintele Statelor Unite. Soarta acestuia era de-acum dramatică, deoarece funcţia lui devenise simbolică. După ce îşi servise ţara timp de două mandate, acum era exilat într-un apartament din clădirea cu birourile administraţiei şi îşi pierduse multe dintre prerogativele pe care le avusese în mandatul anterior. Acum protecţia lui era asigurată de trei bodyguarzi, care se schimbau la fiecare douăzeci şi patru de ore şi care fuseseră angajaţi de Comunitatea Globală.

Buck se întâlni cu Fitzhugh la puţin timp după ce o ceruse în căsătorie pe Chloe şi cu două săptămâni înainte de data nunţii. Preşedintele se plânsese că bodyguarzii se aflau acolo numai ca să îl informeze pe Carpathia asupra fiecărei mişcări pe care o făcea. Dar în viziunea lui Fitzhugh, cel mai înspăimântător lucru îl constituia faptul că americanii acceptaseră atât de uşor spolierea preşedintelui lor de prerogative. Toată lumea îl iubea pe Nicolae Carpathia şi nimeni altcineva nu mai conta.

Fitzhugh îl duse pe Buck într-o cameră mai retrasă şi îşi lăsă agentul de pază la o distanţă apreciabilă. Lucrurile urmau să se schimbe. Îi spuse Fitzhugh lui Buck. Cel puţin încă alţi doi şefi de

state credeau că era timpul să scape de jugul Comunităţii Globale.

— Îmi risc viaţa spunând aşa ceva unui angajat de-al lui Carpathia.

— Ei, cu toţii suntem angajaţii lui, zise Buck.

Fitzhugh îi destăinui lui Buck că Egiptul, Anglia şi forţele de ordine patriotice din Statele Unite erau hotărâte să acţioneze „până când nu era prea târziu”.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Buck.

— Înseamnă că se va întâmpla ceva curând, îi răspunse Fitzhugh. Înseamnă să stai departe de oraşele importante de pe coasta de est.

— De New York? făcu Buck, iar Fitzhugh dădu din cap afirmativ. De Washington?

— Mai ales de Washington.

— Asta nu va fi prea uşor, spuse Buck. Soţia mea şi cu mine vom locui la New York după ce ne vom căsători.

— Nu veţi sta pentru mult timp acolo.

— Puteţi sa îmi daţi vreun indiciu, aşa încât să îmi fac o idee despre momentul în care se va întâmpla acest lucru?

— Nu pot face asta, zise Fitzhugh. Hai să spunem doar că mă voi întoarce în Biroul Oval peste câteva luni.

Buck voia foarte mult sa îi spună lui Fitzhugh că asta însemna să se joace cu Nicolae Carpathia. Toate făceau parte din viitorul care fusese prezis. Revolta împotriva Antihristului urma să fie înăbuşită şi ar fi dat naştere celui de-al treilea război mondial, după care ar fi urmat foametea, molimele şi moartea unei pătrimi din populaţia lumii.

Ceremonia dublă din biroul lui Bruce care avu loc peste două săptămâni fusese cea mai restrânsă nuntă pe care şi-o putea imagina cineva. Numai ei cinci se aflau în cameră. Bruce Barnes încheie mulţumindu-l lui Dumnezeu pentru toate zâmbetele, îmbrăţişările şi săruturile pe care le văzuse, iar apoi se rugă.

Buck întreba dacă putea vedea adăpostul subteran pe care îl construise Bruce.

— De-abia era început când m-am mutat în New York, spuse el.

— Este cel mai bine păstrat secret al bisericii, zise Bruce în timp ce ei coborau, trecând de sala boilerului printr-un pasaj

secret.

— Nu vrei ca membrii bisericii să îl folosească? întrebă Buck.

— Vei vedea cât de mic este adăpostul, spuse Bruce. Eu îi încurajez pe toţi să-şi construiască propriile adăposturi. Ar fi un haos dacă toţi membrii bisericii ar veni aici în vremuri de restrişte.

Buck rămase uimit cât de mic era adăpostul, însă acesta părea să aibă absolut tot ce era nevoie pentru ca un mic număr de oameni să supravieţuiască aici timp de câteva săptămâni. Armata Pătimirilor nu era alcătuită din oameni care s-ar fi ascuns pentru prea mult timp.

Cei cinci se grăbiră să îşi compare programele şi să discute când se vor vedea din nou. Carpathia pregătise un orar detaliat pentru următoarele două săptămâni, care îl obliga pe Rayford să piloteze avionul peste tot în lume şi, în cele din urmă, să ajungă şi la Washington. Apoi Rayford ar fi avut câteva zile libere înainte de a zbura înapoi spre Noul Babilon.

— Amanda şi cu mine am putea veni aici de la Washington în timpul acelor zile libere, spuse el.

Buck şi Chloe urmau să vină la Chicago tot în acea perioadă. Bruce trebuia şi el să se întoarcă dintr-o călătorie prin Australia şi Indonezia. Stabiliseră data, era într-o după-amiază, la ora 16.00, peste şase săptămâni. Ei aveau să studieze Biblia intensiv vreme de două ore în biroul lui Bruce, iar apoi să savureze o cină plăcută undeva.

Înainte de a se despărţi, se ţinură de mâini în cerc şi se rugară din nou.

— Tată Ceresc, şopti Bruce, îţi mulţumim pentru acest scurt moment de bucurie într-o lume care este în pragul dezastrului şi Te rugăm să ne binecuvântezi şi să ne păzeşti pe toţi până când ne vom întâlni aici din nou! Uneşte inimile noastre ca fraţi şi surori ai lui Hristos în răstimpul în care vom fi despărţiţi!

Nicolae Carpathia păruse încântat de căsătoria lui Rayford şi insistase să-i întâlnească soţia. Atunci când o salutase, el îi luase mâinile într-ale sale şi îi invitase atât pe ea, cât şi pe Rayford în birourile sale fastuoase, care se aflau la etajul superior al sediului Comunităţii Globale din Noul Babilon. La etaj se aflau, de asemenea, săli de conferinţă, apartamente private şi un lift care ducea la elioport. De acolo, echipajul lui Rayford

putea să-l ducă pe Carpathia pe o nouă rută aeriană.

Rayford simţea că Amanda stătea cu sufletul la gură. Nu mai putea vorbi şi zâmbetul îi îngheţase pe faţă. Faptul că îl întâlnea pe cel mai rău om de pe faţa pământului părea a fi peste puterile ei, deşi îi spusese lui Rayford că ştia câţiva comercianţi de haine *en-gros* care ar fi putut să se încadreze oricând în această tipologie.

După ce schimbaseră politeţuri, Nicolae acceptase de îndată rugămintea lui Rayford ca Amanda să îi însoţească în următoarea călătorie în Statele Unite pentru a-şi vedea fiica şi noul ginere. Rayford nu spusese exact cine era ginerele său şi nici măcar nu menţionase că proaspeţii însurăţei locuiau la New York. Ce e drept, spusese ca el şi Amanda urmau să viziteze cuplul la Chicago.

— Voi sta la Washington cel puţin patru zile, spuse Carpathia. Sper să vă bucuraţi de tot timpul pe care îl veţi avea la dispoziţie. Iar acum am câteva veşti pentru tine şi pentru soţia ta.

Carpathia scoase o mică telecomandă din buzunar şi o îndreptă spre interfonul de pe biroul lui aflat la celălalt capăt al camerei.

— Dragă, vrei să ni te alături pentru un moment, te rog?

„Dragă? se gândi Rayford. Nu se mai preface."

Hattie Durham bătu la uşă şi intră:

— Da, dragule? făcu ea.

Lui Rayford i se făcu rău.

Carpathia se ridică în picioare şi o îmbrăţişă delicat, ca şi cum ar fi fost o păpuşă din porţelan. Hattie se întoarse spre Rayford:

— Sunt atât de bucuroasă pentru tine şi pentru Amelia, spuse ea.

— Amanda, o corectă Rayford, dându-şi seama că soţia lui îngheţase.

Îi spusese Amandei despre Hattie Durham şi se părea că cele două nu aveau să devină niciodată prietene.

— Avem şi noi un anunţ de făcut, rosti Carpathia. Hattie nu va mai lucra pentru Comunitatea Globală, ci se va pregăti pentru eveniment.

Carpathia radia, de parcă s-ar fi aşteptat la o reacţie admirativă. Rayford făcu tot ce îi stătea în putinţă să îşi ascundă dezgustul şi ura.

— Pentru eveniment? se mira el. Când este ziua cea mare?
— Tocmai am aflat şi noi.
Nicolae îi făcu cu ochiul.
— Ei, nu-i aşa că e grozav? zise Rayford.
— Nu ştiam că sunteţi căsătoriţi, zise Amanda cu delicateţe în timp ce Rayford încerca să păstreze aparenţele.
Ea ştia foarte bine că ei doi nu erau căsătoriţi.
— Ah, ne vom căsători, spuse Hattie, jubilând. Vom intra şi noi în rândul lumii.

Chloe fu şocată atunci când citi mesajul pe care tatăl ei i-l trimisese prin poşta electronică. Era referitor la Hattie.
— Buck, am ratat totul în privinţa ei. Cu toţii am abandonat-o.
— Mie îmi spui?! zise Buck. Eu le-am făcut cunoştinţă.
— Dar şi eu o cunosc şi sunt sigură că ea ştie adevărul. Eram chiar acolo când tata îţi împărtăşea ceea ce ştia, iar ea se afla la aceeaşi masă cu noi. El a încercat, dar trebuie să facem mai mult. Trebuie să ajungem cumva la ea, să vorbim cu ea.
— Şi să ştie şi ea că sunt un credincios, exact ca tatăl tău? Nu pare să conteze prea mult faptul că pilotul lui Nicolae este creştin, dar îţi dai seama cât de mult aş rezista eu în funcţia de redactor-şef dacă ar şti că şi eu sunt creştin?
— Într-una din zilele astea trebuie să ajungem la Hattie, chiar dacă înseamnă să mergem în Noul Babilon.
— Ce vrei să faci, Chloe? Să îi spui că poartă în pântece copilul Antihristului şi că va trebui să-l părăsească?
— S-ar putea ajunge şi la aşa ceva.
Buck se uita peste umărul lui Chloe în timp ce ea scria un mesaj pentru Rayford şi Amanda. Ambele cupluri îşi scriau cu multe precauţii, fără să folosească nume. „Există vreo şansă ca ea să vină cu el în următoarea vizită în capitală?” scrise Chloe.
Şapte ore mai târziu, ora Noului Babilon, mesajul le fusese trimis, iar, în ziua următoare, ei au primit răspunsul: „Nu.”
— Odată şi-odată… îi spuse Chloe lui Buck. Şi înainte ca acel copil să se nască.

Pentru Rayford fusese dificil să se adapteze la schimbările incredibile prin care Noul Babilon trecuse faţă de prima dată când fusese acolo, după semnarea tratatului cu Israelul. Trebuia să se încline în faţa lui Carpathia şi a muntelui său de bani. O

opulentă capitală mondială răsărise din nişte ruine, iar, acum, aceasta constituia un nod comercial, industrial, către care duceau toate rutele de transport. Centrul activităţii globale se muta spre est, iar ţara de origine a lui Rayford părea că intra într-un con de umbră.

În săptămâna de dinaintea plecării lui şi a Amandei ia Washington, împreună cu Nicolae şi cu anturajul său, Rayford îi trimise un mesaj lui Bruce la Biserica din Oraşului Noii Speranţe, urându-i bun venit şi punându-i câteva întrebări:

„Încă nu sunt lămurit în legătură cu câteva lucruri referitoare la viitor – cu multe, de fapt. Poţi să ne explici a cincea şi a şaptea?”

Nu scrisese „Judecăţile celor Şapte Peceţi”, pentru că nu dorea să atragă atenţia prin nimic. Bruce ştia la ce se referă.

„Vreau să spun că a doua, a treia, a patra şi a şasea sunt foarte clare, dar mă simt încă pierdut atunci când vine vorba de a cincea şi a şaptea. De-abia aşteptăm să vă vedem.

A îţi trimite toate cele bune.”

Buck şi Chloe se stabiliseră în frumosul apartament al lui Buck situat pe Fifth Avenue, dar ei nu apucaseră să se bucure de spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie ca nişte tineri proaspăt căsătoriţi. Chloe continua cercetările şi studiul pe Internet, iar ea şi Buck ţineau legătura zilnic cu Bruce prin e-mail. Bruce se simţea singur şi ducea dorul „familiei” sale mai mult ca niciodată, scria el, dar era încântat de faptul că cei patru buni prieteni ai lui aflaseră dragostea. Cu toţii de-abia aşteptau să se bucure de revedere.

Buck încerca să găsească răspunsul la întrebarea dacă să îi spună lui Chloe despre avertismentul preşedintelui Fitzhugh în legătură cu oraşele New York şi Washington. Fitzhugh avea relaţii bune şi, fără îndoială, avea dreptate, dar Buck nu putea să-şi petreacă tot timpul fugind de acel pericol. Viaţa era riscantă în acele vremuri, iar războiul şi distrugerile puteau apărea de oriunde. Slujba lui îl purtase în zonele cele mai fierbinţi de pe glob. Nu voia să fie nechibzuit sau să îşi expună soţia pericolelor de tot felul, dar toţi membrii Armatei Pătimirilor

cunoşteau riscurile.

Rayford era mulţumit de faptul că Chloe începuse să o cunoască mai bine pe Amanda scriindu-i e-mail-uri. Atunci când Rayford şi Amanda ieşiseră împreună, el monopolizase aproape în întregime timpul Amandei şi, deşi femeile se simpatizau reciproc, legătura dintre ele se limita la faptul că amândouă erau credincioase. Acum, de când comunicau zilnic, cunoştinţele Amandei despre Scriptură se înmulţeau. Chloe îi trimitea toate rezultatele cercetărilor ei.

Cu ajutorul lui Bruce şi al lui Chloe, Rayford găsi răspunsul despre judecăţile a cincea şi a şaptea. Nu erau ştiri plăcute, dar nici nu se aşteptase la altceva. Cea de-a cincea judecată se referea la martiriul sfinţilor Pătimirilor. Într-un e-mail protejat printr-un program special, Bruce îi trimisese lui Chloe – care îl trimise mai departe lui Rayford – un studiu detaliat în care explica pasajul din *Apocalipsa după Ioan* referitor la a cincea judecată:

„Ioan văzu sub altar sufletele celor care fuseseră omorâţi pentru Cuvântul Domnului și pentru moştenirea pe care o păstrau. Ei îl întreabă pe Dumnezeu cât va mai dura până când le va răzbuna moartea. Le dădu veşminte albe şi le spuse mai întâi că unele slugi şi fraţii lor vor fi omorâţi. A cincea Judecata a Peceţii va lua vieţile celor ce au devenit credincioşi după Înălţarea Domnului, a oricăruia dintre noi sau a tuturor. Cu bucurie mărturisesc că mi-aş da viaţa pentru Mântuitorul şi Dumnezeul meu.”

Explicaţia lui Bruce privitoare la cea de-a şaptea judecată releva faptul că şi pentru el aceasta încă mai reprezenta un mister:

„A şaptea pecete este atât de impresionantă, încât, atunci când este arătată în ceruri, se face tăcere timp de jumătate de oră. Se pare că o continuă pe cea de-a şasea, cu cel mai mare cutremur din istorie şi vesteşte cele şapte trâmbiţe ale judecăţii, care, bineînţeles, vor avea o evoluţie mai îngrozitoare decât judecăţile peceţilor.”

Amanda încercă să îi facă un rezumat lui Rayford:

— Avem de-a face cu un război mondial, foamete, epidemii, moarte, martiriul sfinţilor, un cutremur, iar, apoi, linişte în timp ce lumea se pregăteşte pentru următoarele şapte judecăţi.

Rayford dădu din cap, apoi privi în jos:

— Bruce ne-a avertizat despre asta de la început. Sunt momente în care cred că sunt pregătit pentru ceea ce va să vină şi momente în care îmi doresc ca sfârşitul să vină repede şi să fie simplu.

— Acesta este preţul pe care trebuie să-l plătim, zise ea, pentru că am ignorat avertismentele când am avut ocazia. Iar tu şi cu mine am fost atenţionaţi de aceeaşi femeie.

Rayford dădu din cap:

— Uite aici, spuse Amanda. Ultimele cuvinte ale lui Bruce au fost: „Verificaţi-vă căsuţa poştală luni la miezul nopţii. În caz că toate acestea v-au deprimat ca şi pe mine, vă voi trimite prin Internet versetul meu favorit care să vă aducă pace în suflete."

Bruce trimisese deja mesajul, astfel încât el să fie disponibil pentru ambele cupluri înainte ca acestea să plece spre Chicago ca să se întâlnească cu el. Mesajul spunea simplu:

„Cel ce caută ascunzătoare la Cel Preaînalt va trăi sub legea Celui Atotputernic."

Rayford se mişcă în scaunul pilotului, nerăbdător să vorbească cu Amanda şi să afle cum călătorea în cursa aceea fără oprire de la Noul Babilon la Aeroportul Internaţional Dulles. Ea petrecea cât de mult timp putea în încăperile private destinate lui Rayford, dar trebuia să fie îndeajuns de sociabilă cu restul personalului ca să nu pară nepoliticoasă. După Rayford, asta însemna să stai ore întregi să vorbeşti tot felul de nimicuri.

Ea fusese deja întrebată despre noile afaceri de comerţ pe care le începuse, însă apoi starea de spirit de la bordul avionului *Global Community One* se schimbă. În timpul uneia dintre scurtele pauze pe care Rayford le petrecea cu ea, ea spuse:

— Ceva se întâmplă. Cineva tot îi aduce lui Carpathia faxuri. El le studiază, se uită la ele încruntat, iar apoi poartă discuţii aprinse.

— Hmm, spuse Rayford. Poate chiar se întâmplă ceva. Cine ştie ce poate fi? Ar putea să fie ceva nesemnificativ.

Amanda zâmbi superior:

— Nu te îndoi de intuiţia mea.

— Am învăţat să nu fac asta, spuse el.

Buck şi Chloe ajunseră în Chicago în noaptea de dinaintea întâlnirii cu Armata Pătimirilor. Ei luară o cameră la Hotelul Drake şi sunară la Noua Speranţă ca să îi lase lui Bruce un mesaj, în care îi spuneau că au ajuns şi ca se vor vedea în după-amiaza următoare, la ora 16.00. Ei aflaseră din mesajele lui trimise prin Internet că se întorsese în S.U.A. Din călătoria lui în Australia şi Indonezia, dar nu mai primiseră de la el nicio veste de atunci.

Ei îi trimiseră şi un e-mail prin care îl anunţau ca Rayford şi Amanda urmau să sosească în ziua următoare pentru a lua masa de prânz la Hotelul Drake şi că ei patru vor călători împreună spre Mount Prospect în acea după-amiază. „Dacă vei dori să ni te alături pentru a lua prânzul în Salonul Cape Cod, vom fi încântaţi”, îi scrisese Buck.

Câteva ore mai târziu, ei tot nu primiseră un răspuns la niciunul dintre mesaje, iar Chloe spuse:

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Înseamnă că doreşte să ne facă vreo surpriză mâine când va veni la masa de prânz.

— Sper să ai dreptate.

— Poţi să te bazezi pe asta, zise Buck.

— Atunci nu va fi cu adevărat o surpriză, nu-i aşa?

Telefonul sună:

— Gata cu surprizele! spuse Buck. Trebuie să fie el.

Dar nu era el.

Rayford aprinse semnalele luminoase care îi avertizau pe pasageri că trebuia să îşi prindă centurile de siguranţă şi că mai aveau cinci minute şi până la aterizarea pe Aeroportul Dulles, când fu contactat de către unul dintre inginerii specialişti în telecomunicaţii ai lui Carpathia.

— Potenţatul doreşte să îţi vorbească.

— Chiar acum? Mai avem puţin şi aterizăm.

— Îl voi întreba.

După câteva secunde, inginerul reveni:

— Vrea să aveţi o întâlnire privată în carlinga imediat după oprirea motoarelor.

— Trebuie să verific o listă împreună cu copilotul şi cu

asistentul meu după terminarea cursei.

— Doar un minut!

Specialistul în telecomunicaţii părea enervat. Când reveni, spuse:

— Dă-i afară pe ceilalţi doi după oprirea motoarelor şi ocupă-te de listă după întâlnirea cu Potenţatul.

— Am înţeles, bombăni Rayford.

— Dacă recunoşti vocea mea şi vrei să vorbeşti cu mine, sună-mă la acest număr de telefon public şi foloseşte tot un telefon public.

— Am înţeles, zise Buck.

El puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Chloe.

— Trebuie să ies pentru un minut.

— De ce? Cine era?

— Gerald Fitzhugh.

— Mulţumesc, domnilor, şi iertaţi-mă pentru intervenţie! spuse Carpathia în timp ce trecea pe lângă copilot şi asistentul de zbor în drum spre carlingă.

Rayford ştia că aceştia erau la fel de deranjaţi ca şi el de încălcarea desfăşurării manevrelor, dar Carpathia era şeful. Dar, oare, chiar era?

Carpathia se strecura cu uşurinţă în scaunul secundului. Rayford îşi închipui că, pe lângă alte talente, omul probabil că dorea să înveţe să piloteze un avion într-o după-amiază.

— Domnule comandant, simt nevoia să te am drept confident. Serviciile noastre secrete au descoperit un complot şi vom fi forţaţi să lansăm zvonuri false despre itinerariile care le voi parcurge prin Statele Unite.

Rayford dădu din cap, iar Carpathia continuă:

— Bănuim că forţele militare sunt implicate şi că există chiar o înţelegere secretă între facţiunile americane nemulţumite şi încă cel puţin două ţări. Pentru a ne asigura, vom bruia transmisiunile radio şi vom oferi presei declaraţii contradictorii asupra destinaţiilor mele.

— Pare a fi un plan bun, spuse Rayford.

— Cei mai mulţi oameni cred ca eu mă voi afla la Washington pentru cel puţin patru zile, dar acum vom anunţa ca voi fi şi la Chicago, şi la New York, şi la Boston şi poate chiar la Los

Angeles pentru următoarele trei zile.

— Mi se pare mie sau s-a zis cu vacanţa mea? spuse Rayford.

— Dimpotrivă. Dar vreau să fii disponibil în orice moment.

— Voi anunţa unde voi putea fi găsit.

— Aş vrea să pilotezi avionul spre Chicago şi să găseşti pe cineva de încredere care îl aducă înapoi la New York în aceeaşi zi.

— Ştiu persoana potrivită pentru această slujbă.

— Poate voi ajunge la New York, iar de acolo vom părăsi ţara conform programului. Încercăm doar să îi inducem în eroare pe rebeli.

— Bună ziua, spuse Buck atunci când preşedintele Fitzhugh ridică receptorul după ce sunase numai o dată. Eu sunt.

— Mă bucur că nu eşti acasă, zise Fitzhugh.

— Puteţi să fiţi mai explicit?

— Doar că este bine că nu eşti acasă.

— Am înţeles. Când mă pot întoarce acasă?

— Asta poate fi o problemă, dar vei şti înainte de a te îndrepta în acea direcţie. Cât timp vei fi plecat de acasă?

— Patru zile.

— Perfect.

— Alo? Doamna Halliday?

— Da. Cine este?

— Sunt Rayford Steele şi îl caut pe Earl, dar vă rog să nu îi spuneţi că eu sunt la telefon. Am o surpriză pentru el.

Dimineaţă, Buck primi un telefon de la una dintre voluntarele de la Biserica Oraşului Noii Speranţe.

— Suntem puţin îngrijorate în legătură cu pastorul Barnes, zise ea. Voia să vă facă o surpriză apărând acolo pentru a lua masa împreună.

— Aşa am crezut şi noi.

— Dar s-a molipsit de un microb din Indonezia şi a trebuit să-l ducem de urgenţă la spital. Nu a vrut să spunem nimănui, pentru ca era sigur că era ceva ce doctorii puteau rezolva în scurt timp, iar, apoi, ar fi putut să vină la întâlnire. Dar a intrat în comă.

— În comă?

— După cum am spus, suntem puţin îngrijorate din cauza lui.

— Vom veni acolo de îndată ce familia Steele ajunge aici. Unde se află?
— La Spitalul Northwest Community din Arlington Heights.
— Îl vom găsi, spuse Buck.

Rayford şi Amanda se întâlniră cu Earl Halliday la Aeroportul O'Hare în acea dimineaţă.
— Nu voi uita niciodată asta, Ray, spuse Earl. Adică nu e ca şi cum l-aş transporta chiar pe comandantul suprem în persoană sau pe preşedinte, dar pot să mă prefac…
Rayford închirie o maşină, iar Amanda răspunse la un mesaj din partea lui Chloe.
— Trebuie să îi luam şi să mergem direct la Arlington Heights.
— De ce? Ce s-a întâmplat?

Buck şi Chloe îi aşteptau în faţa Hotelului Drake atunci când Rayford şi Amanda sosiră. După ce se îmbrăţişară rapid, ei se înghesuiră cu toţii într-o maşina.
— Spitalul Northwest Community este pe Central Avenue, nu-i aşa, Chloe?
Rayford spuse:
— Da, hai să ne grăbim!
În ciuda îngrijorării resimţite în legătură cu starea lui Bruce, Rayford se simţea un om împlinit. Avea din nou o familie formată din patru membri, chiar şi o soţie şi un fiu. Ei discutară despre situaţia lui Bruce şi îşi comunicaseră ultimele veşti şi, cu toate că erau cu toţii conştienţi de faptul că trăiau în vremuri de restrişte, pentru moment se bucurau că erau împreună.

Buck stătea pe bancheta din spate, împreună cu Chloe şi asculta. Ce ciudat era să fie înconjurat de oameni care se înrudeau şi se iubeau, care ţineau unul la altul şi se respectau! Nici nu voia să se gândească la familia simplă din care provenea. Cumva, cândva, urma să îi convingă de faptul că nu erau creştinii care credeau că sunt. Dacă ei ar fi fost credincioşi, nu ar fi fost lăsaţi pe pământ, aşa cum fusese şi el.
Chloe se sprijini de Buck şi îşi strecură mâna în mâna lui. El era mulţumit pentru că ea se simţea atât de liniştită şi îşi exprima deschis dragostea. Ea era cel mai frumos cadou pe care Dumnezeu ar fi putut să i-l facă în afară de mântuirea lui.

— Ce se întâmplă? întrebă Rayford. Şi merseserăm atât de bine!

Rayford încerca să intre pe Arlington Heights dinspre Northwest Tollway. Chloe îi spusese că acel drum ar fi trebuit să îi scoată aproape de Spitalul Northwest Community. Dar acum, poliţia locală şi naţională şi agenţii de ordine ai Comunităţii Globale redirecţionau traficul spre ieşirile de pe autostradă. Nimic nu se mai mişca.

Ei înaintară puţin după câteva minute. Rayford deschise geamul şi îl întrebă pe un poliţist ce se întâmplă.

— Dar pe ce lume te afli, prietene? Nu vă opriţi!

— Ce înseamnă toate astea?

Amanda se întinse către radio.

— Care sunt posturile de radio pe care se difuzează ştiri, Chloe?

Chloe se depărtă de Buck şi se aplecă în faţă.

— Apasă AM, iar apoi încearcă 1, 2 şi 3, spuse ea. Pe unul dintre aceste canale ar trebui să fie W.G.N. Sau M.A.Q.

Se opriră din nou, de data aceasta în dreptul unui agent de ordine al Comunităţii Globale. Buck coborî geamul şi îşi arătă legitimaţia de angajat al trustului de presă *Global Community Weekly.*

— Care este problema aici?

— Forţele de pază au ocupat o clădire veche aparţinând firmei Nike pentru a depozita arme de contrabandă. După atacul de la Washington, băieţii noştri i-au ras de pe faţa pământului.

— Atacul de la Washington?! strigă Rayford, întinzându-şi gâtul ca să vorbească cu poliţistul. De la Washington?

— Circulaţi, spuse poliţistul. Dacă trebuie să vă întoarceţi pe aici, puteţi să mergeţi pe Route 53 şi pe drumurile lăturalnice, dar nici să nu vă gândiţi să vă apropiaţi de fostul sediu Nike.

Rayford trebuia să conducă în continuare, dar el şi Buck le puneau întrebări tuturor poliţiştilor pe lângă care treceau, în timp ce Amanda căuta în continuare un post de radio. Toate cele pe care le găsise difuzau semnalul de alarmă specific staţiilor radio.

— Lasă aparatul de radio să caute automat posturile, îi sugeră Chloe.

În cele din urmă, aparatul de radio găsi postul E.B.S., iar Amanda îl fixă în memoria aparatului.

Un corespondent radio al *Cable News Net Work – Global Community Net Work* transmitea în direct din afara oraşului Washington:

— Destinul conducătorului Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, rămâne sub semnul întrebării la această oră, când oraşul Washington este o ruină, spuse el. Atacul a fost lansat de forţele de ordine din est, cu ajutorul Comunităţii Statelor Marii Britanii şi al fostului stat suveran al Egiptului, care acum face parte din Federaţia de State a Orientului Mijlociu. Comandantul suprem Nicolae Carpathia a ajuns aici noaptea trecută şi se zvonea că avea să locuiască în apartamentul prezidenţial al Hotelului Capital Noir, dar martori oculari spun că hotelul de lux nu primise vizita lui până în această dimineaţă. Forţele de ordine ale Comunităţii Globale au răspuns atacurilor, distrugând un centru Nike din suburbia oraşului Chicago. Relatările de la faţa locului arată că s-au înregistrat sute de victime din rândul civililor aflaţi în suburbiile vecine, în timp ce un blocaj de circulaţie fără precedent îngreunează sarcina echipelor de salvare.

— Ah, Doamne! se ruga Amanda.

— Informaţiile pe care le avem în acest moment despre alte atacuri, continuă reporterul, se referă la o incursiune a trupelor terestre egiptene în Irak, cu intenţia de a asedia Noul Babilon. Această tentativă a fost repede înăbuşită de forţele aeriene ale Comunităţii Globale, care în acest moment se îndreaptă spre Anglia. Este posibil ca acest lucru să constituie o răzbunare împotriva Marii Britanii pentru rolul pe care l-a jucat în asaltul forţelor de ordine americane din oraşul Washington. Va rog să aşteptaţi un moment… Ah, vă rog să aveţi puţină răbdare… Nicolae Carpathia este în siguranţă! El se va adresa naţiunii prin intermediul radioului. Vom rămâne aici şi vă vom transmite mesajul de îndată ce îl vom primi.

— Trebuie să ajungem la Bruce, spuse Chloe, în timp ce Rayford înainta puţin câte puţin. Toţi vor folosi Route 53, tată! Hai să mergem spre sud şi să ne întoarcem!

— Mai sunt câteva minute până când Potenţatul Carpathia va veni, spuse reporterul. Se pare că reprezentanţii Comunităţii Globale se asigură că locul din care se va face transmisiunea va rămâne secret. Între timp, ne-a mai parvenit o ştire referitoare la atacul desfăşurat asupra fostului sediu al Nike: se pare că a

fost un act de răzbunare deliberat. Serviciile secrete ale Comunităţii Globale au aflat astăzi despre tentativa de a distruge avionul comandantului suprem Nicolae Carpathia; nu se ştie dacă acesta era la bord atunci când a aterizat pe Aeroportul O'Hare de dimineaţă. Avionul se află acum în zbor şi are o destinaţie necunoscută, deşi forţele de ordine ale Comunităţii Globale mărşăluiesc prin New York.

Amanda îi strânse braţul lui Rayford:

— Puteam să murim!

Când Rayford vorbi, Buck se gândi că acesta se afla pe punctul de a ceda nervos:

— Să sperăm că nu i-am îndeplinit visul lui Earl, omorându-l în acelaşi timp, spuse el.

— Vrei să conduc eu, Rayford? întreba Buck.

— Nu, mă simt bine.

Crainicul de la radio continuă:

— Aşteptăm o transmisiune în derută, scuzați-mă, în direct, prin intermediul căreia conducătorul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia…

— A nimerit-o prima dată, spuse Chloe.

— Între timp, o ştire de la Chicago. Purtătorul de cuvânt al forţelor de ordine ale Comunităţii Globale spune ca distrugerea fostului sediu Nike a fost realizată fără folosirea armelor nucleare şi, deşi regretă numărul mare de răniţi civili din suburbiile apropiate, au dat următoarea declaraţie de presă: „Pierderile de vieţi omeneşti au fost cauzate de facţiunile militare care activează în ilegalitate. Aducerea atât de multor arme într-un loc plin de civili a făcut ca totul să sară în aer, rebelii căzând victime propriilor erori! Nu exista, repetăm, nu există niciun pericol de radiaţii nucleare în zona oraşului Chicago, deşi forţele pentru menţinerea ordinii au restricţionat accesul autovehiculelor în apropierea zonei afectate. Vă rugăm să aşteptaţi transmisiunea în direct cu Nicolae Carpathia.

Rayford ieşi, în cele din urmă, de pe Route 53 şi o luă spre sud, se strecură pe lângă un indicator care permitea accesul numai vehiculelor autorizate, şi se îndreptă spre nord, către Rolling Meadows.

— Cetăţeni loiali ai Comunităţii Globale, se auzi vocea lui Carpathia, vă vorbesc cu inima sfâşiată, fără să va pot spune nici măcar de unde vă vorbesc. Timp de peste un an, am muncit

împreună pentru înfiinţarea Comunităţii Globale sub semnul păcii şi al armoniei. Astăzi, din nefericire, ni s-a amintit din nou că încă mai există printre noi persoane care doresc să ne dezbine. Nu este niciun secret că sunt şi acum, după cum am fost întotdeauna, un pacifist. Nu cred în război. Nu cred în utilizarea armelor. Nu cred în vărsarea de sânge. Pe de altă parte, mă simt responsabil în faţa dumneavoastră, a fraţilor şi surorilor mele din Comunitatea Globala. Forţele de ordine ale Comunităţii Globale au distrus deja orice rezistenţă din partea insurgenţilor. Moartea civililor nevinovaţi mă apasă, dar propun ca inamicii păcii să fie judecaţi imediat. Frumoasa capitală a Statelor Unite ale Americii de Nord a fost devastată şi veţi auzi mai multe relatări despre distrugerile provocate şi despre victime. Ţelul nostru rămâne pacea şi reconstrucţia. Mă voi întoarce la sediile păzite din Noul Babilon cât de curând, dar voi menţine legătura cu dumneavoastră. Mai presus de toate, nu trebuie să vă fie teamă! Trebuie să trăim cu credinţa că nicio ameninţare la adresa liniştii globale nu va fi tolerată şi că niciun inamic al păcii nu va supravieţui.

În timp ce Rayford încerca sa găsească un drum care să îi ducă în apropierea Spitalului Northwest Community, corespondentul radio reveni în direct:

— O ştire de ultimă oră… foiţele militare care acţionează împotriva Comunităţii Globale au ameninţat oraşul New York cu o intervenţie, făcând uz de arme nucleare, mai ales în zona Aeroportului Internaţional Kennedy. Civilii părăsesc zona, provocând, astfel, unul dintre cele mai mari blocaje de trafic auto şi pietonal din istoria oraşului. Forţele de menţinere a păcii spun că posedă cunoştinţele şi tehnologia necesare interceptării proiectilelor, dar sunt îngrijorate în legătură cu potenţialele pagubele colaterale din zonele din apropiere. Iar acum o ştire de la Londra: o bombă de peste o sută de tone a distrus Aeroportul Heathrow, iar radiaţiile ameninţă populaţia pe o distanţă de sute de kilometri. Se pare că bomba a fost lansată de forţele de ordine după ce avioane de luptă egiptene şi engleze au fost descoperite grupându-se pe un aerodrom militar închis, situat în apropiere de Aeroportul Heathrow. Avioanele de luptă, care au fost distruse toate în urma raidului aerian, erau, probabil, echipate cu arme nucleare şi se pregăteau pentru a decola spre Bagdad şi Noul Babilon.

— Este sfârşitul lumii, şopti Chloe. Dumnezeu să ne ajute!

— Poate că ar trebui să încercăm să ajungem la Biserica Oraşului Noii Speranţe, sugeră Amanda.

— Nu mergem acolo până nu îl vedem pe Bruce, zise Rayford.

El îi întrebă pe trecătorii năuciţi dacă se putea ajunge pe jos până la Spitalul Northwest Community.

— Se poate, îi spuse o femeie. Spitalul se află peste câmpul acela şi după deal. Dar nu ştiu dacă vă vor lăsa să vă apropiaţi de ceea ce a mai rămas din spital.

— A fost afectat?

— Dacă a fost afectat?! Domnule, spitalul se află puţin mai încolo, vizavi de clădirea Nike. Cei mai mulţi cred că a fost lovit primul.

— Eu mă duc, zise Rayford.

— Şi eu, i se alătură Buck.

— Mergem cu toţii, insistă Chloe.

Dar Rayford ridică mâna:

— Nu mergem cu toţii. Va fi destul de dificil fie şi pentru unul dintre noi să treacă de forţele de securitate. Buck sau eu avem o şansă mai mare pentru că avem legitimaţii din partea Comunităţii Globale. Cred că unul din noi ar trebui să meargă, iar celălalt să rămână cu soţiile. Trebuie să fiţi însoţite de cineva care să poată trece de control dacă va fi necesar.

— Vreau să merg eu, spuse Buck. Dar tu hotărăşti.

— Stai şi asigură-te că putem pleca oricând spre Mount Prospect cu maşina. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, asumaţi-vă riscul şi veniţi după mine!

— Tată, dacă Bruce se simte mai bine, încearcă să îl aduci cu tine!

— Nu te teme, Chloe, zise Rayford. Mă gândisem şi eu la asta.

Rayford o luă la fugă peste câmp, prin iarbă şi noroi, şi curând nu-l mai văzură; Buck regretă că fusese de acord să rămână acolo. Întotdeauna fusese o persoană activă şi, în timp ce privea mulţimea de oameni şocaţi care se îngrămădeau plângând, încerca să se stăpânească să nu plece.

Lui Rayford i se strângea inima pe măsură ce cobora dealul şi se apropia de spital. O parte din structura acestuia rezistase, dar o mare parte din el se transformase în grămezi de moloz. Ambulanţele înconjurau ruinele, în timp ce infirmieri în uniforme

albe se agitau în jurul lui. O bandă de restricţionare a accesului înconjura zona din apropierea spitalului. În timp ce Rayford ridica banda ca să se strecoare pe dedesubt, un gardian fugi spre el cu arma pregătită pentru a trage.

— Stai! strigă el. În această zonă accesul este interzis!

— Am permis! strigă Rayford, fluturând legitimaţia.

— Stai pe loc! urlă gardianul.

Când ajunse lângă Rayford, îi luă portdocumentul şi îl studie, comparând fotografia de pe legitimaţie cu faţa lui Rayford.

— Mamă! Acces permis până la nivelul 2-A! Chiar lucrezi pentru Carpathia?

Rayford dădu din cap afirmativ:

— Cu ce te ocupi?

— Este strict secret…

— Este şi el pe-aici?

— Nu, dar, oricum, nu ţi-aş spune dacă ar fi.

— Este în regulă, spuse gardianul, iar Rayford se îndreptă spre ceea ce odată fusese faţada clădirii. Cei de acolo nu-l băgară în seamă; erau prea ocupaţi să verifice cine avea legitimaţie sau nu. Multe trupuri erau întinse unele lângă altele şi acoperite.

— Există supravieţuitori? îl întrebă Rayford pe un asistent de la Urgenţe.

— Trei, până acum. Numai femei. Două asistente şi o doctoriţă. Ieşiseră afară să fumeze o ţigară.

— Nimeni dintre cei care erau înăuntru nu a supravieţuit?

— Am auzit nişte voci, spuse omul, dar, până acum, nu am ajuns la nimeni în timp util.

Murmurând o rugăciune, Rayford împături portofelul în aşa fel, încât legitimaţia lui să rămână la vedere. Îl strecură în buzunarul de la piept. Se îndreptă spre morga improvizată sub cerul liber unde lucrătorii de la Urgenţe se mişcau printre cadavre, ridicând cearşafuri şi notând câte ceva, încercând să găsească o legătură între listele de pacienţi şi de angajaţi şi trupurile schilodite sau brăţările de identificare.

— Ajută-ne sau dă-te din drum! îi spuse lui Rayford o femeie masivă, în timp ce trecea pe lângă el.

— Îl caut pe un oarecare Bruce Barnes, zise Rayford.

Femeia, pe a cărei plăcuţă se citea numele Patricia Devlin, se opri şi se uită cruciş la el, îşi înclină capul şi verifica lista. Ea

dădu primele trei pagini, clătinând din cap.

— Angajat sau pacient? întrebă ea.

— Pacient. A fost adus la Urgenţă. Era în comă ultima dată când am avut veşti despre el.

— Probabil era la Terapie intensivă atunci. Verifică aici!

Patricia arătă şase cadavre dinspre sfârşitul şirului.

— Stai un pic, adăugă ea, uitându-se pe o altă pagină. Barnes, Terapie intensivă. Da, acolo era… Mai sunt oameni sub dărâmături, să ştii, dar secţia de Terapie intensivă a fost aruncată în aer.

— Atunci este posibil ca el să fie aici sau încă se mai află sub dărâmături?

— Dacă este aici, dragule, decesul este confirmat. Dacă este încă acolo, este posibil să nu-l mai găsim niciodată.

— Nu există nicio şansă de supravieţuire pentru cei de la Terapie intensivă?

— Nu, până acum, nu văd cum. Îţi era rudă?

— Îmi era mai apropiat decât un frate.

— Vrei să verific eu pentru tine?

Faţa lui Rayford se schimonosi şi abia dacă mai putu vorbi:

— V-aş fi recunoscător.

Patricia Devlin se mişcă rapid, fiind surprinzător de agilă pentru dimensiunile ei. Pantofii ei albi cu tălpi groase erau plini de noroi. Îngenunche lângă cadavre, uitându-se la ele pe rând şi verificându-le, în timp ce Rayford stătea la o distanță de câţiva metri, acoperindu-şi gura cu mâna şi având un nod în gât.

La al patrulea cadavru, domnişoara Devlin începuse să ridice cearşaful, însă deodată ezită şi verifică brăţara de identificare care era intactă. Se uită la Rayford, iar el îşi dădu seama imediat. Lacrimile începură sa îi curgă pe obraji. Ea se ridică şi se apropie:

— Cel puţin poţi să te uiţi la el, spuse ea. Pe unii dintre ei nu aş îndrăzni să ţi-i arăt, dar pe el poţi să îl vezi.

Rayford se strădui să înainteze puţin. Femeia se aplecă şi trase încet cearşaful, descoperindu-l pe Bruce, care avea ochii deschişi şi zăcea nemişcat, fără viață. Rayford se lupta să se liniştească, în timp ce de-abia mai putea respira. Se apropie ca să îi închidă ochii, dar asistenta îl opri.

— Nu te pot lăsa să faci asta, îşi zise şi întinse ea braţul pentru că purta mănuşi. Voi face eu asta.

— Nu ai putea să verifici dacă mai are puls? reuşi Rayford să spună.

— Dar, domnule, rosti ea cu compasiune în voce, nu îi aduc afară decât după ce decesul a fost confirmat.

— Te rog… şopti el, plângând de-a binelea. Fă-o pentru mine!

Şi, în vreme ce Rayford se afla în mijlocul vacarmului dintr-una din suburbiile oraşului Chicago, acoperindu-şi fata cu mâinile, o femeie, pe care nu o mai întâlnise vreodată şi pe care nu avea să o mai revadă, apăsă cu două degete partea de sub falca pastorului.

Fără să se uite la Rayford, ea îşi luă mâna de acolo, puse cearşaful la loc peste capul lui Bruce Barnes şi se întoarse la treburile ei. Picioarele lui Rayford se înmuiară, iar el îngenunche pe asfaltul murdar de noroi. Sirenele urlau în depărtare, luminile ambulanţelor se învârteau în jurul lui, iar familia lui îl aştepta la mai puţin de o jumătate de kilometru distanţă. Doar ei mai rămăseseră în viaţă acum… îşi pierduseră învăţătorul… Nu mai aveau pe cine să urmeze… Rămăseseră doar ei patru.

Când se ridică târându-şi picioarele înapoi, spre deal, pentru a le duce şi celorlalţi groaznica veste, Rayford auzi semnalul radiofonic destinat comunicatelor urgente, trâmbiţând dinspre autovehiculele care treceau pe lângă el. Washington-ul fusese distrus. Aeroportul Heathrow nu mai exista. Moartea pusese stăpânire peste deşertul egiptean şi guverna sub cerul Londrei. New York-ul era în alertă.

Buck era pe punctul de a porni după Rayford, când văzu o siluetă înaltă apărând la orizont. Îşi dădu seama ce se întâmplase după mersul şi umerii aplecaţi ai lui Rayford.

— Oh, nu, şopti el, iar Chloe şi Amanda începură să plângă.

Toţi trei se grăbiră să îi iasă înainte şi să îl conducă la maşină.

Calul Roşu al Apocalipsei venise deja.

În curând

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Nicolae

După moartea prietenului şi sfătuitorului lor, Bruce Barnes, cei trei membri ai Armatei Pătimirilor, Rayford Steele, fiica lui, Chloe, şi soţul ei, Buck Williams, împreună cu noua soţie a lui Rayford, Amanda, trebuie să se confrunte cu Calul Roşu al Apocalipsei, Războiul. Ei luptă într-o adevărată cruciadă pentru salvarea cât mai multor suflete. Rayford, care lucrează pentru noul lider al Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, îl spionează pe acesta pentru a-i preveni pe sfinţii Bisericii de intenţiile Antihristului. Căci nu mai este mult şi asupra acestuia se va dezlănțui mânia de nedescris a lui Hristos.